JOHN LESCROART

Autorul romanelor
JUSTIȚIE EXEMPLARĂ și **VINOVĂȚIA**

JURĂMÂNTUL

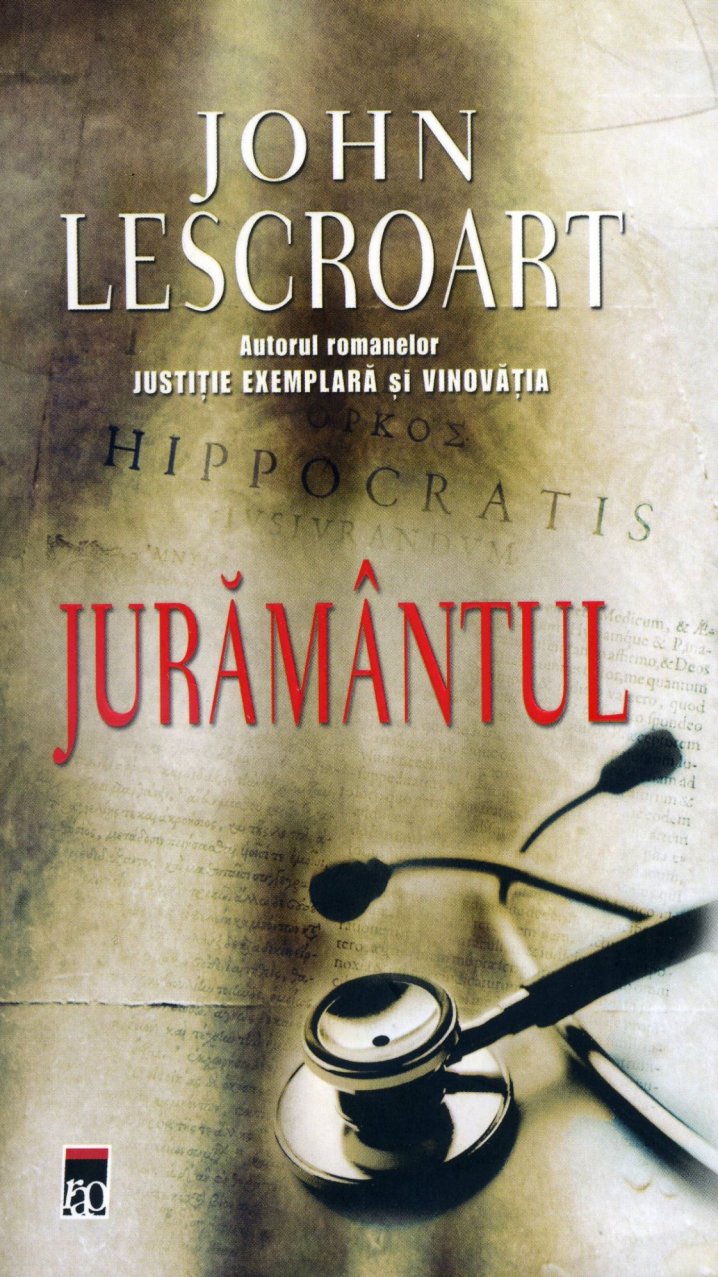

JOHN LESCROART

JURĂMÂNTUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LESCROART, JOHN
Jurământul / John Lescroart ; trad.: Bogdan Marchidanu. -
Bucureşti : RAO International Publishing Company, 2010
ISBN 978-973-54-0213-6

I. Marchidanu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN LESCROART
The Oath
© The Lescroart Corporation, 2002
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
BOGDAN MARCHIDANU

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

august 2010

ISBN 978-973-54-0213-6

Cartea de față este pentru Pete Dietrich,
Bob Zaro și, ca întotdeauna,
pentru Lisa – căpetenie indiană,
doctor, avocat

Mulțumiri

Când am început această carte, cunoștințele mele despre medicină și despre instituțiile medicale erau extrem de limitate, ca să folosesc un termen blând. Aș vrea să aduc mulțumiri speciale lui Marcy St. John, consilier senior la Blue Shield of California, și lui Pat Fry, șeful operațiunilor de la Sutter Health, pentru informațiile care m-au ajutat să acopăr cumva această lipsă din cunoștințele mele. De asemenea, mulțumirile mele se îndreaptă către două asistente medicale pentru ajutorul lor: sora mea, Pat Barile, și Cheri Van Hoover.

Pe tărâmul legii, ca întotdeauna, depind în mare măsură de expertiza colaboratorului și prietenului meu Alfred F. Giannini de la Biroul Procurorului Districtual din San Francisco. Totodată, inspectorul Joe Toomey de la Departamentul de Poliție din San Francisco mi-a acordat cu generozitate o mare parte din timpul și expertiza sa.

Viața mea cotidiană este îmbogățită în mod considerabil de competența și personalitatea minunată ale fenomenalei mele asistente, Anita Boone. Este o comoară și mă bucur enorm că o cunosc.

Din multe alte motive, datorez mulțumiri din inimă lui Tom Hedtke, Poppy Gilman, Carolyn Giannini, Jesse Tepper, președintele și fondatorul Little League din San Francisco, Peter J. Diedrich și Dee Scocos. Richard Herman este el însuși un scriitor extraordinar – pe care vă recomand să-l citiți – care mi-a oferit o revelație extraordinară.

Numele pentru trei personaje din acest roman mi-au fost furnizate de câștigători ai unor licitații de caritate. Aș vrea să menționez aici contribuțiile generoase aduse de Margie Krystofiak pentru liceul Serra din San Mateo, California, Frank Husic pentru *Imagine* și Catherine Treinen pentru Cal-State Fullerton.

Sunt profund îndatorat tuturor oamenilor de la Dutton pentru sprijinul și dedicarea lor. Aș vrea să evidențiez aici pe Glenn Timony, Lisa Johnson, Kathleen Matthews-Schmidt, Susan Schwartz și Kim Hadney pentru eforturile lor supraomenești. Carole Baron a fost și este un editor extraordinar, un lider de excepție și un prieten adevărat. Discuțiile noastre constante pe tema cărții și pe marginea altor subiecte mi-au făcut o deosebită plăcere și m-au ajutat să organizez și să îmbunătățesc firul narativ al acestui roman. Mitch Hoffman este un om mare și un redactor minunat; forma finală a acestei cărți se datorează în mare măsură sugestiilor sale și bunului său simț.

Barney Karpfinger rămâne cel mai bun agent literar pe care și l-ar putea dori vreodată un scriitor, precum și un prieten adevărat. Încurajările lui de natură artistică, talentul pentru afaceri, mintea lui limpede și simțul umorului sunt la fel de importante pe cât sunt de rare. Barney, ești un adevărat expert și nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru tot ce ai făcut.

Mai aproape de oamenii din viața mea personală, Don Matheson continuă să fie sufletul momentelor de mare satisfacție, iar Frank Seidl rămâne regele vinurilor și al râsului. În cele din urmă, cei doi copii ai mei, Justine și Jack, continuă să-mi îmbogățească zilnic viața. Preocupările și evenimentele din viețile lor continuă să alimenteze și să potențeze astfel de cărți și viața mea. Ambele ar fi pustii fără ei.

Atât cât mă ajută forțele și rațiunea,
prescripțiile mele să fie făcute numai spre folosul
și buna stare a bolnavilor, să-i feresc
de orice daună sau violență.

Nu voi prescrie niciodată
o substanță cu efecte mortale,
chiar dacă mi se cere, și nu voi da
vreun sfat în această privință...

Jurământul lui Hipocrat

„Iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor."

Timotei 6:10

PARTEA ÎNTÂI

Vechea și tâmpita ei de mașină americană iarăși nu funcționa. Așa că acum Luz Lopez ședea în autobuz alături de fiul ei bolnav, Ramino, care moțăia. La o asemenea oră a zilei, în mijlocul dimineții, autobuzul nu era aglomerat, iar ea se bucura pentru asta. Mic de statură pentru cei unsprezece ani ai lui, Ramiro avea loc să se cuibărească pe banchetă, cu capul în poala ei. Luz îi mângâie cu blândețe obrazul. Băiatul deschise ochii și schiță un zâmbet.

Băiatul avea pielea caldă, dar fără să ardă. Pe Luz o îngrijora mai tare tăietura de pe buza lui decât durerea din gât. Ceva din aspectul ei o neliniștea profund. Băiatul se lovise cu gura de o țeavă pe terenul de joacă luni, și astăzi, joi, buza era umflată și gălbuie pe la margini. Miercuri, când apăruse și durerea din gât, Ramiro nu se plânsese de buză, ci de gât. Luz știa că fiul ei nu se plângea de ceva decât dacă durerea era serioasă. Stătuse treaz jumătate din noapte făcând gargară și luând Tylenol. De dimineață însă, îi spusese maică-sii că nu se simțea deloc mai bine.

Luz fusese nevoită să-și ia o zi liberă ca să se ducă cu el la doctor. Asemenea lucruri reprezentau întotdeauna un mare risc. Deși parcursese jumătate din drumul până la obținerea diplomei în economie când plecase de acasă, se angajase cameristă la hotelul Osaka din Japantown, unde programul de lucru era foarte strict. Chiar dacă avea un motiv întemeiat, Luz știa că fiecare zi lipsă însemna o notă proastă pentru ea. Cei de la clinică spuseseră că îl pot consulta pe Ramiro înainte de prânz – un miracol –, așa că poate reușea să ia o

rețetă pentru el și să-l ducă înapoi la școală la orele amiezii, astfel încât să mai prindă o jumătate de zi de lucru la slujbă.

Locuia în San Francisco de peste zece ani, deși pentru ea orașul acela nu putea însemna „acasă". După ce dușmanii reformei agrare din El Salvador îi uciseseră pe tatăl ei, editor de ziar, și apoi pe fratele ei, Alberto, un doctor căruia niciodată nu-i păsase de politică, ea fugise în nord cu copilul încă în pântece. Soțul ei, José, avusese nevoie de aproape trei ani ca să vină după ea, dar anul trecut cei de la Emigrări îl trimiseseră înapoi. Incapabil să-și mai găsească de lucru, el locuia acum cu mama lui Luz.

Se agită ușor pe scaunul ei din autobuz în drumul spre clinica Judah, care nu se găsea pe strada cu același nume, ci la două străzi depărtare, unde aceeași stradă se numea Parnassus. Și atunci de ce nu îi spuseseră clinica Parnassus? Clătină din cap, căci astfel de idei îi abăteau gândurile de la preocuparea ei principală, aceea legată de sănătatea fiului său.

Și, evident, de bani. Întotdeauna banii reprezentau o preocupare.

Mânuța lui Ramiro zăcea ca aripa unei păsări moarte în mâna ei. Parcurseră încet pe jos distanța de la stația de autobuz la clinică, o clădire cu două etaje în stil victorian, transformată. După ce deschise ușa de la intrare, renunță la orice speranță de a rezolva problema repede. Scaune rabatabile se aliniau de-a lungul pereților sălii de așteptare. Alte scaune erau împrăștiate la întâmplare în mijlocul sălii, și fiecare era ocupat de cineva. Pe podeaua încăperii, mai mulți copii se jucau cu niște cuburi vechi de plastic sau cu mașinuțe și camioane din metal cărora le lipseau din roți.

În spatele ferestrei de la recepție, patru femei stăteau și lucrau la computer. Luz așteptă, apoi își drese glasul. Una dintre femei își ridică privirea.

– Vin într-o clipă, rosti ea, după care se întoarse la ceea ce făcea.

Pe tejghea se vedea o sonerie de apelare, alături de care se găsea o listă de instrucțiuni, dar femeia de la computer îi spusese deja că vine într-o clipă (deși între timp trecuseră mai

bine de cinci minute), iar Luz nu voia să riște să se înfurie cineva pe ea. Probabil că lucrurile mergeau mai încet pe acolo. Însă era furioasă și tentată să facă scandal.

În cele din urmă, femeia oftă și veni la geam. O fixă pe Luz cu o expresie de plictiseală enormă și întinse mâna.

– Cardul de sănătate, vă rog.

Introduse câteva informații în computerul ei, fără să-și mai ridice privirea.

– Zece dolari, anunță ea. Doctorul care are grijă de copilul dumneavoastră este doctorul Whitson, dar astăzi este indisponibil. Aveți o altă preferință?

Luz ar fi vrut să întrebe de ce era indisponibil doctorul Whitson, dar știa că n-are nici un sens să se plângă. Dacă doctorul nu era acolo, nu era acolo, pur și simplu. O întrebare legată de motive nu l-ar fi adus înapoi.

– Nu, răspunse ea. Zâmbi, încercând să stabilească o legătură. Ar fi însă bine să-l vadă cineva cât mai repede.

Femeia își consultă ecranul și apăsă câteva taste.

– Doctorul Jadra îl poate consulta pe Ramiro în douăzeci și cinci de minute. Luați loc și vă chemăm noi.

Cuvintele îi ieșiră de pe buze fără voia ei:

– Dar nu sunt scaune libere.

Femeia aruncă o privire în sala de așteptare peste umărul lui Luz.

– Se va face liber unul peste câteva secunde. Apoi privi în stânga ei. Următorul la rând.

În vreme ce Ramiro moțăia, Luz luă un exemplar din ultimul număr al revistei *San Francisco*. În sala de așteptare se găseau mai multe exemplare, toate prezentând pe copertă fotografia unui om de afaceri alb. Luz citea bine în engleză și își dădu repede seama care era motivul prezenței atâtor reviste. Articolul era despre directorul Parnassus Health – compania ei de asigurări de sănătate. Individul se numea Tim Markham. Avea o soție drăguță, trei copii frumoși și un câine. Locuia într-o casă mare din Seacliff și în toate pozele din revistă zâmbea.

Luz aruncă o privire prin sala de așteptare. Acolo nimeni nu zâmbea.

Se uită la acel chip din revistă încă un minut, apoi se uită la băiatul ei bolnav, apoi la ceasul de pe perete. Reveni la chipul zâmbitor al domnului Markham și citi mai departe articolul. Lucrurile mergeau bine în viața lui. Era adevărat că firma lui se confrunta cu niște probleme, dar Markham reușea să le gestioneze. Între timp, pacienții lui primeau îngrijiri medicale excelente, iar ăsta era cel mai important lucru. Lui de asta îi păsa cu adevărat. Era pasiunea lui de o viață.

O soră strigă în sfârșit numele lui Ramiro. Luz împături revista și o băgă în geantă. Străbătu alături de sora medicală un coridor lung până la o încăpere micuță, lipsită de ferestre, cu o masă de examinare acoperită cu hârtie, o chiuvetă și o tejghea, câteva rafturi pentru cărți și un mic dulap. Pe pereți atârnau postere cu scene montane și litorale din California, probabil pline de culoare pe vremuri, dar acum șterse și scorojite.

Ramiro se întinse pe masă și îi spuse maică-sii că îi era frig, așa că ea îl acoperi cu haina. Luz se așeză pe un scaun de plastic portocaliu, scoase revista și se puse iarăși pe așteptat.

La ora 12.22, Jadra ciocăni scurt în ușă, apoi o deschise și intră. Scund și cu mișcări iuți, complet chel, doctorul se prezentă în vreme ce inspecta o foaie de hârtie.

– Ce zi plină e azi, rosti el în chip de scuze. Sper că n-a trebuit să așteptați prea mult.

Luz adoptă o expresie de amabilitate.

– N-a fost prea rău.

– Astăzi suntem un pic cam înghesuiți. Suntem douăzeci de doctori și se pare că opt dintre ei s-au ales cu virusul ăsta care circulă prin zonă. Doctorul clătină din cap. Și tu ești Ramiro?

– *Si.*

Băiatul deschisese iarăși ochii și se ridicase în capul oaselor.

– Cum te simți?

– Nu prea bine. Gâtul meu...

Jadra scoase un beţişor de lemn dintr-un sertar al tejghelei.

– Păi, hai să ne uităm la el. Poţi scoate limba afară şi spune „aaa"?

Examinarea dură circa zece secunde. După ce se termină, Jadra îşi puse mâna pe gâtul băiatului şi pipăi cu blândeţe.

– Te doare? Dar aici?

– Doar când înghit.

Cinci minute mai târziu, Luz şi Ramiro erau afară. Stătuseră în clinică mai bine de două ore. Pe Luz consultaţia o costase zece dolari, mai mult decât câştiga ea pe o oră, plus bacşişurile unei zile de lucru. Doctorul Jadra îl examinase pe Ramiro mai puţin de un minut şi îi pusese diagnosticul de viroză. Îi dăduse să ia Tylenol pentru copii şi ceaiuri pentru gât. Explicase că virusii îşi făceau treaba lor oricum, şi că totul dura două săptămâni sau paisprezece zile, după dorinţă.

Luz presupuse că doctorul spusese o glumă, deşi ei nu-i venise să râdă.

Două zile mai târziu, Ramiro era şi mai rău, dar Luz trebuia să se ducă la lucru. Cu două zile înainte, o atenţionaseră cu privire la absenţe. Dacă ea nu mai voia să lucreze la hotel, afară aştepta un cârd de oameni să-i ia locul. Ca atare, fusese nevoită să îl ducă pe Ramiro la camera de gardă noaptea, după terminarea turei.

În autobuz, îl cuibări alături de ea şi îi strânse haina proprie peste trupul lui micuţ care tremura. El se făcu covrig şi adormi imediat. Avea o respiraţie şuierată, ca şi cum cineva mototolise o hârtie în plămânii lui. Bietul băiat mai şi tuşea, ca un lătrat de focă.

În această noapte, clinica era mai puţin aglomerată. Luz plăti taxa de zece dolari şi în mai puţin de o jumătate de oră auzi strigat numele lui Ramiro. Îşi trezi băiatul şi îl urmă pe un bărbat îndesat către un alt cabinet micuţ, similar cu cel al doctorului Jadra, doar că aici pereţii erau absolut goi.

Ramiro nu observă nimic. Se căţără pe masa de examinare acoperită cu hârtie, îşi ghemui picioarele la piept

și închise ochii. Luz îl acoperi din nou cu haina ei și se puse iarăși pe așteptat. Până ce fu brusc trezită de o ciocănitură în ușă.

– Mi-ar prinde bine și mie un pui de somn, rosti femeia pe un ton blând, într-o spaniolă fluentă.

Purta un ecuson pe care scria DR. JUDITH COHN. Studie hârtia din mână, apoi își îndreptă atenția asupra lui Luz.

– Deci. Povestiți-mi despre Ramiro. Unde s-a tăiat în halul ăsta?

– La școală. A căzut. Dar el se plânge de gât.

Doctorița se încruntă și întinse mâna după un instrument medical. După o examinare mai temeinică decât cea efectuată de dr. Jadra, dr. Cohn se întoarse spre Luz.

– Gâtul nu arată bine, dar mie nu-mi place deloc cum arată această tăietură, zise ea în spaniolă. Aș vrea să recoltez un pic de cultură. Între timp, în eventualitatea că nu e un virus, o să-i prescriu un antibiotic.

– Dar celălalt doctor...

– Da? Doctorița întinse mâna spre Ramiro. E-n regulă. Ce voiați să spuneți?

– Celălalt doctor spunea că e un virus. Acum s-ar putea să nu fie. Nu pricep.

Având cam aceeași vârstă ca și Luz, doctorița îi arătă un pic de compasiune.

– Uneori un virus produce o infecție secundară care răspunde la antibiotice. Mie mi se pare că tăietura aia e infectată.

– Și medicamentul se va ocupa de asta?

Doctorița dădu din cap. Deja scosese rețetarul.

– Ramiro suferă de vreo alergie? Bine. Acum, dacă, din cine știe ce motiv, tăietura nu se vindecă, este posibil să-i prescriu un antibiotic mai puternic, dar vă voi da de știre atunci când voi avea rezultatele testului.

– Și când vor veni? Rezultatele?

– De obicei durează două-trei zile.

– Încă trei zile? N-am putea începe de acum cu antibioticul mai puternic? Așa n-ar mai trebui să revin la încă

o consultație.

Doctorița clătină din cap.

– Nu va trebui să reveniți aici. Dacă va fi nevoie, o să întocmesc direct cealaltă rețetă.

Luz așteptă, apoi șopti:

– Mai sunt și cheltuielile legate de cele două rețete.

Dr. Cohn plescăi din buze, cu tristețe.

– Îmi pare rău, dar nu avem voie să prescriem un antibiotic mai puternic decât are nevoie Ramiro. O atinse pe Luz pe antebraț. O să fie bine. Nu vă faceți griji.

Luz încercă să zâmbească. N-avea cum să nu-și facă griji. Ramiro nu se simțea deloc mai bine. De fapt, ea își dădea seama că băiatul se simțea chiar mai rău. În ciuda propriei voințe, pe obraz i se rostogoli o lacrimă. Și-o șterse repede, aproape cu furie, dar doctorița o văzuse.

– Sunteți chiar așa de îngrijorată?

Luz încuviință tăcută. Apoi:

– Mă tem...

Doctorița se așeză încet pe scaun și se aplecă spre Luz. Îi vorbi în șoaptă:

– Totul va fi bine. Serios. S-a infectat cu ceva, asta-i tot. Antibioticele vor rezolva problema în câteva zile.

– Dar... simt în inima mea...

Luz se opri.

Dr. Cohn se îndreptă de spate, dar continuă să-i vorbească cu blândețe:

– Sunteți amândoi foarte obosiți. Cel mai bun lucru pe care îl aveți acum de făcut e să vă duceți acasă și să dormiți ca lumea. Situația va arăta mai bine după aceea.

Luz simți că nu are încotro și trebuie să accepte. Se uită câteva clipe lungi în ochii doctoriței, apoi dădu mecanic din cap și îi mulțumi. După aceea ieși împreună cu fiul ei care tremura în noaptea friguroasă.

1

În jurul orei 6.20 din dimineața zilei de marți, 10 aprilie, un om de afaceri de patruzeci și șapte de ani, pe nume Tim Markham, se pregătea să-și încheie programul obișnuit de jogging. Atunci când nu călătorea în alte părți, Markham alerga în fiecare zi în jurul reședinței sale de pe McLaren începând cu ora 5.45. Ieșea din casă, cotea la dreapta, apoi iar la dreapta pe Twenty-eighth Avenue, alerga până la Geary, o lua la stânga și făcea cam un kilometru și jumătate până la parcul Presidio, apoi cotea iarăși la stânga înspre Lake. În dreptul Twenty-fifth Avenue, cotea la dreapta spre Scenic Way, traversa Twenty-sixth Avenue, apoi cotea în final spre casă pe Seacliff, unde alerga pe faleza de deasupra plajei Phelan.

Markham nu era un bărbat cu tabieturi, dar în privința joggingului rareori varia ruta aleasă sau momentul alergării. În această dimineață – zi de ridicat gunoiul în cartier – fusese izbit de o mașină în intersecție imediat după ce coborâse de pe trotuar ca să cotească de pe Scenic pe Twenty-sixth. Impactul îl azvârlise drept într-un tomberon din grămada strânsă pe trotuar, iar acesta îl acoperise de zoaie.

Markham ieșise la jogging fără portofel și, ca atare, fără nici un fel de acte de indentitate. Deși era un alb cu o stare bună de sănătate fizică, în această dimineață plecase să alerge fără să se bărbierească. Combinația de gunoaie din jurul lui, barba nerasă de o zi, pantofi de alergare purtați și îmbrăcăminte uzată îi făcu pe cei veniți la locul accidentului să se

gândească la faptul că era un vagabond rătăcit într-un cartier elegant.

Paramedicii care sosiră de la o stație de salvare apropiată începură imediat manevrele de menținere a lui în viață. Markham sângera puternic la cap și era posibil să-și fi perforat un plămân. Era clar că avea mai multe oase fracturate, inclusiv femurul. Iar dacă impactul îi retezase vreo arteră, atunci situația devenea extrem de critică. Omul avea nevoie clar de transfuzii de sânge și de intervenție medicală specializată urgentă dacă era să aibă vreo șansă de supraviețuire.

Șoferul ambulanței, Adam Lipinski, văzuse multe astfel de scene oribile în viața lui. Deși cea mai apropiată unitate medicală de urgență se găsea la spitalul Portola, la douăzeci de cvartale depărtare, în centrul cartierului Richmond, Lipinski știa atât din experiență personală, cât și din zvonurile care circulau că Portola se găsea într-o stare financiară destul de precară. Deoarece legea interzicea alte proceduri, cei de acolo erau obligați să accepte cazurile de urgență și să încerce să stabilizeze cumva victimele, așa cum era și cazul bărbatului pe care îl transporta Lipinski. Numai că Lipinski bănuia că victima lui era un biet vagabond, lipsit de asigurare medicală, iar asta însemna că medicii de la Portola n-aveau să permită internarea bietului om pentru un tratament adecvat în spital.

Lipinski nu era doctor, dar văzuse de multe ori moartea și își dădea bine seama când aceasta dădea târcoale câte unui suflet nefericit. Acum își spunea că victima transportată de el tocmai intrase în ghearele doamnei cu coasa. După îngrijirile primite în sala de urgențe, nefericitul ar fi avut nevoie de un pat la Terapie intensivă, dar dacă nu dispunea de asigurare mai mult ca sigur că medicii de la Portola aveau să-l declare transportabil pentru a-l expedia repede la spitalul districtual.

Cu o lună în urmă, spitalul devenise subiectul unui scandal atunci când transferase un bebeluș de doar o zi – *un bebeluș!* – la spitalul County General după ce fetița ajunsese în Secția C de urgențe de la Portola în miezul nopții, născută cu

șase săptămâni înainte de termen și deja dependentă de cocaină din pricina maică-sii. Evident că mama nu dispunea de nici un fel de asigurare. Deși un doctor oarecare, dovedind mult bun-simț și profitând de lipsa de reacție a administrației spitalului, ordonase internarea bebelușului în Secția de terapie intensivă de la Portola, a doua zi altcineva luase decizia că mama și fetița nu aveau cu ce să plătească și, ca atare, erau nevoite să fie transferate la County General.

Câțiva doctori din Portola protestaseră, susținând că mama nu putea fi transferată așa de repede după o naștere dificilă. Femeia se găsea încă în stare gravă după operație și transportarea ei în altă parte o putea ucide. Administrația spitalului dăduse înapoi, în schimb susținuse că fetița, Emily, în ciuda dependenței ei înnăscute de cocaină, putea supraviețui transportului în cealaltă parte a orașului. Ca atare, fetița fusese externată. Separată de mama ei la nici o zi de la naștere.

Ajunsă la County General, Emily stătuse doar o zi în secția supraaglomerată de copii născuți prematur. Apoi Jeff Elliot, editorialistul de la *Chronicle* care ținea rubrica „CityTalk", prinsese de veste despre eveniment și se luase de cei de la Portola. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa ceva, Lipinski știa că biata micuță probabil n-ar fi supraviețuit nici măcar o săptămână. După declanșarea scandalului, fetița fusese reinternată la Secția de terapie intensivă de la Portola, unde fiica și mama stătuseră zece zile, iar la plecare li se înmânase nota de plată de aproape șaptezeci de mii de dolari. Iar în tot acest timp, politrucii, ziariștii și jumătate din chiriașii proprietăților imobiliare ale spitalului – pe care administrația spitalului îi acuza de furt de medicamente și de tot felul de matrapazlâcuri fără să aducă dovezi – ajunseseră să deranjeze profund ordinea și armonia în general existente în spital.

La sfârșitul scandalului, spitalul anunțase că astfel de greșeli legate de internări nu aveau să se mai repete. Lipinski știa mai presus de orice îndoială că, după stabilizarea victimei

aflate în ambulanța lui, cei de la Portola aveau să o suie într-o altă ambulanță și să o expedieze spre County General, cei de acolo fiind obligați să interneze pe oricine, mai ales pe cei fără asigurare. Lipinski nu era deloc sigur că victima avea să supraviețuiască unei a doua călătorii. Chiar dacă așa ceva se petrecea printr-o minune, Secția de terapie intensivă de la County General era o catastrofă, fără paturi pentru bolnavi, un loc unde tărgile se înșirau de-a lungul pereților.

Mai exista însă timp până la o asemenea decizie. Deocamdată, paramedicii încercau să-l pună pe accidentat pe o targă, iar polițiștii începuseră să bată pe la uși și să discute cu oamenii din mulțimea strânsă pentru a vedea dacă poate cineva să identifice victima. Chiar și bogătașii snobi, ferecați în castelele lor și necunoscuți vecinilor lor, puteau recunoaște pe cineva care trecea des prin cartierul lor.

Deoarece corpul victimei fusese practic făcut zob, operațiunea de salvare dură mai mult decât estimase Lipinski, dar, în cele din urmă, paramedicii reușiră să îl așeze pe nefericit cum trebuie în ambulanță. Între timp, Lipinski decisese să se îndrepte direct spre County General. Cei de la Portola și-ar fi bătut joc de amărât, iar Lipinski nu credea că bietul de el putea supraviețui unor astfel de manevre. Tocmai introdusese maneta în viteză și se pregătea să plece când observă doi polițiști venind în fugă cu o femeie disperată pe urmele lor.

Lipinski știa ce înseamnă asta. Scoase maneta iarăși la punctul mort, lăsă motorul să meargă, deschise portiera și coborî în stradă. Polițiștii ajunseră la el când Lipinski deschidea deja ușile din spate. Pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, femeia venea la câțiva pași în urma lor. Urcă înăuntru și Lipinski o văzu cum încremenește și cum își duce mâinile la gură.

– Oh, Doamne, auzi el. Oh, Doamne!

Nu mai putea aștepta. Trânti ușa în spatele femeii și se duse repede la scaunul lui de șofer. Victima fusese identificată. Acum se putea duce cu ea la Portola.

2

Cu mult timp înainte de a împlini frumoasa vârstă de patruzeci de ani, Dismas Hardy alerga în mod regulat. Traseul lui pornea din dreptul casei de pe Thirty-fourth Avenue către plajă, apoi spre sud pe nisipul tare până la Lincoln Way, unde cotea spre est și alerga pe trotuar până ce ajungea la intersecția cu Ninth și la barul Little Shamrock, unde el era coproprietar. Dacă era weekend sau început de seară, Hardy se oprea adesea acolo ca să bea o bere înainte ca vârsta să-i mai tempereze poftele. Ulterior, renunțase la bere și începuse să se mulțumească doar cu un pahar cu apă. Își termina repede băutura și apoi își încheia circuitul de șase kilometri prin parcul Golden Gate și apoi înapoi spre casă.

Cam cu trei ani în urmă încercase pentru ultima dată un astfel de program de exerciții fizice. Reușise să alerge o săptămână și cam jumătate din a doua săptămână după care renunțase, spunându-și că trei kilometri de alergat nu era prea rău pentru o persoană de patruzeci și șapte de ani. În ultimii zece ani se îngrășase doar cu patru kilograme, mult mai puțin decât mulți dintre colegii lui. La forma în care se simțea, n-avea de gând să-și pedepsească trupul mai mult decât era nevoie.

Cu un an în urmă însă, prietenul lui cel mai bun, Abe Glitsky, suferise un infarct care aproape că îl doborâse. Glitsky era mai în vârstă decât Hardy doar cu câțiva ani și totuși o pățise. Hardy nu considerase niciodată că el sau Abe ar fi fost suficient de bătrâni ca să aibă probleme de inimă.

Cei doi erau prieteni foarte buni încă de pe vremea când patrulau împreună pe străzi ca polițiști după ce Hardy se întorsese din Vietnam.

Acum Glitsky era șeful Departamentului Omucideri al Poliției din San Francisco. Pe jumătate negru și pe jumătate evreu, Glitsky era un fost absolvent de colegiu. Dintre colegii lui, nimeni nu l-ar fi descris vreodată altfel decât ca pe un dur. Aspectul contribuia cu prisosință la renume – o cicatrice groasă îi traversa buzele de sus în jos sub un nas ascuțit ca o secure, plus privirea extrem de neprietenoasă și de dură. Fruntea care exprima inteligență îi era încadrată de smocuri de păr cărunt tăiat scurt. Glitsky nu bea, nu fuma și nici nu folosea droguri. Când zâmbea, o făcea pentru a îngrozi personalul din subordine (sau copiii mici, așa, de distracție). Cu șase luni în urmă, când se însurase cu Treya Ghent, asistenta administrativă a noului procuror districtual, mai mulți inspectori din subordinea lui puseseră pariu că stilul nou de viață al lui avea să-l mai înmoaie. Oamenii continuau și acum să plătească în rate acel pariu.

Hardy era un avocat al apărării de succes. Deși profesional el și Glitsky se găseau în tabere opuse, prietenia lor era veche de o viață. Cu câțiva ani înainte, când Flo, prima nevastă a lui Glitsky, murise, Hardy și soția lui, Frannie, îi luaseră pe cei trei băieți ai soților Glitsky ca să stea la ei până ce Abe avea să-și revină din punct de vedere emoțional. Toamna trecută, Hardy ajunsese cavaler de onoare la nunta lui Abe.

Nu discutau despre chestia care îi lega – erau bărbați în toată firea, în definitiv –, dar fiecare din ei constituia un reper de nădejde în viața celuilalt.

Infarctul îi alertase la maximum pe toți.

Cam la o lună după căsătoria lui Abe, intraseră într-un soi de rutină de exerciții fizice, în cadrul căreia de două ori pe săptămână unul din ei căuta să-l convingă pe celălalt să execute cu orice preț ceva mișcări fizice. După ce nevoia de a se dovedi masculi feroce din primele câteva săptămâni îi făcuse

să renunțe aproape la tot din pricina a tot felul de dureri resimțite, ajunseseră în cele din urmă să efectueze o plimbare scurtă de câteva ori pe săptămână și poate să joace ceva cu mingea în weekenduri.

În această dimineață, se plimbau în ritm destul de alert pe o alee din jurul lacului Stow din parcul Golden Gate. Era o dimineață răcoroasă și limpede, iar soarele se vedea clar printre ramurile copacilor. Deasupra apei plutea un soi de ceață, din care apăru la un moment dat o lebădă însoțită de cârdul ei de pui, în apropiere de malul lacului.

Glitsky discuta despre probleme de serviciu, ca de obicei, plângându-se de manevrele politice din jurul numirii unei perechi de inspectori lipsiți de experiență în cadrul unității lui de anchetatori de elită, ca reacție la inexplicabila creștere a numărului de accidente rutiere cu fugă de la locul faptei din zona metropolitană. În ultimele douăsprezece luni, conform afirmațiilor lui Glitsky, nouăzeci și trei de persoane fuseseră lovite de vehicule cu motor în oraș și la periferie. Dintre aceste nouăzeci și trei de victime, douăzeci și șapte muriseră. Dintre cele șaizeci și șase de accidente cu victime care nu muriseră, paisprezece erau cazuri de fugă de la locul accidentului.

– Îmi place la nebunie cum rostești tu toate numerele astea, zise Hardy. Oricine ar putea jura că ești tare stăpân pe ce spui.

– Dar sunt date reale.

– Sunt convins. Tocmai de aceea mă bucur că suntem pe alee și nu pe stradă, unde am putea fi călcați de careva în orice clipă. Dar cum afectează numerele astea departamentul tău? Credeam că accidentele cu fugă de la locul faptei nu constituie subiectul anchetelor de omucideri.

Glitsky îl privi pieziș.

– Tehnic vorbind, o astfel de anchetă se declanșează când moare cineva.

– Aha. Și de aceea vin la voi. Doar vă ocupați de omoruri.

– Dar nu noi efectuăm investigația. Nu am făcut niciodată așa ceva. Vrei să știi de ce? În primul rând, pentru că există o unitate separată intitulată deștept „lovește și fugi".

– Bun nume dacă se ocupă cu ceea ce cred eu, zise Hardy.

– E un nume potrivit, fu Glitsky de acord.

Știa prea bine, chiar dacă departamentul poliției nega asta, că nici un accident cu fugă de la locul faptei – chiar dacă era vorba de un omor – nu era investigat de altcineva decât de inspectorii obișnuiți. De obicei, vreo doi membri ai unității specializate duceau raportul despre incident la procuratură a doua zi după accident. Poate se duceau chiar la locul faptei ca să vadă dacă dădeau de vreun martor care să furnizeze o descriere sau un număr de înmatriculare pentru vehiculul implicat. Dacă nu reușeau, iar în raport nu existau martori oculari credibili, ancheta lua în principiu sfârșit. Dacă dispuneau de un număr de înmatriculare, îl introduceau în computer ca să vadă dacă exista o adresă asociată numărului. Uneori, dacă accidentul atrăgea atenția presei și dispuneau de o descriere a vehiculului, sunau la câteva ateliere de reparații ca să vadă dacă nu apăruse vreun vehicul care să se potrivească cu cel descris. De obicei răspunsul era negativ.

– E un departament chiar foarte bun, continuă Glitsky. Dar nu se ocupă cu ce ne ocupăm noi, cu anchetarea crimelor.

– În ciuda numelui unității tale, care arată interesul pentru toate cazurile de omucideri.

– De aici și confuzia, replică Glitsky. Unora dintre șefii noștri civili continuă să nu le fie clar acest concept.

Se plimbară câteva secunde în tăcere.

– Și care e al doilea? întrebă Hardy.

– Al doilea ce?

– Spuneai că nu investigați omoruri cu fugă de la locul faptei în primul rând pentru că există o unitate specializată. Când spui „în primul rând", se deduce că există și un al doilea rând.

Glitsky încetini ritmul, apoi se opriră amândoi.

– Al doilea motiv este că omorurile cu fugă de la locul faptei nu prea sunt crime. De fapt, *nu sunt niciodată crime.*

– Nu spune niciodată „niciodată".

– În acest caz poți spune liniștit. Vrei să știi de ce?

– E greu să descoperi arma crimei?

– Ăsta e un motiv. Un altul este acela că e greu să convingi victima vânată să stea în fața mașinii tale atunci când nu sunt martori în jur ca să o calci. Cei mai mulți oameni nu ar face așa ceva.

– Și atunci unde e problema?

– Problema, replică Glitsky, este că douăzeci și șapte de morți în douăsprezece luni înseamnă un număr care pare să fi alarmat opinia publică.

– Pe mine, unul, m-a alarmat, comentă Hardy. Din ce în ce mai mult.

– Mda, în fine, așa cum poate ai aflat, ilustrul nostru Consiliu de Îngeri financiari a autorizat eliberarea unor fonduri speciale pentru recompensarea martorilor oculari și pentru întărirea anchetelor în toate cazurile de omucidere în urma accidentelor de mașină.

– Este o idee foarte bună.

– Greșit. Este o idee foarte proastă, replică Glitsky. În primul rând, nu există anchete legate de omucidere în urma accidentelor de mașină, nici măcar în situațiile de fugă de la locul faptei. În nouăzeci la sută dintre cazuri e vorba de un șofer beat la volan. În celelalte zece la sută din cazuri, șoferul își vede liniștit de treabă și se trezește cu cineva care-i răsare în față dintre alte două vehicule, după care... *bum!* Omul se sperie și fuge. Probabil că înainte de a spăla putina, omul respectiv n-a comis nimic rău. De acord, sunt uciderii din culpă, pentru că șoferul ar fi trebuit să rămână pe loc, dar nu sunt crime.

– Și chestia asta te preocupă pentru că...?

– Pentru că de două luni încoace îi am în echipa mea pe acești doi clovni politici – pardon, inspectori – despre care ți-am povestit, iar ei par să nu-și găsească nimic util de făcut.

Să spunem că situația asta nu a trecut neobservată de restul echipei, care, apropo, îi numește pe cei doi „polițiști de mașini".

– Poate că porecla e un compliment, zise Hardy.

Glitsky clătină dezgustat din cap, apoi se uită la ceas.

– Hai să mergem.

Hardy și-i imagina pe inspectorii noi, știind că n-aveau parte de un tratament prea blând din partea veteranilor Departamentului Omucideri. În ciuda scandalurilor și a controverselor care loviseră crunt în respectul de sine al altor departamente de poliție, cei doisprezece oameni, bărbați și femei, de la Omucideri se considerau o unitate de elită. Munciseră mult ca să atingă o asemenea culme, iar ceea ce făceau conta enorm pentru ei. Se mândreau cu munca lor, iar tipii cei noi nu prea aveau cum să-și găsească un loc.

– Așadar, au apărut cazuri de abuz? întrebă Hardy.

– Cineva le-a vopsit „Mașina Cincizeci și Patru" pe vehiculul lor de intervenție. Mai știi felinarul de stradă pe care îl avem de ani de zile în sediu? Cumva a ajuns să fie înfipt între birourile celor doi tipi, așa că ei nu se pot vedea când se așază pe locurile lor. A, mai știi mașinile alea de jucărie din metal cu care se joacă copiii? Pe birourile lor apar câte șase sau opt mașinuțe noi în fiecare zi, în dulapurile lor, peste tot.

– Cred că putem numi chestia asta un abuz.

Glitsky încuviință.

– Așa ar fi corect să spunem.

La puțin timp după ora nouă, Glitsky se așeză în spatele biroului său din încăperea mică aflată la etajul patru al Palatului de Justiție. Ușa încăperii era închisă. Cei doi oameni noi ai echipei lui – Harlen Fisk și Darrel Bracco – fuseseră chemați cam de zece ori la locul accidentelor cu fugă de la locul faptei în cele două luni de când lucrau acolo, și, teoretic, cel puțin, ar fi trebuit să se îndrepte deja în acea dimineață spre locul accidentului în care fusese implicat Tim

Markham. De această dată însă, preferaseră să aștepte instrucțiunile șefului lor înainte de a face vreo mișcare.

Glitsky nu-l putea învinui pe nici unul din ei că manifestaseră iritare față de condițiile îndurate până atunci în cadrul departamentului, dar până în acea dimineață nici nu putea afirma cu mâna pe inimă că fusese prea îngrijorat de acest amănunt. Cei doi fuseseră numiți politic și meritau ceea ce primeau în ascensiunea lor pe scara ierarhică, în cadrul căreia faptul că veniseră acolo pe motive politice îi plasase deja mai sus decât pe alți inspectori mai inteligenți, mai calificați profesional și mai muncitori.

Harlen Fisk era nepotul lui Kathy West, supervizor municipal. Era un individ înalt de aproape doi metri, cântărea peste o sută douăzeci de kilograme și era atât de mândru de sine, încât atingea limita enervării. Darrel Bracco era zvelt, agil, curat, un fost soldat, arătând ca un terrier pe lângă Saint Bernardul de Fisk. Legăturile lui politice erau mai obscure decât ale partenerului, dar nu mai puțin puternice. Tatăl lui, Angelo Bracco, purtase uniforma militară timp de treizeci de ani, iar acum era șoferul personal al primarului Washingtonului – și, ca atare, Bracco se bucura de sprijinul primarului oricând ar fi avut nevoie.

Așadar, cei doi s-ar fi putut duce oricând să se plângă celor care îi susțineau, astfel încât Glitsky s-ar fi putut trezi în orice clipă cu o mustrare oficială de la inspectorul-șef Rigby pentru conducere neglijentă a departamentului său. În loc de asta, cei doi se găseau în biroul lui, punându-i pe tapet problema lor. Situația era de așa natură, încât Glitsky era înclinat să asculte spusele lor, dacă nu cu compasiune, atunci măcar cu un oarecare respect pentru poziția lor.

Bracco stătea în picioare, ascultându-l atent pe Glitsky care vorbea deja de câteva minute, repetând câteva dintre ideile pe care le enunțase anterior în discuția cu Dismas Hardy.

– De aceea Departamentul nostru de Omucideri este la etajul patru, trase el concluziile, de unde se poate vedea minunatul acoperiș al morgii, în vreme ce unitatea de intervenție

pentru cazurile de fugă de la locul faptei are doar o ușă care se deschide în aleea pe care se află tomberoanele de gunoi de la bucătăria pușcăriei. Ucigașii sunt oameni răi. Șoferii care au comis un accident și au fugit de la locul faptei au luat o decizie nefericită. Există o diferență.

Bracco oftă.

– Așadar, nu prea avem ce să facem aici, nu-i așa?

Glitsky se aplecă pe scaunul lui și își puse palmele pe birou.

– Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

Chipul tânărului se întunecă.

– Și atunci de ce am fost aduși să lucrăm aici?

Întrebarea cerea un răspuns prudent.

– Înțeleg că amândoi cunoașteți anumiți oameni. Poate că aceștia nu înțeleg anumite chestiuni tehnice.

Fisk se încruntă.

– Cum rămâne cu omul lovit în această dimineață? Markham.

– Ce e cu el? întrebă Glitsky.

– Nu a murit la fața locului, dar, dacă moare, ce se întâmplă?

– Atunci, din câte am înțeles, preluăm cazul de la accidente cu fugă de la locul faptei.

– Și ce facem cu el? se interesă Bracco.

– Încercăm să găsim șoferul? Nu știu. Într-un gest de neputință, Glitsky își deschise palmele și ridică din umeri. Uite ce e, oameni buni, continuă el. Poate că reușesc să vorbesc cu șeful ca să văd dacă poate aranja o mutare pentru voi. Poate că vreți să vă transferați la Bande organizate sau la Jafuri, sau în altă parte. Să faceți ceva ca lumea cu niște cazuri adevărate și să vă croiți un drum serios înapoi încoace, unde să vă ocupați de niște crime adevărate, ceea ce nu e cazul acum.

Ținându-se tare pe poziție, Bracco insistă să știe care era misiunea lui.

– Între timp, suntem aici. Ce vreți să facem, domnule? În legătură cu accidentul din dimineața asta?

Situația era cât se putea de stupidă, dar experiența îl învățase pe Glitsky că stupiditatea reprezenta rezultatul cel mai des întâlnit al soluțiilor politice. Poate că băieții ăștia aveau să învețe o lecție.

– Vreți sfatul meu? Duceți-vă voi înșivă la fața locului. Căutați mai atent indicii decât cei care se ocupă de accidente cu fugă de la locul faptei. Poate veți descoperi ceva ce oamenii de acolo au trecut cu vederea.

Nu erau deloc fericiți să o facă, dar Bracco și Fisk se apucară să verifice pe îndelete împrejurimile locului accidentului. Chiar dacă nu găsiră nici un martor ocular al evenimentului în sine, eforturile lor dădură oarecare rezultate.

Cam în preajma orei accidentului, un broker de patruzeci și cinci de ani, pe nume John Bandolino, ieșise din casa lui aflată pe Seacliff, la vest de Twenty-sixth Avenue, ca să-și cumpere ziarul. Tocmai se întorcea în casă când auzise o mașină cu o țeavă de eșapament zgomotoasă accelerând puternic, apoi virând în scrâșnet de cauciucuri pe după colțul străzii. Cum cartierul era în mod normal extrem de pașnic, Bandolino ieșise înapoi pe stradă ca să vadă dacă îl putea identifica pe individul de la volan care făcea atâta zgomot dis-de-dimineață. Mașina ajunsese însă prea departe ca el să-i mai vadă bine numărul de înmatriculare. Era o mașină verde, probabil de origine americană. Cu siguranță nu era o mașină nouă.

Ceilalți martori care îi întăriră spusele privind descrierea mașinii erau George și Ruth Callihan Brown, ambii pensionari, ieșiți din casă ca să-și ia obișnuitul mic dejun împreună cu niște prieteni. Tocmai cotiseră de pe Seacliff pe Twenty-sixth, când Ruth îl zărise pe Markham întins printre tomberoanele de gunoi din față. După șocul inițial, cei doi pensionari își dădură seama că o mașină verde de mărime medie îi depășise pe banda a doua pe drum. Se răsuciseră

amândoi pe locurile lor și văzuseră mașina dispărând pe după colț. Auziseră zgomotul tobei de eșapament și accelerarea subită, dar nu se gândiseră să plece în urmărirea vehiculului – Markham zăcea inconștient și plin de sânge. Oamenii aveau la ei un telefon mobil, iar victima avea nevoie de o ambulanță.

Expertul în reconstruirea scenei accidentului avu probleme în localizarea exactă a locului unde fusese lovit Markham. Era evident că forța impactului aruncase victima o oarecare distanță prin aer, iar pe asfalt nu existau urme de frânare care să indice intenția șoferului speriat de a opri sau măcar de a încetini.

3

Ora prânzului și Lou the Greek gemea de lume.

Fără nici un plan de dezvoltare sau plan de marketing și părând să sfideze bunul-simț sau bunul-gust, localul își găsise nișa de clienți și devenise o adevărată instituție de peste o generație. Poate că de vină era locația, chiar vizavi de Palatul de Justiție, numai că în zonă restaurantele și barurile abundau. Nici unul dintre acestea nu o ducea la fel de bine sau nu rezistase atât de mult timp precum localul grecului. Oamenii de toate vârstele păreau să se simtă minunat acolo, în ciuda reținerilor personalului manifestate față de oricine căuta să privească locul cu un ochi critic.

Intrarea în local se făcea pe un coridor cu miros vag de urină, care ducea spre o scară neluminată – șase trepte către un set de uși duble capitonate în piele. Podeaua restaurantului se găsea la doi metri sub nivelul solului, așa că înăuntru era întuneric chiar și în cele mai luminoase zile, iar mirosul dinăuntru n-avea cum să stârnească apetitul cuiva în mod deosebit. De-a lungul unui zid se înșirau mai multe ferestruici, la nivelul ochilor celor dinăuntru și la nivelul solului de afară. Din acest motiv, lumina naturală era extrem de zgârcită. Din nefericire, tot ce se vedea afară erau pantofii trecătorilor pe aleea de acces, plină cu tomberoane de gunoi și alte deșeuri urbane, precum și cu casele de carton ale vagabonzilor care își făcuseră sălaș acolo. Pereții fuseseră pe vremuri tapetați ca la un bordel, în maroniu și auriu, dar acum deveniseră negri din pricina trecerii timpului.

Barul se deschidea la șase dimineața pentru alcoolici și funcționa în liniște timp de câteva ore. Se isca oarecare agitație odată cu începerea zilei de lucru în cealaltă parte a străzii, dar la ora 11 se deschidea bucătăria și locul începea să se umple repede cu lume. Zilnic, nevasta lui Lou, Chui, combina o varietate nesfârșită de ingrediente chinezești și grecești pentru specialitatea zilei, de altfel singurul fel de mâncare din meniu. Lou (sau unul dintre alcoolicii care veneau de dimineață) se apuca să boteze felul cu tot felul de nume precum Kung-Pao Chicken Pita sau Yeanling Happy Family, iar clienților nu părea să le pese prea mult. Dată fiind calitatea mâncării (nimeni nu o putea numi bucătărie) și sărăcia opțiunilor, popularitatea localului era un imens mister chiar și pentru cei care obișnuiau să mănânce acolo.

Grupul de la masa mare de lângă ușa către bucătărie se încadra în această categorie. De câteva luni, într-un soi de aranjament neoficial, un grup de profesioniști se reunea în majoritatea zilelor de joi în restaurant ca să ia prânzul. Totul începuse după ce primarul îl numise procuror districtual pe Clarence Jackman. Până în acel moment, Jackman practicase avocatura ca partener la firma Rand & Jackman, una dintre cele mai bune firme de avocatură din oraș. Fostul procuror districtual, Sharron Pratt, demisionase în dizgrația primarului.

Jackman se socotea mai puțin un politician și mai mult un om de afaceri. Primarul îi ceruse să treacă la acțiuni dure în cadrul biroului aprig disputat din punct de vedere politic al procuraturii și să-l repună pe picioare, anchetând crime, menținând bugetul pe linia de plutire și mediind conflictele de afaceri din oraș. Căutând o perspectivă nouă a vieții personale de la noua slujbă, Jackman invitase imediat câțiva colegi din discipline diferite – dar în cea mai mare parte legate de practica legală – la un prânz informal la Lou. Mutarea era în sine complet neortodoxă. Un prânz la Lou nu era atât de mult un secret, cât un non-eveniment. Nimeni nu discuta cu cineva faptul că vedea acolo aceiași oameni adunați în jurul

unei mese în fiecare săptămână. Faptul nu constituia o știre interesantă.

Jackman stătea cu fața spre ușa de la bucătărie. Pe spătarul scaunului atârna haina de la costumul lui în dungi. Cămașa albă, bine apretată, abia reușea să-i acopere spatele plin de mușchi. Avea fața întunecată la culoare, aproape de un negru-albăstrui, iar capul lui imens era lipit direct de umeri, părând lipsit complet de gât.

Probabil că Lou se apucase să coacă o mulțime de prăjiturele cu răvașe pentru că în ultimele săptămâni pe fiecare masă din restaurant se odihnea câte un castron plin cu astfel de „delicatese". Prânzul oferit de procurorul districtual astăzi se învârtise în jurul subiectului serios al contractului municipal legat de asigurările de sănătate, iar când Jackman rupsese o prăjiturică, râsul homeric în care izbucnise brusc mai domoli o parte din tensiunea care se acumulase la masă.

– Îmi place la nebunie chestia asta, zise el. Mesajul e perfect și pică la țanc: „Nu te îmbolnăvi". Se uită la colegii lui de masă. Cine scrie chestiile astea? L-a plătit vreunul dintre voi pe Lou să strecoare mesajul ăsta aici?

– Cred că atunci când au rămas fără matrițe pentru numere de înmatriculare la San Quentin...

Vorbise Gina Roake, fost avocat din oficiu, ajunsă acum avocat privat. În ciuda diferenței de treizeci de ani, umbla zvonul că ea era încurcată cu David Freeman, un alt mesean prezent.

– Imposibil, ripostă Marlene Ash. Marlene era procuror districtual adjunct în cadrul echipei lui Jackman. Și ea își dăduse haina jos când se așezase la masă, dezvăluind un piept plin sub un pulover maro. Părul lung castaniu încadra o față atrăgătoare, marcată doar de o ușoară cădere a ochiului drept. E imposibil ca vreun deținut să scrie: „Nu te îmbolnăvi". Mai degrabă ar scrie: „Mori, molâule".

– Un astfel de deținut s-ar dovedi neobișnuit de politicos, nu-i așa? întrebă Treya Ghent.

– Ar fi fără precedent, fu Glitsky de acord. Și oricum nu e vorba de un răvaș de noroc. Locotenentul stătea la două scaune distanță de procurorul districtual, alături de soția lui, care îl ținea de mână pe deasupra mesei. Un răvaș de noroc trebuie să se refere la viitor.

În acea clipă interveni Dismas Hardy:

– E într-un răvaș de noroc, Abe. Ca atare, prin definiție, e vorba de o predicție.

– Dar dacă ar fi fost o insectă înăuntru, asta ar fi însemnat un răvaș de noroc?

– Hei, oameni buni. Medicul legist-șef al orașului San Francisco, John Strout, ridică o mână și își potrivi ochelarii pe nas. Un gentleman cu maniere de sudist, Strout își desfăcuse propria prăjiturică și acum se uita la bilețelul dinăuntru. Uitați mesaj de noroc: „Vei avea succes în domeniul ales". Privi în jurul mesei. Mă întreb ce va însemna acest succes.

– Credeam că ești deja în domeniul ales de tine, zise Roake.

– Și eu, replică Strout. La naiba! Și ce va urma?

Toată lumea izbucni în râs. Urmă o scurtă tăcere, întreruptă de Jackman.

– Asta e și întrebarea mea, John. Ce va urma?

Cercetă cu privirea grupul strâns în jurul mesei. Doar doi dintre oamenii de acolo nu scoseseră nici o vorbă în timpul discuției legate de răvașele din prăjiturele: David Freeman, un bărbat de șaptezeci și ceva de ani, proprietarul casei în care locuia Hardy, cel mai cunoscut și influent avocat din oraș, și Jeff Elliot, editorialistul de patruzeci și ceva de ani al rubricii „CityTalk" din ziarul *Chronicle*, țintuit într-un scaun cu rotile de scleroza multiplă de care suferea.

Freeman fu cel care vorbi:

– Aici nu încape nici o îndoială, Clarence. Parnassus a trimis municipalității o notă de plată de aproape treisprezece milioane de dolari și ceva mărunțiș pentru servicii pe care nu le-au prestat în ultimii patru ani. Cer plata integrală, cu dobânda aferentă, în șaizeci de zile, altfel, spun ei, ajung

pe butuci. Așa ceva înseamnă pur și simplu șantaj ordinar. Chiar dacă le-ai datora bani.

– Fapt care nu este încă stabilit cert, interveni Marlene Ash.

Freeman ridică din umeri.

– Bine, e chiar mai bine așa. Acuză-i de tentativă de estorcare și închide-le porțile.

– Nu pot face asta. Jackman se ajuta de o scobitoare ca să-și curețe dinții. Adică nu pot să-i închid. Oricum, nu așa de repede, chiar dacă am început să sondez terenul cu alți furnizori. Dar nu e un proces rapid. Cu siguranță nu se va întâmpla în acest an. Iar contractul cu Parnassus e în vigoare alți doi ani după aceea.

– Iar cei cu care ești în discuții oricum nu sunt mai breji, am dreptate? întrebă Hardy.

– Definește „mai", replică Jackman, strâmbându-se. Să sperăm că avem parte de ceva îmbunătățiri.

Treya își puse o mână pe brațul șefului ei.

– De ce nu-i lăsăm să falimenteze? Pur și simplu nu le plătim.

– Oricum nu le plătim, interveni Marlene Ash. Dar nici nu-i putem lăsa să falimenteze. Cine va mai avea atunci grijă de toată lumea?

– Și cine are grijă de toată lumea acum? întrebă Roake, moment în care tăcerea se lăsă asupra mesei.

Așa cum erau aranjate lucrurile în San Francisco, angajații municipalității dispuneau de câteva opțiuni de asigurare medicală, în funcție de nivelul de îngrijire dorit de fiecare individ. Aranjamentul părea destul de corect. Oamenii dispuși să cheltuie mai mult din venitul personal pe sănătate dispuneau de variante mai multe și mai bune. Teoretic, sistemul funcționa pentru că și nivelul cel mai slab de îngrijire medicală – furnizat în acest caz de Parnassus – era adecvat. Numai că, în realitate și fără a surprinde pe nimeni, situația nu era chiar așa.

– Parnassus nu ar putea împrumuta bani ca să se mențină deasupra liniei de plutire? îl întrebă Glitsky pe Jackman.

Procurorul districtual clătină din cap.

– Ei spun că nu.

Gina Roake aproape se înecă sorbind din cafea.

– Sunt capabili să ia un credit, crede-mă, zise ea. Poate că nu cu o dobândă extraordinară, dar la câteva milioane nu e nici o problemă.

– Din câte am auzit eu, replică Jackman, ei susțin că nu pot plăti nici un împrumut, oricât de mic. Pierd zilnic bani. Și, revenind la problema noastră inițială, nici măcar nu au nevoie de un credit dacă municipalitatea le plătește ce le datorează.

– Adică ce nu le datorează, insistă Marlene Ash.

– Poți dovedi asta?

Ca orice polițist, Glitsky avea nevoie de dovezi.

– Asta și intenționez, răspunse Ash. O să revin la facturile inițiale.

– Ajungem în fața marelui juriu.

Hardy rupse o prăjitură cu răvaș.

Ash dădu serioasă din cap.

– La asta mă gândesc și eu.

– Cum pot să susțină că au consumat treisprezece milioane *în plus* fără să vadă criza venind? întrebă Roake. Asta aș vrea eu să știu.

Jackman se răsuci spre ea.

– De fapt, a fost o mutare inteligentă. Ei susțin că acest contract cu municipalitatea acoperă și tratamentul pacienților externi cu SIDA, al celor cu probleme psihice și consilierea în cazurile de abuz de droguri, precum și terapia fizică aferentă, iar ei au furnizat astfel de servicii permanent fără să fie plătiți. Cuvântul-cheie este „externi". Acum au rămas fără bani, au furnizat mereu acest serviciu, iar noi le suntem datori. Ridică din umeri. Au tras al naibii de tare de contract ca să ajungă într-o astfel de poziție, dar toate sindicatele vor să citească contractele *lor* pentru acoperirea acestor servicii, așa că Parnassus se bucură de un oarecare sprijin politic.

– Așadar, este o dispută de termeni contractuali, zise Freeman. Spune-le să dea municipalitatea în judecată într-o instanță civilă.

– Așa am face, replică Jackman, doar că începem să credem...

– *Știm,* îl întrerupse Ash.

– Începem să credem, repetă Jackman, uitându-se cu reproș la adjuncta lui, că ei n-au furnizat serviciile pe care susțin că le-au oferit. În definitiv, e vorba despre pacienți externi. Arhivele ținute par incoerente, ca să folosesc un termen blând.

– Ajungem la marele juriu, repetă Hardy.

Jackman afișă un zâmbet de politician.

– Te-am auzit de prima dată, Diz. Poate că da. Dar mă mai gândesc și să le înghețconturile și să numesc un judecător sindic ca să aibă grijă de ele, o chestie pe care cei de la Parnassus nu o doresc, dar dacă ei cred că prin asta ar putea fi plătiți... și chiar au nevoie de bani.

– Ești sigur de asta? întrebă Freeman.

Jackman încuviință.

– Au ajuns să nu plătească salariile doctorilor. Iau asta drept un indiciu. În ultimele șase luni am primit mai bine de o duzină de plângeri. Așa că am fost nevoiți să le scriem o scrisoare oficială, în care să le cerem să-și revină și să-și plătească oamenii ca să nu intervenim noi. Am trimis câte o copie fiecărui membru al consiliului de administrație. Apropo, fiecare membru continuă să fie plătit în medie cu trei sute cincizeci de mii de dolari anual.

– Anual? se miră Glitsky. În fiecare an?

– Ba eu cred că suma e chiar mai mare, zise Jeff Elliot.

– În fiecare an? Locotenentului nu-i venea să creadă. E clar că mi-am ales greșit meseria.

– Nu. Nu ți-ai ales deloc greșit meseria, dragule, îl potoli Treya. Ești foarte bine acolo unde ești.

Hardy îi trimise lui Glitsky o bezea peste masă.

– În orice caz, merse înainte Jackman, amenințarea i-a trezit la realitate. De fapt, dacă vreți opinia mea, asta a și

fost cauza imediată pentru cererea lor legată de cele treisprezece milioane.

– Și ce se întâmplă dacă îi lăsăm să falimenteze? întrebă Glitsky. Cât de rău poate fi?

Freeman chicoti.

– Pot să răspund eu, Clarence? îl întrebă el pe procurorul districtual, după care continuă fără să mai aștepte încuviințarea. Stai să enumăr posibilitățile, locotenente. Primul lucru care se va întâmpla va fi acela că toți angajații municipalității, iar printre ei te numeri și tu, își vor pierde asigurarea de sănătate. Ca atare, în loc să plătești zece dolari pentru o consultație la doctor, vei plăti șaizeci, optzeci, poate o sută cincizeci. Asta la fiecare vizită. Pe urmă rețetele vor avea preț integral. Apoi, toate sindicatele din oraș vor da în judecată municipalitatea pentru că tu ai garantat asigurarea ca parte integrală din contractul de muncă. Pe urmă municipalitatea va da Parnassus în judecată pentru nefurnizarea serviciilor de sănătate, iar Parnassus va da și el municipalitatea în judecată pentru neplata serviciilor. Din acest moment, toți locuitorii orașului vor trebui să meargă la County General pentru orice problemă și nimeni nu va mai avea timp să trateze oamenii care suferă accidente în timpul slujbei, cum ar fi polițiștii răniți în misiune. Dacă te trezești cu cancer, ți se va spune să iei două aspirine și să mai dai tu telefon a doua zi. Ideea de bază este că în cazul unui an prost din pricina unei epidemii de gripă sau de SIDA, sau a unui cutremur, intrarea Parnassus în faliment ar duce și la falimentarea municipalității. Freeman zâmbi tuturor celor de la masă. Întotdeauna părea stimulat de veștile proaste. Am uitat ceva?

– Ai fost suficient de succint, David, mulțumesc. Jackman dădu mai departe resturile prăjiturii lui cu răvaș. În orice caz, Parnassus trebuie să fie aproape de faliment dacă recurge la astfel de metode.

– Trebuie să-i acuzăm de ceva, zise Ash.

Freeman veni cu o altă idee.

– Mi-ar plăcea să introduc acțiune de înghețare a conturilor bancare și de a numi un sindic pentru investigarea arhivelor lor și pentru menținerea spitalului în funcțiune.

Bătrânul lăsă impresia că n-ar fi deloc deranjat să preia el însuși o asemenea sarcină.

Jackman clătină din cap.

– Ar trebui să parcurgem un drum lung până la dovedirea fraudei, David. Nu putem intra acolo și prelua frâiele pur și simplu.

– Chiar dacă nu și-au plătit doctorii? întrebă Roake. Eu aș numi asta o scânteie declanșatoare.

– Poate că așa e, fu Jackman de acord. După expresia de pe chipul lui, era clar că găsea ideea interesantă. În fine, continuă el, vă mulțumesc tuturor pentru discuție. Sunt convins că voi ajunge la o decizie. Jeff, astăzi ai fost neobișnuit de tăcut. Parcă îmi amintesc că ai scris despre Parnassus cu câteva numere în urmă. Nu ai vreun sfat de oferit pe această temă?

Reporterul zâmbi cu cinism pe sub barba lui groasă.

– Ați auzit deja sfatul, domnule. Nu vă îmbolnăviți!

4

Deși se apropia de vârsta de cincizeci de ani, Rajan Bhutan era infirmier de doar zece. Ajunsese în Statele Unite, împreună cu soția lui, pe la douăzeci și ceva de ani. O vreme își câștigase existența din diverse slujbe pe la magazine, vânzând pantofi de femei și haine pentru bărbați. Fusese același gen de slujbă pe care o avusese în Calcutta, deși nu se potrivea prea bine personalității lui. Mic de statură, capricios și în bună măsură introvertit, Rajan se văzuse obligat să zâmbească și să fie amabil cu clienții. Suplinea însă efortul prin eficiență, onestitate și inteligență. Venea la lucru în fiecare zi și stătea până târziu, sau venea înainte de program fără să se plângă. Ca atare, chiar dacă nu era cine știe ce vânzător, reușise să-și păstreze slujbele – prima fiind la Macy's Herald Square, unde lucrase șase ani. Apoi plecase la Nordstrom pentru alți cinci ani.

Soția lui mărea venitul familiei dând lecții de pian. Timp de zece ani, cei doi fuseseră rezonabil de mulțumiți în micul lor apartament din Haight, singura mare dezamăgire din viața lor fiind faptul că Chatterjee nu putea rămâne însărcinată. Într-un târziu, când ajunseseră amândoi la treizeci și cinci de ani, ea constatase că burta începe să-i crească. Numai că, în locul unei vieți noi care să crească în pântecele ei, abdomenul femeii începuse să se umfle din pricina unei tumori.

După moartea lui Chatterjee, Rajan nu mai putuse tolera vreo slujbă de vânzător sau vreun zâmbet. În timpul lunilor cât avusese grijă de soția lui bolnavă descoperise însă că acordarea de îngrijiri unei alte persoane îl atrăgea enorm. În

următorii patru ani își folosise cea mai mare parte a economiilor strânse ca să urmeze școala de patru ani pentru infirmieri și asistente medicale. Primise certificatul de absolvire de la St. Mary și obținuse o slujbă permanentă la Portola.

Rămăsese acolo. Doctorii și personalul administrativ îl simpatizau din aceleași motive din care îl simpatizaseră șefii lui din vânzări. Rajan își făcuse însă prea puțini prieteni printre colegi. Cu chipul întunecat și mult mai morocănos acum decât fusese pe vremea când era vânzător, Rajan nu depunea nici un efort pentru a se face plăcut. Se pricepea însă la acordarea de îngrijiri medicale. În timp, pentru colegii lui de schimb el devenise o persoană aproape invizibilă – competentă și politicoasă, dar distantă și, cu aerul său morocănos, cumva amenințătoare chiar.

Acum Rajan se găsea la patul lui James Lector. După ce verifică conexiunile la monitoare, netezi pătura peste pieptul bătrânului și se întoarse să privească în spate, în cealaltă parte a salonului, unde doctorul Kensing era ajutat de colega lui de tură, sora Rowe, să potrivească perfuzia în brațul domnului Markham, care tocmai fusese adus sus după operație.

Rajan îl privi iarăși pe Lector, legat de câteva săptămâni la aparatele de menținere a vieții. Omul fusese stabilizat, dar cine știa pentru câtă vreme? Privind chipul cenușiu și imobil al bătrânului, Rajan se minună iarăși – așa cum făcea adesea – de minunile medicinei moderne. Își aduse aminte cum, în ultimele zile de viață, Chatterjee fusese conectată la aparate și la perfuziile cu narcotice. Pe măsura trecerii anilor însă, Rajan ajunsese să creadă că totul nu reprezentase decât o cruzime inutilă – atât față de el prin speranțele false oferite, cât și față de ea prin refuzarea liniștii sufletești finale.

Credea cu tărie în ajutorarea bolnavilor și ușurarea durerilor. În definitiv, după moartea lui Chatterjee, asta devenise misiunea lui. Însă îl deranja prelungirea inutilă a vieții, așa cum se întâmpla mereu când lucra în Secția de terapie intensivă.

Se uită iarăși la chipul domnului Lector, apoi privi înapoi la doctorul Kensing și la sora Rowe, care trudeau să salveze

o altă persoană care poate suferise leziuni permanente pe creier și avea să rămână o legumă, asta dacă supraviețuia.

„Ce nebunie, își spuse el. Ce nebunie enormă!"

Clătinând cu regret din cap, oftă din rărunchi și se duse la patul următor.

Doctorul Malachi Ross se opri în ușa Secției de terapie intensivă și aruncă o ultimă privire ca să se asigure că totul era în ordine. Salonul mare și circular avea șapte paturi pentru cazurile critice. Toate șapte erau ocupate, așa cum erau în permanență de-a lungul anului. Statistica spunea că între cinci și toți șapte dintre ocupanții paturilor la un moment dat nu supraviețuiau. Ross știa că asta nu se datora lipsei de expertiză medicală sau cheltuielilor mari, chiar dacă în ultimii ani factorul cheltuieli devenise elementul dominant al vieții lui. Ross era directorul medical și totodată directorul financiar al Grupului Medical Parnassus și se lupta mereu să mențină costurile sub control în timp ce continua să asigure un tratament adecvat (pe care el îl definea ca fiind minimul necesar pentru evitarea unor procese de malpraxis). Adică o treabă aproape imposibilă.

Știa prea bine că urma o nouă perioadă de criză, cel puțin pe termen scurt. Căci pe unul dintre paturile salonului zăcea acum colegul lui și directorul general al spitalului, Tim Markham, lovit de o mașină în timpul alergării de dimineață, un exercițiu pe care el îl practica cu un zel aproape religios în efortul de a rămâne viguros și sănătos până la adânci bătrâneți. Ross își spuse că situația de acum putea părea o ironie, numai că el își pierduse cu ani în urmă orice gust pentru ironii.

Monitoarele emiteau sunete cu regularitate, iar celelalte mașinării bâzâiau. Cearșafuri albe fuseseră puse peste toate ferestrele din încăpere ca protecție împotriva soarelui puternic de primăvară.

Markham se găsea pe primul pat din stânga și era plin de tuburi. Era acolo deja de trei ore, iar faptul că trăise atâta după toate traumatismele suferite era un miracol. Ross făcu

un pas înspre pat, apoi se opri. Era doctor, dar nu-și mai practicase meseria de zece ani. Știa doar că punga pentru următoarea transfuzie atârna de cârligul de metal alături de pat, acolo unde trebuia să fie. Cealaltă pungă era încă pe jumătate plină. Trebuia să presupună că totul era în ordine.

Epuizat, își frecă fața cu palmele, apoi se trezi că se uită la propriile mâini. Mâinile lui de chirurg, cum îi spunea maică-sa. Își simțea chipul fierbinte, și totuși mâinile nu-i transpiraseră.

Inspirând adânc, se răsuci pe călcâie și deschise ușa ca să iasă.

Pași pe coridor, unde alți trei candidați la terapie intensivă, aflați după operație sau după o intervenție de urgență, zăceau pe tărgi, atașați la monitoare și la instrumente. Pacienții veniseră acolo după admiterea lui Markham în salon. Pe măsură ce deveneau disponibile paturile din salonul de Terapie intensivă, pacienții de afară aveau să fie transferați înăuntru pentru o îngrijire teoretic „mai bună".

În această dimineață, Secția de terapie intensivă era supervizată de doctorul Eric Kensing. Acum el stătea aplecat peste unul dintre paturile de pe hol, dând ordine unui asistent medical. Ross n-avea nici un chef să stea de vorbă cu Kensing, așa că se îndreptă spre celălalt capăt al coridorului, unde se afla sala specială de așteptare a Secției de terapie intensivă. Deosebită de alte spații care serveau în esență aceluiași scop, sala de așteptare de la Terapie intensivă se bucura de canapele și fotolii confortabile, obiecte de artă suficient de plăcute pe pereți, un tapet ales cu gust, ferestre acoperite de jaluzele și covoare pe jos care absorbeau orice zgomot. Acest lucru se întâmpla deoarece cei mai mulți oameni care așteptau acolo aveau să afle vești rele, iar decoratorii acelui loc se gândiseră că modul în care era aranjată încăperea avea să-i ajute cumva să treacă peste hop. Ross nu credea că așa ceva se întâmpla.

Fusese doar o altă risipă de bani.

Ajuns la intrare, privi înăuntru și observă cu oarecare satisfacție că măcar Brendan Driscoll părăsise deocamdată zona, iar el n-avea să mai fie obligat să-i îndure reacțiile și să-i asculte acuzațiile. Driscoll era asistentul lui Markham și uneori lăsa impresia că el și nu șeful lui era cel care conducea Parnassus. Dădea ordine altora, chiar și lui Ross, ca și cum chiar ar fi fost șeful. De îndată ce aflase de accident, Driscoll plecase din sediul corporatist de pe Embarcadero ca să vină să stea de veghe la căpătâiul lui Markham. Îl întrecuse chiar și pe Ross din acest punct de vedere. Acum însă dispăruse, alungat de doctorul Kensing pentru pătrunderea lui în Secția de terapie intensivă din motive care țineau practic doar de propriul orgoliu.

Chiar așa iritant cum era, Driscoll nu reprezenta nici pe departe o problemă la fel de serioasă precum Carla Markham, nevasta lui Tim. Stând la marginea unei canapele ca în transă, femeia își ridică privirea spre el și gura i se strâmbă într-o expresie de ostilitate și amărăciune, ambele suprimate instantaneu printr-o indiferență trucată.

– E-n regulă, zise Ross, după care se grăbi să se corecteze: Adică e în aceeași stare.

Ea acceptă vestea fără să facă un gest.

Ross rămase nemișcat, dar continuă să o studieze cu privirea pe femeie. Soția lui Markham ședea țeapănă, cu genunchii lipiți. Brusc, ea se uită la el, ca și cum abia atunci i-ar fi conștientizat prezența.

– Dacă e la fel, nu e în regulă. La fel înseamnă că e aproape de moarte, iar asta nu e bine. Și dacă moare el...

Ross intră în sala de așteptare și ridică mâna ca pentru a o opri.

– Nu va muri, rosti el.

– Ar fi bine să speri că așa va fi, Malachi.

– Nu e nevoie să discutăm despre asta. Am auzit ce ai spus și ai dreptate, au fost probleme. Dar nu insurmontabile. Când Tim va ieși din povestea asta, o să discutăm, o să luăm ceva măsuri, așa cum am mai procedat cu multe alte chestii.

– Acum nu e aceeași situație.

Gura lui începu să se arcuiască într-un zâmbet. Ea se înșela enorm. Până la urmă se mulțumi să încline din cap și vorbi cu toată convingerea posibilă:

– Nu te păcăli singură. Toate situațiile au fost așa.

O privi, căutând cel mai mic indiciu de capitulare din partea ei.

Numai că ea nu-i susținu privirea. În schimb, scutură scurt din cap, ca și cum ar fi ajuns la o concluzie.

– De data asta nu avea de gând să mai facă nici o ajustare. Ajustările l-au distrus. Dacă nu supraviețuiește, nici eu nu voi supraviețui.

Ross nu era sigur dacă ea se referea la traiul de una singură – amenințase cu sinuciderea ultima dată când Markham o părăsise – sau la efectuarea „ajustărilor" cu care soțul ei învățase să trăiască.

– Carla, începu el cu voce moale, nu...

Dar ea nu-l asculta. Dintr-odată se ridică în picioare, renunțând la aerul acela pierdut.

– Nu mai pot discuta cu tine. Nu pricepi? Nu aici și poate niciodată. Nu se mai poate spune nimic până ce nu știm sigur ce se va întâmpla cu Tim. Și acum scuză-mă, dar trebuie să-i sun pe copii.

Ieși din încăpere fără să-i mai arunce vreo privire.

Ross se așeză pe unul dintre fotoliile de piele. Strânse bine brațele fotoliului ca să-și oprească tremurul mâinilor lui de chirurg.

Ross auzi primul sunetul alarmei, apoi auzi codul albastru pentru intervenție la salonul de Terapie intensivă. Timp de douăzeci de minute, agitația generală atinse pragul nebuniei chiar și pe coridoare, după care toată activitatea și toate zgomotele încetară brusc.

Apoi, pe neașteptate, Tim Markham muri.

Ross se ridicase de pe fotoliu și aștepta în afara salonului cu paturi când doctorul Kensing apăru dinăuntru, tras la față

de oboseală. Kensing întâlni privirea lui Ross, apoi se uită în jos și zise:

– Credeam că am putea să-l salvăm, dar...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Doctorul scutură neputincios din cap.

Ross își spuse că degeaba aștepta un cuvânt de compasiune de la el. De fapt, Ross se abținu să-i arunce vorbe disprețuitoare și chiar acuzații. Avea să vină și vremea pentru așa ceva. Kensing fusese ca un spin în coasta lui Ross timp de câțiva ani, punând la îndoială deciziile lui medicale și administrative, sfidând dispozițiile date de el, ducând o cruciadă personală pentru a atrage personalul medical împotriva politicilor lui. Din perspectiva lui Ross, faptul că Kensing fusese cel care supraveghease ultimele îngrijiri acordate lui Markham în unitatea de terapie intensivă reprezenta o decizie amară, dar nu și prost venită, a sorții, pe care el, unul, avea s-o exploateze dacă putea după trecerea șocului inițial al tragediei. Chestia asta trebuia însă să mai aștepte.

Acum Ross trebuia să aibă grijă de alte lucruri. Nu-l mai aștepta pe Kensing să reapară pe coridor cu raportul, căci își dădea seama de pe acum ce urma. Nu suporta condoleanțele, strângerile de mână și bătutul pe umeri care aveau să umple spitalul în următoarele ore. Părăsi etajul cu liftul și coborî până la nivelul garajului subteran, unde se urcă în mașina lui Lexus și își contactă secretara, pe Joanne, pe telefonul mobil.

– Tim n-a supraviețuit, rosti el simplu. Ajung acolo în zece minute.

5

David Freeman și Gina Roake îl anunțară pe Dismas Hardy că de la Lou's aveau să se ducă acasă la Freeman, pe Mason, ca să studieze niște documente. Freeman avea să revină la birou mai târziu, iar Hardy era rugat să-i spună acest lucru lui Phyllis.

– Voi fi încântat să fac asta, David. Aș folosi orice pretext doar ca să-i aud vocea dulce.

Așa că, ajungând singur în hol, Hardy tocmai se felicita pentru că se abținuse de la orice comentarii legate de scuza lamentabilă folosită de David și de Gina când fu întâmpinat de vocea dulce a lui Phyllis.

– Domnul Elliot de la *Chronicle* ar dori să îl sunați cât puteți de repede.

– Mulțumesc. A spus că e important?

– Nu chiar, dar presupun că da.

Hardy se duse și se sprijini de blatul biroului de recepție. Lui Phyllis îi displăcea când făcea asta. Însă ei nu-i plăcea nimic din ce făcea el. Hardy îi zâmbi.

– De ce?

– Ce anume?

Gândindu-se evident la lucruri neplăcute, Phyllis se uită la brațele lui încrucișate pe lemnul blatului.

– De ce presupui că e important?

Instruită de Freeman, Phyllis considera că orice avea legătură cu legea era important. Hardy nu putea fi strunit și, indiferent cât se străduia să se poarte ca o profesionistă, nu

reușea niciodată să-și păstreze cumpătul când el se înfigea în ea. Oftă, exasperată și încercă să zâmbească politicoasă.

– Presupun că toate apelurile pentru dumneavoastră sunt importante, domnule Hardy. Domnul Elliot și-a făcut timp în mijlocul zilei ca să vă telefoneze. A cerut să-l sunați cât de repede puteți. Trebuie să fie vorba de ceva important.

– Poate că voia doar să sporovăiască și el cu cineva. Se mai întâmplă, să știi.

În mod clar Phyllis nu credea că așa ceva *ar trebui* să se întâmple.

– Vreți să-l sun și să-l întreb?

– Măi să fie, Phyllis! Hardy se dădu înapoi, își luă brațele de pe blat și se uită admirativ la ea. Cred că tocmai ai spus o glumă. Și încă în timpul programului, când ar trebui să lucrezi. Nu-i voi spune nimic lui David.

Ea rămase tăcută, în vreme ce el se răsuci pe călcâie și porni spre scara care ducea la biroul lui.

– O, apropo de David, nu va veni prea repede aici. E cu domnișoara Roake ca să lucreze la niște documente, deși eu n-am mai auzit așa ceva până acum.

– Ce anume? întrebă Phyllis.

Hardy își dădu brusc seama că o necăjise destul pe femeie. Arătă înspre scări.

– Nimic. Ascultă, mi-a făcut plăcere mica noastră conversație, dar acum trebuie să fug ca să-l sun pe domnul Elliot. S-ar putea să fie important.

Hardy lucra într-un mediu auster, aproape industrial. Dulapuri cenușii metalice se înșirau de-a lungul unei mochete gri care se întindea de la un perete la celălalt al încăperii. Cele două ferestre care dădeau spre Sutter Street erau dotate cu jaluzele venețiene demodate, care funcționau în cel mai bun caz cu toane – în mod normal, el pur și simplu le ridica de tot sau le lăsa complet. Rebecca și Vincent, cei doi copii ai lui, îi decoraseră pereții – pe unul atârna un poster uriaș al noului stadion al echipei Giants, Pac Bell Park, și un calendar de la Clubul Sierra. Biroul din lemn deschis la culoare avea

dimensiuni standard, iar pe suprafața lui se găseau doar un telefon, o fotografie înrămată a lui Frannie, o trusă de scris, o plantă decorativă care ajungea până la podea și o veioză. Sub patru rafturi pline cu cărți de drept și dosare, acvariul fără apă și nava în sticlă pe care le adusese de acasă dădeau viață unei tejghele masive de lemn alături de care se mai găseau un rulou cu prosoape de hârtie și mai multe pahare cu fundul în sus lângă o chiuvetă. Canapeaua și fotoliile erau funcționale, confecționate din piele sintetică și luate de la Sears, iar măsuța de cafea provenea din aceeași sursă. Toate fuseseră achiziționate cu aproape șase ani înainte. Lângă ușă, chiar vizavi de birou, se găsea ținta de darts. O bucată de bandă izolatoare argintie de pe mochetă marca linia de aruncare de la doi metri și jumătate distanță. Săgețile zăceau, două în gaura din centru și una în zona de douăzeci de puncte a țintei, acolo unde fuseseră aruncate ultima dată.

Când deschise ușa, îl întâmpină sunetul telefonului. Hardy se aplecă peste birou și apăsă pe butonul de speaker.

– Da, rosti el.

Din nou vocea lui Phyllis, care nu-i lăsă timp să mai adauge nimic.

– Vă caută locotenentul Glitsky.

Numaidecât se auzi vocea lui Abe.

– Ia ghicește ce am auzit. Îți va plăcea.

– Giants au luat Piazza.

– Vorbim de lumea reală, Diz.

– Păi aia e lumea reală, și mie îmi place.

– Ce zici de Tim Markham?

– Ce-i cu el? E prinzător la grămadă? N-am auzit niciodată de el.

Între timp, Hardy înconjurase biroul și se așezase pe scaun ca să vorbească în receptorul telefonului.

– Este directorul executiv de la Parnassus Health, zise Glitsky.

Instantaneu, Hardy simți un fior de adrenalină care-l trezi din starea de letargie. De obicei, Glitsky nu-l suna ca

să-l țină la curent cu știrile zilei, în afara cazului că era vorba de o crimă, așa că făcu imediat legătura.

– Și a mierlit-o.

– Da, așa e. Nu-i interesant?

Hardy admise că așa era, mai ales după toată discuția de la restaurant. Însă asta nu era totul.

– L-a omorât cineva?

– Da, dar probabil neintenționat. Îți amintești discuția noastră de dimineață despre accidente și fuga de la locul faptei?

– Îți bați joc de mine.

– Nu.

– Să ținem minte ca la următoarea noastră discuție să nu vorbim despre holocaustul nuclear. Chiar a dat cineva peste el?

– Mai degrabă s-a înfipt în el. L-au menținut în viață la Portola până acum o jumătate de oră, apoi l-au pierdut.

– L-au pierdut în propriul spital? Pun pariu că a fost un moment de pomină.

– Asta-i altceva ce credeam că o să-ți placă. Dar era evident că nu pot face prea multe. La internare era în stare critică și n-a ieșit nici o clipă din comă.

– Și a fost un accident?

– Am spus deja asta.

– Și tu crezi? întrebă Hardy.

– Până acum, da.

Hardy ascultă pârâiturile de pe linia telefonică.

– În aceeași săptămână în care el încearcă să zguduie orașul? Compania lui e amenințată cu falimentul? Nu-și plătesc doctorii și își bat joc de pacienți, și brusc arhitectul întregii povești o mierlește?

– Da.

– Și tu numești asta coincidență? Asta e părerea ta de profesionist?

– Probabil. Adesea despre asta e vorba, așa cum am menționat de dimineață.

– Cu excepția cazurilor când nu e vorba de așa ceva. Se petrec multe lucruri care nu s-au mai petrecut înainte.

– Nu așa de des precum ai crede, replică Glitsky. Urmă o nouă pauză, ceva mai lungă. Dar mi-ai răspuns la întrebare. Voiam doar o opinie de la omul obișnuit de pe stradă.

– Atunci va trebui ca altă dată să apelezi o persoană mai idioată decât mine, ripostă Hardy. Oricum îți voi trimite nota de plată.

Telefonul lui Jeff Elliot avea același scop, doar că Jeff nu era interesat de teoria coincidențelor emisă de Hardy. Omul o respinse cu o replică și mai scurtă decât o făcuse Glitsky.

– Nu ucizi pe cineva cu mașina, Diz, nu atunci când o armă costă mai nimic, iar cuțitele sunt pe gratis.

– Pun pariu că s-a mai întâmplat așa ceva, deși și Glitsky refuză să creadă.

– Vezi? Așa ceva se întâmplă la fel de des ca apariția zăpezii în Sahara.

– Așa să fie? Eu nu cred. Dar chiar dacă așa stau lucrurile, ele nu fac decât să-mi dovedească argumentul.

Un oftat.

– Diz? Putem abandona subiectul?

Hardy își zise că toți amicii lui își pierduseră simțul umorului. Nici el nu credea în sinea lui că fusese o crimă, dar era interesant să discute pe tema asta, căci îi rămăseseră puține lucruri pe care le mai socotea interesante.

– Bine, Jeff, bine. Cum te pot ajuta?

– De fapt, nu poți. E doar un telefon dat din milă, ca să văd dacă n-ai vrea să-ți iei liber restul zilei. Am observat la prânz că ai avea chef de așa ceva.

– A fost chiar așa de evident?

– Sunt reporter, Diz. Nimic nu îmi scapă.

Hardy privi teancul masiv de hârtii de pe birou – propriile documente și dosarele altor avocați. Notițe. Acte administrative pe care le neglijase. Facturi. Câteva rapoarte de poliție de la clienți potențiali. Ultimele actualizări ale

Codului de Procedură Penală, care trebuia bine cunoscut. Momentan era ocupat până peste cap. Era convins că ar fi trebuit să se bucure pentru așa ceva, deși uneori îi scăpa motivul.

Elliot insistă.

– Mă gândesc că la Parnassus o să izbucnească un adevărat iad. Poate că ar fi interesant să mergem până acolo și să vedem ce se întâmplă. Să vedem dacă e cineva dispus să discute cu mine și poate scot de un articol sau două din chestia asta. Ce zici? Vrei să faci puțin pe ziaristul?

– Mi-ar plăcea enorm, răspunse Hardy. Dar mă tem că nu astăzi.

– Ăsta e răspunsul tău final?

Hardy trase câteva hârtii în fața lui și le răsfoi dezumflat. Un reporter experimentat ca Elliot, dacă s-ar fi aflat atunci în încăpere, ar fi depistat ușor la Hardy semne de îngrijorare, chiar de tensiune. Cu siguranță lipsa umorului. Hardy oftă din rărunchi.

– Scrie un articol pe cinste, Jeff. Fă-mă să mă simt ca și cum aș fi fost acolo.

Nu era genul de lucru despre care Glitsky să discute cu colegii săi, dar nu se putea abține să nu-și mărturisească îngrijorarea soției.

Jackman o lăsa pe Treya să-și ia uneori o pauză de un sfert de oră dacă cerea, astfel că acum ea și Abe stăteau pe scara exterioară a clădirii dinspre Seventh Street, bându-și ceaiurile din pahare de carton. Afară bătea un vânt ușor de după-amiază, așa că erau forțați să se sprijine cu spatele de clădire, astfel că priveliștea le era limitată la autostradă și la Vârfurile Gemene de dincolo de aceasta.

– Și eu care credeam că m-ai adus în acest locșor romantic ca s-o facem în mijlocul zilei.

– Putem s-o facem dacă vrei, îi spuse Glitsky. N-am complexe din acest punct de vedere.

Ea îl sărută.

– Am observat. Dar tu te gândeai la altceva, nu-i așa?

Îi povesti despre Markham, despre cât de mult îl neliniștea coincidențele și despre faptul că moartea lui Markham se încadra perfect în categoria coincidențelor.

– Dar nu am mințit când i-am spus lui Diz că probabil nu a fost vorba de o crimă cu premeditare. Era vocea celor treizeci de ani de experiență care îmi șoptea în ureche.

– Și atunci?

– Și atunci, celălalt înger păzitor al meu, cel rău, îmi tot șoptește: „Poate că, și dacă, ce-ar fi..."

– Adică să-l fi călcat cineva intenționat?

El dădu din cap.

– Încerc să-mi imaginez un scenariu cu un început de dimineață, imediat după ivirea zorilor, o pândă, dar nu mă pot convinge. Pur și simplu nu se putea petrece așa ceva în viața reală. În fine, poate că se putea, dar nu cred că s-a întâmplat.

– De ce nu?

Ea era cam singura persoană căreia el îi zâmbea, iar acum o făcu.

– Ce bine îmi pare că întrebi. Să-ți spun. Primul și cel mai evident motiv este acela că șoferul n-a terminat treaba. Markham a mai trăit aproape patru ore după accident, și poate că ar fi supraviețuit dacă n-ar fi fost aruncat într-un container de gunoi. Șoferul n-ar fi avut de unde să știe că l-a omorât. Dacă ar fi plănuit așa ceva, fie ar fi dat cu spatele mașinii peste el, fie ar fi oprit, s-ar fi dat jos și i-ar fi zdrobit capul cu vreun obiect contondent pe care l-ar fi luat cu el special pentru asta.

– Ce drăguț! comentă Treya.

– Dar adevărat.

Glitsky continuă cu al doilea motiv, cel pe care i-l spusese și lui Hardy. Mașina reprezenta o alegere idioată și stângace de armă a crimei. Dacă plănuia cineva o crimă și aștepta executarea ei, chiar și un tâmpit ar fi cumpărat pur și simplu o armă, mult mai ușor de găsit, mult mai letală și mult mai ușor de descotorosit decât un vehicul.

– Bine, m-ai convins. Probabil că n-a fost asasinat.

– Știu. Asta am spus și eu. Dar...

– Dar nu vrei să închizi toate portițele posibile.

– Corect. Iar asta mă conduce spre adevărata mea problemă. Astăzi la prânz ai avut cumva impresia că prietenul meu și șeful tău Clarence Jackman are de gând să stârnească un mare tărăboi politic în jurul subiectului Parnassus? Moartea directorului spitalului nu reprezintă un subiect de aruncat pe o pagină din spate a ziarului și care să dispară după câteva zile, când cazul devine cu autor necunoscut.

– Nu, nu cred, zise Treya.

– Și atunci cine primește cazul, care în mod clar este o omucidere și ar putea deveni o crimă?

Treya cunoștea bine problemele din cadrul Departamentului Omucideri al poliției, așa că pricepu imediat dilema soțului ei. Pe un făgaș normal al lucrurilor, Abe n-ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu acest caz. Era un accident de mașină cu fugă de la locul faptei. Cineva din cadrul departamentului trebuia să fie alocat pentru identificarea vehiculului, fără nici un rezultat, iar cu asta cazul s-ar fi închis. Acum, din cauză că în departament existau Fisk și Bracco, Glitsky trebuia să le dea lor cazul – acțiune pe care deja o executase. Dacă încerca să paseze cazul unuia dintre inspectorii veterani, mai întâi tipul respectiv i-ar fi spus că se socotește insultat și i-ar fi râs în nas, apoi primarul i-ar fi cerut capul pe o tavă, și probabil că l-ar fi primit.

Pe de altă parte, dacă prin cine știe ce minune se dovedea că fusese vorba despre un asasinat cu încărcătură politică, și se descoperea că el dăduse cazul celor mai noi membri ai echipei, care probabil aveau s-o dea în bară, fapt care nu numai că avea să-l înfurie pe Jackman, ci mai mult ca sigur avea să strice relațiile dintre procurorul districtual și departamentul de poliție pentru o lungă perioadă de timp.

– Eu aș zice că trebuie să-i lași pe băieții cei noi să se ocupe.

– La concluzia asta am ajuns și eu. Dar e o situație în care se pierde oricum.

– Din fericire, zise ea, atingând obrazul lui cu blândețe, cu experiența căpătată de tine, ai ajuns să te pricepi la așa ceva.

Îi chemă pe Fisk și pe Bracco înapoi în biroul lui la sfârșitul zilei de lucru și le ținu un discurs în cea mai blândă manieră:

– ... o ocazie ca voi să faceți o treabă de calitate. Dacă vă iese chestia asta, oamenii de aici ar putea începe să creadă că în definitiv aveți ceva stofă de polițiști.

Făcu o pauză și se abținu din răsputeri să nu adauge „și nu doar niște politruci nenorociți".

Darrel Bracco stătea la fel ca în acea dimineață și la fel ca întotdeauna în biroul șefului – aproape în poziție de drepți, în spatele scaunului pe care ședea partenerul lui.

– Nu noi am cerut să fim transferați aici, domnule locotenent. Nici unul din noi nu a cerut asta. Dar am prins ocazia din zbor. Cine nu ar fi făcut-o?

– Bine. Glitsky putea accepta așa ceva. Aveți acum șansa să dovediți ce puteți.

Câteva minute mai târziu, citea cu voce tare de pe un carnețel pe care îl umpluse cu idei care îi trecuseră prin minte în cursul după-amiezii.

– ... prietene? Și dacă da, tocmai se despărțise? Apoi sunt copiii. Cum s-a împăcat cu ei?

– Scuzați-mă.

Fisk ținea o mână ridicată școlărește în sus.

Glistky îl privi peste marginea carnețelului.

– Da? Apoi, cu o răbdare exagerată: Harlen?

– Credeam că totul se leagă de problemele pe care Markham le avea cu afacerea lui. Acum vă aud că vorbiți despre familia lui?

Glitsky se ridică mai bine pe scaun și își depuse carnețelul pe birou fără un cuvânt. În ochii lui albaștri nu se putea citi mai nimic.

– Vreau ca amândoi să înțelegeți un lucru. Șansa ca domnul Markham să fi fost omorât intenționat, de unde ar rezulta

și o anchetă legată de crimă cu premeditare, este extrem de redusă. Harlen, tu, eu și inspectorul Bracco am discutat în această dimineață despre faptul că nu prea aveți ce să faceți aici, în acest departament. Credeam că v-ar putea plăcea să luați povestea asta de la zero. Iar nivelul zero înseamnă familia victimei.

– Vreți să spuneți că n-are nici o legătură cu mașina?

Locotenentul își stăpâni cu greu o izbucnire de nervozitate.

– Nu, nu spun asta. Mașina e cea care l-a lovit. Iar dacă la volanul ei era vreun cunoscut de-al lui, atunci tărășenia asta începe să semene a crimă. Ceea ce, repet, probabil că nu e.

– Dar povestea ne va ține pe teren, rosti Bracco. Asta vreți să spuneți?

Glitsky încuviință.

– Posibil. E spre binele vostru, și cred că veți fi de acord cu mine.

La întoarcerea lor de la ancheta de dimineață, inspectorii descoperiseră fiecare pe biroul lui câte o păpușă reprezentând un clovn polițist. Colegii celor doi nu păreau deloc înclinați să-i accepte sau să-i tolereze pe nou-veniți. Glitsky își spuse că era o problemă de rezolvat, dar n-avea de gând acum să se apuce de rezolvarea ei. Nu era treaba lui, și dacă începea să facă ordine în acest sens, avea să-și piardă orice fel de autoritate.

Așadar, da, ancheta avea să-i țină pe Fisk și pe Bracco pe teren, departe de sediu. Iar asta era bine. Glitsky apucă iarăși carnețelul și începu să citească din el.

– Are vreunul din copiii lui vreun prieten cu o mașină verde? Cum rămâne cu viața socială a nevestei, dacă există așa ceva? Dincolo de asta, toată lumea cu care discutați are nevoie de un alibi. Țineți minte că incidentul s-a petrecut la șase și ceva dimineața, așa că oricine declară că nu dormea la ora aia ar trebui să devină un subiect interesant.

– Cum rămâne cu afacerea lui? întrebă Fisk. Parnassus?

– Ajungem și acolo. Există un proces pe rol, răspunse evaziv Glitsky. În definitiv, pentru acești inspectori noi misiunea era

aproape una de caritate, iar el n-avea de gând să-i lase să intervină și să tulbure apele în caz că Jackman decidea să apeleze la marele juriu pentru reglementarea neregulilor legate de afacerile Parnassus, nereguli în care Markham putea sau nu să fi fost implicat. Să vedem unde ne va duce ancheta, rosti el. În aceeași clipă, își aminti un detaliu. Ați face bine să vă uitați și pe raportul autopsiei.

Cei doi se priviră, iar Bracco își drese glasul.

– A murit în spital, domnule, zise el. Cunoaștem cauza morții.

– Chiar așa? replică Glitsky. Și care a fost ea?

– A fost călcat de mașină. Aruncat pe o distanță de circa zece metri. Zdrobit de un container de gunoi.

– Și care e ideea ta? Uite ce, să presupunem că descoperim pe cineva care a vrut să-l calce pe domnul Markham cu mașina și s-a descurcat de minune. Arestăm suspectul și nu ne uităm nici o secundă pe raportul autopsiei. Știți ce se va întâmpla? Se va dovedi că tipul a murit în urma unui infarct fără legătură cu rănile rezultate din accident. Sau poate cineva complet diferit de suspectul nostru i-a înfipt o bucată de gheață în ureche, sau i-a otrăvit sticla de apă de la gheață. Poate că victima era spion al rușilor și CIA-ul l-a scos din circulație. Ideea e că atunci când moare cineva, primul lucru e să-i verificăm raportul de autopsiere. De fiecare dată, *capisci?*

Își ridică privirea și le oferi zâmbetul lui faimos.

– Bun venit la Omucideri, băieți, acolo unde e întotdeauna distracție.

6

Eric Kensing era încă îmbrăcat în salopeta lui verde, pătată cu sânge. Stătea trântit pe un scaun în salonul doctorilor de la parter, cu picioarele lungi întinse în față și încrucișate la nivelul gleznelor. În rest, camera era pustie. O șuviță de păr negru înspicat cu alb îi atârna pe fruntea pe care părea că și-o sprijină cu podul palmei drepte.

Auzi ușa deschizându-se și cineva aprinse luminile din tavan. Deschise ochii. Era viitoarea lui fostă soție.

– Mi s-a spus că te găsesc aici.

Vocea ei părea o șoaptă, bine ținută sub control.

– Se pare că au avut dreptate.

Ea atacă frontal.

– Puteai să mă suni măcar, Eric. Asta nu înțeleg eu. Aflu totul de la blestematul de radio. Și atunci când sunt și copiii lângă mine, mulțumesc foarte mult.

El se ridică repede în picioare. Nu voia să-i confere ei nici un fel de avantaj.

– Unde sunt acum? Sunt bine?

– Bineînțeles că sunt bine. Ce crezi? I-am lăsat la Janey. Sunt bine.

– Atunci e foarte bine.

Așteptă, silind-o să continue ea.

– Deci de ce nu m-ai sunat?

El se dădu un pas înapoi și își încrucișă brațele pe piept. Avea o față deschisă, foarte tânără, în ciuda ridurilor, a pungilor de sub ochi și a stratului relativ mic de grăsime depus

sub bărbia cândva mândră. Învățase, mai ales în ultimii doi ani, ca în preajma soției sale chipul său să exprime cât mai puține emoții. Nu că ar fi conștientizat nevoia să facă asta, dar era hotărât să nu-i dea nimic lui Ann. Părea modelat ca o statuie de ceară și putea ușor trece drept o persoană de cincizeci și ceva de ani, deși avea cu cincisprezece mai puțin.

– De ce să te sun? Erau aici soția și familia lui. În plus, ultima dată auzisem că ai rupt-o iarăși cu el. Definitiv.

Ea deschise gura și trase adânc aer în piept.

– Vreau să-l văd.

– N-ai decât. Doar dacă au plecat Carla și copiii lui. Te-aș ruga să dovedești sensibilitate dacă ei mai sunt încă aici.

– A, da. Domnul Sensibilitate. Ăsta e rolul tău, nu-i așa? Manierat la căpătâiul bolnavului și consolându-i pe cei în suferință, nu?

– Uneori. El ridică din umeri. Nu-mi pasă. Fă ce vrei. Oricum o s-o faci.

– Corect. Asta intenționez. Nările îi fremătau. Cum de a murit aici? Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

– A fost făcut terci, Ann. Rău de tot.

– Oamenii sunt mereu făcuți terci. Și nu mor.

– Ei bine, Tim a murit.

– Și ție nu-ți pasă, nu-i așa?

– Asta ce mai înseamnă? Nu-mi place să pierd un pacient, dar el nu era...

Ea ridică vocea, aproape în pragul isteriei:

– *Nu era un simplu pacient,* Eric. Se uită urât la el. Nu-mi ține mie discursurile tale medicale. Știu ce crezi în realitate.

– Nu zău? Și ce cred eu?

– Te bucuri că a murit, nu-i așa? Voiai de mult timp să moară.

El nu avea un răspuns gata pregătit. Se mulțumi să clatine din cap a lehamite.

– Ei bine, mă bucur că am vorbit cu tine. Și acum, scuză-mă...

Dădu să treacă pe lângă ea.

Numai că ea se postă în fața lui.

– Unde te duci?

– Înapoi la lucru. Nu mai am nimic ce să-ți spun. Ai venit aici ca să-l vezi pe Tim? Pe mine m-ai găsit suficient de ușor. Nu vei întâmpina nici o problemă. Și acum dă-te, te rog, din calea mea. Am de lucru.

Ea rămase pe loc.

– A, da, doctorul cel ocupat. Apoi, schimbând tactica: Au spus că ești la etaj.

– Care etaj?

– Știi tu care.

El se dădu un pas înapoi.

– Despre ce vorbești?

– Când a murit.

– Corect, rosti el, arțăgos. Și ce-i cu asta?

O cunoștea prea bine și știa cât de irațională putea deveni când se lăsa copleșită de emoții. Acum zări ceva cunoscut în privirea ei, un soi de luciditate sălbatică pe care o găsi profund neliniștitoare.

– Ar trebui să povestesc cuiva, zise ea. Pun pariu că știu ce s-a întâmplat cu adevărat acolo sus.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ba știi, Eric. Sunt singura care știe de ce ești cu adevărat capabil. Cât de lipsit de sentimente poți fi. Cum *ești*.

– Ah, te rog, Ann, nu începe cu chestia asta.

– Ba *voi începe*. Tu l-ai ucis, nu-i așa?

El își zise că ea depășise limita și furia îl copleși. Forțându-se să nu-și piardă complet stăpânirea de sine, privi în jur ca să vadă dacă nu-l aude cineva, apoi se aplecă și se apropie la câțiva centimetri de fața ei. Schiță un zâmbet fioros.

– Categoric, rosti el cu cea mai mare răceală posibilă. I-am băgat rahat în perfuzie de îndată ce am rămas singur cu el.

Ea se dădu înapoi și încremeni.

O prinsese pe picior greșit. Expresia ei de panică îl îndemnă să meargă mai departe.

– Pe aici ucid mereu oameni. E una dintre plăcerile secrete ale slujbei.

Îl privi cu teamă preț de câteva clipe. El însă reușise să o facă să-și revină. Umerii se relaxară și ea inspiră adânc de câteva ori.

– Crezi că e amuzant? îngăimă într-un târziu. Crezi că se poate glumi cu așa ceva?

– Tu crezi că glumesc? Tu glumeai când m-ai întrebat? Apoi, brusc, își zise că lucrurile merseseră prea departe. Vino-ți în fire, Ann! Dacă l-am ucis? Isuse!

– Erai acolo și îl urai.

– Și ce-i cu asta? Poate că n-ai priceput mesajul. A fost făcut terci de o mașină.

– Și apoi adus aici.

– Era cel mai apropiat spital, Ann. Nu eu am aranjat asta.

– Nu ar fi trebuit să preiei cazul.

– Și de ce, mă rog? Ca să nu am ocazia să-l ucid? Poate că n-ai priceput – și dacă voiam să-l omor? Ce zici de asta?

Se uită lung la străina cu care împărțise doisprezece ani de viață și cu care făcuse trei copii. Pentru o fracțiune de secundă, fu tentat să o provoace din nou.

Numai că n-avea rost. Ea clătină în cele din urmă din cap.

– Nu l-ai omorât, zise într-un târziu. Nu ai curajul pentru așa ceva.

– Tu ai spus-o, nu eu. Însă indiferent ce am făcut eu, el s-a dus, nu-i așa? Iar micuța Annie va înghiți destul de greu chestia asta, nu?

O lovise iarăși unde o durea. Rămase cu gura căscată de uimire. Brusc, ea întinse mâna și îl trase cu violență de mâneca salopetei.

– Nemernicule! Și acum ce am să mă fac, Eric? Spune-mi tu. Ce am să mă fac?

– Același lucru ca mai înainte, Ann. Chiar nu îmi pasă. Oricum el nu se întorcea la tine. Apoi o ultimă împunsătură. Să nu-mi spui că n-ai și un amant de rezervă...

Ea se apropie de el cu pumnii ridicați de furie.

– Ticălosule!

Continuă să se apropie, înjurând, până ce el o prinse de ambele încheieturi. O strânse cu putere.

– Au! Dă-mi drumul. Mă doare.

– Foarte bine.

– Dă-mi drumul, lua-te-ar naiba!

– Să nu mai îndrăznești să te repezi la mine. Mă auzi?

O ținu așa încă o clipă, strângând-o cu toată forța. Ea continuă să se zbată, scoțând niște icnete inumane și încercând să-și elibereze mâinile, să-și răsucească trupul, numai că el o ținea bine și n-avea de gând să-i dea drumul. În cele din urmă, el o trase mai aproape și o privi drept în ochi. Ea nu era gata să cedeze, cel puțin nu încă, așa că o ținu strâns în continuare până ce simți că dorința de a lupta o părăsea.

– M-ai auzit, fir-ar să fie? șopti el.

– Da. Dă-mi drumul.

El se dădu înapoi și o împinse departe.

– Eu plec, anunță el. Dă-te la o parte din calea mea.

Ea își frecă mâinile, apoi le întinse în față.

– Uite ce mi-ai făcut. M-ai rănit.

– O să trăiești, ripostă el.

Păși în fața lui, provocându-l la o nouă rundă.

Numai că, odată ce îi trecuse furia, el nu mai avea chef de o nouă confruntare.

– De ce nu te duci acasă, Ann? Înapoi la copii. N-ai ce căuta aici.

Ea îl privi cu încăpățânare.

– Trebuie să-l văd. Unde e acum?

Știa la ce se referă ea. Voia să vadă trupul lui Markham. „La dracu' cu toate astea", își zise el.

– În momentul ăsta, dacă ar fi să ghicesc, replică el, cred că e în drum spre iad.

Cu asta trecu pe lângă ea și ieși din încăpere.

*

Juniorii le dăduseră peste cap programul celor doi Hardy. Vincent avea antrenament în zilele de luni și miercuri, iar Hardy făcea pe antrenorul. Așa că el și Frannie se văzuseră nevoiți să schimbe data pentru întâlnirea lor sacră pentru marți seara, pe toată durata sezonului. În seara asta, la puțin timp după ora șapte, Hardy deschise ușa localului Little Shamrock unde trebuiau să se întâlnească, dar constată că ea nu venise încă.

Fratele ei, Moses McGuire, stătea în spatele balustradei și discuta cu un cuplu de tineri îmbrăcați în geci de piele neagră. Aflat într-o dispoziție locvace, McGuire tuna suficient de puternic ca să acopere vocea lui Sting, care răsuna cu putere din boxe.

Hardy trase un scaun la fereastră și se întoarse pe jumătate ca să poată privi chiparoșii bătuți de vânt la marginea parcului Golden Gate, de cealaltă parte a străzii. Moses se uită la el și sorbi pe îndelete din halba lui de Guinness – în nouă cazuri din zece un gest care-i făcea automat poftă lui Hardy. Spuma de două degete avea nevoie de mai multe minute ca să dispară, dându-i astfel lui Moses un răgaz suficient ca să spună ce avea de spus. Oricum n-avea sens să întrerupi o poveste bună.

– ... deci tipul se plângea de dureri de stomac de circa nouă luni. Îi scoseseră deja mai întâi apendicele – greșit – apoi vezica biliară – vai, iarăși greșit. Nu-l ajuta nimic. Nu au descoperit nimic și, în cele din urmă, l-au trimis acasă, spunându-i că e din cauza stresului. Măi să fie. Așa că tipu' a început cu acupunctura, cu chiropractica, cu ceaiurile din ierburi, cu masaje, dar nimic. Între timp... McGuire se întoarse către Hardy și îi arătă halba aproape terminată... Între timp, tipul încearcă să-și vadă mai departe de viața lui, căci trebuia să se însoare în câteva luni.

Cei doi tineri întrebară aproape la unison:

– Și ce s-a întâmplat?

– Acu' două săptămâni, omu' se trezește îndoit de durere. Nici măcar nu se mai putea da jos din pat. L-au deschis din nou, dar de data asta l-au cusut și i-au spus că le pare rău. Mai are o lună. Probabil că au ratat tumoarea când l-au deschis înainte.

– O lună de trăit? întrebă fata. La asta s-au referit?

– Mda, dar n-a fost nici măcar o lună, trase Moses concluzia. A mai dus-o cinci zile.

Băiatul care asculta privea prin paharul lui cu băutură și clătina din cap.

– Cinci zile?

McGuire încuviință dezgustat.

– L-am servit cu ceva de băut aici acum trei săptămâni și luni am fost la înmormântarea lui.

Înșfăcă halba lui Hardy și porni de-a lungul barului.

– A fost o poveste interesantă. Despre cine vorbeai?

– Shane Mackey. Nu știai?

În cei doi ani cât jucase în echipa de softball Shamrock Hardy, care pe atunci lucra ca barman, îl cunoscuse pe Mackey. Individul nu putea să aibă mult mai mult de patruzeci de ani. Hardy își aminti că le făcuse cinste lui și logodnicei lui la petrecerea de Anul Nou chiar în barul unde se afla acum, cu patru luni în urmă. Își puse cu grijă halba pe tejgheaua barului și o roti.

– A fost o poveste adevărată?

– În cea mai mare parte. Nunta trebuia să aibă loc luna viitoare. Eu și Susan le cumpăraserăm deja niște veselă.

7

La ora 9.30, Malachi Ross ședea în fotoliul de piele din biroul lui, cu o ceașcă de cafea care se răcise pe măsuța de sticlă de alături. De cealaltă parte, cu un carnețel galben în poală și cu un reportofon așezat în fața lui Ross, Jeff Elliot stătea în căruciorul lui cu rotile. De la fereastra biroului său de la etajul șaptesprezece, Ross privea centrul orașului. Nu observa nici luminile de pe North Beach dansând sub el, nici licărul stelelor pe cerul limpede de deasupra. Nu mâncase nimic de la micul dejun, însă nu-i era deloc foame.

Discutau de aproape o jumătate de oră, iar Ross adusese discuția în jurul propriei persoane și a trecutului său. Cum se alăturase Consiliului de Administrație de la Parnassus ca doctor a cărui misiune inițială fusese aceea de a oferi legitimitate medicală deciziilor bazate pe profit ale companiei. Asta se întâmpla în primele zile de implementare a programului de îngrijire dirijată, iar Ross îi mărturisi lui Elliot că ajunsese portdrapelul modelului de asistență medicală primară, sau AMP, acordat oricărui pacient, transformându-se astfel în protectorul fortăreției medicale, un concept care ajunsese între timp un etalon pentru organizațiile de menținere a sănătății pretutindeni pe teritoriul țării.

– Dar nu este o idee prea populară, observă Elliot.

Ross se aplecă pe fotoliul lui și se uită drept în ochii reporterului.

– Oferiți-mi o soluție mai bună și de mâine o adopt, zise el. Dar, în esență, asta funcționează.

– Deși pacienților nu le place?

Ross ridică resemnat din umeri.

– Să fim cinstiți, domnule Elliot, oamenii sunt greu de mulțumit. Cred că cei mai mulți pacienți apreciază eficiența, iar asta se traduce prin satisfacție.

Ar fi vrut să adauge că, în opinia lui, oamenii erau prea mult preocupați de chestiunile legate de grija față de pacient. Organismul uman era o mașinărie și existau mecanici care știau cum să repare piesele care se stricau. Așa-numitul element uman al actului medical era cu mult supraevaluat. Dar nu-i putea spune asta lui Elliot.

– Este cu adevărat mai bine pentru majoritatea bolnavilor, se mulțumi el să adauge.

– De ce? întrebă reporterul. Oare nu sunt ei scoși din orice fel de act decizional?

– Bine, presupun că e o întrebare rezonabilă. Dar am și eu una pentru dumneavoastră, deși nu vă va plăcea cum sună. De ce *ar trebui* să ia parte și ei la decizie? Își ridică mâna, pentru a-l împiedica pe Elliot să-l întrerupă. Este și așa suficient de greu să menținem nava pe linia de plutire doar cu profesioniștii care cunosc detaliile afacerii. Dacă pacienții ar avea ultimul cuvânt, ar îngropa totul din punct de vedere financiar. Nu spun că n-ar trebui să-i informăm și să-i implicăm pe pacienți, dar...

– Dar oamenii ar fi în stare să ceară tot felul de teste scumpe de care nu au în realitate nevoie.

Ross zâmbi cu o sinceritate prefăcută.

– Asta e. Vindecarea cere timp, domnule Elliot. Ați fi surprins să aflați cât de multe probleme de sănătate dispar de la sine în timp.

Se ridică și se duse la micul frigider din colțul camerei, de unde scoase două sticle de apă. Îi oferi o sticlă reporterului, apoi se așeză la loc pe fotoliu.

– Uitați ce e, zise el, aplecându-se în față și vorbind ca și cum ar fi discutat cu maximă sinceritate. Știu că toată povestea asta sună al naibii de mercantil, dar nimeni nu se

opune irosirii de fonduri pe tot felul de teste dacă ele sunt necesare. La naiba, în definitiv pentru asta există asigurările. Dar dacă în fiecare lună apar cincizeci de indivizi care cer teste scumpe când doar cinci dintre ei au nevoie de așa ceva, atunci în loc ca Parnassus să piardă douăzeci și cinci de mii, bani acoperiți din primele de asigurare, va pierde un sfert de milion. Ca să acoperim aceste pierderi, ar trebui să creștem primele de asigurare și garanțiile de zece ori, o sumă pe care nimeni nu și-o poate permite. Atunci întregul sistem se va prăbuși și nimeni nu va mai avea parte de asigurare de sănătate.

Elliot bău din sticla lui de apă.

– Să presupunem că din cincizeci de indivizi care vor să-și facă testele, zece chiar au nevoie de ele. Nu cinci. Ce se întâmplă cu aceștia?

– Sunt identificați, domnule Elliot. Poate un pic mai târziu, ceea ce e un fapt regretabil. Nimeni nu neagă asta. Recunosc că alegerea e grea. Personal, îmi doresc ca nimeni să nu se îmbolnăvească vreodată. De-asta am și devenit doctor. Dar acum e treaba mea să mențin nava sistemului sanitar pe linia de plutire, iar dacă am testa fiecare pacient pentru ce vrea el, față de ceea ce are cu adevărat nevoie, ne-am scufunda ca o piatră de moară. Ăsta e adevărul dur. Atunci nimeni n-ar mai avea parte de nici un test, pentru că nimeni nu și le-ar mai putea permite. Credeți că ar fi mai bine așa?

– Să vă mai întreb ceva, replică Elliot. Am auzit că nu v-ați plătit câțiva dintre doctori. Vreți să comentați acest zvon?

Ross își păstră chipul imobil, dar faptul că Elliot avea habar de acest lucru îl neliniștea profund. Totodată, avu impresia că știa care era sursa zvonului – mereu dificilul Eric Kensing, cel care recunoscuse ce se întâmplase în cazul fetiței Emily, după care, probabil, devenise sursa lui Elliot în privința problemei salariale. Se mulțumi să răspundă:

– Nu știu de unde ați auzit așa ceva. Nu este corect.

Răspunsul îl amuză evident pe reporter.

– E același lucru cu „nu este adevărat"?

Ross se lăsă pe spate în efortul de a părea relaxat.

– Le-am cerut medicilor noștri să împrumute spitalul cu o sumă de bani, cu dobândă, o sumă care le-a fost reținută de pe statele de plată. A fost un act în întregime voluntar și am returnat împrumutul tuturor celor care au cerut banii înapoi.

Jeff Elliot stătuse mai bine de o oră ca să asculte scuzele și explicațiile lui Malachi Ross. Acum directorul perora despre rațiunea din spatele nomenclatorului de medicamente aprobat de Parnassus, sperând poate ca Jeff să întoarcă situația în favoarea sa și să obțină un plus de imagine în războiul pe care Ross îl întrevedea cu municipalitatea.

– Uitați ce e, zise Ross, să spunem că Genesis Corporation descoperă un medicament pentru tratarea cancerului pe nume Nokance. Bugetul de cercetare și dezvoltare și milioanele de teste clinice până la obținerea aprobării finale din partea FDA[1] ajunge la un miliard de dolari. Avem așadar un medicament care poate duce la vindecarea cancerului, dar Genesis trebuie să-și recupereze investiția dacă vrea să mai facă afaceri și să descopere alte medicamente minune, așa că prețul medicamentului ajunge la o sută de dolari doza. Timp de câțiva ani, câtă vreme este singurul medicament de acest fel, Nokance este stăpânul pieței. În cele din urmă însă, alte companii farmaceutice apar cu versiunile proprii de Nokance, poate îmbogățite și cu altceva ca să evite disputele legate de patente...

– Dar care pot duce la apariția unor efecte secundare?

Chipul lui Ross se întristă.

– Foarte rar se întâmplă asta, domnule Elliot. Serios. Foarte rar. Așadar, uitați unde ajungem. Medicamentele astelalte vindecă și ele cancerul, dar ca să câștige cotă de piață sunt tarifate la zece dolari doza. Ca răspuns, Nokance coboară prețul la, să zicem, cincizeci de dolari.

– E mult mai mult decât zece.

---

[1] The Food and Drug Administration, agenție a SUA responsabilă printre altele cu reglementarea listelor de medicamente omologate. (n.tr.)

– Da, așa e. Ați putea crede că, odată ce-i instruim pe oameni și le expunem toate faptele, vor înceta să mai folosească Nokance și vor trece la produsele ieftine, nu-i așa?

– Și nu-i așa?

– Niciodată. Sau niciodată din punct de vedere statistic. Dacă au ocazia, pacienții aleg aproape întotdeauna Nokance. Este marca pe care o cunosc ei. Au încredere în produs.

– Ca și în cazul aspirinei Bayer.

– Exact! Ross își împreună tăcut mâinile, ca și cum ar fi aplaudat. Așadar, și tocmai aici este punctul sensibil, deși fiecare doză de Nokance ne costă mai mult cu patruzeci de dolari, dacă noi aprobăm rețeta și păstrăm medicamentul în nomenclator, pe pacienți îi costă la fel ca întotdeauna, adică zece dolari cât costă medicamentul ieftin. Așa că scoatem și noi medicamentul scump de pe listă.

– Adică Nokance?

– Corect.

– Dar, și acum vorbim ipotetic, spuneți că medicamentul e bun, dar că nu le veți permite pacienților dumneavoastră să îl ia.

– Îl pot lua, dar noi nu plătim pentru el. Dacă am plăti, am rămâne lefteri. Vorbim despre marje de profit extrem de mici pentru supraviețuirea afacerii. Trebuie să înțelegeți asta. Ideea e că Nokance nu este singurul medicament care dă rezultate bune. Ăsta e mesajul pe care încerc să vi-l transmit. Ideea unei mărci face toată treaba.

De-a lungul timpului, Elliot își formase propriile convingeri legate de medicamente. Suferea de scleroză multiplă de mai bine de douăzeci de ani și, după ce urmase sfaturile doctorilor lui, uneori avea impresia că încercase toate medicamentele posibile din lume pentru tratarea numeroaselor și schimbătoarelor simptome ale bolii lui. De mai multe ori simțise pe pielea lui efectele secundare sau o senzație de disconfort după ce luase anumite medicamente, fapt care îl făcuse să fie sceptic în această privință. Când revenise la mărcile consacrate de medicamente, problemele dispăruseră. Ca atare,

Ross nu-i putea vinde gogoși despre beneficiile universale ale medicamentelor generice.

– Deci ca să lămurim poziția dumneavoastră, zise Elliot, atitudinea aceasta de protejare a intereselor spitalului și de reducere a costurilor, de la îngrijirea dirijată la oferirea de medicamente generice, este în concordanță cu jurământul lui Hipocrat pe care l-ați depus, de pildă. Jurământ în care accentul se pune în primul rând pe a nu provoca un rău mai mare, și apoi pe vindecare.

– În esență, da. Ross părea mulțumit cu această abordare, dar Elliot știa că mulțumirea lui nu avea să dureze prea mult. Lucrăm în domeniul medical, domnule Elliot, continuă el. Obiectivul este starea de bine pentru cei mai mulți oameni.

– Și nu există nici un conflict între interesele dumneavoastră de afaceri și nevoile pacienților?

– Bineînțeles că există. Ross se lăsă confortabil pe speteaza fotoliului, cu picioarele încrucișate. Dar încercăm să reducem la minimum acest conflict. Compania trebuie să fie în stare să se susțină pentru a-și putea continua munca.

– Și să nu uităm că trebuie să facă și un profit. Trebuie să aveți încasări suficiente ca să vă satisfaceți investitorii, nu-i așa?

Ross zâmbi și își desfăcu mâinile.

– Ei bine, în ultima vreme nu ne descurcăm prea bine din acest punct de vedere.

– Așa am auzit și eu. Elliot se apropie în scaunul său cu rotile și vorbi pe un ton amabil: Investitorii dumneavoastră și-au exprimat vreodată nemulțumirea în legătură cu salariile membrilor consiliului și ale directorilor spitalului?

Ross clipi de câteva ori din ochi, dar nu lăsă să se vadă prin ceva că întrebarea l-ar fi iritat.

– Nu prea des. Membrii consiliului nostru de administrație sunt oameni de afaceri talentați. Dacă n-ar fi bine remunerați, s-ar duce în altă parte. Astfel de persoane de nădejde sunt greu de găsit, iar când le găsești, trebuie să le plătești generos.

– Și astfel de persoane cu ce se ocupă, mai exact? Conduc compania?

– Corect.

– Și cu toate astea, sunteți aproape de faliment. Nu era o întrebare, dar Elliot îi dădu o astfel de intonație. Fapt care poate face pe oricine să se întrebe cu se s-ar descurca mai prost niște persoane mai puțin bine plătite, nu-i așa?

Poate că în ochii colegilor lor inspectori, Fisk și Bracco apăreau ca o pereche perfectă, dar în realitate era greu să găsești două persoane mai diferite. Iar asta însemna că erau și două genuri complet diferite de polițiști.

La ora cinci, Harlen Fisk îl rugă pe partenerul lui să-l lase la Tadisch's, cel mai vechi restaurant din oraș. În ciuda faptului că nevasta însărcinată și copilașul îl așteptau acasă, el avea de gând să ia cina cu mătușa lui, Kathy, și cu câțiva dintre cei care o susțineau. Nu-l invită pe Bracco să li se alăture, iar acesta nu se supără. Fisk era, cu siguranță, un animal politic antrenat să privească spre recompense de natură politică în viitor.

În schimb, Bracco era fiul unui polițist. Chiar și așa, până la promovarea lui în cadrul Departamentului Omucideri, nu-și dăduse seama prea bine cât de mult îi afecta cariera amiciția tatălui său cu primarul și cât de mult îl disprețuiau colegii săi. Nu ceruse niciodată vreun tratament aparte – pur și simplu totul venise în chip firesc. Politrucii din departament credeau că-l puteau face fericit pe primar dacă se purtau drăguț cu fiul lui Bracco, și nici măcar nu greșeau prea tare.

Când Fisk îi mărturisise că se gândește serios să discute cu mătușa lui, o persoană importantă în oraș, despre tratamentele rele la care erau supuși la slujbă, Bracco se străduise din răsputeri să-l facă să se răzgândească. Învățase de la tatăl lui că polițiștii nu se plâng. Niciodată. Îi spusese că trebuiau să discute mai degrabă cu Glitsky. Să pună problema clar pe tapet și să înghită răspunsul, care probabil era acela că nu era vorba de crimă cu premeditare în cazul accidentului de mașină și, ca atare, nu avea să existe nici o investigație.

Bracco era convins că acesta era adevărul. Dar ce putea el să facă?

După ce îl lăsă pe Harlen în centrul orașului, câteva ore și le petrecu verificând indiciile pe care le găsiseră în ziua respectivă în legătură cu vehiculul implicat în accident. Nu-și făcea prea mari speranțe, dar nu se știa niciodată. Experiența îl învățase că, în cele mai multe cazuri, șoferii așteptau până ce considerau că nimeni nu le va mai căuta mașina ucigașă. O parcau undeva la adăpost de priviri indiscrete sau într-un garaj încuiat. După o lună, duceau mașina la o spălătorie sau la un atelier. Iar cu asta povestea se încheia.

Poate că, de data asta, lucrurile aveau să stea altfel, deși o astfel de posibilitate părea a naibii de îndepărtată. Primiseră unsprezece apeluri în cursul zilei. Era vorba de vehicule care se potriveau descrierii și care fuseseră zărite de polițiștii de pe mașinile de patrulă pe diverse străzi sau alei din oraș. Fisk ura o astfel de muncă de teren. Pe de altă parte, Bracco își petrecu câteva ore verificând fiecare apel în parte. Impactul în urma căruia murise Markham trebuia să fi lăsat urme, chiar și pe o mașină americană veche, cu tabla groasă, iar o privire rapidă aruncată acestora i-ar fi spus imediat dacă era nevoie să revină cu un mandat de percheziție. Nu găsise însă nimic în neregulă la nici una dintre mașini.

Neștiind prea bine de ce, își omorî încă o jumătate de oră plimbându-se prin parcarea spitalului Portola, dar nu zări nici o mașină verde și veche. Simțindu-se ca un idiot, reveni la mașina lui și își făcu unele însemnări de ținut minte pentru a doua zi – să verifice firmele de închirat mașini la mâna a doua, să nu uite de apelurile date de cetățenii interesați de primirea recompensei anunțate de autorități (zece mii de dolari pentru orice informație care ar fi dus la arestarea și condamnarea făptașului etc.).

În cele din urmă, după ce-și cumpără niște colțunași de pe Nineteenth Avenue, decise să se ducă înapoi spre Seacliff, acasă la Markham. Așa cum spusese Glitsky, trebuia să pornească de la familie. Avea să se uite la mașinile parcate în fața

casei. În definitiv, își reaminti el cu oarecare amărăciune, conducea o mașină de poliție.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Bracco se îndreptă repede de spate și îndreptă fasciculul lanternei dincolo de capota Toyotei albe pe care o examina. Era ultima mașină dintr-un grup de douăzeci și trei de automobile parcate pe strada lui Markham. Fasciculul luminos dezvălui un bărbat de înălțime medie, care își protejă repede ochii de lumină și vorbi din nou, cu voce aspră:

– Ce naiba faci?

Bracco observă oarecum alarmat că omul își băgă mâna cealaltă în buzunarul hainei.

– Stai pe loc! Poliția! Altceva nu-i venise în minte. Nu mișca.

Habar n-avea dacă trebuia să arate insigna sau să scoată arma din tocul de la umăr. Se hotărî să scoată arma, pe care o întinse în fața lui.

– O să înconjur mașina asta. Simțea sângele cum îi curge mai repede prin vine. Nu mișca! repetă el.

– Nu mă mișc.

– Bun, încet, foarte încet, scoate mâna din buzunar ca să o văd.

– Chestia asta e ridicolă, replică omul, dar se supuse ordinului.

Bracco pipăi haina, își băgă mâna înăuntru și scoase un telefon mobil, apoi se dădu un pas înapoi.

– Uitați ce e, sunt doctor, zise individul. Un pacient de-al meu care locuia aici a murit astăzi. Așa că am venit să-mi prezint condoleanțele familiei, și mă trezesc cu cineva cercetându-mi mașina cu o lanternă. Tocmai voiam să folosesc telefonul ca să sun la poliție.

După câteva clipe, Bracco îi înapoie telefonul doctorului și își vârî arma la loc în toc. Dacă mai devreme în parcarea spitalului se simțise ca un idiot, acum era de-a dreptul umilit, deși n-avea de gând ca omul să-și dea seama de asta.

– Pot vedea un act de identitate, vă rog?

Omul privi o clipă spre casă, apoi reveni la polițist.

– Nu pricep... începu el. Sunt... În cele din urmă oftă și își căută portofelul. Mă numesc doctor Eric Kensing. Astăzi am fost de serviciu la Secția de terapie intensivă de la spitalul Portola.

– Acolo unde a murit domnul Markham?

– Da. Era... cred că șeful meu. Ce caută poliția aici?

Bracco simți că nu poate ascunde adevărul.

– Caut mașina care a fugit de la locul faptei.

Kensing pufni.

– Îmi dați portofelul înapoi, vă rog? Îl strecură în buzunar, apoi întrebă brusc: Doar nu vreți să spuneți că un cunoscut de-ai lui Tim l-a lovit intenționat, apoi a venit aici ca să-i viziteze familia?

– Nu. Dar ar fi o prostie să nu explorăm și această pistă, nu?

– Mie mi se pare cam deplasată, dar cum cu asta vă ocupați... Doctorul lăsă ideea neterminată. Uitați ce e, am terminat? Aș vrea să plec acum. Nu mașina mea l-a lovit. Vedeți vreo urmă de lovitură? Vreți să verificați din nou ca să vă asigurați? V-am întrerupt din lucru.

Ceva din tonul doctorului îi atrase atenția lui Bracco – un amestec de aroganță și nerăbdare. Știa prea bine că oamenii reacționau diferit în prezența polițiștilor. Credea însă că, uneori, reacția dezvăluia ceva neobișnuit, poate o conștiință vinovată. Kensing întindea deja mâna spre mânerul portierei, însă Bracco simți brusc dorința de a-l mai reține câteva momente.

– Spuneți că domnul Markham vă era șef? Nu știam că a fost doctor.

Kensing se îndreptă de spate și oftă din nou.

– N-a fost. Conducea compania pentru care lucrez eu. Parnassus Health.

– Așadar, îl cunoșteați bine, nu?

O pauză.

– Nu chiar. Omul își mută iarăși privirea peste umărul lui Bracco. Acum, dacă am terminat aici...

– Ce e în casă? întrebă Bracco.

– Cum adică? Nimic.

– Vă tot uitați într-acolo.

– Chiar așa? Doctorul ridică din umeri. Nu o făceam conștient. Presupun că sunt îngrijorat în privința lor. E o mare tragedie ce s-a întâmplat. Familia e devastată de durere.

Bracco sesiză nota de iritare din vocea lui, care putea să se datoreze oboselii, la fel de bine cum putea avea și altă cauză. Dacă reușea să-și mențină un ton adecvat, poate că reușea să scoată ceva de la el.

– Credeam că ați spus că nu-l cunoșteați prea bine.

– Așa e.

– Și totuși, vă îngrijorează familia lui?

– Vă deranjează chestia asta? Din câte știam eu, grija față de familia unei victime nu constituie o crimă. Kensing își duse o mână la frunte și aruncă o privire rapidă în susul și în josul străzii. Uitați ce e, domnule polițist, vreți să ajungeți undeva cu povestea asta și nu îmi dau eu seama?

Bracco nu-i răspunse. Se mulțumi să-i mai pună o întrebare.

– Așadar, nu nutreați resentimente față de el?

Doctorul își înclină capul într-o parte.

– Cum adică? În calitatea lui de șef al meu?

– În orice calitate.

De această dată doctorul nu se grăbi cu răspunsul.

– Dacă nu vă supărați, cum vă numiți, domnule polițist? Aș vrea să știu cu cine vorbesc.

– Bracco. Sergent inspector Darrel Bracco. Omucideri.

Își dădu seama imediat că făcuse o greșeală. Kensing aproape că sări în sus auzind cuvântul.

– Omucideri?

– Da, domnule.

– Și anchetați moartea lui Tim? De ce? Crede cineva că a fost asasinat?

– Nu neapărat. Un accident cu fugă de la locul faptei care duce la moartea victimei reprezintă o omucidere. E vorba doar de rutină.

– Rutină. Verificarea mașinilor care vin acasă la victimă?

– Corect. Și tocmai i-ați spus Tim.

– Și asta înseamnă ceva? Numele lui era Tim.

– Nu-l cunoșteați foarte bine, și totuși îi spuneți pe numele mic?

Kensing tăcu și clătină din cap. În cele din urmă expiră cu putere.

– Uitați ce e, domnule sergent, nu știu ce ar trebui să spun. Omul a murit astăzi în secția mea, în timp ce se afla sub îngrijirea mea. Îl cunosc de cincisprezece ani, iar acum am venit aici ca să îmi exprim condoleanțele față de soția și de familia lui. Ceasul arată aproape ora zece și eu sunt treaz de la șase dimineața, iar acum sunt frânt. Nu pricep ce înțeles poate avea faptul că i-am spus victimei pe numele mic, dar, dacă nu vă supărați, mâine am o zi grea. Voi fi bucuros să discut cu dumneavoastră la spital, dacă veți binevoi să fixați o întâlnire.

Bracco își dădu seama că era posibil să fi mers prea departe cu acest interogatoriu spontan. Tot ce spusese Kensing, indiferent de tonul folosit, avea sens. N-avea nici un rost să-l hărțuiască pe acest om care, de fapt, deschisese din proprie voință posibilitatea unui alt interviu a doua zi. Inspectorul își dădu seama că își depășise atribuțiile.

– Aveți dreptate. Dar s-ar putea să vă sun peste câteva zile.

– E foarte bine, replică Kensing. Nu plec nicăieri.

Rămaseră amândoi țintuiți locului preț de câteva secunde, apoi Bracco îi ură noapte bună și se întoarse în direcția casei. Glitsky îi spusese să înceapă cu familia și poate că avea să descopere ceva înăuntru, să obțină câteva impresii valoroase la cald. Nu făcuse nici doi pași însă când auzi iarăși vocea lui Kensing.

– Doar nu vă gândiți să vă duceți acasă la el?

Bracco se opri și se întoarse.

– Ba asta era intenția mea.

Doctorul ezită, părând să se decidă dacă era cazul să mai adauge ceva. În cele din urmă vorbi.

– Ei bine, faceți ce credeți, domnule sergent, dar poate că ar fi mai bine să-i lăsați în pace în noaptea asta și să reveniți mâine. Au avut o zi grea. Sunt storși de puteri. Vă garantez că nici unul nu se afla la volanul mașinii vinovate. Ce trebuie să-i întrebați așa de urgent?

Bracco avusese el însuși o zi lungă. Privi înapoi spre casă, care continua să fie luminată. Îi trecu prin minte gândul că nevoia lui de a descoperi ceva, orice, care să aibă legătură cu moartea lui Tim Markham și prin care să-și demonstreze el însuși valoarea în fața lui Glitsky îl determina să meargă prea departe și prea repede. Inventase niște fantome și tocmai comisese mai multe greșeli de anchetare cu Kensing.

Iar acum era pe punctul de a comite aceleași greșeli cu familia victimei, în condițiile în care el nu avea nici un plan și nici o întrebare cu adevărat urgentă de pus. Era mai indicat să-i lase pe bieții oameni cu durerea lor. Și mâine avea să fie o zi.

Bracco încuviință.

– Aveți dreptate, dar tot s-ar putea să vă sun în curând.

– Abia aștept, răspunse Kensing, după care deschise portiera mașinii.

8

Glitsky locuia în același duplex de douăzeci de ani și ajunsese să creadă, din pricina chiriilor și a exploziei prețurilor în domeniul imobiliar din San Francisco, că va locui acolo până la moarte. Chiar dacă proprietarul vindea, un proprietar nou n-avea cum să-l oblige să se mute, doar dacă nu voia chiar el să se mute acolo, iar un asemenea proces era de lungă durată și putea costa o avere. Chiria lui Glitsky nu putea crește mai mult de un procent anume, convenit dinainte. Iar cu apartamentele cu un singur dormitor ajunseseră acum să coste cel puțin o jumătate de milion de dolari oriunde în oraș, Glitsky își dădea seama că nu-și permitea să cumpere o proprietate. Așa cum stăteau lucrurile în acel moment, el plătea o chirie mai mică de o mie de dolari pe lună pentru locuința care se afla în zona liniștită de la nord de Lake, pe o stradă plină de copaci. Curtea din spate dădea înspre o centură verde și o alee de jogging de la marginea parcului Presidio, așa că adesea el se trezea dimineața în ciripit de păsărele și nu în zgomot de claxoane. Vedea deseori căprioare și ratoni prin zonă. Nu se amăgea deloc – știa prea bine că era unul dintre norocoșii sorții.

Cu toate astea, simțea că nu trăia grandios. Un astfel de ideal era greu de atins în o sută treizeci de metri pătrați, mai ales când suprafața era împărțită în trei dormitoare, o bucătărie și un living. Cu toate astea, el și Flo crescuseră trei băieți acolo. În acele vremuri, lipsa de spațiu nu fusese niciodată o problemă, după cum nu era nici acum. În ultimii

ani, alături de el și de Orel locuise o menajeră pe nume Rita Schultz, care dormea în spatele unui paravan din living. Rita dispăruse între timp de acolo, fapt care făcea livingul să pară uriaș. Raney, fata de șaisprezece ani a Treyei, ocupase pentru o scurtă perioadă de timp camera televizorului aflată de-a lungul holului, în spatele bucătăriei. Toată lumea avea spațiu suficient la dispoziție.

Acum ceasul arăta 7.30 și cei doi copii ai lui plecaseră la școală. Glitsky și Treya își luau ceaiul și citeau ziarul la masa din bucătărie, insuficient de mare pentru a permite împărțirea ziarului pe secțiuni, așa că ei doi jucau un soi de joc împreună, citind fiecare o porțiune din pagina celuilalt atunci când acesta o întorcea. După ce Treya făcu acest lucru pentru a patra oară, ca să citească și ea articolul mare despre ultimele noutăți legate de cursurile de apă de pe Marte și despre însemnătatea acestui lucru, Glitsky își puse cana jos, întinse mâna și, cu blândețe, rupse pagina cu pricina în două. Apoi o lăsă să cadă pe podea.

– Ce amuzant ești! rosti ea. Mie nu-mi pasă ce spune toată lumea.

– Există oameni care nu cred că sunt amuzant?

– Cred că ar fi câțiva.

Glitsky clătină din cap.

– Greu de crezut. Hardy mi-a spus același lucru anul trecut. Schiță un rânjet, care îi făcea cicatricea să arate sinistru. Dar mai pune vreo pagină de ziar peste pagina mea înainte să termin articolul și îți scot inima din piept. Bine?

– Avem nevoie de o masă mai mare.

Ar fi vrut să-și continue lectura, dar se opri și o privi lung.

– Da, așa e. Dar atunci am avea nevoie de o bucătărie mai mare în care să încapă și unde am ajunge?

– Poate că dărâmăm un perete pe aici... nu, vorbesc serios. Și, pe urmă... Soneria o întrerupse și ea se uită la ceas. Cine să fie?

– Vreunul dintre copii și-o fi uitat ceva. Abe se ridică și se puse în mișcare. Nu e, anunță el. Problemă de serviciu.

Deschise ușa. Bună dimineața, Darrel. Te-ai sculat devreme. Unde-i Harlen? Apoi: Cum naiba ai aflat unde locuiesc?

Darrel îi explică faptul că Harlen Fisk aflase de undeva – politicienii pot întotdeauna să afle – și îi explicase cum să ajungă. Ca atare, de dimineață, îndreptându-se spre centru dinspre Seacliff, Bracco se trezi că trebuia oricum să o ia pe lângă locuința lui Glitsky, așa că decisese să treacă pe la el și astfel să facă împreună drumul până la sediu.

În mașină, așezat pe scaunul din dreapta, Glitsky încercă să-și adune toată răbdarea de care era capabil.

– Dă-mi voie să înțeleg bine. Erai pe stradă în fața casei domnului Markham în jur de ora zece seara, apoi ai decis că e prea târziu ca să mai intri și să pui întrebări. Și de ce aveai de gând să faci asta din nou? Să pui întrebări?

– Mi-ați spus să încep cu familia.

– Adevărat.

– Așa că am vrut să discut cu ei în măsura posibilităților. Numai că o groază de lume a trecut pe acolo ca să-și exprime condoleanțele și alte chestii dintr-astea, și atunci mi-am dat seama că familia trebuia să fi trecut printr-o zi de coșmar, așa că am zis că e mai bine să-i las să se odihnească. Totul putea aștepta până astăzi.

– Și ai fost acolo iarăși pe la ce oră? Șase și jumătate?

– Aproape de șapte. Mi-am zis că puștii au școală și că e bine să-i prind la prima oră. Oricum, nu credeam că vreunul dintre ei va avea parte de un somn plăcut.

– Dar nu ți-a răspuns nimeni la sonerie?

Bracco îi aruncă o privire șefului său.

– Nu s-a întâmplat nimic prima dată când am ciocănit doar, așa că mi-am zis că dorm. Am mai așteptat o juma' de minut, apoi am sunat de patru-cinci ori și am așteptat. Ezită. Erau în casă atunci când am plecat, domnule locotenent. Doctorul Kensing tocmai ieșise de acolo după ce îi vizitase. Sunt nouăzeci și nouă la sută sigur că au dormit acolo. Nu știu de ce n-au răspuns. Credeam că îi voi trezi.

Cu brațele încrucișate, Glitsky se mulțumi să încuviințeze scurt. Nu știa dacă în casa lui Tim Markham se petrecea ceva. Era foarte posibil ca toți cei din casă să fi dormit profund în vreme ce Bracco ciocănea și suna la ușă. Văzuse familii ale victimelor unor omoruri, epuizate fizic și psihic, cum dormiseră mai bine de douăzeci și patru de ore. Sau poate că oamenii deciseseră pur și simplu să nu deschidă unui necunoscut la o oră așa de matinală.

Pe de altă parte, pe Glitsky îl bucura inițiativa inspectorului său, chiar dacă aceasta nu ducea la nici un rezultat. Aveau să afle destul de curând.

Era o altă dimineață limpede și răcoroasă. Parcară chiar în fața reședinței cu două etaje și parcurseră aleea din față, spre o verandă acoperită cu dale de piatră, mai lată și mai lungă decât întregul living al lui Glitsky. Bracco ciocăni, apoi apăsă soneria, un gong asurzitor pe trei tonuri care se auzea chiar și de afară.

– Nu cred că ar putea să doarmă cu așa ceva în casă, nu-i așa?

Glitsky întinse mâna și sună din nou. Așteptară. După o nouă încercare și un alt minut de așteptare, Abe îi spuse lui Darrel să rămână pe loc, în vreme ce el se duse să verifice de jur împrejurul casei. Jaluzelele ferestrelor din față erau trase, dar prin geamul de la garaj văzu două mașini parcate înăuntru. Deschise poarta gărduleț ului spre curtea din spate și fu izbit de liniște. Se apropie cu pași rapizi de ferestruica ușii din spate. În capătul unui soi de încăpere-debara se vedea un câine mare, care părea să doarmă, așa că Glitsky ciocăni cu putere în ușă de câteva ori. Câinele nu se mișcă.

Alergă înapoi în partea din față a casei, unde văzu că pe verandă, lângă Bracco, apăruse o femeie. Se uită la ceas și constată că era abia opt dimineața. Încetinind pasul, Glitsky își scoase insigna și se prezentă. Femeia se numea Anita Tong. Așa cum bănuise el, era menajera care sosise la lucru.

– Vă așteptați ca doamna Markham să fie acasă în această dimineață?

Femeia încuviință.

– Domnul Markham a murit ieri. Unde s-ar fi putut duce doamna?

– Nu știu, răspunse Glitsky. Eu vă întrebam pe dumneavoastră.

Nu primi nici un răspuns.

– Aveți o cheie de la casă? Mi-o puteți da, vă rog?

Nervoasă și dând mecanic din cap, femeia începu să-și muște buza de jos. Scotoci în poșetă, scoase un set de chei și le scăpă jos.

– Îmi cer scuze, rosti ea, ridicându-le. Uitați. Asta e.

Glitsky se răsuci înspre inspector.

– Darrel, vreau să rămâi aici. Doamnă, și dumneavoastră trebuie să stați aici cu inspectorul Bracco. Înțelegeți? Nu intrați în casă.

Glitsky descuie ușa și se trezi într-un vestibul mare, circular și luminat. În stânga lui se deschidea o cameră spațioasă. Intră în ea și privi în jur. Totul părea în ordine. Dincolo de vestibul se afla o sufragerie completă cu masă clasică și candelabru atârnat de tavan. Și acolo totul părea în regulă.

Și totuși, liniștea era prea profundă. Nimic nu mișca înăuntru.

Traversă sufrageria înspre bucătărie. Nu apucă să intre bine că văzu trupul femeii zăcând pe o parte, și arma pe podea în dreptul capului. Se apropie de ea cu câțiva pași mari, evită balta de sânge care se închega și îngenunche câteva clipe lângă femeie. Zări sursa șuvoiului de sânge, o gaură în țeastă undeva în spatele urechii drepte. Deși nu mai încăpea nici o îndoială, atinse pielea rece a gâtului, apoi își scoase arma proprie și începu să verifice restul casei. Două minute mai târziu, folosi un telefon din dormitorul principal de la etaj și formă numărul pe care îl cunoștea cel mai bine.

Echipa criminalistică sosise în urmă cu o oră. Sergentul care o conducea, Jack Langtry, traversă pajiștea din fața casei către locul unde Glitsky stătea înconjurat de un mic grup

format din polițiști și medici legiști. Soarele se înălțase pe cer, dar nu reușea să încălzească prea mult atmosfera. Toată lumea stătea în picioare cu mâinile în buzunare.

De origine australiană, Langtry era un bărbat de aproape patruzeci de ani, cu constituție de jucător de rugby. În ziua aceea fața lui părea buhăită, iar el se clătina ușor pe picioare, aproape ca și cum ar fi fost beat. Glitsky se despărți de grupul care îl înconjura și îi ieși în întâmpinare.

Langtry expiră cu putere și se frecă la tâmple cu o mână. Lovi cu piciorul în pământ, își înălță privirea și se uită în zare.

– Știi care a fost unul dintre lucrurile pe care le-am îndrăgit la țara asta când am venit aici? Nu existau restricții în privința deținătorilor de arme. Dar cred că ajung la momentul în care am să mă răzgândesc. Dacă lași arme într-o casă plină de oameni disperați... Am văzut porcăria asta prea des. Ce tâmpenie!

Glitsky avu impresia că înțelege ce vrea Langtry să spună, dar nu era momentul pentru șarade. Voia să afle clar opinia echipei de criminaliști.

– Ce crezi că s-a petrecut acolo, Jack?

Langtry se scărpină pe sub gulerul cămășii și se uită iarăși la cerul albastru de deasupra. Când privirea lui reveni asupra lui Glitsky, își recăpătă alura profesională.

– Era arma lui Markham. Am găsit documentele de posesie în același sertar unde probabil că era ținută, în biroul lui de lângă bucătărie. Era la îndemâna ei.

– Bun. Deci în mâna ei era arma lui. Ce înseamnă asta?

– În sine, nu prea știu. Poate că laboratorul ne va dezvălui lucruri pe care nu le știm.

– Altele în afară de?

– Altele în afară de ceea ce pare la prima vedere.

Glitsky se simți ușor iritat.

– Ce facem aici, Jack, jucăm un joc de societate?

– Tu ești cel cu întrebările, Abe. Dacă vrei să afli ce cred, poți întreba direct. Ea a comis toate crimele, apoi s-a sinucis.

– Carla?

– Așa o chema?

– Da. Tot ea și-a ucis copiii?

Langtry păru să intre în defensivă.

– Vrei să spui că n-ai văzut niciodată așa ceva?

– Am văzut multe, Jack. Poate că nu de un asemenea calibru.

– Cum adică?

Însă Glitsky descoperi că nu poate preciza nimic despre ceea ce îl deranja în legătură cu această teorie.

– Nu știu, Jack. Poate că doar îmi imaginez lucruri. Faro a dat peste ceva?

Faro era Lennard Faro, tehnicianul de laborator care se ocupa de scena crimei.

Langtry încuviință.

– E încă acolo. Poți vorbi cu el. Ai vrut opinia mea, și ți-am dat-o. Poate că știi tu ceva ce eu nu știu.

Era o întrebare, la care Glitsky se mulțumi să clatine din cap.

– De ce? De ce întreaga familie?

Pentru Langtry răspunsul nu părea deloc greu.

– Soțul ei a murit ieri, corect? Așa am auzit.

– Da. Lovit de mașină.

– Și poate că aveau ceva probleme înainte de asta?

– Nu știu. Ai auzit tu așa ceva?

– Nu. Dar se potrivește profilului. Știi chestia asta la fel de bine ca mine.

– Poate că nu, replică Glitsky, deși știa. Spune-mi.

Langtry se uită iarăși la cer, punându-și gândurile în ordine.

– Lumea asta e prea oribilă ca să trăiești. Prea multă durere și oricum nimic nu are sens. Așa că tipa i-a scutit pe toți de probleme. Poate chiar le-a făcut o favoare.

Glitsky știa că era o ipoteză care nu putea fi trecută cu vederea. Văzuse, de-a lungul carierei, femei omorându-și familiile. Auzise sau citise despre alte cazuri asemănătoare. Niciodată nu era ușor de imaginat sau de conceput așa ceva. Dar din experiența lui, acele evenimente – chiar dacă

groaznice – fuseseră declanșate de altceva, de o motivație mai profundă și cumva mai greu de suportat decât simpla moarte a soțului.

Își aminti de o familie – trecuseră ceva ani de atunci – de cinci persoane care reușiseră să fugă din Vietnam. Băiatul cel mai mare, un adolescent, murise pe vasul care îi transporta spre State. La câteva luni după sosire, fuseseră îngrămădiți într-un apartament cu un singur dormitor. Una dintre găștile de cartier din Chinatown le spărsese casa, luase câteva obiecte dinăuntru, după care – posibil furioși că nu mai aveau altceva de furat – indivizii îl împușcaseră pe bărbat. Ziua următoare, mama îi omorâse prin sufocare pe ceilalți doi copii mici, după care își tăiase venele.

Fusese martor și la un alt caz, denumit „cazul patului incendiat". O tânără era bătută constant de prietenul ei, până ce femeia l-a împușcat pe individ în somn, apoi și-a împușcat copilul mic și la urmă s-a împușcat și ea. Cu vreo doi ani înainte, o femeie cu tendințe sinucigașe pe nume Gerry Patecik – își amintea numele ei din cine știe ce motiv – se otrăvise și își otrăvise doi dintre cei trei copii cu barbiturice puse în milkshake după ce soțul ei o părăsise și îi intentase proces de divorț.

Așadar, Glitsky văzuse multe – crimele/sinuciderile nu mai reprezentau ceva necunoscut sau foarte neobișnuit, în ciuda naturii lor odioase. Însă toate celelalte cazuri la care fusese martor sau despre care auzise aveau o anumită trăsătură care aici părea să lipsească cu desăvârșire. Nu mai văzuse sau auzise până atunci de victime adolescenți – întotdeauna fusese vorba de copii mici. Cazul de față părea să fie cel al unei familii aparent liniștite, din care dispăruse tatăl. O tragedie, evident – dar era posibil să fi fost Carla Markham atât de de disperată și totuși să se poarte ca o gazdă decentă pentru mai mulți oameni cu o noapte înainte? Greu de imaginat.

– La naiba, Abe! exclamă brusc Langtry. Se întoarse către casă, ca și cum ar fi căutat niște răspunsuri. La naiba, ce stupid, stupid, stupid!

Glitsky ura exprimarea, dar era de acord cu furia lui Langtry. În casă erau patru oameni morți, femeia și cei trei copii adolescenți ai ei, împușcați în paturile lor de la etaj. Iar cu moartea lui Tim Markham cu o zi în urmă, asta însemna că o întreagă familie fusese ștearsă de pe fața pământului în douăzeci și patru de ore.

– Te-am auzit, Jack, replică el. Mai ai ceva ce trebuie să știu?

– Nu, totul acolo e liniștit ca un mormânt însângerat. Chiar *este* un mormânt însângerat. Isuse!

În acel moment, în ușă își făcu apariția o femeie din echipa de criminaliști, cărând trupul inert al câinelui familiei Markham, un golden retriever mare și frumos. Glitsky o urmări cum poartă, încovoiată, povara pe alee. Langtry făcu un pas spre ea, apucă să rostească „Clare", dar se opri numaidecât ce îi văzu privirea. Femeia plângea încet și nu voia să fie ajutată. Ajunsă în stradă, depuse trupul inert al câinelui într-una dintre ambulanțele de acolo, apoi se urcă într-una dintre mașinile de patrulă, închizând portiera cu zgomot.

Glitsky își așeză prietenește mâna pe umărul lui Langtry, apoi se îndepărtă de el, traversă pajiștea și intră în casă.

Înăuntru dădu peste Lennard Faro, tehnicianul criminalist, care se afla lângă chiuveta din bucătărie. Sobru și uscățiv, cu o mustață subțire și o cruce mică de aur în lobul unei urechi, Faro stătea cu brațele și picioarele încrucișate. Fotograful făcea poze și el părea să aștepte tot mai nerăbdător ca omul să-și termine treaba.

Glitsky se opri o secundă la intrarea în bucătărie, aruncă o privire scurtă către cadavrul doamnei Markham, apoi i se alătură lui Faro lângă chiuvetă.

– Jack Langtry mi-a spus că ea a tras cu arma, zise el.

Faro își răsuci capul într-o parte.

– Poate. Uitați-o acolo. Suficient de aproape.

Arma zăcea pe podea, cam la treizeci de centimetri de mâna dreaptă a Carlei.

– Era dreptace? întrebă Glitsky.

Un chicotit.

– Ar trebui să o întrebați pe ea.

Glistky își zise că o meritase.

– Ce-ar fi să-mi spui ce știi? Asta ca să nu mai pun întrebări tâmpite.

Faro ezită puțin, apoi se îndreptă de spate.

– Vă supără dacă ieșim de aici? Vezi lucrurile mai puțin limpede după o oră sau două. Traversă bucătăria, ieși prin sufrageria mare și intră în hol, unde pătrundea aerul proaspăt prin ușa deschisă. Bun. Arma este un revolver calibrul douăzeci și doi, cu șase cartușe, deși am recuperat doar cinci dintre ele, ceea ce se potrivește cu scena crimei. După cum văd eu lucrurile, ea a început de sus, cu fiul ei.

– De ce spui asta?

– E singura ocazie când a încercat să amortizeze focul. A tras prin pernă.

– Bine. După aceea?

Faro arătă înspre etaj. Sufrageria era mare, cu tavanul aflat cam la șase metri înălțime și cu un luminator imens în centru. Pe la jumătatea distanței, pe părțile laterale ale camerei, o balustradă marca holul către camerele de la etaj.

– Următoarea cameră, zise Faro, a fost cea în care dormeau fetele. Gemene. Se pare că acolo s-a dus după aceea. N-avea sens să amortizeze primul foc, așa că probabil le-a executat rapid pe amândouă.

– După care a coborât și s-a sinucis?

Faro îl corectă:

– Mai întâi a ucis câinele.

Brusc, Glitsky fu izbit de detaliul pe care nu-l putuse preciza exact mai devreme, în conversația cu Langtry. Chiar dacă doamna Carla Markham socotise lumea prea crudă pentru ea și copiii ei, de ce să-și împuște câinele? Cu siguranță nu pentru că ar fi vrut să-l scutească de durerea de a-și continua viața. Mult mai logic ar fi fost să lase un bilet

prin care să lase animalul în grija unei rude sau a unui prieten apropiat.

– Domnule? întrebă Faro. Ați spus ceva?

– Vorbeam cu mine însumi, Len. Ce e cu rana ei?

– În spatele urechii, pe partea dreaptă, ceea ce iarăși se potrivește. Nu există urmă de ieșire, așa că nu pot face ipoteze asupra traiectoriei. Strout trebuie să ne spună asta.

– Sunt convins că o va face, zise Abe. Dar să te întreb ceva, Len. Bănuiesc că susții varianta lui Jack de crimă/sinucidere, nu?

Analistul scutură din cap.

– N-am terminat de lucru aici, domnule. Să spunem mai bine că nu văd nimic care să excludă această variantă. Se pare că ea a tras cu arma. Nu există nicăieri semne de luptă. Ridică din umeri. Dar nu știu. Dacă aveți o idee mai bună, caut unde îmi spuneți.

– Nu știu dacă este o idee mai bună, replică Glitsky, dar eu i-aș cere lui Strout să verifice bine traiectoria și să afle dacă femeia era dreptace. Glitsky arătă cu mâna înspre un loc din spatele urechii drepte. Pare un pic ciudat, nu crezi?

Harlen Fisk fusese trimis de la centru și se alăturase partenerului său aici, la casă, unde Glitsky le dădu amândurora sarcina de a o interoga pe Anita Tong. Acum locotenentul se alătură grupului de trei persoane, care se strânsese în jurul mesei din salonul pentru micul dejun.

Menajera era încă vizibil șocată. Când Glitsky ieșise prima dată afară după descoperirea cadavrelor, femeia aproape se prăbușise pe verandă la aflarea veștilor care i se păreau imposibile. Timp de câteva minute, pusese aceleași întrebări, după care negase răspunsurile primite.

Cum adică *morți?* Glitsky trebuia să se fi înșelat. Doar nu se referea că erau *toți* morți, nu? Nu se putea să fie toți morți, era imposibil. Nu și Ian, la șaptesprezece ani, cel mai mare dintre copii. Era prea mare, prea puternic și agil, aproape un bărbat. Cu siguranță că ar fi auzit pe cineva intrând în

camera lui și s-ar fi trezit, nu-i așa? Glitsky era sigur că le văzuse pe *ambele* fete, Chloe și Siggy? Poate că nu le văzuse. Poate că trebuia să se întoarcă și să verifice. Poate că mai trăia cineva.

Anita Tong era o femeie micuță și bine-crescută. Lucra de șapte ani și jumătate pentru familia Markham. Era singura ei slujbă. Locuia la câțiva kilometri distanță spre sud, în districtul Sunset, și venea acasă la familia Markham cinci zile pe săptămână – fără zilele de luni și marți – de la opt dimineața la șase seara.

Glistky trase un scaun și se așeză pe el de-a-ndoaselea. Începu să asculte povestea femeii în vreme ce ea le spunea inspectorilor că se oferise să rămână peste noapte – Glitsky presupunea că se referea la noaptea precedentă – și acum mulțumea Domnului că nu rămăsese.

– Carla, adică doamna Markham, a spus că ea și copiii se puteau descurca. Mi-a zis să plec. Nu se așteptau la mulți oameni care să vină în vizită.

– Câți oameni erau când ați plecat? întrebă Brocco.

Femeia se gândi câteva clipe.

– Păi în principal era grupul ei de prietene de cafea. Asta înseamnă alte șase femei. Se întâlneau în fiecare dimineață de vineri. Cred că atunci când au aflat de domnul Markham... în fine, au adus niște caserole și alte lucruri asemănătoare, așa că m-am gândit că ea vrea să rămân și să le încălzesc la cuptor. Dar n-a fost cazul.

Fisk dădea din cap, ca și cum tot ce spunea femeia era relevant. Bracco își lua notițe într-un carnețel galben. Glitsky observă cu surprindere și ușurare că inspectorii așezaseră un reportofon pe masă. Dar își dădea seama că nu ajunseseră prea departe dacă toate răspunsurile femeii fuseseră de același gen. Decise să intervină, păstrând interogatoriul la obiect, și poate oferind chiar și câteva lecții în timpul ăsta.

– Așadar, domnișoară Tong, rosti el cu blândețe, la ce oră v-ați pregătit de plecare?

– *Doamna* Tong, îl corectă femeia. Cu puțin înainte de șapte seara.

– Și în casă se găseau doar doamna Markham și cele șase prietene ale ei? Nimeni altcineva?

Ea se întoarse spre el.

– Păi erau și copiii și vreo doi prieteni de-ai lor. Mai exact ai lui Ian, nu ai fetelor.

– Doi?

– Cred că da. Adolescenți. Stăteau acolo.

– Deci doi prieteni de-ai lui Ian, reluă Glitsky. Le cunoașteți numele?

– Unul era Joel Burrill. E pe aici tot timpul. Celălalt cred că se numește Mark, dar...

Scutură din cap.

– Și pe prietenele doamnei Markham cum le cheamă?

Doamna Tong se însenină puțin.

– Păi era Ruth Fitzpatrick. Și Jamie Rath. O, era și fiica ei, Lexi. E în clasă cu Chloe. Jamie locuiește foarte aproape. V-aș putea arăta.

Glitsky îi făcu semn lui Bracco să-și noteze numele. Apoi, către doamna Tong:

– Ar fi foarte bine să o faceți după ce terminăm aici, dacă nu vă deranjează. Acum, în privința celorlalți oaspeți, mai era și altcineva aici când ați plecat, sau doar gașca de cafea și prietenii lui Ian? Și colega lui Chloe.

– Păi, evident că asistentul domnului Markham a fost aici permanent. Brendan, care plângea și plângea, uneori mai rău decât doamna Markham. Apoi mai era și vecinul, Frank Husic. E un om tare drăguț. A aflat despre domnul Markham de la radio și a venit imediat să vadă dacă poate ajuta cu ceva. Doamna Tong închise ochii câteva clipe, apoi dădu din cap. Ăștia erau toți cât am fost eu acolo. După aceea nu mai știu.

– Deci nu l-ați văzut pe doctorul Kensing? întrebă Glitsky.

Femeia reacționă imediat. Glitsky își spuse că arăta chiar șocată.

– Vă surprinde vizita doctorului Kensing aici?

Femeia avu nevoie de câteva clipe ca să îngaime un răspuns.

– Păi...

Se opri.

Inspectorii așteptau. În cele din urmă ridică din umeri.

– Cred că da, mărturisi ea.

– De ce?

Doamna Tong începea să se închidă în ea. Își coborî ușor capul între umeri.

Glitsky o presă.

– Îl cunoșteați pe doctorul Kensing, doamnă Tong? Era prieten al familiei?

– Nu chiar un prieten. Nu-l cunoșteam, dar numele... numele mi-e cunoscut.

Glitsky nu-și mișcase scaunul de pe loc, dar părea se se fi apropiat cumva de ea.

– Și nu vă așteptați să treacă pe aici? De ce?

Fu întrerupt de unul dintre inspectori înainte ca doamna Tong să răspundă. Dornic să arate ce aflase, Bracco interveni:

– Era de gardă la spital când a murit Markham. Probabil că a simțit că ar trebui să treacă pe aici.

Privirea pe care i-o aruncă Glitsky ar fi înghețat pe oricine. Preferă să revină însă cu tact la subiectul lui.

– Îmi cer scuze, doamnă Tong. Ce voiați să spuneți? De ce nu v-ați fi așteptat la vizita doctorului Kensing?

– Păi... Femeia sesizase tensiunea dintre Glitsky și inspectori, fapt care nu avea darul să o liniștească. Nu știu, răspunse ea în final.

Glitsky știa că, în anumite privințe, interviul curent și întreruperile de pe parcursul lui aveau să se dovedească instructive pentru Fisk și Bracco, dar în acel moment nu era cazul de așa ceva, căci un martor cooperant se închidea chiar în fața ochilor lui pentru că el nu fusese capabil să stabilească

un ritm al discuției, etapa intermediară în construirea unei relații de încredere.

Însă nu încheiase socotelile încă. Femeia întredeschisese o altă ușă, pe care el reușea să o deschidă larg.

– Bine, rosti el. Ați spus însă că doctorul Kensing nu era tocmai un prieten. Cred că astea sunt cuvintele folosite. N-ați spus așa?

– Cred că da. Da.

– Ne puteți detalia ce ați vrut să spuneți cu asta?

Aruncă iarăși o privire aparent inofensivă spre colegii lui, dar aceasta le transmise clar mesajul: „Tăceți și lăsați-o pe ea să răspundă".

– Păi lucra pentru domnul Markham.

– Deci ați vrut să spuneți că nu era tocmai un prieten pentru că era mai degrabă un angajat? Când ea păru să se gândească la idee, Glitsky merse mai departe: Sau nu era tocmai un prieten pentru că era un dușman.

Așteptară, și de data asta privirea femeii dezvălui intenția unui răspuns mai detaliat.

– Numele lui apărea uneori, începu ea, între Carla și prietenele ei. Am auzit fără să vreau, în vreme ce le serveam, înțelegeți? De fapt, nu auzeam atât numele lui, cât numele soției lui. Brusc, prin mintea ei trecu un alt gând. Ar trebui să spun așa ceva? Am nevoie de un avocat?

Glitsky o liniști imediat:

– Nu cred, doamnă. Nu ați făcut nimic rău. Nu ați intrat în nici un bucluc. După ce spuse asta, reveni imediat la ideea anterioară, sperând că o nouă întrebare o va deturna pe femeie de la chestiunea avocatului. De ce a apărut numele soției doctorului Kensing în cadrul acestui grup?

– Spunea că vrea să divorțeze de el.

Răspunsul pluti în aer câteva secunde.

– Soția doctorului Kensing? întrebă Glitsky. Voia să divorțeze?

– Nu. Doamna Tong dădu nerăbdătoare din cap. Carla. Doamna Kensing era... Cred că toată lumea știe asta... Domnul Markham avea o relație cu ea.

Fisk își aplecă fața de copil. Pe ea se citeau ușor emoțiile declanșate de dezvăluire.

– Cu soția doctorului Kensing? întrebă el cu aviditate.

„Nu, ar fi vrut să-i răspundă Glitsky cu sarcasm. Cu câinele familiei." Se abținu. Încă o întrerupere însă și se vedea nevoit să le ceară să plece. Își păstră vocea nealterată.

– Spuneți că soția doctorului Kensing...

– Ann.

– Bine, Ann. Ea și domnul Markham aveau o relație intimă? Adică nu se terminase?

– Ar fi trebuit să se termine. Când a ieșit totul la iveală...

– Când s-a întâmplat asta?

– Cu vreo cinci sau șase luni în urmă, chiar înainte de Ziua Recunoștinței. Atunci a aflat Carla. În acel moment l-a dat afară din casă pentru vreo două săptămâni. Nu credeam că el se va mai întoarce. Însă a făcut-o. Ea l-a rugat să revină. Dacă ar fi fost după mine, nu cred că l-aș fi iertat... dar asta sunt eu.

– Dar domnul Markham s-a întors?

Doamna Tong încuviință.

– Jurând că totul s-a terminat, bineînțeles.

– Dar nu se terminase?

– Nu știu. O ridicare din umeri. Carla nu era sigură, adică. Dar credea... Le spunea prietenelor că a angajat un detectiv particular și că, dacă el continua să se vadă cu amanta, avea să-l părăsească. Se lăsă tăcerea câteva clipe, apoi doamna Tong se întoarse spre Glitsky și reluă subiectul: Așa că aveți dreptate, am fost surprinsă când am auzit că doctorul Kensing a fost aici azi-noapte.

Mimând nonșalanța, Glitsky se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept. Informațiile despre Tim Markham și Ann Kensing îl sileau să reconsidere două posibilități contradictorii: prima, aceea că doamna Markham era deprimată de

multă vreme, ceea ce întărea argumentul crimei/sinuciderii; a doua, că exista un motiv aparent pentru crimă.

Mai târziu urma să se gândească pe îndelete la fiecare atunci când va avea timp, însă acum mai avea o întrebare pentru femeie.

– Din câte știți, doamnă Tong, doctorul Kensing avea habar de relația dintre domnul Markham și soția lui?

– Da, cred că da. Când Carla a auzit că soții Kensing divorțează...

– Kensing și Ann? Acum sunt divorțați? Din pricina asta?

– Nu știu dacă divorțul s-a pronunțat, dar am înțeles că s-au separat. Cel puțin atunci când Carla a auzit că ei au început procedurile de divorț, a încercat să se asigure că numele domnului Markham nu avea să apară în nici un document. Așa că doctorul Kensing trebuia să fi știut, nu credeți?

9

Dismas Hardy stătea pe trotuar pe Irving Street și discuta cu un alt avocat, pe nume Wes Farrell. Cei doi se mai întâlniseră doar o dată sau de două ori înainte, ultima oară la nunta lui Glitsky din septembrie trecut, unde fiecare, în mod independent, apoi împreună, exploraseră limitele toleranței umane la consumul de șampanie. Descoperiseră că amândoi au această limită destul de ridicată.

Noaptea trecută, Frannie apăruse în cele din urmă la Shamrock, de unde ea și Hardy se duseseră la localul chinezesc, Purple Yet Wah. De acolo plecaseră acasă, fără ca Hardy să-și poată scoate din cap povestea lui McGuire despre Shane Mackey. De dimineață dăduse niște telefoane și aflase că familia lui Mackey angajase într-adevăr un avocat – pe Farrell – care să investigheze dovezile de malpraxis în cazul morții acestuia. După toate scandalurile recente din lumea medicală, la care se adăuga moartea lui Tim Markham, Hardy era curios să afle mai multe. Farrell era o sursă bună de informații. Totodată, Hardy știa că timpul petrecut în compania lui Farrell însemna și o distracție. Ca atare, când Wes apăruse la biroul lui Hardy puțin după ora 8.30, acesta îl aștepta afară, pe trotuar, în mână cu o sticlă de vin spumant prinsă cu panglică.

Farrell îl salută ca pe un frate pierdut de multă vreme, după care, văzând șampania, se dădu înapoi prefăcându-se oripilat.

– Nu cred că am mai băut așa ceva de la nunta lui Abe, ceea ce îmi convine pentru că se face aproape un an de atunci, dacă îmi amintesc eu bine, lucru despre care nu sunt deloc sigur.

– E ca și cum ai călări un cal, replică Hardy. Trebuie să te urci imediat înapoi în șa după ce ai fost trântit la pământ. Știai că Churchill bea chestia asta zilnic? La micul dejun. Și a luat Premiul Nobel. De două ori.

– Pentru că bea șampanie?

– Nu. Pentru pace și literatură.

– Pace? Farrell îl lăsă pe Hardy să intre primul în birou. Iubesc la nebunie modul cum li se acordă premiul pentru pace războinicilor ăstora de talie mondială. Henry Kissinger. Ho Și Min. Winston Churchill. Știi bine că tipii ăștia nu au semănat deloc cu Gandhi.

– Oameni de stat, replică Hardy. Dacă ești om de stat, poți căsăpi câți oameni vrei câtă vreme ești în război, după care, când încetezi, toți suedezii îți vor fi atât de recunoscători, că îți vor acorda premiul pentru pace.

– Aș putea deveni și eu om de stat, zise Farrell. Mi-ar plăcea să căsăpesc mulțimi de oameni. Între timp ajunseseră în birou, unde Farrell se așeză pe un scaun. Poate că așa m-aș putea apăra singur, ceea ce ar însemna că am și eu un client, continuă el.

Hardy se lăsă pe spate și își așeză o gleznă peste genunchiul celuilalt picior.

– Lucrurile merg cam prost în ultima vreme?

Farrell dădu vag din mână înspre mediul înconjurător.

– Nu merită să deschizi biroul în fiecare zi. Oftă. Dacă nu mi-ar păsa așa de mult de vreo doi clienți de-ai mei...

– Mackey, de exemplu?

Farrell se schimbă la față. Dădu cu disperare din cap de câteva ori, apoi își ridică o privire de cățeluș.

– Să nu-mi spui că au venit la tine!

Hardy râse scurt, apoi își dădu seama că pierderea unei afaceri nu era deloc un motiv de râs.

– Nu, răspunse el. Promit. Nu-ți fur clienții, Wes. Dar *este vorba* de Mackey.

– Ce-i cu ei, în afară de faptul că, pe lângă pierderea unui fiu, sunt și terminați?

– Cum adică terminați?

– Pentru că draga noastră de Curte Supremă a emis recent o reglementare, despre care poate că ai auzit, conform căreia persoanele fizice nu pot da în judecată doctorii pentru malpraxis deoarece ei nu practică medicina. Sunt entități de afaceri, nu medicale. Își întinse palmele în față, le ridică, apoi le lăsă frustrat să cadă la loc. Din nefericire, Diz, chestia asta anulează aproape complet motivul pentru care am deschis proces pentru Mackey și pentru alți cinci clienți. Și ca un făcut, m-am cam băgat cu totul în chestia asta, crezând că va declanșa noul val de acțiuni în justiție al viitorului. În fine, acum trebuie să rescriem întreaga motivație și să încercăm o altă acțiune. Greșeli de coordonare, neglijență generală, erori de administrare a medicației, chestii dintr-astea. Între timp însă, nu emit nici o factură.

Hardy ședea cu brațele încrucișate, pe jumătate bucuros de pățania celuilalt. Știa prea bine ce însemna să nu emiți facturi. Dacă nu făceai așa ceva, n-aveai ce căuta în afaceri.

– Și ce s-a întâmplat cu Shane?

– Cazul lui Shane e unul de manual. Farrell țâșni în picioare și se duse la fișet, de unde scoase un dosar gros. Uită-te la asta. Verifică.

Hardy se ridică și se apropie de birou. Farrell dispunea de documente medicale precum cele descrise de Moses McGuire seara trecută la Shamrock, dar aici lucrurile erau prezentate mult mai detaliat și cu o concluzie care făcea moartea lui Shane Mackey și mai tragică. Unul dintre doctorii lui Shane sugerase că era posibil ca el să sufere de „ceva" care să răspundă bine la un nou tratament efectuat la spitalul Cedars-Sinai din Los Angeles. Însă medicul curant al lui Shane decisese că acest tratament era „experimental", așa că nu putea fi acoperit financiar. Ceea ce însemna că pe Shane

l-ar fi costat circa trei sute de mii de dolari din propriul buzunar.

– După luni întregi de agonie, încercând să vadă dacă poate suporta costul, Shane s-a decis să-l urmeze. El și părinții lui și-au vândut casele, rămânând practic faliți, și s-au dus în Los Angeles, unde, ia ghici?

– A murit, rosti Hardy cu voce severă.

– A murit, repetă Farrell. Dar am un martor acolo care spune că dacă ar fi venit cu trei luni mai devreme ar fi putut să fie salvat.

Hardy fluieră.

– Dacă martorul e credibil, ar putea însemna mulți bani pentru tine.

– Mda, dar dă-mi voie să-ți spun că n-are de gând să vină mâine. Farrell închise dosarul. Oricum, pentru mine partea grea este cea legată de omisiuni, care sunt foarte greu de dovedit. Chestii pe care cineva putea sau trebuia să le facă, dar nu le-a făcut pentru că Parnassus nu îngăduia...

Hardy se îndreptă de spate, aproape sărind pe loc, la auzul numelui.

– Parnassus? Despre ăștia discutăm noi?

– Evident. Shane lucra pentru municipalitate, așa că acolo era asigurat.

– Și cum e cu ceilalți clienți ai tăi? Și ei erau în parohia Parnassus?

– Desigur. În definitiv, e cea mai mare firmă din oraș.

– Și în cazul acestor clienți, și lor le-a murit cineva?

– Da.

– Au fost toate cazuri de omisiune, ca în cazul lui Shane?

– Nu toate. A fost și cazul unei fetițe – Susan Magers. Era alergică la medicamente pe bază de sulfamide, și doctorul care a consultat-o a uitat să întrebe. Îți vine să crezi? Ai crede că toate alergiile pacientului sunt stocate în computer, dar acum cinci ani s-a decis să nu se achiziționeze aplicația software necesară, ca să se economisească niște bănuți. Clătină

dezgustat din cap. Să te întreb ceva, Diz. Dacă nu ai clienți de acest gen, care e interesul tău?

Hardy se așeză pe colțul biroului.

– Ca să fiu sincer, nu sunt sigur. Am auzit de Shane noaptea trecută și am ajuns să mă întreb dacă logodnica sau familia lui au nevoie de ajutor, fapt care m-a adus la tine. Dar când am aflat că totul se leagă de Parnassus...

– Cum adică, totul se leagă de Parnassus?

Hardy se încruntă, ezitând ca de obicei să dezvăluie informații care-i fuseseră oferite oarecum confidențial.

– Numele ăsta apare des în ultima vreme. Ai auzit de Tim Markham, nu?

– Ce-i cu el?

Hardy se uită întrebător – își bătea Wes joc de el? –, dar omul părea serios.

– A fost omorât ieri. Lovit de o mașină care a fugit de la locul accidentului.

– Nu se poate! Farrell părea consternat. Chiar va trebui să încep să mă uit la televizor, să citesc un ziar, ceva. Când s-a întâmplat?

– Ieri-dimineață. L-au dus la Portola, unde a murit.

– Doamne, în propriul spital. Îmi place. Cred că pe acolo e mare haos acum. Farrell schiță un zâmbet. Poate ar trebui să o sun pe nevastă-sa și să văd dacă nu vrea să deschidă proces. N-ar fi interesant?

– Proces contra cui?

– Contra Portola, Parnassus, suspecții obișnuiți.

– Doar că nu din pricina lor a murit, Tim. A fost lovit de o mașină.

Farrell se aplecă, încă zâmbind, cu coatele pe birou.

– Ascultă-mă bine, Diz. L-ai cunoscut pe Tim Markham? Eu da. Dacă e internat într-un spital plin de doctori de care și-a bătut joc timp de cincisprezece ani, nu are cum să mai iasă viu de acolo. Ți-o garantez.

Hardy schiță și el un zâmbet.

– Bună teorie, Wes, dar nu cred că s-a petrecut așa ceva.

Farrell arătă cu degetul spre Hardy.
– Așteaptă și ai să vezi, rosti el.

Uneori Hardy se întreba la ce-i mai folosea să aibă un birou în centrul orașului. Trecuse pe acolo timp de o oră după ce se văzuse cu Farrell. Apoi el și Freeman luaseră un prânz prelungit în Belden Alley. La ora trei și ceva se apucase în sfârșit de materialul pe care intenționa să îl scrie când fusese întrerupt de un apel telefonic de la prietenul său Pico Morales, care nu voia să-l deranjeze, dar era vorba de o urgență. Unul dintre amicii lui avea nevoie de un avocat specializat în drept penal. Putea Hardy să vină până în Steinhart Aquarium ca să discute cu el? Tipul era unul dintre clienții lui. Hardy știa la ce se referea. Când Pico îi spuse că prietenul lui era un doctor pe nume Kensing, de la spitalul Parnassus, lui Hardy îi pică fisa. Avea să mai facă un drum, înapoi spre Avenues.

În calitate de administrator la Steinhart, Pico nutrea de multă vreme ambiția de a achiziționa un rechin alb mare pentru acvariul din Golden Gate Park. De patru, de șase sau de nouă ori pe an, câte un vas prindea un rechin viu, iar Pico se apuca să sune lista lui de voluntari. Hardy fusese unul dintre primii voluntari, dar de atunci trecuse atâta timp, încât chestia asta parcă se petrecuse într-o altă viață. Cobora în bazinele din cadrul acvariului unde își punea un costum de scafandru și se apuca să antreneze rechinul ore întregi, manevrându-l în cercuri nenumărate prin bazinul circular. Teoretic, un astfel de antrenament exersa branhiile animalului până ce acesta putea respira în voie. Metoda încă nu dăduse rezultatele scontate cu vreun rechin.

Pe jumătate ascunsă de arbuști, intrarea din spate se găsea chiar în spatele acvariului, după ce coborai șase trepte de beton. În coridorul îngust, cineva lăsase aprinsă o lumină chioară. Hardy împinse ușa de sticlă, care se deschise ușor, la simpla lui atingere.

În ciuda faptului că nu mai fusese aici de ani buni, Hardy era surprins să constate cât de familiar i se părea locul. Aceiași pereți verzi, impregnați de aceeași umiditate. Tavanul jos din beton îl făcea să-și aplece instinctiv capul, deși știa prea bine că putea merge drept. Auzi voci înfundate, sunând ca și cum ar fi provenit din interiorul unui puț. Și pașii lui răsunau tare pe coridor. Hardy începu să audă zumzăitul constant – poate de la niște generatoare sau pompe.

Coridorul vira stânga, apoi se îndrepta, apoi vira iarăși dreapta. În sfârșit, se deschise într-o încăpere rotundă dominată de un bazin spațios, plin cu apă de mare, pe marginea căruia zări silueta masivă a lui Pico Morales. Sub o claie de păr negru, chipul acestuia părea o bucată necioplită de granit negru, oarecum umanizată de o mustață mare, pe oală, și de niște ochi cu expresie blândă. Pico avea în mână o cană imensă de cafea și purta doar pantalonii de la un costum de scafandru, întinși la maximum peste burta lui goală și mare.

În bazin, un bărbat îmbrăcat în costum de scafandru se ocupa de rechin, unul dintre cei mai mari văzuți de Hardy – lung de peste doi metri. Aripioara dorsală se ivea la suprafața apei, iar coada agita apa în urma lui. Hardy era însă obișnuit de ani de zile cu fascinația exercitată de rechini.

Cu bărbatul care antrena acum rechinul era însă altă chestiune.

– Ah! exclamă Pico în loc de salut. Sosește cavaleria. Diz, doctor Eric Kensing.

Bărbatul din bazin ridică privirea și dădu din cap. Continua să muncească din greu și aproape gemea de efort. Cu toate astea, stătea aproape de marginea bazinului.

– Tu ești Hardy? întrebă el. Aș da mâna cu tine, dar... Apoi, pe un ton mai serios: Mulțumesc că ai venit.

– Hei, dacă mă sună Pico... Spune că ai necazuri.

– Nu încă, dar e posibil....

În acel moment, rechinul se agită și se smulse din brațele bărbatului, moment în care acesta înjură și se întoarse ca să se ia după animal.

– Lasă-l în pace, interveni Pico.

Bărbatul reveni spre margine, dar se opri ca să se mai uite o dată în spatele lui. Totul dură o fracțiune de secundă, dar chiar atunci rechinul, după ce traversase bazinul, se întoarse și porni spre om, înotând cu viteză. Pico nu-și luase privirea de pe rechin și nu-i scăpase manevra.

– Ieși! Acum! Ai grijă!

Kensing se întinse spre marginea bazinului. Hardy și Pico îl prinseră, fiecare de câte un braț, și îl traseră în sus, peste marginea bazinului, exact în clipa în care rechinul se năpusti și mușcă în gol în locul în care fusese el.

– Imprevizibil, zise Hardy. Cred că e un rechin sănătos.

– Și flămând, replică Kensing. Poate că a crezut că Pico e o morsă.

Hardy dădu gânditor din cap.

– O greșeală ușor de înțeles.

Stăteau cu toții pe marginea bazinului, urmărind din priviri rechinul singur.

Pico continua să se uite spre apa din bazin și spre rechin. Nutrise și înainte speranțe legate de supraviețuirea măcar a unui exemplar de rechin și nu avea nici un chef să le vadă iarăși spulberate.

– Voi doi oricum trebuie să vorbiți. Ce-ar fi să plecați de aici?

Little Shamrock se găsea la mai puțin de o jumătate de kilometru de acvariu. După ce doctorul se schimbase cu haine de oraș, îl lăsaseră pe Pico să aibă grijă de rechinul care continua să înoate de unul singur în bazin. Străbătuseră cu mașina lui Hardy cele câteva sute de metri în după-amiaza târzie. Acum cei doi își luaseră ceva de băut – Hardy o bere neagră, iar Kensing o cafea obișnuită – și stăteau la o masă de colț în fața unui șemineu, pe niște canapele desfundate mai potrivite pentru pipăieli între amorezi decât pentru punerea la punct a unui plan de apărare legală.

– Deci, începu Hardy, cum l-ai cunoscut pe Pico?

O ridicare din umeri, o înghițitură de cafea.

– Fiul lui e unul dintre pacienții mei. Am ajuns să discutăm cu ce se ocupă și în cele din urmă mi-a povestit despre rechinii lui. Mi s-a părut un lucru interesant. M-a invitat într-o seară la el, iar acum vin de câte ori sunt chemat dacă îmi permite timpul. Dar tu? Am auzit că și tu ai fost voluntar. Nu credeam că Pico le îngăduie oamenilor să renunțe.

– Am primit o dispensă specială. Răspunsul părea nepotrivit, așa că Hardy adăugă: Nu mai puteam suporta să văd rechinii murind.

Un râset amar.

– Atunci să nu te apuci de medicină.

– Așa e, fu Hardy de acord. Mi-am dat seama de asta cu multă vreme în urmă. Sorbi din halba lui. Însă umblă zvonul că acum ai nevoie de un avocat.

Pentru prima dată, Hardy observă paloarea pe chipul celuilalt și oboseala din ochi.

– Știi cine e Tim Markham?

Hardy încuviință.

– A fost lovit de o mașină ieri, apoi a murit la spital.

– Corect. Eram de serviciu la Secția de terapie intensivă când a murit. În plus, îmi regula nevasta.

– Deci ești îngrijorat că poliția ar putea crede că ai prins o ocazie neașteptată și l-ai ucis?

– Nu cred că e imposibil așa ceva.

– Dar n-ai făcut-o?

Kensing se uită drept în ochii lui Hardy.

– Nu.

– Ai fost tentat să o faci?

Încercarea de a mai detensiona atmosfera.

Kensing aproape că izbucni în râs.

– Obișnuiam să visez asta aproape permanent, doar că, în versiunea mea, totul era mult mai dureros. Mai întâi îi zdrobeam genunchii, poate îi secționam un tendon al lui Ahile, apoi îi tăiam ouăle. Orice l-ar fi făcut să sufere mai

mult decât a suferit. Clătină dezamăgit din cap. Chiar că nu există dreptate, știi asta?

Hardy își zise că probabil știa asta mai bine decât doctorul Kensing.

– Indiferent că există sau nu, replică el, ești îngrijorat.

Nu era o întrebare.

Kensing dădu din cap.

– Dacă poliția începe să mă întrebe despre Tim, parcă mă văd: „Da, l-am urât. Și voi l-ați fi urât. Mă bucur că e mort. Numai că nu mă bucur".

Nici Hardy nu credea asta, dar totul era legat de o stare de spirit.

– Hai să te liniștesc puțin. Am înțeles că Markham a murit în urma rănilor suferite, iar dacă aceasta este situația, atunci nu ești implicat în nici o crimă.

– Dar dacă spune cineva că n-am făcut destule ca să-l salvez? Există vreo chestie numită malpraxis intenționat sau ceva asemănător? O chestiune legată de omucidere?

Hardy scutură din cap.

– N-am auzit de așa ceva. De ce?

– Pentru că un inspector de la Omucideri pe nume Bracco a trecut pe la mine ieri. Iar astăzi se face autopsia cadavrului.

– Eu nu mi-aș face griji în privința asta. Ăștia fac autopsii tuturor.

– Nu, n-o fac. Mai ales dacă mori la Terapie intensivă după operație. Noi am efectuat o autopsie la spital, iar eu am semnat certificatul de deces – leziuni interne masive ca urmare a exercitării forței brute asupra corpului – dar ei l-au luat oricum astăzi la sediul lor central.

– A murit în urma unui accident de mașină, explică Hardy. Asta se numește omucidere, și în astfel de cazuri se fac autopsii. De fiecare dată.

Însă doctorul avea o altă întrebare.

– Bun, dar noaptea trecută l-am întâlnit pe Bracco, care îmi verifica mașina acasă la Markham.

– Bracco? Hardy scutură perplex din cap. Ești sigur că e vorba de Departamentul Omucideri al Poliției din San Francisco, și nu de Brigada de Accidente Rutiere? Nu-l cunosc.

– Așa mi-a spus. Avea o insignă.

– Și îți verifica mașina? Dar de ce erai acasă la Markham?

– O cunoșteam pe Carla, soția lui. Mi-am zis că se cuvine să trec pe acolo și să îmi exprim condoleanțele, să văd dacă pot ajuta cu ceva. Oftă. N-am ce face. Mă simt cumva responsabil.

– Și ce făcea polițistul ăla cu mașina ta?

Privind de jur împrejur ca și cum n-ar fi știut cum ajunsese acolo, Kensing se gândi câteva clipe, apoi reveni la Hardy.

– Cred că voia să vadă dacă mașina mea a fost implicată în vreun accident, dacă eu l-am lovit pe Markham. Înainte de a pleca de acolo, am văzut și alți oameni, și alte mașini. Am avut impresia că le verifica pe toate.

Chestia asta părea improbabilă. Însă Hardy își aminti de discuția pe care o avusese cu Glitsky în cursul ultimei lor plimbări. Poliția de mașini. Bracco ăsta trebuia să fie unul dintre clovnii cei noi care intrase prin abuz în Departamentul Omucideri.

– Ei bine, în orice caz, din câte am auzit, nu mi se pare că ai avea vreo problemă serioasă. Nu tu l-ai ucis.

– Dar a murit în tura mea, și nu era secret faptul că îl uram.

– Atunci, încă o dată, l-ai ucis?

– Nu.

– A murit în urma leziunilor suferite, corect? Le-ai înrăutățit cumva? Nu? Atunci, ascultă, ești în regulă. În mod clar mesajul nu era receptat cum trebuie, așa că Hardy continuă: Să te întreb ceva. Ce șanse existau ca Markham să moară chiar dacă făceai tot ce trebuie?

– Dar am făcut.

– Evident, dar nu asta este întrebarea.

Doctorul se gândi serios.

– Statistic, odată ce ai ajuns la Terapie intensivă, cam doi pacienți din zece scapă cu viață.

Surprins de cifre, Hardy se lăsă pe spate pe canapea.

– Asta-i tot? Doi din zece?

Kensing ridică din umeri.

– Poate trei. Nu știu cifra exactă, dar nu este atât de mare precum cred cei mai mulți oameni.

– Deci șansele sunt, în cel mai bun caz, de treizeci la sută ca Markham să fi supraviețuit, chiar dacă se făcea tot ce era posibil.

– Ceea ce s-a și făcut. Da, cam de treizeci la sută.

– Deci există șaptezeci la sută șanse ca impactul cu mașina să-l fi ucis, indiferent ce ar fi făcut medicii după aceea, corect? Hardy se aplecă în față pe canapea. E, uite și vestea bună. Chiar dacă ai fi comis o greșeală – ține minte că nu spun că ai comis așa ceva – oricine l-a lovit nu se poate folosi de malpraxisul medical drept apărare la proces. Oricărui acuzat de omucidere i se interzice în mod explicit să apeleze la scuza că medicul ar fi putut salva victima.

În ochii lui Kensing licări o scânteie de viață.

– Parcă am mai auzit chestia asta undeva. Care e motivul?

– Dacă nu ar exista așa ceva, oricare avocat din lume și-ar începe pledoaria de apărare susținând că nu faptul că clientul lui și-a împușcat soția de patru ori în inimă a omorât-o pe femeie. De vină au fost doctorii care nu au putut să o salveze. A fost vina lor, nu a clientului său.

Kensing acceptă explicația avocatului cu un amestec de ușurare și neîncredere.

– Dar aici nu a fost vorba de malpraxis. Vorbea pe un ton hotărât. Serios, adăugă el.

– Te cred. Vreau doar să spun că nu văd de unde ar apărea vreo acuzație penală care să te privească. Markham a ajuns acolo după ce a fost izbit cu mașina de cineva care a fugit de la locul faptei. Pe acest individ îl caută acest Bracco,

pe șoferul mașinii. Însă își aminti de ceva. Ai spus că o *cunoșteai* pe doamna Markham?

Umerii lui Kensing căzură. Privi în podea, apoi din nou înspre avocat.

– Nu știi? Ăsta-i celălalt lucru.

Hardy așteptă.

– Se pare că s-a petrecut ceva noaptea trecută. Făcu o pauză. Ea a murit. Împreună cu restul familiei.

– Doamne!

Hardy se simți brusc țintuit de canapea.

Kensing continuă:

– Vestea a început să circule prin birouri pe la sfârșitul dimineții de azi. Eu aveam grijă de pacienți și nu am auzit-o decât la amiază. Apoi, la scurt timp după aceea, m-a sunat Bracco ca să se asigure că sunt de găsit. Voia să treacă și să discute cu mine despre asta.

– Deci ai discutat cu el și azi?

Kensing scutură din cap.

– Poate că a fost o greșeală, dar i-am zis recepționerei să-i transmită că nu sunt la spital. Cam la aceeași oră m-a sunat Pico să-mi spună despre rechinul lui. Oricum miercurea după-amiaza nu am consultații, și nu aveam chef să discut cu poliția până ce nu-mi puneam o oarecare ordine în gânduri. Așa că m-am dus la acvariu, mai mult ca să mă ascund, și l-am plimbat pe Francis...

– Francis?

– Rechinul. Pico l-a botezat Francis. Așa că am venit aici ca să încropesc un plan, adică să fac rost de un avocat. Iar Pico te cunoștea pe tine. Kensing se strâmbă, în semn de scuză și nedumerire. Deci iată-ne ajunși aici. Și acum ce urmează?

Hardy dădu din cap și se lăsă pe spate. Amintindu-și de halba cu bere, o apucă și luă o duș că.

– Ei bine, o să discuți cu poliția, indiferent că vrei sau nu.

– Și ce le spun despre nevastă-mea dacă mă întreabă?

Hardy răspunsese deja, dar venise vremea să pecetluiască înțelegerea cu clientul lui.

– Eu aș spune adevărul și aș încerca să nu intru în panică. Dacă ei cercetează, tot vor afla despre Markham și nevastă-ta, corect? Așa că ia-o înainte și spune-le tu. Asta nu înseamnă că ai ucis pe cineva.

Kensing reflectă.

– Bine. Oricum nu mai contează dacă ei îl caută pe autorul accidentului, corect?

– Așa socotesc și eu, replică Hardy, uitându-se la chipul celuilalt. Ochii bărbatului erau înfundați în orbite de oboseală. Ți-e bine?

Kensing chicoti încet.

– Sunt doar obosit, dar eu sunt mereu obosit, zise el. Sunt obosit de cincisprezece ani. Dacă n-aș fi epuizat dincolo de orice limită umană, nu m-aș recunoaște.

Hardy se lăsă înapoi pe spătarul canapelei și își dădu seama că nici el nu era într-o formă prea bună.

– Și cu toate astea, te mai duci după-amiaza ca să te ocupi de rechinii lui Pico?

– Da, știu, replică Kensing. Nici mie nu mi se pare logic. Pur și simplu o fac.

– Și eu eram la fel.

Hardy se ocupase de rechini într-un moment al vieții când se afla într-o stare de spirit extrem de proastă, la sfârșitul unui deceniu de somnambulism care urmase morții fiului său, Michael, și divorțului de soția lui, Jane. Nici pentru el nu avusese vreo logică ceea ce făcea, așa cum nu avea pentru Kensing acum. Dar din cine știe ce motiv, să se ocupe de rechini păruse să însemne *ceva*. Iar într-o lume plină de nimicuri, așa ceva însemna un lucru de care să te agăți.

Cei doi bărbați se ridicară în picioare. Hardy îi dădu lui Kensing cartea lui de vizită și, odată cu ea, un ultim sfat.

– Știi, e posibil să apară la tine la serviciu sau acasă. Ar putea să-ți bată la ușă cu un mandat sau cu o citație. Dacă se întâmplă așa ceva, nu spune nimic. Nu-i lăsa să te intimideze. Ai dreptul la un telefon.

Kensing căscă ușor gura. Expiră cu zgomot, scuturând din cap.

– Începe să sune a joc serios.

– Nu. Jocul e joc. Hardy voia să-și liniștească pe deplin clientul, dar nu avea nici un chef să-i creeze lui Kensing iluzia că anchetele în caz de omucidere erau o glumă. Dar din ce am auzit, ești la adăpost. Nu tu ai condus mașina, iar accidentul e cel care l-a ucis. Soția lui nu are nimic de-a face cu tine, corect? Corect. Deci lucrul cel mai important este să spui adevărul, dar să lași deoparte partea cu dorința de a-i zdrobi genunchii.

10

John Strout continuă autopsia lui Tim Markham și în timpul pauzei de prânz. Trupul decedatului suferise enorm de pe urma impactului cu mașina și apoi cu containerul de gunoi. Craniul era fracturat în două locuri și ceea ce părea să fi fost chipul unui bărbat neobișnuit de chipeș în viață – sprâncene groase, maxilare puternice, bărbie armonioasă – era acum plin de răni.

Markham fusese lovit în șoldul stâng, care se fracturase la impact, împreună cu femurul. Trupul părea să se fi izbit de capota sau de parbrizul mașinii, ceea ce putea explica una dintre fracturile craniului. Strout presupuse că a doua fractură apăruse după ce corpul aterizase pe caldarâm după un scurt zbor prin aer. Umărul drept ieșise de la locul lui și trei coaste de pe partea dreaptă erau rupte.

Dintre organele interne, în afara tractului digestiv, doar inima, lobul stâng al plămânilor și rinichiul stâng scăpaseră nevătămate. Plămânul drept fusese zdrobit, iar splina, ficatul și rinichiul drept suferiseră leziuni mai mult sau mai puțin dramatice. Având în spate patruzeci de ani de experiență medicală, Strout era de părere că intervenise un soi de miracol ca Markham să supraviețuiască până la sala de operații. Pierderile de sânge, oricare dintre leziunile interne sau chiar șocul atâtor leziuni apărute dintr-odată ar fi fost suficiente ca să provoace moartea victimei.

Însă Strout era un bărbat atent și metodic. Chiar dacă Tim Markham nu ar fi fost o persoană importantă, medicul legist nu și-ar fi pus semnătura pe vreun document oficial până ce nu s-ar fi declarat satisfăcut că identificase cât se putea de precis cauza principală a morții. Ca să ajungă la un asemenea rezultat, comandase seturile standard de analize ale sângelui și țesuturilor. În vreme ce aștepta aceste rezultate, începu o a doua examinare, mai riguroasă, a leziunilor de pe organele interne.

Acum atenția îi era fixată pe un hematom imens de pe partea din spate a ficatului, dar asta nu îl împiedică să conștientizeze subliminal prezența asistentei sale, Joyce, care traversa morga de la un capăt la celălalt. Când ea se opri lângă el și se aplecă să vadă ce face, Strout își continuă examinarea câteva clipe, apoi rosti tărăgănat:

– Chestia asta d'aci îl putea termina singură. După care ridică privirea și, zărind expresia ei de îngrijorare, lăsă munca deoparte. S-a întâmplat ceva, dragă?

Joyce era nouă la morgă, dar nu la fel de nouă precum echipamentul pe care îl achiziționaseră recent ca să modernizeze laboratorul. În ultimele zile, Strout o supervizase pe Joyce în vreme ce ea realiza teste de calibrare a aparatelor care efectuau teste complicate de sânge și de țesut uman. Iar cum, în acea după-amiază, pe blocul de ciment al morgii se găsea cadavrul lui Tim Markham, Strout îi dăduse lui Joyce mostre din trupul decedatului spre analiză.

Acum Joyce părea extrem de nervoasă, iar pentru o clipă, Strout crezu că ea stricase vreunul dintre aparatele noi și scumpe.

– Orice ar fi fost, nu poate fi vorba de ceva iremediabil, zise el. Care e problema?

Ea ridică o foaie de hârtie cu rezultatele testelor de laborator:

– Nu cred că testul ăsta e corect. Adică, aparatul...

Lăsă propoziția neterminată.

Strout luă hârtia și se uită la cifre, văzu ce o îngrijora pe Joyce și își scoase mănușile chirurgicale.

– Numărul ăla e corect?

– Asta voiam să vă întreb. Ar putea fi corect? Am efectuat testul de două ori și cred că trebuie să fi greșit ceva.

Îi cercetă chipul, apoi reveni la hârtie, pe care acum se apucă să o studieze cu și mai mare atenție.

– E vorba de sângele domnului Markham?

– Da, domnule.

– Măi să fie! exclamă el șoptit, mai mult pentru sine.

Ieșind din morgă, Strout parcurse coridorul exterior care lega morga de intrarea din spate a Palatului de Justiție. Afară sufla un vânt rece, dar el abia dacă observă asta. După ce trecu de paznici și de detectorul de metale, decise să renunțe la ascensoare. Viră drept spre casa scărilor, și sări câte două trepte o dată. Glitsky nu se afla în biroul lui. După cum cerea regulamentul pentru mijlocul zilei de lucru, în unitatea de poliție se găseau doar doi inspectori de serviciu, dar nici unul nu îl văzuse pe Glitsky în acea zi. Strout ezită o secundă, apoi îi rugă pe inspectori să-i transmită lui Abe să-l sune, după care se răsuci pe călcâie și porni iarăși spre scară.

Un etaj mai jos, reuși să intre în sanctuarul procuraturii districtuale – la naiba, dacă tot făcuse atâta drum, voia să discute cu *cineva* –, iar peste un minut se trezi față în față cu Treya Ghent, pe care o întrebă dacă Clarence Jackson era disponibil. Apăruse ceva interesant. Înainte ca femeia să-i răspundă, expresia din ochii ei îi dădu de înțeles că n-avea parte de o zi norocoasă.

– A avut ședințe și întâlniri toată dimineața, John, și are programate altele toată după-amiaza. Să știi că asta fac în realitate procurorii districtuali. Nu îndeplinesc acte de justiție. Se duc la ședințe.

Strout o considera pe domnișoara Ghent – sau era doamna Glitsky? – o mulatră foarte chipeșă, mai ales că avea și ceva sânge indian sau asiatic. Acum ea îi zâmbea.

– Pot face ceva pentru tine?

Strout se gândi câteva clipe.

– Știi unde s-a dus Abe?

Ea scutură din cap.

– A plecat de acasă de dimineață cu unul dintre inspectori. De atunci n-am nici o veste de la el. De ce?

Deși ea știa prea bine răspunsul. Strout voia să se vadă cu soțul ei pentru că acesta era șeful Departamentului Omucideri. Nu exista nici o îndoială că acel lucru „destul de interesant" nu se referea la vreun pont de ultimă oră legat de bursă.

Strout oftă, apoi se dădu într-o parte și, după ce-i ceru femeii permisiunea, se așeză pe scaunul de lângă ușă.

– Trebuie să-mi trag un pic răsuflarea. Am urcat pe scări, ceea ce la vârsta mea nu este tocmai recomandat.

– Trebuie să fi fost important, replică Treya, sperând că vorbele ei îl vor încuraja să se destăinuie.

Strout nu avea nevoie de cine știe ce îndemn. Abia aștepta să verse totul.

– Îți amintești discuția pe care am avut-o cu toții alaltăieri la Lou's despre Parnassus Group?

Evident că ea își amintea.

În câteva propoziții, Strout o puse la curent cu esențialul. După ce termină, ea întrebă:

– Potasiu? Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu mașina l-a ucis, deși e posibil să fi murit în cele din urmă și de pe urma leziunilor. Dar nu ele l-au omorât.

– Nu se poate să fi fost un accident? Cineva să fi folosit un ac contaminat?

Strout ridică din umeri.

– Presupun că orice e posibil. Însă, intenționat sau nu, tipul era plin de potasiu, iar ideea e că povestea asta poate părea suficient de naturală, chiar și în cazul unei autopsii. Așa că eu zic că ar fi bine să vezi unde îți e soțul. O să vrea să afle.

Când Jackman află despre potasiu, o rugă pe Treya să ia legătura cu Abe în mașina lui de patrulă și să-i ceară să vină numaidecât la sediu. Apoi îi sună pe Marlene Ash și pe John Strout. Amândoi răspunseră prompt la apel și acum se aflau în biroul lui.

Ceasul arăta 18.45 și adierea proaspătă de după-amiază se transformase într-un vânt năprasnic, ale cărui gemete se puteau auzi chiar și în biroul aproape izolat fonic al procurorului districtual.

În vreme ce Jackman privea pe fereastră la traficul congestionat de pe Bryant Street, primele picături mari de ploaie izbiră cu forță geamul, părând hotărâte să îl facă să explodeze. Jackman se dădu din reflex cu un pas înapoi.

Auzi zumzet de voci în spatele lui. Vestea despre descoperirea potasiului fusese șocantă, însă după ce Glitsky răspunsese în sfârșit la apelul Treyei și îi povestise acesteia unde fusese și ce se întâmplase cu familia lui Markham, Palatul de Justiție păruse cuprins de un sentiment de criză iminentă, ca de un tsunami. Aproape în aceleași momente în care Abe îi spunea Treyei despre familia Markham, vestea despre tragedie ajunsese la urechile publicului și din toate părțile începuseră să sune telefoane pentru Jackman – ziare, televiziuni, posturi de radio, biroul primarului, Consiliul de Supervizori, șeful poliției.

Glitsky apăru în cadrul ușii exact când Jackman se răsuci pe călcâie.

– Bună, Abe. Intră.

Locotenentul o atinse pe Treya pe braț și îi salută din cap pe cei din încăpere. Jackman se postă în fața biroului, cu fața

spre ei, și decise să nu mai piardă timpul cu chestiuni introductive.

– Așadar, în decurs de douăsprezece ore a fost ștearsă de pe fața pământului o întreagă familie de vază din oraș. Compania bărbatului mort deține contractul cu municipalitatea pentru asistența sanitară, iar această firmă este aproape falimentară. Pe termen scurt, prevăd o nebunie în mass-media. Pe termen lung, cine poate bănui? Dumnezeu știe ce haos se va declanșa dacă Parnassus nu-și revine. E cineva care să mă contrazică? Știa că nimeni nu o va face, și în mod clar se aștepta la aceeași unanimitate pentru următoarea întrebare. Are cineva de aici idee despre modul cum vom descrie aceste evenimente? O să am nevoie de niște răspunsuri deștepte când oamenii vor începe să întrebe.

Cicatricea de pe fața lui Glitsky părea și mai mare din pricina concentrării. Omul își drese glasul.

– Le spunem că investigăm. Fără alte comentarii.

– Mă gândeam eu că asta va fi poziția ta.

– Nu există o alta, Clarence, replică Glitsky, încă șocat după ziua petrecută la reședința Markham și fără să-și dea seama ce voia procurorul districtual de la ei și mai ales de ce ținuse să organizeze o astfel de ședință. Totodată, este și adevărul, adăugă el.

– Da, așa e. Dar mă gândesc că poate e bine să le sugerăm oamenilor cum să socotească întreaga tărășenie. Toată tărășenia. Cred că ar fi poate bine să declarăm răspicat că Tim Markham a fost ucis.

Glitsky se uită la chipurile celor de acolo. În acel moment, conversația părea să se poarte doar între el și Jackman.

– Dar știm că a fost ucis?

– Știm ce s-a întâmplat, Abe, interveni Marlene. Este evident.

– Urăsc chestiile evidente, replică Glitsky pe ton măsurat. Nu e posibil să fi fost vorba de o supradoză accidentală? Lua

el potasiu din cine știe ce motive? Se uită la Strout. Nu e posibil să fi comis cineva vreo greșeală în spital?

Medicul legist încuviință.

– E posibil.

Dar lui Jackman nu-i plăcu răspunsul, așa că pufni.

– Și atunci de ce s-a sinucis soția?

– Cine a spus că s-a sinucis? ripostă Glitsky.

– Am auzit că asta scrie în raportul preliminar, insistă Jackman.

– Știi de ce i se spune „preliminar", Clarence? Pentru că nu este final. S-ar putea să nu fie adevărat. Încă nu știm nimic despre soție și copii, căci întreaga situație...

– Sergentul Langtry mi-a spus că a fost clar un caz de omor/sinucidere, Abe. Ca multe altele pe care el le-a mai văzut. Și le-ai mai văzut și tu, nu-i așa?

– Poate că există similitudini, dar există și diferențe. Pur și simplu e mai bine să nu spunem nimic până ce nu cunoaștem cu certitudine ce s-a întâmplat.

Însă Jackman începuse să se plimbe prin fața biroului, impunându-și prezența în încăpere.

– Poate că știu și eu ce e mai bine, Abe. Poate chiar sunt de acord cu tine. Dar am nevoie să mă intrigi. Și alte minți iscoditoare o să vrea să afle – presa, primarul, alții – și toți o să mă întrebe pe mine. Mă îngrijorează faptul că, dacă nu le spunem nimic, o să lăsăm impresia că nu știm nimic...

– Dar *nu știm* nimic! Și e foarte bine dacă lăsăm această impresie.

Jackman ignoră întreruperea, repetând afirmația lui anterioară.

– Știm că Markham a fost ucis. Credem că soția lui s-a sinucis.

– Eu nu cred asta, Clarence. John, aici de față, nici măcar nu i-a făcut autopsia. Glitsky se opri imediat. Știa că Jackman juca rolul avocatului diavolului, dar nu i-ar fi plăcut deloc

să vadă că procurorul districtual făcea declarații publice atunci când nu era nevoie. Ar fi însemnat iarăși că politica se amesteca în treburile lui. Nu afirm decât că e posibil să-și fi dat cineva toată silința să pară o sinucidere. Știu că Langtry o socotește o sinucidere, dar încă n-am eliminat toate posibilitățile și m-aș simți mai bine – de fapt, *tu* te-ai simți mai bine, Clarence – dacă am elimina câteva posibilități înainte de a discuta cu presa.

Jackman se încruntă.

– Spui că e posibil să o fi ucis cineva pe femeie și pe copii și după aia să fi aranjat lucrurile în așa fel încât să arate ca o sinucidere? S-a găsit ceva acasă la ea care să sprijine o asemenea teorie?

– Încă nu. Dar băieții de la laborator mai au încă multe de făcut, continuă Glitsky. În clipa în care sinuciderea este dovedită, o să susțin fără rezerve ideea, Clarence. Promit. Deocamdată însă avem o teorie care mi se pare șubredă: Markham ajunge la spital cu oasele zdrobite, aproape mort, și cineva decide, sub impulsul momentului, să profite de ocazie ca să-l omoare?

Jackman nu voia să cedeze.

– Cred sincer că se va găsi un reporter care să lanseze o astfel de teorie.

– Bun, atunci spune-i individului că teoria asta nu ține. De ce să-și asume cineva riscuri dacă Markham oricum urma să moară?

Jackman se uită la Strout.

– Nu murea oricum, nu-i așa, John?

Ipotezele conjuncturale nu constituiau punctul forte al lui Strout, dar procurorul îi pusese o întrebare directă și omul simți nevoia să răspundă ceva.

– Poate că nu. Mai ales dacă ieșea din Secția de terapie intensivă. Se opri, ridică din umeri, apoi îi lăsă să cadă la loc. E posibil să fi supraviețuit.

– Deci, izbucni Jackman, luând răspunsul lui Strout ca pe o întărire a afirmațiilor proprii, cineva, poate chiar soția lui...

– *Poate chiar soția!* Chestia asta era o noutate, o imensă bizarerie pentru Glitsky. Vrei să spui că ea și-a ucis soțul în spital?

Jackman bătu în retragere.

– Bine, bine, poate că nu. Dar cineva de la spital a ajuns la concluzia că Markham avea să supraviețuiască și, din cine știe ce motiv, nu putea permite așa ceva.

– Iar eu spun, atunci, că trebuie să găsim motivul, Clarence.

Schimbul de replici amenința să se încingă, așa că Treya interveni:

– Poate că ar fi bine să nu te grăbești cu chestia cu soția, Clarence? Trebuie doar să spui că l-a ucis *cineva* pe domnul Markham. Și cred că suntem cu toții de acord, adăugă repede Treya, întorcându-se spre soțul ei, că acea concentrație mare de potasiu indică mult mai probabil o crimă decât un accident la spital. Nu e așa, Abe? Poți fi de acord cu asta?

Glitsky înțelese ce îi cerea ea. Mai mult, înțelegea ce făcea ea. Și chiar dacă acum credea că era posibil ca Markham să fi fost ucis din pricina supradozei de potasiu, asta nu însemna că așa și era.

– Bine, îi zise el soției. Să convenim deocamdată că Markham a fost ucis în spital. Deci le spui tuturor celor care întreabă că investigăm crima. Asta și facem. În fond, ce e cu graba asta de a ieși în public?

Din expresia de pe chipul Treyei, Glitsky își dădu seama că pusese în sfârșit întrebarea corectă. Jackman se ridică de pe biroul pe care se așezase.

– Un singur lucru îți spun, Abe. Dacă Markham a fost ucis, se ajunge la proces cu jurați. Pot folosi în mod legal investigarea morții lui ca să am acces la registrele și practicile financiare de la Parnassus. Avem toate motivele să ne uităm

în dosare, să răscolim locul ăla și să vedem dacă aflăm motive. Și cine o să se plângă? Cineva le-a ucis șeful. De ce să nu *vrea* cei de acolo să coopereze sub toate formele posibile?

Jackman lăsă cuvintele în suspensie în aer, apoi continuă:

– Dacă începem vreo anchetă privind sistemul de facturare, avocații lor își vor da seama, iar noi vom avea nevoie de luni, poate chiar de ani de zile de citații, întârzieri de livrări acte care până atunci vor fi oricum puricate sau chiar falsificate. Plus toată agitația publică, pierderea încrederii în instituțiile publice, bla bla bla. Așa vom pătrunde lejer înăuntru. Este vorba de o crimă, Abe, și chiar și într-un oraș ca acesta cea mai mare parte a alegătorilor se opun crimelor. Cel puțin deocamdată nimeni nu va vedea altceva decât investigarea unei crime. Marele juriu va judeca uciderea lui Tim Markham. Avem toate justificările posibile ca să anchetăm relațiile lui de afaceri și chiar metodele folosite. Și cum el a murit în spitalul Portola, avem o conexiune și aici.

Glitsky se agita pe scaunul lui. Nu-i plăcea deloc ca biroul procurorului să se amestece în anchetele lui, mai ales dacă uciderea lui Markham era folosită drept acoperire pentru investigarea financiară a firmei Parnassus.

– Și dacă îl descoperim pe ucigașul lui Markham înainte ca tu să termini? întrebă el.

Îi răspunse Marlene:

– Vom recuza marele juriu. Și vom continua cu chestiunile financiare.

Abe se încruntă, dar știa că, tehnic vorbind, Marlene putea face asta. Marele juriu nu era ales special pentru crimă – Jackman și Ash se puteau folosi de asta ca să sape mai departe.

– Dar voi continua să am sprijinul vostru în ce privește investigarea crimei? întrebă el. Nu vreau să ajung la un suspect și să nu pot pune laba pe el.

– Nu se va întâmpla, Abe, replică Marlene.

– Nu se poate întâmpla, o susținu Jackman. Suntem în aceeași echipă.

Glitsky zâmbi, dar zâmbetul lui nu păcăli pe nimeni.

– Ei bine, cu o astfel de asigurare, rosti el, ridicându-se, ar fi mai bine să plec să-mi văd de treabă.

Partea a doua

11

Hardy apăsă butonul ca să oprească alarma. Dând la o parte cuvertura, se forță să se ridice în capul oaselor, ca să nu cedeze tentației de a se întinde din nou, măcar încă un minut. Frannie murmură ceva din spatele lui, și el simți mâna ei mângâindu-l pe spate. Se răsuci, îi prinse mâna, o mângâie ușor, apoi îi dădu drumul și se ridică în picioare.

În casă, întunericul era aproape *perceptibil*. Rămase în picioare preț de câteva secunde bune, adunându-și toată voința ca să se urnească din loc. Afară, un vânt rece și puternic zdrăngănea geamurile. Furtuna nu încetase.

După ce făcu duș și se bărbieri, își trase pe el pantalonii și o cămașă, în baie, ca să facă pe cât de puțin zgomot posibil. Nu-și amintea cu precizie, dar probabil avusese o noapte agitată. Încă nu părea capabil să se trezească în întregime. Nici Frannie nu se mișcase din pat – se gândi să coboare și apoi să-i ducă și ei o ceașcă de cafea. Așa ar fi avut amândoi parte de câteva minute de liniște împreună înainte de a porni maratonul zilnic impus de ducerea copiilor la școală.

În bucătărie, aprinse lumina și hrăni peștele tropical din acvariu. Coridorul lung până la ușa de la intrare părea la fel de întunecos, dar Hardy trăsese deja concluzia că de vină era vremea, așa că nu se mai gândi la asta. Când deschise ușa, observă cu satisfacție că ziarul *Chronicle* îl aștepta pe prag – fapt care nu se întâmpla zilnic. Poate că era un semn. Îl aștepta o zi norocoasă.

„Dar, Doamne, ce beznă e!" își zise el.

Își exprimase adesea cu glas tare convingerea că una dintre cele mai mari invenții moderne era automatul de cafea care începea să-ți prepare băutura vitală de dimineață cam în momentul în care se oprea alarma ceasului, astfel că, atunci când ajungeai la aparat, băutura era gata. Când ajunse la aparat însă, Hardy se încruntă. Vasul de cafea era gol. Mai rău de atât, ledul verde pentru „programul" de făcut cafea era încă aprins – când intra în mod „preparare" lumina se făcea roșie. Ce se întâmpla? Își amintea clar cum pregătise cafeaua în noaptea precedentă înainte de a se duce la culcare, așa că acum se aplecă spre aparat, mijind ochii, și verifică ceasul incorporat.

4.45.

Întorcându-se, se uită la ceasul mare de perete. Aceeași oră. În cele din urmă, își consultă și ceasul de la mână și descoperi același lucru. Era cinci fără un sfert joi de dimineață și el era complet treaz, îmbrăcat, fără să aibă unde să se ducă. Și totul fără vreun alt motiv aparent în afara faptului că îi resetase cineva în mod clar alarma ceasului. Când avea să descopere care dintre copii făcuse pozna, acela avea să plătească scump. Îi trecu prin minte să-i scoale pe cei doi pușți acum, să identifice vinovatul și apoi să-i tragă o mamă de bătaie.

Ăsta-i era norocul. Iar acum mai trebuia să aștepte și ca nenorocita de cafea să fiarbă. Fără să aibă altceva de făcut decât să-și omoare timpul, desfăcu furios ziarul și îl aruncă pe masa din bucătărie. Se așeză pe un scaun și observă că, da, era încă întuneric afară.

Cel puțin, acum știa de ce.

Apoi observă titlul din ziar: „Moartea directorului de la asigurări de sănătate e socotită crimă". Din subtitlu află despre povestea cu potasiul și își dădu seama că avea toate informațiile de care avea nevoie, dar citi totuși articolul până la capăt. Numele noului său client apărea o singură dată, ca medic în cadrul Secției de terapie intensivă, dar o singură dată era suficient. Hardy începu să se îngrijoreze.

Articolul despre familia lui Markham îi întări îngrijorarea. Ziarul caracteriza evenimentul în termeni ambigui, indicând că dovezile păreau s-o implice pe soția lui Markham într-un caz de crimă/sinucidere – o altă tragedie americană absurdă, ale cărei motive puteau rămâne necunoscute pe vecie. În sufletul lui însă, Hardy avea sentimentul că declararea morții lui Markham drept crimă făcea prematură orice concluzie legată de motivele și modul în care pierise restul familiei sale.

După ce termină și al doilea articol, rămase pe gânduri câteva minute. Apoi se ridică și își turnă o ceașcă de cafea, reveni la masă și se apucă să citească rubrica lui Jeff Elliot.

CityTalk
de Jeffrey Elliot

Ca director medical al Parnassus Health, contoversata instituție medicală care se ocupă de asigurările medicale ale angajaților municipalității, doctorul Malachi Ross a avut viață grea în ultimele luni. De la refuzul lui inițial și oarecum controversat de a accepta rețete compensate pentru Viagra la incidentul mai serios cu bebelușul Emily de la spitalul Portola, deciziile lui au fost atacate aproape neîntrerupt de beneficiari, de organismele publice și de societatea civilă, inclusiv de către acest ziar. Acum, în urma decesului de marți al șefului Parnassus, Tim Markham, și a alegerii lui Ross în funcția de director executiv de către consiliul de administrație, se prea poate ca adevăratele probleme ale lui Ross de-abia să înceapă. (La ora trimiterii la tipar a acestui material, *Chronicle* a aflat că anchetatorii poliției au declarat crimă moartea domnului Markham).

În cursul săptămânii trecute, domnul Markham a emis municipalității o factură mai mare cu 13 milioane de dolari pentru asistență medicală excesivă nedescoperită anterior și acordată de diverse clinici din împrejurimi. O sursă din cadrul biroului procurorului districtual descrie actele însoțitoare ale acestei facturi ca fiind „cel puțin neobișnuite" și posibil „frauduloase". În același timp, Parnassus a crescut

cu 23 de dolari taxa lunară plătită pentru fiecare angajat al municipalității, creștere care, odată aprobată, va duce la o lovitură lunară de aproape 700 000 de dolari în bugetul orașului.

Simultan, agitația din cadrul companiei Parnassus și a spitalului portdrapel, Portola, continuă să crească în intensitate. Într-un interviu pe care l-a acordat marți seara, doctorul Ross a recunoscut că medicii de acolo au intrat într-o profundă criză financiară, deși domnia sa a caracterizat neplata unora dintre medicii de la Parnassus cu termenul de „program voluntar de creditare". O altă sursă – medic – a avut o părere ușor diferită: „Desigur, a spus el. Este voluntariat. Te oferi voluntar să creditezi firma cu salariul tău sau ești concediat".

Cu toate acestea, Ross și-a exprimat încrederea că Parnassus va trece peste actuala criză. „Obiectivul este starea de bine pentru cei mai mulți oameni", a spus el. Întrebat dacă vede vreun conflict între interesele de afaceri ale firmei și nevoile pacienților, Ross a replicat: „Firma are nevoie să se întrețină singură ca să-și poată continua activitatea".

Deoarece desfășoară afaceri cu primăria, finanțele companiei Parnassus sunt publice. Anul trecut, salariul mediu al unui medic a fost de 98 000 de dolari. Un membru al consiliului de administrație – și există treizeci de persoane într-o astfel de poziție – a primit în medie 350 000 de dolari, inclusiv primele, cheltuielile totale ale companiei ridicându-se la aproximativ 10,5 milioane de dolari. În calitate de director executiv, răposatul domn Markham avea cel mai mare salariu din firmă – 1,4 milioane de dolari, urmat fiind de doctorul Ross, care a primit 1,2 milioane de dolari sub formă de salariu și prime.

Imaginați-vă ce bine ar duce-o domnia sa dacă Parnassus nu ar intra în faliment.

Glitsky se afla în ascensor. Când ușile se deschiseră la etajul patru, se trezi față în față cu Dismas Hardy, care îi spuse:

– Tocmai am fost la tine la birou. Nu erai acolo.

– Glumești. Glitsky păși în hol. Când?

– Chiar acum.

– Și nu eram în biroul meu?

– Nici urmă de tine.

– Unul dintre lucrurile pe care le-am admirat mereu la tine este grija pentru detalii.

Cei doi porniră împreună, întorcându-se spre Departamentul Omucideri.

– Și care e un altul?

– Un alt ce?

– Lucru pe care l-ai admirat mereu la mine. „Unul dintre" implică faptul că sunt mai multe.

Glitsky se uită scurt la Hardy, mai făcu vreo câțiva pași, apoi scutură din cap.

– Dacă mă gândesc mai bine, cred că e singurul. Grija pentru detalii.

În biroul lui Glitsky, Hardy se așeză pe unul dintre scaunele pliante din fața biroului. Privi în jur cu un ochi critic.

– Ți-ar prinde bine niște opere de artă pe aici, zise el. E cam deprimant.

– Îmi place așa, replică Glitsky. Așa ședințele sunt scurte. Că veni vorba de asta, continuă el, arătând spre teancurile de hârțoage de pe birou, am de lucru până peste cap și deja sunt în întârziere. Ce pot face pentru tine?

– Grija pentru detalii îmi spune că în dimineața asta nu prea ești sociabil, așa că o să trec direct la subiect. Înțeleg că Bracco este unul dintre oamenii tăi de la circulație.

– Corect. Glitsky întinse mâna după primele hârtii. Ei bine, poți trece oricând pe aici. Mi-a făcut plăcere să te văd.

– Mai am o problemă. Ce știi despre Tim Markham?

Glitsky se opri, înclină capul într-o parte și se încruntă.

– Pe cine reprezinți?

– Eric Kensing.

– Minunat! Când s-a întâmplat asta?

– Recent.

Glitsky se aplecă înainte pe scaunul lui și își trecu o mână peste cicatrice.

– Din câte îmi amintesc, ultima dată când am discutat cu tine despre un caz am fost suspendat timp de două săptămâni.

– Adevărat. Dar ai făcut ce trebuia.

Cu un an în urmă, Glitsky fusese forțat să-și ia concediu fără plată după ce îi arătase lui Hardy o înregistrare video cu mărturisirile îndoielnice ale clientului acestuia în fața procurorilor, după ce aceștia ajunseseră la o înțelegere cu suspectul.

– Știi ce spunea mereu Davy Crockett? „Asigură-te că ai dreptate, apoi mergi înainte."

– Mereu am zis că ăsta e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Pușcăriile sunt pline de tipi care gândesc ca bătrânul Davy. Cred că și Genghis-Han avea același motto.

– Și ce lider de seamă a fost! Am doar două întrebări rapide. Nu îți vor aduce concedierea. Promit.

– Pune-o pe prima și lasă-mă pe mine să decid. Și, dacă e posibil, cât mai repede, deși, istoric vorbind, așa ceva e improbabil.

– Are Kensing probleme?

Glitsky dădu apreciativ din cap.

– Asta a fost destul de bună. O ridicare din umeri. Păi, indiferent cum am sta în privința uciderii lui Markham, pun pariu că clientul tău este unul dintre cei care în mod clar vor avea nevoie de avocat, fie și doar pentru malpraxis. În afară de asta... Glitsky aruncă o privire spre ușă – închisă. Reveni la Hardy. Presupun că ți-a spus că avea motiv. Făcu o pauză, apoi renunță. A mai fost și ultima persoană care a văzut familia.

– Te referi la familia lui Markham? Articolul din ziar sugera că era o soție disperată.

– Mda. L-am citit. Glitsky se lăsă pe spate. Cred că ți-ai terminat întrebările.

– Tu crezi că n-a fost nevasta de vină? Și dacă n-a fost ea, de vină a fost aceeași persoană care i-a venit de hac soțului?

– Încă nu cred nimic. Îmi păstrez opțiunile deschise.

– Dar dacă clientul meu este suspect în cazul Markham, atunci e...

Glitsky îl opri.

– Nu discutăm despre așa ceva, Diz. Ți-ai depășit cu mult cota de întrebări. Asta e tot.

– Bine. Acum nu pun o întrebare. Am vorbit cu Kensing de dimineață chiar înainte de a ieși din casă. Vrea să discute cu tine.

– Sunt convins. Iar eu sunt regina Bavariei. Și o să-i dai voie?

– I-am spus că e o idee tâmpită. Am fost chiar un pic obraznic. Dar poate că ai aflat chestia asta: doctorii știu cel mai bine. Își imaginează că o să-i auzi povestea și o să-l lași în pace. Este martor, nu suspect.

– Vorbește deja de imunitate într-o asemenea fază?

– Nu, nici vorbă. Nu a făcut nimic rău. Este un martor.

– Iar cea mai bună apărare este un atac frontal.

Hardy ridică din umeri. Nu fusese ideea lui. Știa că Glitsky putea crede așa ceva, dar își spunea că în acel moment treaba lui era să-l liniștească pe Kensing și să aranjeze discuția în termenii stabiliți de el.

– Deci ce zici de biroul meu, la sfârșitul programului?

Glitsky se gândi, apoi acceptă.

– Bine. Pregătește totul.

– Și e martor, nu suspect.

– Cred că ai menționat asta de câteva ori.

– Chiar dacă tu nu ai spus că e în regulă.

– Din nou grija pentru detalii, replică Glitsky. Apoi, lăsându-se pe spate: E ceea ce e, Diz. Mă tem că va trebui să vedem ce iese.

După ce plecă de la poliție, Hardy se duse la biroul lui Jackman ca să vadă dacă poate da peste vreo informație utilă noului său client. Puțin probabil, dar oamenii de acolo erau relativ lipsiți de experiență în probleme infracționale și poate

scăpau ceva, mai ales dacă era vorba de vreun prieten al lui Hardy, care avea cu acesta o mică șuetă.

Ajuns în anticamera biroului lui Jackman, Hardy se opri. Înăuntru, Treya spunea „Da, domnule" la telefon cuiva de mai multe ori. Când îl văzu, îi zâmbi și îi ridică un deget în semn de „o secundă". Hardy intră, se duse la ea și o sărută pe obraz, apoi se așeză pe scaun lângă ușa lui Jackman. Treya își continuă răspunsurile cu vocea ei profesională, însă dădu ochii peste cap și pe chip îi apărură diverse grimase.

Privind-o, Hardy zâmbi.

După moartea primei soții a lui Glitsky, Hardy nu crezuse că ar mai fi putut exista cineva compatibil ca tovarăș de viață pentru prietenul lui în afară de regretata Flo. Însă, în decurs de mai puțin de un an, Treya îl cucerise și o cucerise și pe Frannie. Nu numai că era competentă și optimistă, dar avea și un simț al umorului care reușea să atenueze mult din duritatea lui Abe.

Treya închise în fine telefonul.

– Primarul, explică ea. Întotdeauna vrea părerile mele despre diverse chestii. Aruncă o privire întrebătoare spre Hardy. Ai o întâlnire? Te așteaptă Clarence? Nu te am notat aici.

– Nu. Am trecut doar ca să văd dacă are un minut să mai sporovăim și noi.

– Nu cred că șueta are loc pe agenda lui de azi. Tocmai m-a pus să-i spun șefului lui că nu e aici. Treya zâmbi dulce. Poate că vrei să o faci pe calea normală și să-ți faci o programare?

– Aș face asta, dar nu sunt sigur când voi reveni prin zonă.

– Îți dau o idee, Diz. Ai putea *să planifici* chestia asta. Alții o fac, cu succes.

– Dar eu și Clarence ne cunoaștem de multă vreme. Suntem amici.

– Și el nutrește același sentiment.

– Urăsc să văd cum dispare spontaneitatea din relația noastră.

Treya dădu ușor din cap.

– La fel e și cu Clarence. Se plânge mereu de asta. Te programez pentru mâine la ora trei. Poți discuta cu el atunci despre povestea asta.

În acea clipă sună telefonul. Făcându-i lui Hardy cu mâna un gest de rămas-bun, Treya răspunse la apel.

Ajuns înapoi în biroul lui, Hardy sună la acvariu și află că Francis, rechinul, mai trăia și înota singur. Însă Pico încă se temea să declare că reușise.

– N-a mâncat nimic. Înotatul e o chestie, dar el mai trebuie să și mănânce.

– De unde știi că e un el?

– Cum crezi că am ajuns administrator aici? Să fi fost de vină doctoratul în biologie marină? Abilitatea de a deosebi peștii femele de peștii masculi? Vreuna din toate astea?

– Mi-am zis mereu că trebuie să te fi afirmat tu în vreun fel. Și cu ce încerci să-l hrănești?

– Hrană de pești. Din ton, era limpede că Pico încheiase subiectul. Putem discuta despre altceva? Cum a mers cu Eric?

Hardy se întunecă la față și vocea lui deveni serioasă.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine. Cât de bine îl cunoști?

– Destul de bine. E doctorul nostru de familie de ani de zile. Eram mai apropiați – din punct de vedere social – înainte ca el și Ann să o rupă. De ce?

– Crezi că ar putea ucide pe cineva?

Pico pufni.

– Imposibil! O pauză. Vrei să auzi o poveste ca să afli cum e el?

– Mai mult ca orice, dacă asta mă va face să am o părere bună despre tine.

– Bun, îți amintești când a început Danny să aibă probleme?

– Desigur.

Fiul cel mare al lui Pico avea șaptesprezece ani acum, dar cu zece ani în urmă fusese diagnosticat cu leucemie. Hardy își

amintea unele momente dramatice legate de diagnostic și de tratament, care dusese la transplant de măduvă și, în cele din urmă, la ameliorarea bolii.

– Kensing s-a ocupat de el?

– Mda. Dar ce poate nu știi este că el a stabilit diagnosticul cu mult înainte ca vreun consiliu de administrație să aprobe tratamentul comandat. S-a spus că un asemenea tratament este mult prea scump. Voiau să așteptăm, să facem mai multe teste, chestii dintr-astea. Și atunci ce a făcut Eric?

– Spune-mi.

– Și-a zis că nu mai poate aștepta. Dacă aștepta, Danny putea muri. Așa că a mințit.

– Față de cine?

– Față de conducerea firmei. Când ai mai auzit de un doctor care să-și riște slujba pentru a salva un pacient? Ei bine, Eric a făcut-o. A făcut în așa fel ca fișele lui Danny să arate că leucemia era într-un stadiu mai avansat decât era în realitate. Dacă s-ar fi înșelat și spitalul ar fi plătit degeaba o căruță de bani, asta era. Dar dacă avea dreptate, Danny supraviețuia. Pico încercă să-și stăpânească emoția din voce. În fine, ăsta e Eric, Diz. Verifică. Face astfel de chestii mereu. Isuse, îmi dă telefoane *acasă*. Se ocupă de rechinii. Dacă mă întrebi pe mine, tipul e cel puțin un sfânt, dacă nu chiar un adevărat erou.

După ce Hardy închise telefonul, începu să nu-i dea pace un gând. Povestea lui Pico avea și o latură mai puțin plăcută. Poate că doctorul Kensing era un sfânt și un erou, dar un anchetator bun putea scoate în evidență faptul că el fusese capabil de fraude consistente și constante. Falsificase fișe medicale, poate chiar își înșelase patronul cu mii de dolari. Și dacă o făcuse o dată pentru Danny Morales, cine putea spune dacă nu repetase isprava și cu alți pacienți? Și existau toate șansele ca măcar într-unele dintre aceste cazuri să se fi dovedit că el greșise.

*

Imensul birou al lui David Freeman era lambrisat cu lemn vechi și închis la culoare. Draperii groase flancau cele două ferestre, între care trona biroul tapisat cu piele și având picioare în formă de gheare de leu. Cea mai mare parte a mesei de lucru era plină de hârtii, dosare, scrumiere, cutii de corespondență, prespapieruri, fotografii cu vedete și telefoane. Barul aprovizionat din plin avea o cramă cu temperatură controlată pentru vinuri, dozatoare de bere Anchor Steam, două umidifactoare pentru trabucuri și o mașină de cafea espresso. Două seturi de canapele confereau clienților – și avocaților părților adverse – posibilitatea de a alege între o scenă formală de discuție sau una degajată. Podeaua era acoperită cu covoare persane. Pe diversele piedestaluri și măsuțe din încăpere se găseau cadouri primite de la clienții bogați și recunoscători în cei cincizeci de ani de activitate. Dintr-un colț, camera era binecuvântată de o sculptură semnată Bufano care îl înfățișa pe Sfântul Francisc din Asissi. Ca o contrapondere, se găseau acolo mai multe litografii erotice originale ale lui John Lennon. Într-o cutie de sticlă în stil bizantin, mai multe arme presupuse a fi fost folosite în crime („presupuse" pentru că toți proprietarii lor fuseseră achitați) depuneau o mărturie elocventă și tăcută în privința talentelor lui Freeman în sala de judecată. Iar faptul că David le achiziționase ulterior proceselor de la procurori și polițiști, după ce câștigase cazurile, reprezenta încă o mărturie a popularității lui.

Hardy se așeză picior peste picior și sorbi din ceașca de espresso, apoi puse ceașca înapoi pe brațul canapelei. Proprietarul acelei piese de mobilier își preparase și el o ceașcă de cafea, pe care o adusese la birou unde suflă în ea și o sorbi dintr-odată, adâncit în niște hârtii, după care depuse ceașca goală cu grijă exact în mijlocul farfurioarei de porțelan. Timp de încă un minut și ceva, Freeman nu-și ridică privirea din hârtii, ci le răsfoi, din când în când însemnând câte ceva, alteori mormăind pentru sine o frază sau două, respingând sau aprobând ceea ce citea.

În vreme ce îl urmărea lucrând, Hardy se minună din nou de energia și de entuziasmul aproape copilărești ale individului. Freeman avea șaptezeci și șase de ani. Practica avocatura de cincizeci de ani și, deși le văzuse pe toate la viața lui, nu era deloc plictisit de experiențele prin care trecuse. Venea la birou în fiecare zi cam pe la ora șapte dimineața și, când nu se ducea la tribunal, lucru pe care îl făcea cât de des era posibil, stătea la birou până la cină, apoi se întorcea pentru o ceașcă sau două de cafea și sorta rapid douăzeci de pagini de înștiințări sau de corespondențe.

Hardy avea impresia că bătrânul se mai micșorase cu câțiva centimetri în cei opt ani de când erau asociați și se îngrășase cu vreo șapte kilograme. Aproape că și-ar fi putut peria părul lui alb, lung și subțire. Probabil că ar fi putut face același lucru și cu sprâncenele dacă le-ar fi lăsat să crească. Favoritele lui erau costumele maro – „juraților nu le plac hainele scumpe" – dintre care multe fuseseră cumpărate de la magazine de solduri, indiferent că îi veneau perfect sau nu. Nu își călca niciodată hainele. Fuma și/sau mesteca trabucuri în permanență, și bea cel puțin o sticlă de vin, de unul singur, în fiecare zi la birou, și probabil aproape încă una la prânz și apoi alta la cină. Nu făcea niciodată exerciții fizice. Pielea de pe față și de pe mâini îi era plină de pete de bătrânețe. Astăzi avea urme de sânge pe guler pentru că se tăiase la bărbierit. Uitându-se la el, Hardy își zise că avea în față cea mai fericită și posibil cea mai sănătoasă persoană de pe această planetă.

O persoană căreia nu-i scăpa nimic.

– Te simți bine, Diz? Ai dormit suficient?

Cu toate că se uitase tot timpul la Freeman, nu observase când acesta își ridicase privirea din hârtii. N-avea nici un sens să-i povestească eroarea cu ceasul de alarmă și problemele iscate de copii în viața unui om. Dacă ar fi început să se plângă, Freeman i-ar fi zis: „Cum îți așterni, așa dormi. Treci peste asta". Așa că Hardy se mulțumi să spună:

– Toropeală de după prânz. Plus că m-am sculat devreme.

– Sper că a meritat, replică Freeman. Arătă spre zona barului. Dacă mai vrei o ceaşcă, serveşte-te. Între timp, că vorbim de meritat, sunt la dispoziţia ta, dar spune repede ce ai de zis. În patruzeci de minute trebuie să ajung la tribunalul federal. Apelul în cazul Latham, Dumnezeu să-i binecuvânteze inima lui asasină şi sănătoasă. Deci ce te-a făcut să te trezeşti devreme?

Hardy îi oferi o versiune prescurtată a întâlnirii lui cu doctorul Kensing, iar bătrânul chicoti dezaprobator.

– Ai discutat cu un client nou timp de mai bine de o oră, i-ai luat cazul *de facto,* tipul este un posibil suspect de *crimă* şi nu aţi discutat nici o secundă despre onorariul tău?

În universul dreptului penal, onorariile se discutau primele. Hardy fusese o dată sau de două ori mai puţin riguros în privinţa acestei reguli şi descoperise imediat adevărul ei. Dacă aveai succes şi îţi scăpai clienţii, atunci ei nu mai aveau nevoie de tine, aşa că de ce să te plătească? Pe de altă parte, dacă dădeai greş, şi ei mergeau la închisoare, de ce să te mai plătească? Ca atare, cel mai bine era să menţionezi cuvântul „onorariu" în decurs de circa şase minute după ce ţi-ai salutat posibilul client pentru prima dată.

Freeman, ca un mentor amabil, îi amintea mereu de asta.

– Acesta e motivul, fiule, pentru care mă tem că vei muri dator vândut şi nu există nici o scuză bună ca un avocat să moară sărac.

– Da, domnule. Cred că ai mai spus aşa ceva şi altă dată. Oricum, i-am pus în vedere lui Glitsky că e martor, nu suspect.

– Ah. Freeman dădu entuziast din cap şi sorbi din cafea. Bunul locotenent vrea să-l cunoască ceva mai bine, nu-i aşa? Bătrânul se aşează mai comod în fotoliu şi îşi fixă interlocutorul cu privirea. Ţi-ai ieşit din minţi? Un martor şi nu un suspect? Este primul suspect pe listă! Şi să-ţi mai spun ceva. Şi Kensing crede asta. De ce crezi că a vrut să-şi ia un avocat? De fapt, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât îl plac mai mult.

– Nu l-ai cunoscut.

– Și ce dacă? Și tu te-ai întâlnit o singură dată cu el. Încerci cumva să-mi spui că tu știi că nu e vinovat de crimă?

– Să-i fi injectat potasiu lui Markham?

– Sau să-l fi călcat cu mașina. Poate amândouă.

– David...

– De ce nu? Mortul îi regula nevasta, cel mai vechi motiv de crimă din lume.

– Deci l-a ucis după ce a așteptat doi ani?

Freeman se lăsă pe spate, liniștit ca un Buddha.

– Se întâmplă mereu așa ceva. Vorbesc serios, Diz. Ce nu ți se pare în regulă? Mie mi se pare totul clar. Oricum, motivația este suficient de solidă pentru o condamnare și mai mult decât suficientă pentru o arestare. Știi cum merge treaba.

Văzând acum lucrurile prin ochii lui Freeman, Hardy era nevoit să accepte că bunul doctor avea motive, mijloace și dispusese de oportunitatea de a-l fi ucis pe Markham. Iar Hardy obținuse multe condamnări cu doar două dintre aceste cerințe, iar uneori chiar cu una singură.

Și mai intermediase și această întâlnire stupidă cu șeful polițiștilor de la Omucideri peste câteva ore. Era posibil ca doctorul să apară în birou și să spună cine știe ce, iar Glitsky să-i servească pe tavă o citație de prezentare la procesul cu jurați sau chiar să-l aresteze pe loc.

Și tot ce făcuse Hardy pentru Kensing până atunci fusese să-l trimită la lucru cu niște sfaturi de doi bani și niște poante răsuflate. Își dădu seama acum că mediul familiar de la acvariu și de la restaurantul Shamrock, precum și prietenia cu Pico Morales îl puseseră pe picior greșit, orbindu-l pe moment în privința realităților cu care se confrunta Kensing. Oare la ce naiba se gândise?

Se ridică brusc în picioare.

– Scuză-mă, David, zise el. Trebuie să plec de aici.

– Mă încearcă sentimentul cumplit de déjà-vu, zise Glitsky. N-am mai trecut prin asta?

– S-a întâmplat de dimineață, replică Hardy. Oportunitățile noi apar mereu dacă ai curaj să te confrunți cu ele.

Locotenentul se uită în ochii prietenului său, apoi își desfăcu fermoarul hainei de piele, scoase câțiva biscuiți albicioși, rupse unul dintre ei și își băgă o bucată în gură.

– Vrei și tu niște biscuiți din orez? Sunt groaznici.

Se uită la ce-i rămase câteva clipe prelungi, apoi aruncă totul în coșul de gunoi.

– Ce s-a întâmplat cu alunele? întrebă Hardy. Timp de ani de zile, unul dintre sertarele biroului lui Glitsky se transformase în depozitul de alune al întregului departament, astfel că locotenentul avea mereu la el o punguță.

– Acum mi-ar plăcea niște alune.

– Prea mult colesterol, sau grăsimi, sau una din chestiile astea, replică Glitsky. Am uitat care.

– Deci dincolo de chestia cu inima, te-ai căptușit și cu NAN?

Glitsky se lăsă pe spate, își încrucișă brațele la piept și se uită fix la avocat.

– Nu vreau să aflu.

– Bine, în regulă. Dacă nu știi, nu știi. Și dacă ai ghicit prost, oricum vei spune ceva negativ. Dar nu e niciodată prea târziu să te schimbi, să știi. Să accentuezi partea pozitivă.

– Că vorbim de partea pozitivă, rosti Glitsky pe un ton sec. Mai am o chestie pentru tine. Hai să anulăm întreaga poveste.

Hardy se încruntă ușor.

– Asta-i o altă melodie. Și, observă, din nou pe temă negativă. Dar de această dată exact melodia asta o aveam și eu în minte.

– Cum adică?

– Păi regret să te informez că clientul meu nu va fi disponibil pentru interviu diseară. Cazul ăsta a devenit prea fierbinte pentru mine ca să-i permit să vorbească. Oricum, dacă vrei să-mi dai o citație scrisă, voi fi fericit să încerc să-ți obțin orice informație vrei.

Glitsky pufni.

– Și dacă o să vrei să-mi pupi tălpile, probabil că voi deveni o balerină. Mereu am visat asta.

Cei doi se priviră cu seninătate. Glitsky fu cel care sparse tăcerea.

– Bine, rosti el. Ce înseamnă NAN?

Hardy făcu o pauză pentru efect:

– Nu-mi... amintesc... nimic. Zâmbi. Într-o tristă zi, nu vei mai întreba.

12

Glitsky lăsase atât de limpede să se înțeleagă că socotise jalnice performanțele lui Bracco și Fisk din cursul zilei anterioare în legătură cu interogarea Anitei Tong, încât le interzisese să mai discute cu vreun alt martor menționat de Tong. În mod special, li se interzisese să se apropie de Eric Kensing sau de oricine de la sediul Parnassus. Dacă descopereau piste noi pe cont propriu și mai găseau și pe altcineva, atunci puteau folosi propriile metode. Asta dacă raportau imediat cele aflate departamentului – în fiecare zi.

Locotenentul le sugerase chiar că, de vreme ce era zona lor de expertiză, cei doi și-ar folosi mai eficient timpul dacă ar vizita câteva ateliere mecanice și spălătorii de mașini, și dacă ar urmări rapoartele patrulelor de poliție despre vehicule suspecte din împrejurimi. Fisk acceptă misiunea oarecum cu umor, probabil simțindu-se chiar ușurat, însă după câteva ore de condus pe o ploaie mocănească prin zonă, Bracco își pierdu răbdarea.

– La dracu', chestia asta nu mai are nimic de-a face cu un accident intenționat de mașină, Harlen! Glitsky ne-a cerut să construim un caz și probabil că până la urmă vom reuși să descoperim ceva. Dar să fiu al naibii dacă mai merg cu mașina căutând o altă nenorocită de mașină pe o zi mizerabilă ca asta. Nu chestia asta l-a ucis pe tip, oricum.

Veniseră dinspre Mission și acum erau opriți la un semafor pe Van Ness, în apropiere de primărie. Ghemuit pe

scaunul pasagerului și cu brațele încrucișate ca să se protejeze de frig, Fisk scutură din cap.

– Glitsky a spus să căutăm mașina. Să nu ne încurcăm cu Kensing.

– Bine, dar cum rămâne cu nevastă-sa? Se regula cu Markham, și știi și tu că e amestecată cumva în povestea asta.

Remarca îl deranjă pe Fisk.

– Nu știu. Am fi cam aproape de Kensing, nu crezi? Pe lângă asta, unde e tipa?

– Sus, pe Anza, în spatele USF. Am adresa ei.

– Cum ai dat de ea?

– Am sunat la informații și am întrebat. Bracco îi zâmbi partenerului. Crezi sau nu, dar a funcționat. Tipa locuiește la patru străzi distanță de Kaiser, pe Masonic. Am jucat un pic de teatru și am sunat acolo. Sigur pe mine. Ai observat că toate nevestele de doctori sunt asistente? Eu zic să mergem și să vorbim cu ea.

Fisk continua să nu agreeze ideea, dar peste câteva clipe se înseninâ.

– Mai ții minte alaltăieri-noapte când m-ai lăsat la Tadich's? I-am pomenit de caz mătușii Kathy și ea mi-a spus că toată porcăria asta cu Parnassus a afectat-o serios pe Nancy Ross. Îi părea așa de rău pentru ea.

– Nancy Ross?

– Nevasta lui Malachi.

– Nu cunosc nici un Malachi Ross, replică Bracco.

Fisk schiță un zâmbet.

– Parnassus, rosti el. Cu Markham mort, el conduce spectacolul acum. Nu ai citit „CityTalk" de azi? A fost destul de interesant.

– Faci pe copoiul cu mine, Harlen? Deci mătușa ta o cunoaște pe nevasta lui?

– Cred că destul de bine. Ea știe pe toată lumea.

– E ceva, zise Bracco. Și chiar acum, în vreme ce vorbim, primăria se vede în dreapta. Hotărându-se brusc, viră repede în curbă. Hai să mergem și să o salutăm!

*

Kathy West nu semăna deloc cu nepotul ei. Bracco își zise că poate era nevasta vreunei rude de sânge a lui Harlen. La cincizeci și ceva de ani, cu o atitudine de om care nu înghite multe și o structură osoasă fragilă, cu părul înspicat cu alb, femeia îi amintea lui Darrel Bracco de o vrăbiuță. O vrăbiuță prietenoasă și foarte inteligentă.

Biroul supervizorului municipal de la etajul doi era mic – îngust chiar – dar plăcut. Se găseau acolo un birou vechi, rafturi de cărți și un șir de ferestre de-a lungul peretelui vestic. Chiar dacă nepotul ei și partenerul lui își făcură apariția pe neașteptate, cei doi nu părură să întrerupă nici o activitate importantă. Ea îi întâmpină pe amândoi cu căldură, apoi își trimise asistentul personal, un tânăr bine îmbrăcat pe nume Peter, să aducă niște cafea.

După câteva minute de conversație lejeră și un tur rapid al locului ei de muncă – trei birouri într-un spațiu exterior în formă de cub, o bibliotecă înghesuită și o cameră cu fișete –, la sosirea cafelei, femeia închise ușa și toți trei luară loc.

– Deci, începu ea, presupun că ați venit aici ca să vorbim despre Parnassus. Nu vi s-a părut devastatoare rubrica „CityTalk"? Nu-mi dau seama cum va reuși Malachi Ross să dea ochii astăzi cu angajații lui și să nu spună nimic în fața consiliului de administrație. Ei bine...

Se opri, așteptând.

Bracco preluă inițiativa:

– Harlen mi-a spus că o cunoașteți pe doamna Ross. Mă întreb dacă ne puteți povesti câte ceva despre ea înainte ca noi să mergem și să îi punem câteva întrebări.

– Și de ce vreți să faceți asta? Doar nu e suspectă de ceva?

Fisk interveni imediat:

– Suntem cam strânși cu ușa de către locotenentul Glitsky. Ăsta e primul nostru caz adevărat și cred că vrea ca noi să lucrăm cumva din exterior la el. Să nu speriem vreun martor important cu întrebări naive.

– E posibil ca Parnassus să se numere printre motive, dacă există vreunul.

Bracco vorbea pe un ton plin de încredere în sine, ca și cum mai făcuse asta de o sută de ori până atunci.

– Dar Nancy Ross? se miră West. A fost ea acolo măcar atunci când a murit Markham? Ar fi trebuit să fie în spital, nu?

– Nu se numără printre suspecți, explică Fisk. Ne interesează doar latura relațiilor personale din Parnassus, dacă vrei. Jucătorii de acolo. Asta dacă găsim ceva interesant.

– Ei bine... Femeia își lăsă ceașca jos. Chiar nu-l cunosc deloc pe Malachi Ross, deși evident că ne-am întâlnit de câteva ori. Pe Nancy însă o cunosc destul de bine. E o persoană încântătoare. Foarte activă, mă refer pe plan social. E voluntară și pentru Opera Board, Kidney Foundation, alte câteva instituții de binefacere, multe de natură medicală. West își îngustă ușor ochii. Vă pot spune că mi-este prietenă și din punct de vedere politic. Așa că mă tem că nu voi fi o sursă prea bună de amănunte picante.

– Nu căutăm amănuntele picante, o asigură Bracco. Deși ideea că ar putea exista astfel de amănunte părea atrăgătoare, nu reprezenta o cale de urmat. Apropo, era cumva soră medicală?

West scutură din cap.

– Nu cred că Nancy a muncit vreodată ca să-și câștige pâinea. Adică să fi avut o slujbă adevărată. N-a avut niciodată nevoie de asta. Provine dintr-o familie cu bani.

– Nici măcar atunci când soțul ei era tânăr? Ca să ajute familia? întrebă Bracco.

West izbucni în râs.

– Când soțul ei era tânăr, inspectore, Nancy era un bebeluș. Este a doua soție a domnului Ross. M-ar surprinde dacă ar avea mai mult de treizeci și cinci de ani. Se încruntă ușor. Părinții ei n-au fost încântați de această căsătorie. Îmi amintesc că am auzit că sursa banilor ei din această direcție a secat. Lor nu le plăcea ideea că Nancy este un soi de soție-trofeu pentru un bărbat mai în vârstă, așa că i-au tăiat de tot

fondurile. Oricum s-a dovedit că nu a contat. Malachi se descurcă foarte bine... Clătină din cap gândindu-se la asta... așa cum o știe întregul oraș de altfel.

Harlen se gândi în sfârșit să pună o întrebare.

– Face ceva împreună cu soțul ei? Pentru Parnassus?

Femeia scutură din cap.

– Nu cred, nu anume pentru firmă. Dar dă petreceri mereu și presupun că într-o anumită măsură asta îl ajută pe el în afaceri.

– Mereu? se miră Bracco.

O încuviințare scurtă.

– Nu știu cum se descurcă cu copiii mici – are două gemene, cred că au acum șase ani –, dar presupun că are dădace... Se gândi câteva clipe. Ca să revin însă la întrebarea ta, cred că organizează câte o petrecere somptuoasă în fiecare lună, precum și evenimente mai mici – legate de opere de binefacere – de două ori sau chiar de trei ori pe săptămână.

Bracco nu cunoștea un asemenea stil de viață și nu părea să-l înțeleagă.

– Și asta se întâmplă în cele mai multe săptămâni ale anului?

– Așa aș spune. Când e în oraș.

– Și unde altundeva mai e?

– Păi... Femeia zâmbi și își deschise palmele în fața ei. Presupun că oriunde vrea să se ducă. Au și o a doua reședință – cu adevărat spectaculoasă. Am fost acolo, are opt sau nouă sute de metri pătrați – chiar pe malul lacului Tahoe. Și mai știu că ei – sau ea și fetele – își fac Crăciunul în Aspen sau în Park City. Cred că au propriul avion.

Darrel Bracco alergă prin ploaie împreună cu partenerul lui, urcă în mașină și se așeză la volan. Prinse privirea lui Harlen, care își lega centura de siguranță pe scaunul de alături.

– Uau!

– Bani adevărați, fu Fisk de acord. Bani adevărați din care să trăiești.

– Propriul avion? Mi-ar plăcea să am avionul meu.

– Și cum ai plăti benzina ca să te duci undeva?

– Mda, cam așa e.

Bracco ieși în trafic. Ploaia continua să cadă ca și cum nu avea de gând să se mai oprească, curgând în perdele lichide în fața lor. Era aproape amiază, dar afară continua să fie întuneric ca la amurg, și după un timp, chipul lui Bracco se înnegură, ca răspuns la vremea mizerabilă.

– Dar ca să începem cu ceva, știm că au fost bogați de la început, nu? zise el. Nu văd ce altceva am mai aflat.

Fisk se gândi puțin.

– Ne-a adus o ceașcă de cafea mai bună decât la Ed's.

– Da, măcar asta.

Mesajul, mai ales că venea de la Fisk, era unul pozitiv. În sfârșit munceau la un caz adevărat de omucidere, nu la o variantă de omor prin imprudență. Iar adevărul era că un astfel de caz era cu totul altfel. Fără o îndrumare reală, acum erau obligați să urmeze pistele descoperite de inteligența și instinctele lor. Nu făceau decât să adune informații la întâmplare. Iar prin definiție, cea mai mare parte a unor astfel de informații era irelevantă. Însă unele dintre ele puteau fi importante – pur și simplu, nu aveai de unde să știi până ce nu le aflai.

Fără să mai discute, Bracco vira spre vest, către Kaiser și casa lui Ann Kensing. Concentrat, Fisk rămase tăcut o vreme.

– Darrel.

– Da?

– Cât crezi că ar costa un avion?

– Cred că e unul dintre lucrurile alea pe care, dacă ajungi să întrebi cât costă, e clar că nu ți le permiți.

Însă partenerul lui era plin de surprize. Ceva îl stârnise în legătură cu ancheta, iar acum își urmărea în mod clar un șir de idei.

– Nu, nu la asta mă refer. Mă refer la întreținere – hangarul, benzina, cheltuielile lunare, asigurarea?

– Nu știu. Presupun că depinde de locul unde îl ții, de mărimea avionului, de multe. De ce?

Fisk ridică din umeri.

– Mă gândeam la unu virgulă două milioane. Cât ar însemna asta?

Lui Darrel nu-i fu greu să răspundă.

– Dacă aș avea atât, m-aș retrage pe o plajă în Costa Rica. De unde a mai răsărit și numărul ăsta?

– Atât câștigă Ross pe an. Bracco îi aruncă o privire plină de scepticism și Fisk se grăbi să replice: Hei, asta a fost suma dată în ziar – în „CityTalk". Trebuie să fie adevărată. Dar pe mine nu mă interesează cât de mult înseamnă asta. Mă interesează dacă e suficient.

Bracco izbucni în râs.

– Ajunge, crede-mă.

– Oare? Două reședințe, o căsătorie anterioară, care înseamnă probabil partaj și pensie alimentară. O nevastă nouă, tânără, care dă petreceri, copii la școli private, servitori, avioane, vacanțe.

– Totuși sunt unu virgulă două milioane.

Pentru Darrel Bracco, fiu de polițist, un milion de dolari însemna același lucru cu un miliard. Ambele erau sume imense de bani, de necâștigat într-o viață întreagă.

Pentru Fisk însă, era clar că lucrurile nu stăteau așa.

– Ai citit vreodată o carte intitulată *Rugul deșertăciunilor?*

– A fost o carte? Cred că am văzut filmul.

– Mda, în fine, filmul a fost prost, dar mai întâi a fost cartea. În fine, o chestie mișto din carte este atunci când tipul parcurge lista cheltuielilor și vede că îi este imposibil să se ajungă cu un milion de dolari pe an. Iar asta se întâmpla cu zece ani în urmă.

– Ar fi trebuit să mă cheme pe mine, replică Bracco. L-aș fi ajutat imediat.

– Ideea e, insistă Fisk, că poate am aflat ceva util de la mătușa Kathy. În loc să ne concentrăm pe averea lui Ross, poate că e mai bine să ne gândim cât de sărac e. Adică, să fim

cinstiți, dacă ai cheltuieli mai mari decât veniturile, ești sărac, nu? Indiferent câți bani faci.

Se opriră mai întâi la Kaiser, unde aflară că doamna Kensing sunase ca să anunțe că e bolnavă.

Ploaia care cădea necontenit din noaptea precedentă se întețise. Ajunsese ca un muson, izbind aproape orizontal din pricina vântului puternic care sufla dinspre ocean, astfel încât picăturile îi loveau cu furie pe cei doi inspectori care așteptau pe veranda casei. Femeia răspunse la sonerie îmbrăcată cu ciorapi gri, blugi de firmă și un pulover roșu, pe gât. Bracco avu imediat impresia că femeia nu dormise de două nopți.

Părul blond, lung până la umeri, era complet răvășit. Fără pic de machiaj, femeia părea trasă la față și trecută. Cu toate astea, continua să fie atrăgătoare. Ochii, în special, de un albastru profund, aproape electric, păreau imenși cât întreaga lume. Bracco nu mai văzuse așa ceva.

Chiar și după ce se prezentară și scoaseră legitimațiile, doamna Kensing continuă să îi privească pur și simplu, până ce Bracco întrebă dacă puteau să intre. Femeia dădu din cap și se retrase un pas, deschizând larg ușa.

– Îmi cer scuze, rosti ea pe un ton absent, apoi așteptă alte câteva clipe lungi până ce închise ușa în urma tuturor.

Vestibulul era prost luminat. Rămaseră, șiroind de apă, pe carpeta de pe podeaua încăperii micuțe.

– Poate că ar trebui... rosti ea, aeriană și fără să termine propoziția, după care o luă înainte către un hol mic, apoi în dreapta, spre bucătărie.

Un maldăr imens de rufe zăcea pe masă. Pe blatul de lucru se vedeau vase murdare de la micul dejun – o cutie de lapte și suc, două cutii de cereale, o pară maronie și felii de banană pe o farfurie crăpată. Într-un târziu, femeia se concentră asupra celor doi bărbați care așteptau în încăperea micuță și umedă.

– Bine. Ce e?

Privirea ei se plimbă de la un inspector la celălalt.

Bracco scoase reportofonul și îl puse pe blatul în fața femeii. Își drese glasul și recită numele lui, data, numărul insignei, chestiile obișnuite pentru interogatorii. Nu repetase ce avea de gând să întrebe și nu se gândise în ce stare se putea găsi femeia care avea să le răspundă la ușă. Însă acum trebuia să înceapă de undeva, altfel era convins că ea avea să-i dea pe amândoi afară pe ușă.

– Doamnă Kensing, dumneavoastră și Tim Markham ați fost amanți, nu-i așa?

Femeia își drese glasul.

– Am fost, dar el a rupt relația. De două ori.

– De ce?

– Pentru că se simțea vinovat față de familie. Mai ales față de copii. Însă nu-și mai iubea soția. Așa că a continuat să vină la mine.

– Dar v-a părăsit din nou, nu-i așa? Corect?

– Temporar. Ar fi revenit.

– Și de ce a plecat?

– Pentru că trebuia să încerce din nou cu familia. Mi-a spus că încă o dată.

– Și când s-a întâmplat asta? întrebă Fisk.

– Săptămâna trecută. La sfârșitul săptămânii trecute.

– Și ați avut ceva probleme? întrebă Bracco. Legate de decizia lui?

– Cum să nu? Știam... Femeia avea o privire dură. Știam că în cele din urmă va reveni la mine, ca întotdeauna. Mă iubea. Nu am înțeles de ce a mai vrut să treacă iarăși pe toată lumea prin chinuri. Toată tevatura asta. I-am spus că ar fi mai bine să se separe. Să curețe atmosfera.

– Așa cum ați făcut dumneavoastră în căsnicie? întrebă Fisk.

Femeia nu arătă în nici un fel că s-ar simți ofensată de întrebare.

– Da, cum am făcut eu. Imediat ce mi-am dat seama că îl iubeam pe Tim, și nu pe Eric, i-am spus că trebuie să se mute. Adică, ce sens mai avea? N-aveam de gând să trăiesc în minciună.

Fisk se uită la partenerul lui.

– Și Carla cum a suportat toate astea? Plecarea lui?

– Dar el nu a părăsit-o niciodată, îl corectă femeia cu amărăciune în glas. Eu am fost mereu cea de pe tușă.

– Dar știa de dumneavoastră? Ce s-a întâmplat atunci?

– Păi, l-a amenințat, evident. A spus că îl părăsește și îi ia toți banii. El n-avea să primească drept de vizitare a copiilor. De-asta s-a întors el.

– Adică ultima dată?

Însă Fisk nu așteptă ca femeia să răspundă la întrebarea colegului său.

– Știți că și Carla și copiii ei sunt morți?

Ea încremeni o fracțiune de secundă. Apoi:

– Am văzut grozăvia, dar am închis televizorul. Nu mă interesează. Nu are nimic de-a face cu mine. Se uită sfidătoare la ei. Nu vreau să mai discut despre asta. Nu-mi pasă de ea.

Fisk interveni:

– Poate Carla nu l-a primit înapoi? Poate că era încă furioasă pe el?

Brusc ea ridică vocea:

– *Nu mă ascultați?!* Se terminase. Vântul izbi cu putere în fereastra bucătăriei, aducând picături grele de ploaie cu el. Tim avea de gând să-i spună tot ce greșise în viața lui. Poate să o ia de la capăt. Ce prost nenorocit!

– Dar i-a spus așa ceva? întrebă Fisk.

– Cui îi pasă? Ce mai contează acum? După ce a plecat de la mine, nu l-am mai văzut, ripostă femeia. Habar n-am ce a făcut.

– Și când s-a întâmplat asta? întrebă Bracco pe un ton mai blând. Ultima dată când l-ați văzut?

Femeia plesni cu putere în blat.

– La naiba! Nu-mi pasă! Nu mă auziți? Ce contează e că eu am fost lăsată baltă aici. Făcu un gest larg, disperat, arătând în jurul bucătăriei micuțe. Aici. De una singură.

Fisk interveni iarăși:

– Știați că soțul dumneavoastră l-a îngrijit pe domnul Markham la Portola?

– Mda, știam asta. L-am văzut imediat după. Privirea ei deveni tăioasă. De ce e așa de important?

– Markham v-a distrus căsnicia. Poate că l-a urât pentru asta.

– Poate, și ce-i cu asta? Femeia clătină din cap. Chestia asta a ieșit la iveală acum doi ani. Este o poveste veche.

Inspectorii schimbară o privire.

– Vreți să spuneți că nu mai nutrea resentimente? întrebă Fisk.

– Ba sigur că nutrea resentimente. Nu ascundea deloc faptul că îl ura pe Tim. Întotdeauna... Ezită. De ce mă întrebați?

Fisk îi spuse.

– Încercăm să aflăm cine l-a ucis, doamnă Kensing. Știu că și dumneavoastră vreți să aflați asta.

Ochii ei se îngustară.

– Cum adică, l-a *ucis?* A fost lovit de o mașină.

– Nu, doamnă, a fost ucis, replică Bracco.

– Nu știați? întrebă Fisk cu brutalitate. Nu ați citit ziarul de dimineață?

– Ba da, răspunse ea cu o voce încărcată de sarcasm. Mi-am dus copiii la școală, apoi i-am cerut menajerei să-mi aducă ziarul, cafeaua și prăjiturile. Încă n-a ajuns să spele rufele sau vasele. Concediindu-l pe Fisk, se întoarse către Bracco. Spuneți că l-a călcat cineva intenționat?

Bracco încuviință.

– Nu a fost accidentul de vină, zise el. A fost ucis la spital. Cineva i-a injectat potasiu.

În ochii ei se observă panica.

– Nu știu ce vreți să spuneți.

Fisk făcu un pas către ea.

– Sunteți soră medicală și habar n-aveți de potasiu?

– Bineînțeles că am habar. Dar ce legătură are asta cu moartea lui Tim?

– Asta l-a ucis, replică Bracco. Pe bune.

Încet, vestea păru să ajungă în mintea ei.

– În spital? Apoi încet, pe măsură ce se gândea la ce auzise, chipul ei se transformă până ce ajunse contorsionat de furie. Nenorocitul! Nemernicul ăla nenorocit! Se uită pe rând la inspectori și rosti cu convingere: Puteți înceta căutările, anunță ea. *Știu* cine l-a ucis.

13

Kensing lucra la clinica Judah și nu părea dispus să răspundă la apelurile telefonice, așa că Hardy decise să se ducă acolo, sperând ca apariția lui neașteptată să contribuie la transmiterea sentimentului de pericol de care el se simțea amenințat. Așa că se aventură prin furtuna de afară și ajunse la clinică la timp pentru a mai petrece o jumătate de oră în sala de așteptare aglomerată înainte ca doctorul Kensing să vină să-l vadă, îmbrăcat în uniforma lui albă și stetoscopul atârnat de gât. Doctorul îi spuse că nu putea lua o pauză, nici măcar pentru câteva minute.

Slujba era mai importantă. Era pur și simplu prins până peste cap acolo, după cum își dădea seama și Hardy. Și, oricum, nu aveau ei programată o întâlnire pentru acea seară?

Hardy încercă să-l facă să priceapă cu ce realitate se confruntau, dar doctorul nu părea dispus să o accepte.

– Nu văd ce s-a schimbat azi față de ieri, replică el.

Făcu un gest de neajutorare cu mâinile.

– S-a schimbat totul, îi explică Hardy cu o răbdare de care nu se crezuse în stare. Ieri nimeni nu credea că Markham a fost ucis, așa că nu conta faptul că îl urai. Acum contează. Mult de tot. Ca atare, ai avut motivele, mijloacele și oportunitatea. Crede-mă că înseamnă mare ghinion să strângi toate aceste trei elemente în jurul tău într-un caz de omucidere.

Însă doctorul respinse grijile avocatului printr-o scuturare a capului.

– Am discutat despre toate astea la telefon azi-dimineață, nu? Își puse mîna pe brațul lui Hardy. Ascultă, apreciez preocuparea ta, dar trebuie să am grijă de pacienți, altfel nu mai apucăm să vorbim diseară. Îmi pare rău că ai fost nevoit să vii până aici, dar acum n-am timp.

Hardy se apropie și își coborî vocea.

– Asta încercam să-ți spun și eu. Nu vom discuta diseară, doctore. Cel puțin, nu cu poliția. Am anulat întrevederea.

Kensing se arătă ușor surprins.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că sunt avocat și treaba mea este să te protejez pe tine.

– Nu am nevoie de protecție. Odată ce vor auzi ce am de spus, mai ales dacă ofer informațiile voluntar, mă vor șterge de pe lista lor.

– Zău? Și tu știi asta pentru că ai o experiență îndelungată în dreptul penal, nu? Hardy se uita fix în ochii clientului său. Ascultă-mă bine. Îți promit – ai cuvântul meu de onoare – că ei *nu* vor face asta. Nu te amăgi singur. Îți place sau nu, ești suspect de crimă. Nu vor căuta motive ca să-ți dea drumul. Vor căuta motive ca să te bage la răcoare. Iar eu nu vreau să le dau ocazia să facă asta. Noi doi trebuie să petrecem mai mult timp împreună. Mult timp. Cum ar fi cea mai mare parte a weekendului.

Kensing clătină din cap.

– Nu știu ce să zic. Pentru sâmbătă am bilete la meciul echipei Giants. Copiii sunt la mine și vreau să-i duc la meci.

– Minunat, replică Hardy, dar n-o să duci pe nimeni nicăieri dacă ești în pușcărie. Ideea e că noi doi avem nevoie să petrecem ceva timp împreună. Chestia asta e serioasă, înțelegi?

Dincolo de umărul lui Kensing, în sala de așteptare, un bebeluș începu să plângă.

Kensing se uită la ceas, se încruntă și privi spre bebeluș.

– Bine, rosti el, arătând spre sursa zgomotului, dar și ce e aici e o chestiune serioasă. Cu ce mă ocup eu. Schiță un zâmbet profesional. Poate duminică, ce zici?

Bătându-l ușor pe Hardy pe spate, se răsuci pe călcâie și dispăru prin ușa care ducea spre cabinetul doctorilor.

Hardy venise pe jos din parcare și era ud leoarcă. După plecarea lui Kensing, se așeză puțin pe un scaun de plastic, apoi își trecu degetele prin părul ud, se ridică și își încheie haina de ploaie, pregătindu-se să se întoarcă.

– Îmi verific doar investiția, zise Hardy când Moses McGuire ridică surprins privirea din spatele tejghelei barului de la Shamrock.

Era singurul client de acolo.

– Ce investiție? Ți-am dat sfertul tău la schimb, în caz că te lasă memoria, ceea ce nu se întâmplă niciodată. Bei?

Hardy nu băuse de șase luni ceva în cursul zilei, dar în urma eșecului de a discuta cu cineva de la procuratură, a atitudinii lui Freeman, a vremii mizerabile și a recentei dispute cu Kensing, era gata să încerce orice ca să-și schimbe norocul.

– Ai Sapphire în spatele barului?

Deși McGuire dezaproba ginul sub orice formă, nu avea nevoie să-l întrebe pe Hardy cum îl dorea. Sec, într-un pahar plin și rece. În timp ce turna, întrebă:

– Ești bine? Frannie e bine?

O crescuse mai mult singur pe sora lui mai mică, soția lui Hardy, și încă simțea nevoia să o protejeze.

– Suntem bine. Am avut o întâlnire care n-a mers bine. Nu are legătură cu Frannie. Sorbi din pahar și dădu satisfăcut din cap. Chestia asta e perfectă, zise el.

Moses, a cărui băutură, Scotch Macallan, se afla întotdeauna la îndemână, ridică paharul, îl ciocni cu al lui Hardy, și îl duse la buze.

– Aia, replică el, e gin amestecat cu vermut sec și cu gheață. *Asta,* accentuă el, ridicând propriul pahar, este perfecțiune. Dar accept complimentul cu grație și umilință. De ce nu îl chemi la tine la birou?

– Pe cine?

– Pe cel cu care te-ai întâlnit. Nu știam că faci vizite la domiciliu.

– Nu fac. Chestia asta părea importantă.

– Păi cel puțin pentru unul dintre voi.

Auzind adevărul vorbelor, Hardy dădu trist din cap.

– Sau poate aveam nevoie doar de un pretext ca să mai ies din rutină.

Moses trase taburetul pe care îl ținea în spatele barului.

– Te-am auzit, zise el. Vrei să pleci la un drum lung? Dacă plecăm acum, până la căderea nopții suntem în Mexic.

– Nu mă tenta. Hardy își ridică paharul, bău din el și rosti gânditor: Poate că aș reuși să retrag copiii de la școală...

– Nu mă gândeam să luăm progeniturile cu noi.

Hardy observă tonul și se uită la chipul ridat din cealaltă parte a tejghelei.

– Tu și Susan sunteți bine?

– Cel puțin, nu cred că divorțăm. Moses luă o gură de whisky. Dar cred că asta se întâmplă doar pentru că am convenit amândoi ca primul care rostește cuvântul cu D să ia copiii. Am auzit că în Mexic e cald în perioada asta a anului.

– Întotdeauna e mai cald ca aici.

Priviră amândoi spre fereastră, pe care ploaia cădea șiroaie. Copacii care mărgineau parcul erau pe jumătate aplecați în bătaia vântului.

Brusc, Hardy se ridică în picioare. Împinse paharul neterminat spre marginea tejghelei.

– Pleci așa de repede? se miră McGuire. Abia ai venit.

Hardy arătă spre băutură.

– Dacă termin chestia aia, și aș vrea cu disperare să o fac, nu mai plec niciodată.

– Din fericire, nu trebuie să o faci.

– Ba nu, trebuie. Am de lucru și diavolul încearcă să-mi ofere un pretext ca să nu fac asta. Dar am o idee pentru tine și Susan. De ce nu luați pe cineva să vă țină locul aici și să aduceți la noi copiii la noapte. Îi ținem la noi. Iar voi doi ieșiți în oraș. Cum sună?

– Ar putea funcționa, răspunse McGuire. Deși nu e Mexic.

– Mda, dar decât deloc... Hardy îl bătu prietenește pe McGuire pe braț. Gândește-te la asta.

Stând în fața marelui juriu după un prânz de lucru cu Clarence Jackman și cu Abe Glitsky, Marlene Ash se simțea în elementul ei. Cei nouăsprezece cetățeni adunați în sala de audieri a Comisariatului de Poliție, aflată la etajul cinci al Palatului de Justiție, un etaj mai sus față de biroul lui Glitsky și două etaje mai sus față de biroul lui Jackman, păreau dornici să ajute cu tot ce puteau la înfăptuirea actului de justiție. Deși arătau ca o adunătură – persoane de ambele sexe și reprezentând majoritatea grupurilor etnice din oraș, Marlene știa prea bine că acești oameni din fața ei, la fel ca și alții aidoma lor care compuneau juriile (nu numai marile jurii) din întreaga țară, alcătuiau coloana vertebrală a sistemului legal în cadrul căruia își desfășura ea activitatea. Fără acești indivizi, cetățenii cumsecade ai națiunii, justiția ar fi fost un concept fără conținut, iar structura societății s-ar fi destrămat.

Așa că Marlene se purtă corect față de ei, din respect pentru inteligența și experiența lor.

– Doamnelor și domnilor din marele juriu, începu ea. Marți, 10 aprilie, Timothy Markham și-a început alergarea obișnuită de dimineață. Când a ajuns în dreptul Twenty-sixth Avenue, aici în oraș, a fost călcat de o mașină verde, model vechi american. Șoferul a fugit repede de la locul faptei. Dar domnul Markham nu a murit din pricina acestui accident de mașină. După ce a fost operat și oarecum stabilizat în spitalul Portola și în vreme ce zăcea neajutorat pe pat, o persoană sau mai multe persoane i-au administrat o supradoză de potasiu. Potasiul e un medicament banal. Se găsește în sălile de urgențe și în secțiile de terapie intensivă. Dar, dacă este administrat în doze mari, potasiul poate ucide. Iar domnului Markham i s-a administrat tocmai o asemenea doză. În aceeași noapte, soția lui, Carla, și cei trei copii ai familiei au

decedat în locuința lor în urma unor plăgi împușcate. Astăzi și aici am decis să intervenim ca să aflăm identitatea ucigașului sau a ucigașilor responsabili de aceste morți violente.

Toate privirile stăteau ațintite asupra ei. Cei mai mulți jurați aveau la dispoziție carnețele pe birourile din fața lor și erau gata să-și ia notițe.

– Medicul legist a declarat că doamna Carla Markham s-ar fi putut sinucide, continuă Marlene, dar o astfel de concluzie este încă prematură. Locotenentul Glitsky, șeful Departamentului Omucideri, va depune mărturie în câteva clipe. El conduce o anchetă paralelă pentru lămurirea acestui aspect al cazului, și este posibil să ajungă la concluzia că într-adevăr doamna Markham s-a sinucis după ce și-a omorât restul familiei sau este posibil să aresteze un suspect de crimă înainte ca dumneavoastră să fi adunat destule dovezi pentru a da un verdict. Făcu o pauză și se uită în ochii câtorva dintre jurați. Vom rezolva această chestiune când vom ajunge la ea. Între timp, municipalitatea a primit o factură în valoare de treisprezece milioane de dolari pentru servicii...

Hardy nu era deloc sigur de ce venise la Portola. Își zise că probabil avusese intenția de a discuta cu cineva din administrație, dar nimeni nu voia să discute cu el. Nu-și fixase vreo întâlnire – iar chestia cu întâlnirile fixate începea să devină deja o obsesie. Toată lumea era ocupată, întreg personalul medical și administrativ era implicat în gestionarea crizei declanșate de evenimentele care apăruseră cu o săptămână în urmă în spital, unde mai pui problemele companiei care gestiona activitatea. Nimeni nu avea timp pentru întâlniri neprogramate.

„O astfel de zi ar trebui să mă învețe să-mi țin în frâu entuziasmul adolescentin", își spuse el în vreme ce străbătea ud leoarcă holul lung, îndreptându-se spre ieșire. Tocmai își făcea curaj să dea piept cu vremea de afară când observă un indicator care îndruma oamenii spre diverse locații, pe una dintre acestea stând scris BUFET. Își dădu seama că, dacă nu

întreabă, nimeni nu-i putea refuza accesul, așa că se întoarse și urmă direcția săgeții. Trecuse binișor de ora prânzului, iar locul, chiar dacă nu era pustiu, nu era nici aglomerat. Hardy luă o gogoașă și o ceașcă de cafea, plăti la casă și rămase în picioare, așteptând o clipă de inspirație divină. La o masă de lângă fereastră, o femeie în uniformă de asistentă citea o carte. Hardy porni spre ea.

Când se apropie, aprecie că femeia avea între treizeci și treizeci și cinci de ani. Drăguță, păr șaten tuns scurt, constituție medie.

– Scuzați-mă, zise el.

Femeia nu-și dezlipi ochii de pe pagină și ridică un deget. După ce termină de citit paragraful, își ridică privirea.

– Da? Vă pot ajuta cu ceva?

Cuvinte de bun venit. Dar Hardy nu știa dacă trebuie să se aștepte să descopere ceva discutând cu ea. N-avea de unde știi dacă nu încerca.

– Mă numesc Dismas Hardy. Sunt avocatul doctorului Kensing. Vă supărați dacă mă așez câteva clipe?

Pe chip îi apăru o umbră de dezgust, care dispăru într-o fracțiune de secundă. Femeia ridică din umeri și zise:

– Deloc, dar de ce? Am intrat în vreun bucluc?

Hardy trase un scaun de la o masă învecinată.

– Nu cred. Dar dumneavoastră?

Vorbele o deranjară.

– Nu! Adică, ați spus că sunteți avocat. De obicei avocații nu le fac vizite oamenilor care au dat de bucluc?

– Dacă spuneți dumneavoastră, presupun că da. Însă acum nu este cazul.

Îi dădu femeii o carte de vizită și, în vreme ce ea o studia, o întrebă cum o cheamă.

– Rebecca, răspunse femeia. Rebecca Simms.

– Așa o cheamă și pe fata mea. Noi îi spunem Beck.

Femeia dădu din cap, oarecum mai liniștită, apoi privi din nou cartea de vizită.

– Dismas? Am pronunțat bine?

El încuviință.

– Hoțul cel bun. Și sfântul patron al ucigașilor. Adesea mă întreb la ce s-au gândit părinții mei când m-au botezat așa.

– Deci doctorul Kensing are probleme? întrebă femeia.

Hardy reflectă asupra răspunsului. Suflă în cafea, apoi puse ceașca neatinsă în fața lui.

– Pe scurt, da.

– Din pricina lui Tim Markham? Și a faptului că se crede că a fost ucis aici?

Hardy își zise că se așezase unde trebuia.

– Exact.

Femeia clătină dezgustată din cap.

– Dar e ridicol. Crimă. Să fim serioși.

– Ridicol în ce fel?

– Păi nu spun că trebuie să fi fost neapărat un accident. Presupun că e posibil să-i fi administrat cineva intenționat o supradoză. Dar la Urgențe, noi folosim mereu potasiu.

– Sunteți asistentă la Urgențe?

– Uneori, răspunse femeia. Facem cu schimbul. Am fost acolo de multe ori.

– Și potasiul este la îndemâna tuturor?

– Evident, orice cadru medical are acces la el. Dozele se află chiar în spatele oficiului asistentelor.

Pentru Hardy, vestea era bună, căci asta însemna că mai mulți oameni, nu doar clientul său, aveau acces la substanță.

– Așadar, în opinia dumneavoastră, o supradoză de potasiu se putea administra și accidental? Sau doar intenționat?

– Nu. De obicei doar accidental.

– Și se întâmplă des astfel de accidente?

– Uneori. Femeia nu părea să-și facă griji în privința asta. Îmi amintesc de o noapte de sâmbătă de la sfârșitul verii, când am avut niște răniți prin împușcare și cred că avuseseră loc și vreo două accidente de mașină. Vă dați seama că la Urgențe a fost o nebunie. Doctorii țipau ordine în stânga și în dreapta. Unul dintre tipii împușcați avea hemoragie puternică, inima începea să-i cedeze și avea nevoie de fluide

cu potasiu, așa că a primit o doză și, înainte ca doctorul să revină la el, cineva i-a mai administrat o doză, crezând că e prima.

– Și ce s-a întâmplat? Omul a murit?

– Nu. Doctorul și-a dat seama imediat ce se petrece. Așa că i-a pus padelele de șoc electric, apoi a pompat insulină și glucoză, iar omul și-a revenit.

– Și atunci, ce credeți? S-a întâmplat același lucru și în cazul domnului Markham?

– Nu știu. Nu am fost acolo. Mai întâi ar fi trebuit să-și dea seama care e problema, corect? Adică, în cazul tipului împușcat, doctorul era chiar acolo și ceruse potasiu. Poate că doctorul Kensing n-a știut. Sau nu a pus cap la cap indiciile suficient de repede. El ce spune?

Hardy dădu semne de frustrare.

– A fost foarte ocupat. Până la autopsie, credea că Markham a murit în urma accidentului.

– Să știți că oamenii mai și mor. Pur și simplu.

O încuviințare scurtă. Știa prea bine. Revenea la ziua de naștere a fiului său demult dispărut dintre cei vii, Michael. Cu un efort vizibil, Hardy se scutură de amintirile dureroase.

– Unul dintre motivele pentru care am venit azi aici a fost să-mi fac o idee despre acest loc, despre atmosfera generală. Am auzit zvonuri că unii doctori sunt nemulțumiți de administrație. Pacienții sunt refuzați. Apoi a mai fost și toată tărășenia aia cu fetița Emily.

Făcu ochii mari de surprindere.

– Și atunci a fost cazul doctorului Kensing, nu-i așa? El e cel care a internat-o. Știam eu că îmi amintesc ceva când ați menționat numele lui pentru prima dată. Asta era.

Hardy jucă inteligent prefăcându-se că știuse de la bun început acest amănunt despre Kensing, deși era pentru prima dată când auzea de el.

– A avut necazuri mari atunci? întrebă el.

Brusc, Rebecca își întoarse capul, privind de jur împrejur. Hardy își dădu seama că întrebările lui o făcuseră să intre în defensivă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Femeia expiră cu zgomot, cercetă iarăși încăperea cu privirea, se uită la ceas și la cartea din mână. În cele din urmă reveni la el.

– Nu se știe niciodată adevărul în astfel de chestiuni. Mă refer la ce s-a petrecut cu adevărat. Dar nimeni nu poate da crezare notelor interne sau tuturor stupidităților... Oftă încă o dată, apoi își recăpătă stăpânirea de sine. În fine, toată lumea a vorbit, evident, despre incident săptămâni întregi. Cu toții – personalul mediu – și chiar și doctorii, o chestie care nu se întâmplă prea des, am socotit că el a procedat corect. Adică, era vorba de un nou-născut. Ce să fi făcut? Să-i lase să țină bebelușul la County fără mama lui?

– Și să înțeleg că administrației nu i-a plăcut chestia asta?

Ea râse amar, apoi se aplecă peste masă și răspunse în șoaptă:

– Am auzit că l-ar fi concediat, moment în care povestea a ajuns în ziare...

– Poftim? Lista lucrurilor necunoscute despre client continua să crească, iar povestea asta îl uimea. El și clientul lui aveau neapărat nevoie de o discuție. Vreți să-mi spuneți că doctorul Kensing a fost sursa? Pentru ziare?

Ea încuviință.

– N-a recunoscut niciodată, dar toată lumea știe că el a fost. Cred că acum e doar o chestiune de timp până ce îl vor concedia de-a binelea, chiar dacă va trebui să se inventeze un motiv. Nu că ar fi singurul.

– Cum adică?

Ea se asigură din nou că n-o auzea nimeni.

– Cei mai mulți oameni de aici sunt speriați să nu-și piardă slujbele, fie că fac ceva ce nu trebuie, fie că nu fac nimic. E rău de tot. Se încruntă. Deci o să îl acuze pe doctorul Kensing de această crimă? Ar fi groaznic.

– Nu știu, recunoscu Hardy. E posibil.

– Pentru că domnul Markham avea de gând să-l concedieze?

– Ar putea fi un motiv, da. „Încă unul", își zise Hardy în gând. Cu voce tare: Sunteți sigură că domnul Markham a fost cel care voia să-l concedieze?

– Sunt sigură, răspunse ea. El conducea totul pe aici. Cine altcineva?

14

– Glitsky, Omucideri.

– Cine e acolo?

– Păi n-ai auzit? Aici e Abe Glitsky, Departamentul Omucideri, Poliția din San Francisco. Cu cine vorbesc?

– Jack Langtry. Abe? Chiar tu ești?

– Da, chiar eu sunt, Jack. Ce se întâmplă?

– E ceva tare ciudat. Tocmai am apăsat butonul de reluare apel de pe telefonul celular al Carlei Markham. Să fi sunat la Omucideri înainte de a muri?

– Unde ești acum?

– Jos. În laborator.

– Nu te mișca de acolo. Vin imediat.

Langtry aștepta în biroul lui de la capătul holului. În afară de el, mai era un criminalist, sergentul Carol Amano. Acesta așeza telefonul chiar în mijlocul mesei de lucru, ca și cum ar fi fost o bombă. Langtry ceruse deja înregistrările complete ale apelurilor telefonice efectuate de la casa Markham și de pe telefonul mobil. Totodată, îl sunase pe Lennard Faro de la laborator și îl rugase să vină cât se putea de repede la el.

Glitsky ajunsese în birou și acum se plimba nervos în timp ce vorbea, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Langtry își dădu seama că era extrem de agitat.

– Bun, hai să ne gândim și la alte posibilități, zise Glitsky. Telefonul era în geanta ei. Poate că unul dintre oamenii

noștri nu a putut ajunge la un alt telefon și a sunat aici în vreme ce noi cercetam casa.

– Imposibil.

Armano nici măcar nu voia să ia în calcul o asemenea posibilitate.

Chiar și Langtry scutură din cap.

– Sunt de acord. Nici o șansă, Abe. Ai văzut cine era la locul crimei. Eu, Len, Carol, ceilalți, și vorbim aici de echipa „A". Nimeni nu scoate un telefon dintr-o poșetă la locul unei crime ca să vorbească acasă. Pur și simplu, nu se poate întâmpla. Dar presupunând că luăm lucrurile așa cum se prezintă, ea a sunat la Departamentul Omucideri. Asta ce mai înseamnă?

– Ne-ar ajuta să știm când a sunat, zise Glitsky.

– Dacă avem noroc, vom avea informația peste câteva ore, replică Langtry. Dar cred că putem presupune că s-a întâmplat după ce ea a plecat din spital și înainte de venirea musafirilor.

– Probabil în timp ce conducea spre casă, adăugă Amano.

Glitsky procesă informațiile.

– Adică înainte să știe cineva de potasiu. Înainte ca noi să știm că e vorba de o crimă.

– Poate că *ea* știa că e o crimă, rosti Amano oarecum agitat. Poate că ea a comis crima și a sunat ca să mărturisească, apoi s-a răzgândit.

– A fost la spital, Abe? Când el a murit?

– Mda, răspunse Glitsky, oarecum distrat.

– Bine, atunci, zise Langtry. Zărind expresia lui Glitsky, întrebă: De ce nu?

– Nu știu.

– Poate că el o rupsese iarăși cu ea. Evident, lui Amano îi plăcea ideea. O părăsea pentru totdeauna. Era geloasă, furioasă...

Glitsky scutură din cap.

– Și apoi, ca din întâmplare, el a fost lovit de o mașină oarecare, oferindu-i Carlei ocazia de a merge în ambulanță

cu el, după care l-a ucis la spital? După care ea s-a întors acasă și și-a întreținut prietenii timp de șase sau șapte ore înainte de a-și omorî copiii și de a se sinucide? Chestia asta nu mi se pare plauzibilă, oameni buni. Deloc chiar.

Cei doi inspectori schimbară o privire.

– Ai altă teorie? întrebă într-un târziu Langtry.

Glitsky își țuguie buzele.

– Nu. Nu-mi plac teoriile. Nu știu la ce oră a făcut apelul și nici dacă a răspuns cineva de la sediu. Din câte știu, e posibil ca ea să fi văzut accidentul.

Amano se duse la ușă și privi pe coridor. Apoi se întoarse.

– Vine Faro, anunță ea.

Câteva secunde mai târziu își făcu apariția și șeful echipei de investigații criminalistice, care salută pe toată lumea și întrebă ce se întâmplase. Când află de apelul telefonic, dădu gânditor din cap. „Desigur, e important, își spuse el, dar n-am chef să ghicesc ce poate însemna." Ca și Glitsky, lui Faro îi plăcea ca un șir de dovezi să conducă spre o teorie și nu viceversa.

– Am eu câteva vești, anunță el.

– Ia uimește-mă, îl îndemnă Glitsky.

– Păi sunt două chestii. Una e traiectoria – discutăm despre doamna Markham și de rana din cap – e din spate spre față.

Glitsky repetă informația, apoi zise:

– Deci arma s-a aflat în spatele urechii femeii, iar glonțul s-a dus în față? Strout ți-a spus de câte ori a văzut așa ceva la răni autoprovocate?

Faro făcu un gest nedefinit.

– Îl cunoașteți mai bine decât mine, domnule. A spus că a mai văzut așa ceva.

– De mare ajutor.

– Și eu mi-am zis la fel. Acum cealaltă chestie. Femeia era stângace.

– Cum a ajuns Strout la concluzia asta?

– Nu el. Eu. În casă exista o colecție de căni de cafea pentru stângaci, știți genul – „Cea mai bună mamă din

lume", „Regina tribului Southpaws". Totodată, am găsit câteva plicuri cu scrisul ei, care seamănă cu al unei persoane stângace.

– Dar arma s-a găsit în mâna ei dreaptă?

– În apropiere de mâna dreaptă, îl corectă Faro. Dar da. Oricum, rezultatele testelor pentru urme de praf de pușcă ne pot oferi indicii mai bune dacă ea chiar a tras cu arma, dar asta nu va fi decât peste câteva zile.

– Bine, Len. Mersi. Glisky era tot mai încruntat. Ei bine, vă mulțumesc tuturor. Dacă mai apare ceva, vreau să fiu imediat anunțat.

Glitsky n-avea de gând să recunoască public faptul că intrase și el în jocul ghicitorilor, dar ultimele dovezi apărute aproape îl convinseseră de ceea ce fusese tentat să creadă încă de la început. Carla Markham nu se sinucisese. Femeia nu s-ar fi împușcat cu mâna nepotrivită, într-un unghi neobișnuit. Nu ar fi omorât câinele. Sau pe copiii ei adolescenți.

Asta însemna că fusese ucisă de cineva. Glitsky încă nu știa de ce, dar apelul la Departamentul Omucideri din ziua morții ei indica faptul că femeia îl văzuse sau suspecta pe cineva ca fiind ucigașul soțului ei.

Glitsky închise ușa biroului său. Acum bătea darabana cu degetele ambelor mâini în tăblia biroului, încercând să nu mai facă supoziții. Își spuse că nu știa suficient de multe lucruri ca să formuleze vreo teorie consistentă sau să tragă vreo concluzie.

Însă un gând nu-i dădea pace. Dacă o omorâse cineva cu adevărat pe Carla, acea persoană trebuia să-l fi ucis și pe soțul acesteia. Habar n-avea care era motivul în cazul soției, dar nu avea nevoie de așa ceva. Deținea deja un suspect cu un motiv puternic în cazul soțului. Un suspect cu mijloace de a ucide. Și care avusese ocazia.

Venise vremea să-l ia la întrebări.

Când ajunse acasă de la lucru, Kensing îl găsi pe Glitsky așteptând în fața ușii, încercând să se adăpostească de rafalele de ploaie. Îl salută politicos, deși era un pic confuz.

– Credeam că domnul Hardy a anulat această întrevedere.

Glitsky ridică din umeri cu indiferență.

– Uneori, avocații nu vor ca polițiștii să discute cu clienții lor. De obicei, asta se întâmplă atunci când acei clienți sunt vinovați. Mie mi-a spus că dumneavoastră vreți să vorbiți cu noi. Glitsky nu forța nota. Mi-am zis că poate e mai bine să ne economisim reciproc timpul, asta e tot.

După câteva clipe de reflecție, Kensing îl invită pe Glitsky în apartamentul lui, fără ca măcar să-i treacă prin minte să-i ceară un mandat. Locuia într-un apartament cu două dormitoare vizavi de Alta Plaza, un parc în Upper Fillmore. Apartamentul ocupa întregul etaj dintr-o clădire mai veche de trei etaje. Era construit în stil clasic, cu tavane înalte, grinzi aparente și parchet din lemn. O fereastră imensă cu trei panouri de geam dădea înspre parc, iar Glitsky se opri acolo câteva clipe ca să se uite la ploaia de afară și să facă vreo câteva remarci legate de aceasta.

Câteva minute mai târziu, după ce Kensing îi făcuse un ceai locotenentului, se auzi soneria. Kensing se trezi cu inspectorul cu care discutase în fața casei Markham – Bracco – și cu un alt bărbat care se prezentă cu numele Fisk. Îi lăsă pe amândoi să intre și îi întrebă dacă vor să bea ceva.

Glitsky adusese o cameră video portabilă și un mic reportofon pe care le așeză pe masa din bucătărie. După ce dădu drumul benzii audio, îi spuse din nou lui Kensing, cu scop de înregistrare – așa cum menționase și la intrare – că înțelesese din discuția cu domnul Hardy că doctorul voia să scape cât mai repede de interogatoriul poliției.

– Evident, puteți refuza să vorbiți, zise el pe un ton amical, sau puteți amâna interviul până ce va fi disponibil și domnul Hardy, dar noi știm cât sunteți de ocupat. Ca să fiu sincer, cu toții suntem ocupați. Așa cum v-am spus jos, ne-am gândit că ar fi mai ușor dacă am face asta acum, la începutul anchetei.

Kensing dădu din cap.

– Asta i-am spus domnului Hardy. N-am nimic de ascuns.

Însă locotenentul, plin de curtoazie, voia ca nimic să nu rămână neclar, așa că adăugă:

– Sunteți sigur că nu preferați să-l aveți pe domnul Hardy aici?

– Nu, e-n regulă. Cred că oricum el este un pic prea protector. Nu contează. Prezența lui aici nu va afecta ceea ce vreau să declar. Nu mă deranjează.

– Mulțumesc, rosti Glitsky cu sinceritate neprefăcută.

Știa că îl determinase pe Kensing să vorbească în absența avocatului, și că măsura era legală. Dreptul de a nu declara nimic aparține suspectului, nu avocatului. Kensing putea păstra tăcerea dacă așa voia, dar la fel de bine putea decide să vorbească.

– Apreciem foarte mult gestul dumneavoastră.

Îl așează pe Kensing în fața camerei de luat vederi, pe care o porni, și începu:

– Bine, domnule doctor. Trei, doi, unu. Aici este locotenentul Abraham Glitsky, SFPD, insigna numărul unu unu patru patru...

Își continuă litania obișnuită, identificând numărul cazului, martorul, unde se aflau, cine mai era prezent. În cele din urmă, Glitsky aruncă o privire rapidă spre cei doi subordonați ai lui. Ținea un carnețel galben în fața lui, pe care îl consultă rapid, după care trecu la treabă:

– Doctore Kensing, începu el, dumneavoastră ați semnat certificatul de deces al domnului Markham?

Kensing adoptă o expresie tristă. Își dădea seama ce urma.

– Da, eu. Deși într-o astfel de situație, semnătura mea este doar provizorie.

– Provizorie. Ce înseamnă?

– Înseamnă că ține locul unei autopsii. Poate fi trecută cu vederea, așa cum a fost cazul aici, de către medicul legist. Fără a arăta nici o emoție, explică mai departe: Adesea, mai ales atunci când un pacient a fost internat în spital, cauza morții este evidentă, și nu se recurge la autopsie. Deși domnul

Hardy mi-a spus că decesele în urma accidentelor de mașină ajung întotdeauna la autopsie.

– Are dreptate. Dar n-ați știut asta înainte de a vă spune el?

– Nu.

– Și pentru dumneavoastră cauza morții domnului Markham a fost evidentă?

– Da. În acel moment. Fusese izbit de o mașină și suferise leziuni interne majore, însoțite de hemoragie masivă. A fost chiar surprinzător că a supraviețuit până în Secția de terapie intensivă.

– Deci nu vă așteptați la efectuarea unei autopsii?

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– În regulă. Domnule doctor, cunoașteți simptomele supradozei cu potasiu?

– Da, evident. În esență, în termeni de profan, inima încetează să-ți mai bată.

– Și tratamentul?

Kensing ridică din umeri.

– Dacă știm că e vorba de potasiu, injectăm glucoză și insulină, apoi defibrilăm – aplicăm șocuri – cu padelele.

– Și n-aveați cum să recunoașteți adevărata cauză a problemei domnului Markham, adică supradoza de potasiu?

– Nu. Nu văd cum.

– Bine. Glitsky se uită pe însemnările lui și păru să se reculeagă pentru o nouă salvă de artilerie. Acum, domnule doctor, dumneavoastră îl cunoșteați bine pe domnul Markham, nu-i așa?

– Îl știam de multă vreme. Era șeful meu. Cât de bine îl cunoșteam este cu totul altă chestiune.

– Și totuși, asta v-am întrebat. Nu este adevărat că el și soția dumneavoastră au avut o relație care a contribuit la destrămarea căsniciei dumneavoastră?

Kensing înghiți în sec, simțindu-și gura brusc uscată. Începu să creadă că greșise enorm când consimțise să dea acest interviu.

*

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, încheiară cu aspectele personale. Glitsky nu precupeți nici un moment înainte de a trece mai departe la o chestiune extrem de sensibilă, adică rolul lui Kensing în cazul fetiței Emily și răspunsul dat de Parnassus.

– Și domnul Markham v-a concediat?

– Nu chiar. M-a avertizat însă că vor exista repercusiuni serioase dacă va descoperi că eu am fost sursa informațiilor pentru presă.

– Și ați fost?

Kensing încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să rânjească strâmb.

– Aș prefera să nu spun nimic, dacă nu e nici o problemă.

Glitsky luă răspunsul ca pe o afirmație și decise că n-avea nevoie de alte informații.

– Și unde a avut loc acea discuție cu domnul Markham?

– M-a chemat în biroul lui. Acolo am discutat.

– Și ulterior el a descoperit că dumneavoastră ați fost sursa?

– Nu cred. N-am auzit de așa ceva. O nouă tentativă nu tocmai reușită de eschivă. Nu m-a concediat, deci cred că nu a descoperit nimic, nu?

Fără să-l menajeze, Glitsky continuă interogatoriul. Kensing tocmai recunoscuse că, pe lângă fetița Emily, existaseră „câteva" alte chestiuni conflictuale între el și Parnassus. Kensing mărturisise că prescria adesea medicamente care nu se regăseau în nomenclatorul standard.

– Cu alte cuvinte, concluzionă Glitsky, medicamente pe care firma nu le aproba.

– Nu era chiar așa, explică Kensing. Medicamentele prescrise de mine erau bune. De fapt, erau chiar mai bune decât cele standard. Kensing își șterse fruntea cu un prosop de hârtie, deja umed de transpirație. Politica firmei este ca noi, doctorii, să prescriem medicamente din nomenclatorul standard, asta-i tot.

– Și v-ați făcut un obicei din a nu respecta acest nomenclator?

– Nu un obicei. Doar când am crezut că e cazul. Kensing simți nevoia să explice. Medicamentele generice nu sunt întotdeauna *exact* la fel, din punct de vedere chimic, cu cele patentate, așa că nu sunt mereu la fel de eficiente. Sau pot provoca alte probleme.

– Cum ar fi?

– Complicații. Trebuie luate de două ori mai des, sau pot avea efecte secundare nedorite, precum indigestia. Așa că, în unele cazuri, sau atunci când aveam o experiență neplăcută cu vreun medicament generic, prescriam unul patentat.

– Iar Parnassus avea o problemă cu acest procedeu?

Kensing ridică din umeri.

– Îi costă bani.

– Puteți explica?

– Păi lucrurile funcționează la Parnassus cam așa: cei mai mulți pacienți dispun de același tip de asigurare, care cred că e în valoare de zece dolari, indiferent de costul medicamentelor. Ca atare, atunci când un medicament generic costă treizeci de dolari și cel din nomenclator costă zece, compania pierde douăzeci de dolari pentru fiecare rețetă în care apare medicamentul patentat.

– Și prescrieți regulat astfel de medicamente patentate?

– Când este cazul, da. Treaba mea este să salvez vieți, nu să economisesc banii firmei.

– Și ați avut și alte discuții cu domnul Markham despre această practică?

Mâinile lui Kensing începuseră să tremure vizibil. Doctorul le luă de pe masă și și le puse în poală. În ultima oră își dorise din ce în ce mai mult să-l fi ascultat pe avocatul lui și să nu fi discutat cu acești oameni. Dar după ce acceptase acel interviu, acum nu mai știa cum să-i pună capăt. În cele din urmă încercă să facă totuși ceva.

– Dacă nu vă supărați, am nevoie de o pauză de câteva clipe, zise el.

Dar Glitsky nu voia să-l lase să se ducă la baie, fie și doar pentru a nu-i oferi ocazia de a-și pune gândurile în ordine.

– Peste o secundă, rosti el cu asprime. Apoi repetă întrebarea: Ați avut vreo discuție cu domnul Markham pe marginea acestei chestiuni cu medicamentele?

– Nu, n-am avut. Nu ne vorbeam.

– De când?

– Cam de doi ani.

– Doi ani? Dar afacerea cu fetița Emily s-a petrecut în ultimele câteva luni și ați spus că atunci ați vorbit cu el.

Kensing se șterse cu prosopul de hârtie pe față.

– Credeam că vă referiți la emiterea de rețete. Când am discutat despre așa ceva.

După plecarea polițiștilor, Kensing se așeză tremurând pe canapeaua din living. Într-un târziu, decise că ar fi mai bine să-l sune pe Hardy și să vadă cât de mult își făcuse singur rău. Afară aproape că se înnoptase, iar ploaia continua să cadă în rafale pe fereastra din față.

Hardy era încă la birou, încercând să recupereze terenul și cu ceilalți clienți ai lui. Kensing îi povesti ce se întîmplase și că interviul fusese foarte, foarte neplăcut, o mare greșeală.

– Cred că ei au cu adevărat impresia că eu am avut ceva de-a face cu toate nenorocirile, trase el concluzia.

Urmă o tăcere lungă, urmată de o izbucnire furioasă din partea lui Hardy, care îl luă pe Kensing complet pe nepregătite.

– A, deci așa crezi tu, doctore? Șeful Departamentului Omucideri, locotenentul Glitsky, te interoghează timp de două ore în legătură cu o crimă care ține zilnic prima pagină a ziarelor, o crimă care poate avea legătură cu uciderea brutală a unei întregi familii, iar tu ai motive, mijloace și ocazia de a o fi comis, și crezi că poate, doar poate, ei ar putea socoti că ești suspect. Ai studiat anatomia, nu-i așa, doctore? Mai există cineva care să gândească în halul ăsta cu fundul, sau doar tu?

Kensing rămase pe loc, uitându-se la receptorul din mână. Simți cum îi pulsează sângele în tâmple, apoi că i se face rău. Avu senzația că o să verse. Încheieturile mâinilor i se albiseră pe telefon. Gâtul îi era uscat ca iasca. După alte câteva secunde, incapabil să scoată vreo vorbă, închise.

Douăzeci de minute mai târziu, când îl sună pe Kensing ca să-și ceară scuze pentru izbucnire, Hardy nu fu concediat, după cum se așteptase. În loc de asta, clientul său își ceru scuze și sfârși prin a comenta că: „Glitsky ar putea crede cu adevărat că eu l-am omorât pe Tim".

„Era și timpul să pricepi mesajul", își zise Hardy. Însă, cu voce tare, rosti:

– Ar fi bine să presupui asta.

Numai că își sunase clientul înapoi și dintr-un alt motiv în afară de a-și cere scuze. Dacă avea să continue să-l apere pe bunul doctor, atunci avea câteva întrebări de pus.

– Eric, am trecut pe la Portola astăzi și am discutat cu câteva asistente de acolo. Ce șanse crezi că sunt ca supradoza de potasiu să fie accidentală?

– Practic, în acest caz, zero. De ce?

Hardy îi relată teoria Rebbecăi Simms despre supradozele administrate ocazional. După ce termină, Kensing repetă ceea ce spusese și înainte.

– Nu. Nu a fost vorba de așa ceva.

– De unde știi?

– Eram acolo. Markham nici măcar nu primise potasiu. Era stabilizat. Mă rog, într-o oarecare măsură.

– Și atunci ce ne rămâne? întrebă Hardy simplu. Cine mai avea acces?

– Tehnic vorbind, presupun că soția lui, Carla. Poate Brendan Driscoll ceva mai devreme. Ross, alți câțiva doctori. Asistentele.

– Câte?

– Ar trebui verificate arhivele. Nu știu. De obicei acolo se află două, poate chiar trei. Cred că erau două. Brusc, își dă

seama de gravitatea situației. Vrei să spui că unul dintre acești oameni l-a ucis, nu?

– Așa se pare, Eric.

Hardy se abținu să adauge: „Ori unul dintre ei, ori tu".

– Isuse, rosti Kensing moale. Și acum ce facem?

Hardy ezită pentru o fracțiune de secundă. Ezitarea se datora izbucnirii pe care o avusese mai devreme. Însă continuă:

– Chestia asta poate părea cam prozaică după ce ai trecut prin ce ai trecut în seara asta, Eric. Dar înainte ca lucrurile să avanseze, trebuie să discutăm de onorariul meu.

– Nu-mi poți factura polița mea de asigurare?

Nici unul din ei nu râse.

Hardy păstră tăcerea un timp rezonabil, apoi zise:

– Poate vrei să mergi undeva unde să te simți bine. Chestia asta va dura o vreme.

Glitsky voia să țină o ședință de îndată ce termină interogatoriul lui Kensing, așa că, deși era târziu, se întoarse în centrul orașului. Acum stătea la birou și îi aștepta pe Fisk și pe Bracco ca să discute despre ceea ce aflaseră și despre cum aveau să procedeze în continuare. Dincolo de ușa biroului său, alți cinci inspectori își vedeau de treburile lor. Cineva adusese o pizza, al cărei miros îl înnebunea pe Glitsky, mai ales că fusese nevoit să renunțe la felurile de mâncare care îi plăcuseră la nebunie și care includeau grăsimi și brânzeturi.

Ce îi reținea pe cei doi? Crezuse că erau chiar în spatele lui. Într-un târziu, auzi râsete în departament și se ridică brusc ca să vadă despre ce era vorba. Părea posibil să-i fi făcut cineva o farsă lui Fisk.

Glitsky nu se putu abține și înșfăcă o felie de pizza de pe biroul lui Marcel Lanier și o înghiți pe jumătate înainte de a se mai putea răzgândi. După ce mestecase suficient de mult ca să poată vorbi, întrebă oamenii ce era așa de amuzant.

Lanier era un veteran al unității, și stătea aplecat pe spate pe scaun, cu picioarele încrucișate pe birou. Își ținea mâinile la ceafă.

– Doar că procuratura a mai trimis un nebun azi la noi și am găsit în sfârșit o cale de a-l ajuta fără să-l trimit la FBI.

Glitsky știa că în oraș existau o sumedenie de lunatici – persoane care în general trăiau pe străzi și care auzeau voci, credeau că sunt posedați sau comunicau cu extratereștrii. Din când în când, unele dintre aceste persoane se duceau cu problemele lor la biroul avocatului poporului, care îi îndruma imediat spre secția centrală de poliție. Acolo, funcționarul dădea compătimitor din cap și-l trimitea pe amărât la biroul procuraturii, de unde era expediat la Omucideri. În cele mai multe ocazii, Omuciderile îndrumau persoana către FBI, unde numai Dumnezeu știa ce pățea respectivul sau respectiva.

– ... dar azi am avut o idee excelentă, spunea Marcel, și i-am spus bietului domn că nu are de ales decât să facă o funie din bucăți de hârtie – i-am dat o cutie întreagă și treaba i-a luat cam o oră – până ce funia îi ajungea din creștet până la tălpi. Apoi trebuia să o prindă de păr și să lase celălalt capăt să atârne pe podea, iar așa vocile aveau să înceteze.

– Și de ce ai făcut asta, Marcel?

Deși Glitsky nu era sigur că vrea să afle răspunsul.

– Pentru că atunci avea să aibă împământare. Marcel își ridică mâna dreaptă, râzând iarăși laolaltă cu ceilalți inspectori. Jur pe ce am mai sfânt, Abe. A plecat de aici un om vindecat.

– Faci minuni, Marcel. Ce poveste frumoasă! Pot să mai iau o felie de pizza?

Glitsky se întoarse spre biroul său, dar se opri când dădu cu ochii de Bracco în ușa departamentului. Unul dintre tipii din spatele lui se apucă să fredoneze:

– *Mașina cincizeci și patru, unde ești?*

Ceilalți se amuzară copios de poantă.

Glitsky se strâmbă, apoi îi făcu semn tânărului inspector să se ducă în biroul lui. După ce Bracco intră, Glitsky mai așteptă un minut în ușă.

– Voi doi ați admirat peisajul sau ce? Unde e Harlen?

– Păi e... ăăă... nu-i aici.

Glitsky închise ușa după el.

– Mi-am dat și singur seama de asta, Darrel. Întrebarea era unde *e*, nu unde nu e.

– Nu știu exact, domnule. Avea o întâlnire.

– Avea o întâlnire?

– Da, domnule. Una dintre acțiunile de binefacere ale mătușii sale...

Glitsky îl întrerupse:

– Ați avut cumva impresia că eu vă dau o întâlnire amoroasă? N-au fost ultimele mele cuvinte către voi ceva de genul „Ne vedem la sediu"? Credeai că mă refer la dimineața de mâine?

– Nu, domnule. El a zis că trebuie să se ducă și că s-a terminat programul de lucru pe ziua de azi, domnule.

Glitsky se încruntă, apoi, brusc, se trezi chicotind.

– „S-a terminat programul de lucru pe ziua de azi." Îmi place. De pe ce planetă vine băiatul ăsta? Bine, stai jos, Darrel, dacă nu ți-ai terminat și tu orele de lucru. Mă ocup mâine de Harlen. Doamne! După ce Darrel se așeză, își dădu în spate scaunul, își puse mâinile peste abdomen și își ridică picioarele pe birou. Deci tu ce zici de doctorul Kensing?

Bracco ședea pe marginea scaunului, cu spatele drept și țeapăn și își ținea mâinile încrucișate în poală.

– Cred că are motive să se simtă încolțit – cine altcineva să fi vrut să-l ucidă pe Markham? –, dar fără dovezi clare, nici un juriu nu-l va condamna, zic eu.

– De acord.

– Mi s-a părut vinovat, dacă asta înseamnă ceva, opină Bracco. Cred că și-a zis că e mai deștept decât noi și ne poate îndrepta în ce direcție dorește.

Glitsky își îngădui un mic zâmbet.

– Totuși, e posibil să-l fi dezamăgit în acest sens.

– Deci ce facem?

– Deocamdată m-ar interesa să aflu cum și-a petrecut doctorul Kensing fiecare minut din joia trecută, din clipa în care s-a trezit.

– Credeți că el e?

Glitsky încuviință.

– Mi-aș dori mai multe dovezi clare, dar chiar și fără ele, tipul era acolo, îl ura și poate se temea de Markham, și a avut mai multe ocazii. Uneori asta e tot ce reușim să obținem.

Pe Bracco părea să îl frământe ceva.

– Dacă el l-a ucis pe Markham, credeți că a ucis-o și pe soție?

– Sunt profund sceptic în privința ideii că femeia s-a sinucis. Hai să socotim astfel...

Îi povesti lui Bracco despre telefonul celular din poșeta ei, cu apelul la Omucideri, despre traiectoria spate–față a glonțului, despre ținerea armei în mâna nepotrivită.

– Femeia a sunat la Omucideri? De pe telefonul mobil? Când s-a întâmplat asta?

– La ora șase.

Aflase acest lucru din mesajul pe care i-l lăsase Langtry în căsuța vocală. Poate că informațiile apăreau lent, dar ele se adunau și asta era ceea ce conta.

– Deci când toată lumea era acasă la ea...?

– Da. Și nimeni nu era aici, la Omucideri. Nu a lăsat nici un mesaj.

– Cam pe la ora șase a ajuns și Kensing acolo, nu-i așa?

Glitsky dădu din cap.

– Din câte mi-am dat seama. Cam pe atunci.

Se lăsă tăcerea.

Bracco ezita din nou, gândindu-se dacă era cazul să vorbească. Decise iarăși că trebuie să o facă.

– Știți, astăzi am discutat cu soția lui Kensing și...

Glitsky ridică din sprâncene.

– Când și de ce?

– Păi vă amintiți că ați spus că preferați să nu interogăm anumiți martori. Nu voiam să vă stăm în cale, așa că am luat-o de la margine. Ne-am dus să o vedem pe mătușa lui Harlen, apoi pe Ann Kensing.

Locotenentul își ridică palmele și se frecă la ochi. Apoi întâlni privirea lui Bracco.

– N-ar fi trebuit să vă dau impresia că nu vreau să vorbiți cu oamenii, Darrel. Poți vorbi cu cine vrei. Doar e cazul tău.

– Da, domnule. Mulțumesc.

– Dar vreau să-mi raportezi zilnic. Înainte de a pleca, după ce te întorci.

– Da, domnule. Dar dacă pot...

– Poți. Nu trebuie să ceri asta. Ce e?

– Continuăm să mergem pe presupunerea că lovitura inițială cu mașina a fost un accident? Harlen încă vrea să caute mașini. Adică, cineva l-a lovit. Poate că a făcut-o intenționat.

Glitsky își păstră o privire neutră și vocea măsurată și calmă.

– În acest punct, m-ar surprinde să nu fi fost un accident, dar n-aș fi prezis nici că familia lui Markham are să fie împușcată. De ce? Ai obținut vreun soi de indiciu despre mașină?

– Nu, domnule. Voiam doar să mă lămuresc dacă trebuie să renunțăm la idee sau nu.

– Un astfel de moment, dacă va apărea, va fi limpede pentru tine, Darrel. Până atunci, menține deschise toate variantele. Și acum, ne putem întoarce la ce aveai de spus despre doamna Kensing?

Bracco avu nevoie de o secundă sau două ca să-și facă puțin curaj, după care vorbi în fine, cu un soi de ezitare în glas.

– Păi ea a cam spus că are impresia că el a recunoscut fapta, dar eu și Harlen nu am crezut că vorbește serios. Era foarte supărată și destul de incoerentă în ceea ce spunea.

Glitsky se opri din mestecat pizza.

– A spus că cine a admis ce anume?

– Kensing. Că l-a ucis pe Markham.

– A spus că el i-a zis asta?

– Mda, dar, sincer, nu cred... trebuia să fi fost acolo. Pur și simplu urla și era furioasă ca naiba.

Glitsky se trase de ureche, îndoindu-se de ceea ce tocmai auzise și vrând să fie absolut sigur că pricepuse bine.

– Vrei să îmi spui că Ann Kensing ți-a spus că soțul ei i-a *zis* că l-a omorât pe domnul Markham? I-a spus asta chiar în față?

– Da, domnule. Asta a zis ea, dar...

– Și cum de nu mi-ai povestit chestia asta până acum?

– Erați deja aranjat cu camera video și gata de acțiune, domnule, și, dacă vă amintiți, nu am fost nici o clipă singuri înainte de a începe. Așa că ne-am zis să așteptăm până ce...

Glitsky de-abia se putu stăpâni.

– Nu v-a trecut nici unuia prin minte că informația asta poate fi importantă?

Bracco se agită stingherit pe scaun.

– Păi eu am înțeles că nu trebuie să acordăm mare credit zvonurilor, ceea ce a și fost în realitate. Cel puțin, așa am gândit.

Cu degetele lipite de buze, Glitsky își coborî vocea ca să nu ajungă să urle.

– Nu, Darrel. De fapt, asta este o mărturie adăugată la o confesiune, ceea ce înseamnă la fel de mult ca o dovadă fizică. Nu cumva aveai pornit și reportofonul?

Pe bandă Ann Kensing părea isterică, ba chiar nebună de-a binelea. Tirada ei era plină de obscenități, de crize de plâns și de căderi nervoase, de urlete de nebun și de râsete de lunatic. Însă nu exista nici o îndoială în privința celor auzite de ea și de înțelesul acelor vorbe. Le spusese lui Bracco și Fisk că singurul motiv pentru care ea nu se dusese la poliție cu o zi înainte de crime fusese acela că ea crezuse că Tim Markham murise în urma accidentului de mașină. Imediat ce își dăduse seama că el fusese omorât, și de *modul* în care fusese omorât...

– „Ascultați-mă! Ascultați-mă! Vă spun că mi-a zis că l-a umplut de rahat. Exact asta a zis. Da, plin de rahat. Astea-s cuvintele. Ceea ce înseamnă că el l-a ucis, nu? Nu putea însemna altceva. Adică nimeni altcineva nu știa atunci, nu? Nu înainte de autopsie. Oh, ticălosule, Eric! Nenorocitule, nenorocitule..."

Glitsky ascultă totul, apoi îi ceru lui Bracco să ducă banda direct la biroul procurorului districtual pentru transcriere. Cineva trebuia să mai fie acolo, iar dacă nu era nimeni, atunci cineva trebuia sunat acasă și adus imediat la muncă.

După plecarea lui Bracco, Glitsky scoase un mandat de arestare din birou și începu să-l completeze, dar după primele rânduri renunță. Mărturia se constituia într-o dovadă nouă și lipsită de echivoc – adevărat – și probabil, în sine, suficient de puternică pentru arestarea lui Eric Kensing. Dar date fiind toate motivele multiple și toate consecințele politice ale afacerii Parnassus, Glitsky își zise că e mai bine să aibă răbdare până dimineață, ca să se ducă mai întâi la Jackman pentru actul final.

Singura întrebare rămasă era dacă să includă numele Carlei – și pe cele ale copiilor – pe mandat.

15

La ora 23.15, când ajunse abia târșindu-și picioarele în fața casei lui întunecate și tăcute, Hardy se întrebă dacă îi mai rămăsese suficientă energie ca să urce scările până la dormitor. Poate că era mai bine să se prăbușească pe canapeaua din living.

Tăciunii din cămin răspândeau încă o lumină roșiatică. Hardy își lăsă jos geanta, apăsă comutatorul de perete pentru lumină difuză, apoi se dezbrăcă de haina de ploaie și de sacou și traversă încăperea. Pe polița căminului, colecția de elefanți de sticlă a lui Frannie era înșirată în jurul câtorva cactuși miniaturali în ghivece. Hardy căpătase obiceiul de a rearanja colecția aproape zilnic – ca un joc de șah fără reguli sau tablă, creând un soi de legătură între el și nevastă-sa. Era o comunicare non-verbală, aproape pozitivă, și fiecare fleac ajuta în acest sens. Cu copiii, școala ei și munca lui, Hardy avea uneori impresia că aproape era nevoie să-și dea întâlnire cu nevastă-sa ca să se mai salute. Dacă n-ar fi existat serile dinainte stabilite pentru a se întâlni și a petrece ceva timp împreună, probabil că s-ar fi înstrăinat complet unul de celălalt. Așa că acum efectuă câteva mutări cu elefanții.

Tăciunii trosniră, provocând o mică jerbă de scântei. Hardy se sprijini cu brațul de poliță și își rezemă capul pe braț. După un minut, se trezi în fund, cu coatele pe genunchi, privind în gol la ultimele licăriri ale tăciunilor.

– Am crezut că aud ușa.

Frannie era îmbrăcată într-un halat turcesc de baie, alb, pe care îl cumpăraseră din Napa în ultimul lor weekend petrecut în doi, cu aproape un an în urmă. Femeia veni alături de el, se ghemui lângă Hardy și se apucă să-l frece cu mâna pe spate.

– De ce te-ai trezit? întrebă el.

– Moses și Susan au plecat cu doar câteva minute în urmă, răspunse ea. Eram trează.

– Moses și Susan? Ce căutau aici?

– Și Colleen și Holly. Păi le-ai spus că putem avea noi grijă de copii în noaptea asta, ca ei doi să poată ieși undeva împreună. Era o întrebare rostită pe jumătate. A fost o idee bună, dar data viitoare când te mai gândești la așa ceva, dă-mi și mie de știre. Mai ales dacă n-ai de gând să fii aici.

Hardy își băgă capul între umeri și dădu din el cu greutate.

– Ce pot să mai spun? Sunt un idiot. Îmi cer scuze.

– Scuze acceptate. Mâna ei continua să-l mângâie pe spate. Nu era furioasă, deși probabil ar fi preferat ca el să-și amintească de angajamentele luate și care o implicau și pe ea. Dar e în regulă, continuă Frannie. Totul a mers bine. Noroc că am fost acasă. Apropo, a sunat Abe. Și o femeie pe nume Rebecca, care spunea că ar putea fi important.

Ceva mai devreme în cursul zilei, poate că Hardy ar fi simțit o scânteie de interes la auzul unor asemenea vești. Acum însă, avea sentimentul că totul nu însemna decât și mai multă muncă.

– E o asistentă medicală de la Portola cu care am discutat astăzi. Despre cazul ăsta nou. Era încă furios că Glitsky lucrase pe la spatele lui ca să-i interogheze clientul. Încercă să-și mențină vocea sub control. Abe ce a vrut?

– Spunea că știi tu.

Hardy tăcu preț de câteva clipe.

– Mințea.

Oare vroise să-i ofere o explicație lungă? Însă mâna lui Frannie avea un efect reconfortant asupra lui. Erau împreună. Hardy se aplecă ușor spre ea.

– Abe a luat o declarație de la clientul meu după ce eu i-am spus să nu o facă. A făcut-o trăgând cu toate armele posibile. Poate că a aflat că nu clientul meu e vinovatul și acum vrea să-și ceară scuze. Dar mă îndoiesc de asta.

– Crede probabil că de fapt clientul tău a făcut ceva.

Aici mereu apăreau probleme. De când Hardy începuse munca de avocat al apărării, Frannie nutrea un sentiment de neplăcere la gândul că soțul ei avea legături cu oameni acuzați de crimă, dintre care unii chiar erau criminali. Când acuzațiile se refereau la vreun gen de hoție sau fraudă, situația nu era chiar așa de rea. Însă atunci când era vorba de crimă, Frannie începea să-și facă griji mari, conform teoriei nu lipsite de fundament că oricine a omorât o dată se putea înfuria pe altcineva – să spunem pe avocat – și putea repeta fapta.

– Și deci ce a făcut clientul tău la urma urmei?

– El spune că nu e vinovat, răspunse simplu Hardy. Dar cine nu spune asta?

– Și tu îl crezi?

– Întotdeauna. Se întoarse cu fața spre ea. Abe e problema mea. Habar n-am ce face.

– Probabil că de-asta a sunat. Ca să explice.

– Sunt sigur. „Aiurea", gândi el în sinea lui. Se uită la ceas. Mă tentează să-l sun chiar acum și să-l fac să-și miște fundul ăla din pat. Oftă din rărunchi. Cine a mai sunat? Rebecca? Asistenta? Spunea că ar putea fi important?

Își dădea seama că Frannie ura să recunoască din nou – își făcuse deja datoria anunțându-l. În mod clar spera ca el să uite. Dar nu. Hardy nu uita prea multe în legătură cu munca lui – uita doar înțelegerile pe care le încheia cu rudele. Veni rândul lui Frannie să ofteze.

– A spus că nu contează ora.

– Cred că asta înseamnă și acum, nu?

– Credeam că vrei să vii la culcare la un moment dat.

– O să încerc să nu lungesc lucrurile.

Hardy simți ceva rupându-se din ea.

– Am lăsat numărul ei lângă telefon, zise Frannie, ridicându-se în picioare. Ai reușit să mânânci ceva?

Hardy scutură din cap.

– Clientul meu a început în sfârșit să-și dea seama că are necazuri, dar n-am reușit decât să-l fac să vorbească la telefon cu mine. Inițial se presupunea că asta e noaptea lui cu copiii. Credea că povestea cu Glitsky o să dureze cel mult o jumătate de oră. L-am întrebat când crede că putem sta de vorbă câteva minute, poate să lămurim unele lucruri pe care să nu fiu nevoit să le aflu de la terți. Așa că el a spus că nu știe – copiii sunt la el și în acest weekend. Lucrează un milion de ore pe zi. Dar l-am ținut la telefon. N-aveam să mai am altă ocazie. I-am spus să-și sune fosta soție, să schimbe planurile și să-i spună că nu poate în noaptea asta. Trebuia să vorbim.

Frannie se uita la Hardy. Își încrucișase brațele peste piept. Limbajul trupului exprima totul – dezamăgire, dezaprobare. Tristețe.

– Au mai rămas niște spaghete în frigider, rosti ea.

– Nu știu dacă înseamnă ceva, rosti Rebecca Simms.

– E-n regulă, replică Hardy. Dacă v-a ținut trează, probabil că e vorba de ceva ce merită.

Hardy se așează la masa din sufragerie, cu carnetul de notițe în față și cu telefonul mobil la ureche. Își turnase un pahar cu suc de portocale și bău jumătate din acesta dintr-o înghițitură.

– V-ați amintit ceva legat de doctorul Kensing?

– Nu, nu chiar. De fapt, nimic în privința asta.

Hardy așteptă.

– M-am gândit cum să vă spun asta, de vreme ce nu cunosc nimic anume, nu cu certitudine. M-am întors pe secție după ce am vorbit și cred că întreaga discuție pe care am avut-o – știți? Condițiile generale de aici?

– Desigur. Îmi amintesc.

Urmă o pauză de câteva secunde. Apoi Rebecca rosti dintr-o suflare:

– Chestia e că tot personalul știe că e ceva cu adevărat în neregulă aici. Mă refer la asistente. Probabil și la unii doctori. Dar nimeni nu discută deschis despre asta. E mai mult o senzație, ca și cum locul ar fi bântuit de o fantomă sau ceva de genul ăsta.

Hardy închise ochii pe care îi simțea grei. Femeia vorbea de parcă ar fi crezut în existența fantomelor. „Groaznic", își spuse el. Persoana pe care o alesese la întâmplare în bufetul spitalului, deși păruse inteligentă la lumina zilei, era în realitate o lunatică, iar acum avea și numărul lui de telefon de acasă. Frannie avea dreptate – n-ar fi trebuit să-l treacă pe cartea de vizită.

– Păi... Hardy era gata să încheie conversația. Nu știu dacă o senzație...

– Nu, nu, i-o reteză ea. Nu e vorba de asta. Este... ce vreau să spun este că oamenii mor aici.

Hardy ridicase paharul lui cu suc de portocale, iar acum îl lăsă brusc jos. Oboseala îi dispăruse ca prin minune.

– Cum adică oamenii?

– Pacienți. Oameni care n-ar trebui să moară.

– Ce fel de pacienți?

– Cred că majoritatea vârstnici. Cei mai mulți în Secția de terapie intensivă.

– Dar nu sunteți sigură?

– Nu, nu sută la sută. Hardy simțea exasperarea din vocea ei. Asta am spus de la început. Nu sunt sigură.

– Bine, rosti el, sperând să mențină conversația pe această pistă. E-n regulă. Mă interesează.

– Dar nimeni nu este cu adevărat sigur de ceva, și nici nu spune că ar fi...

– Corect. Dar oricum sunt mai mult interesat de condițiile generale de acolo. Nu trebuie să fie ceva anume – moralul scăzut și așa mai departe...

– Toate astea sunt și ele adevărate, adică banii puțini, nesiguranța slujbei, toate cele. Dar, zău, atunci când am

discutat nu puteam pune punctul exact pe i, până ce am ajuns acasă în seara asta și m-a izbit...

– Ce anume?

Parcă scotea vorbele cu cleștele din gura femeii, dar efortul părea că începe să dea roade.

Ea făcu o scurtă pauză.

– Sună stupid fie și doar să o spun.

– Puteți încerca? Nu voi crede că e stupid, indiferent ce ar fi. Promit.

O pauză mai lungă.

– Ei bine, rosti ea, dacă oamenii continuă să moară când nu ar trebui...

Hardy încheie fraza în locul ei:

– Înseamnă că poate îi ucide cineva.

– Da. Se simțea chiar și la telefon ușurarea în vocea ei. Asta încercam să spun. Asta e.

– Aveți idee cine ar putea fi?

– Nu. În fine, poate, nu știu. Așa cum am spus, nici măcar nu știu dacă e adevărat. Însă primul caz de care am auzit a fost cam cu un an în urmă. Un bărbat a făcut congestie cerebrală, dar era unul dintre cazurile acelea, știți, în care familia spera ca el să-și revină, prognosticul era bun dacă ieșea din comă, și ei n-au vrut să-l deconecteze de la aparate. Așa că au așteptat. Toată lumea credea că va fi de durată, dar două zile mai târziu omul a murit brusc.

– Bine, zise Hardy. Nu e posibil să se întâmple, pur și simplu?

– Uneori. Desigur.

– Nu înseamnă neapărat că l-a omorât cineva.

– Nu, bineînțeles că nu. Femeia tăcu preț de câteva secunde. Dacă ar fi fost vorba doar de acel bărbat, toată lumea ar fi uitat de el până acum. Însă el a fost cam al treilea pacient care a murit în tot atâtea luni. Așa că una dintre asistentele de la Terapie intensivă a pomenit ceva despre asta în oficiul asistentelor. Există un tip micuț și ciudat care

lucrează acolo, pe post de asistent. Se numește Rajan Bhutan. El a fost de serviciu în toate cele trei cazuri.

– Cineva crede că el omoară pacienți?

– Nu, nu chiar. Nici măcar nu știu de ce am menționat asta. Adică, nimeni nu s-a gândit la asta pe moment, dar apoi... chestiile s-au tot repetat.

– S-au tot repetat, repetă Hardy. Cât de des?

– Nu știu. Chiar nu știu. Dar suficient de des.

Hardy o auzi respirând greu, cu povara luată de pe suflet.

Însă Hardy mai avea ceva de întrebat.

– Știi dacă s-a dus cineva la poliție cu povestea asta? Despre omul ăsta, Rajan?

– Nu. Nu știu. Dacă s-ar fi dus, n-am fi aflat și noi?

– Așa s-ar zice.

– Și...

Femeia se opri.

Dar Hardy sări imediat.

– Ce e?

– Nimic. Zău că nimic.

– Rebecca, te rog. Voiai să spui ceva.

Dură ceva timp până se hotărî să vorbească.

– Ei bine... să spunem că ar fi fost greu să mai muncești acolo dacă se ducea cineva la poliție sau la ziare sau altundeva. Adică, uitați-vă la doctorul Kensing în cazul bebelușului Emily. Imaginați-vă că s-ar fi aflat că spitalul Portola își ucide pacienții. Există o cultură acolo care... femeia căută expresia... cred că este autoprotecție.

– Cele mai multe culturi sunt așa, replică Hardy. Dar nu știu dacă pot crede așa ceva. Tu spui că administrația n-ar fi vrut să știe dacă vreun membru al propriului personal omora pacienți?

– O, ar fi vrut să știe, categoric. Doar că n-ar fi vrut să știe și altcineva. E ca și cu doctorii slabi.

– Ce e cu doctorii slabi?

Ea râse ușor.

– Păi, în esență, nu există așa ceva.

– Și asta ce mai înseamnă?

– Înseamnă că orice doctor din cadrul personalului este minunat până ce este transferat, să spunem în Illinois. Primește referințe excelente, poate chiar o creștere de salariu și primă de mutare. De ce? Pentru că nu există doctori slabi.

– Și nici gură-spartă.

Era o afirmație dură, iar Rebecca Simms reacționă imediat la ea. Vocea ei deveni aproape de neauzit.

– Iar eu nu am devenit așa ceva acum, domnule Hardy. Am trei copii și un soț, și cu toții au nevoie ca eu să-mi păstrez slujba asta. Nu știu nimic sigur. Mi-am zis doar că v-ar putea ajuta să cunoașteți condițiile generale, așa cum le-ați denumit. Știm că domnul Markham a fost omorât, nu-i așa? Poate că asta schimbă ceva.

– Poate că există cineva care s-ar putea duce la poliție.

– Nu cred că așa ceva se va întâmpla. În definitiv, ce să le spună celor de acolo?

– Le-ar spune ce mi-ai spus și mie.

– Dar totul e atât de nebulos. Nu există nici o... nu există dovezi palpabile...

– Dar există cadavre, spuse Hardy cu voce calmă. Aceste cadavre ar putea fi autopsiate. Nu s-au făcut autopsii până acum? Măcar în unul sau două cazuri?

– Nu știu. Nu cred că de obicei familiile... Femeia se opri și repetă că pur și simplu nu știa. Oricum, dumneavoastră nu faceți parte din lumea asta. Mă refer la sistemul din spital. Poate că dumneavoastră puteți face ceva.

Hardy își dădu seama că mai mult nu putea obține în acea noapte.

– Posibil să pot face ceva, admise el. Oricum, o să încerc. Îi mulțumi Rebeccăi pentru telefon. Aveai dreptate. Era important. Și nu cred că există cu adevărat vreun motiv să te temi. Oricum voi acționa, nu te voi implica. Ai dat dovadă de curaj sunându-mă.

Hardy simți recunoștința în vocea ei.

– Mulțumesc, rosti femeia. Sunteți un om bun. Îmi cer scuze că am sunat așa târziu.

După ce închise, Hardy rămase la masă, nemișcat, o bună bucată de timp. Nu reușise să aibă o convorbire scurtă și fără îndoială că Frannie adormise până acum. Chiar dacă nu adormise, probabil că îi trecuse tot cheful atunci când plecase la culcare. Rebecca Simms îi spusese că era un om bun, dar în acel moment el nu prea se simțea așa.

În cele din urmă își termină de băut sucul, se ridică și duse paharul în bucătărie, unde îl spălă în chiuvetă. Tocmai îl ștergea când auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse și își văzu fiul, cu un picior sprijinindu-se pe celălalt și privindu-l din cadrul ușii.

– Hei, amice, rosti Hardy în șoaptă. Ce faci?

Vincent nu ajunsese încă la vârsta adolescenței, dar nici nu mai arăta ca un băiețel. Avea părul tuns scurt și urechile îi ieșeau în afară, în vreme ce trupul, până nu demult rotofei, devenise subțiratic, aproape deșirat.

– Nu am putut să dorm.

Hardy veni spre el și se așeză pe prag.

– N-ai dormit deloc în noaptea asta?

Băiatul se așeză pe genunchiul lui Hardy și își petrecu un braț în jurul gâtului său.

– Nu. Am vise urâte.

– Despre ce?

– În care tu dispari. Suntem cu toții într-o pădure și tu pleci un minut ca să faci ceva, după care noi așteptăm și așteptăm până ce mami spune că merge să te caute, dar noi o rugăm să nu facă asta pentru că altfel nici ea nu se va mai întoarce, însă ea se duce, și eu și Beck rămânem acolo și începem să o strigăm pe mami, moment în care mă trezesc.

Hardy nu trebuia să-și folosească prea mult imaginația ca să găsească o explicație a dedesubturilor acestui scenariu, deși cu siguranță că Vincent nu folosea așa ceva ca pretext pentru a-l învinovăți pe taică-său de ceva. Totuși, Hardy spera să nu fi fost chiar așa de sofisticat. Dacă ar fi fost vorba de sora lui,

Hardy n-ar mai fi fost așa de sigur. Îl trase pe Vincent mai aproape, un gest pe care fiul lui încă îl mai accepta la o asemenea oră târzie de noapte.

– Ei bine, sunt aici, rosti el pe ton liniștitor, iar dacă te-ai trezit, asta înseamnă că ai adormit, nu-i așa? Ceea ce înseamnă că poți adormi, nu-i așa?

Era avocatul, care găsea argumente logice într-o disertație.

– Cred că da, recunoscu băiatul.

– Haide, te bag eu înapoi în pat.

Însă în patul lui Vincent din camera de lângă bucătărie, nu dormise nimeni. Băiatul arătă spre spatele casei, unde se găsea vechiul birou al lui Hardy.

– Stau în camera lui Beck. Mami a zis că e în regulă.

Ajunseră la ușă și Hardy observă maldărul de pături de lângă patul fetei lui.

– De ce stai aici?

Hardy își spuse că nu era de mirare că fiul lui nu dormea bine pe dușumea.

– O știi pe Beck. Se sperie, șopti Vincent.

Hardy știa. Alimentate de diversele programe școlare de „conștientizare a pericolelor", temerile profunde și aleatorii ale Rebeccăi – legate de moarte, de sinuciderea adolescentină, de răpiri, de SIDA, de droguri și de atâtea altele – ajunseseră la proporții epice cam cu un an în urmă.

– Credeam că le-am rezolvat pe cele mai multe dintre ele. Acum de ce se mai teme?

– În principal, doar de întuneric. Și uneori să rămână singură. Interpretând oftatul din rărunchi al tatălui, Vincent se grăbi să adauge, ca să-și protejeze sora: Nu se întâmplă în fiecare noapte. E mult mai bine decât era.

– Bine. Așa credeam și eu. N-ai o saltea sau ceva pe care să pui păturile alea?

– Nu. Dorm foarte bine pe podea.

– Văd, constată Hardy. Doar că ai coșmaruri și te trezești la douăsprezece și jumătate noaptea. Însă Hardy vorbea pe un ton conspirativ, lipsit de critică. Cei doi bărbați din casă își

construiseră relația proprie – trebuiau să rămână împreună. Hai să-ți aduc ceva totuși, bine?

Aduseră perne de pe scaunele din camera lui Vincent și le puseră pe podea. După ce Vincent se întinse, Hardy trase păturile peste el.

– Probabil că te-ai putea duce acum în patul tău și Beck n-ar observa.

Însă băiatul scutură din cap, fericit că juca un rol important.

– E-n regulă. Uneori ea are nevoie de mine aici. Fetele simt asta, să știi, tată.

Hardy își petrecu palma peste capul băiatului. Vincent nu voia să răsucească un cuțit în inima lui – își perfecționa doar talentele de bărbat, pe care, poate, într-o bună zi avea să le folosească mai bine decât taică-său.

– Știu, rosti Hardy. Îl mângâie din nou pe creștet. Încă nu ne sărutăm de noapte bună?

Acest ritual nocturn încetase cu câteva luni în urmă, chiar după Crăciun, dar uneori, când lăsa garda jos, sau prin jur nu mai era nimeni din familie, Vincent uita că nu mai era la modă să-ți săruți tatăl. În noaptea asta, Hardy avu noroc. Închipuindu-și că avea să fie una dintre ultimele ocazii pentru așa ceva, își ținu băiatul îmbrățișat o fracțiune de secundă în plus.

– Bine, încearcă să dormi, Vin.

– O să încerc. Mersi, tată.

– Cu plăcere.

– Vrei să auzi o glumă?

Pe picior de plecare, Hardy își chemă în ajutor ultimele fărâme de răbdare.

– Una singură, zise el.

– Ce obții când transformi un elefant într-o pisică?

– Nu știu.

– Nu, trebuie să încerci.

– Bine, încerc. Privește. Am ochii închiși. Numără în tăcere până la trei. Gata, renunț. Ce?

– Chiar nu știi? Un elefant într-o pisică? Gândește.

– Vin...

Se ridică în picioare.

– O pisică, rosti băiatul. Dacă transformi un elefant într-o pisică, obții o pisică. Pricepi?

– Bună, rosti Hardy. Ar trebui să i-o spui și unchiului Abe. I-ar plăcea la nebunie.

Din motive care îi scăpau, se plimbă de la un capăt la altul al casei de mai multe ori și rearanjă elefanții. Apoi se așeză o vreme în living, până ce fu convins că Vincent adormise. Intră iarăși în camera fetei, se aplecă peste pat și apoi peste perne ca să deslușească contururile fețelor copiilor, calme și împăcate în brațele somnului.

În cele din urmă urcă scara către dormitorul principal. Acolo verifică alarma și descoperi că era fixată – iarăși – la ora 4.30. Trebuia să stabilească o regulă în casă ca nimeni să nu se mai atingă de ceasul cu alarmă în afară de el și de Frannie. Fixă alarma cu două ore mai târziu.

În pat, auzind alături respirația regulată a soției, Hardy se gândi la toate tipurile de comunicare non-verbală existente în casă, în familia sa. El și Frannie cu elefanții, temerile nerostite, dar supărătoare ale lui Beck, ultima glumă a lui Vincent ca o tentativă evidentă de a-și mai reține tatăl în cameră câteva secunde, deși cu voce tare n-ar fi cerut niciodată așa ceva. Dinamica relațiilor interne părea să se fi schimbat brusc, și Hardy, cel puțin, se simțea plutind în derivă, mișcându-se printre ceilalți cu un soi de conexiune gravitațională, dar fără să existe ceva solid, ceva care să-i țină laolaltă pe toți.

Zăcea pe deplin treaz, ca un alter ego al fiului său, incapabil să adoarmă, în ciuda oboselii. Memoria lui adusese la suprafață o contradicție care acum îl neliniștea. Ceva mai devreme în cursul zilei, Rebecca Simms luase în derâdere ideea că Tim Markham fusese ucis de cineva în spital. Considerase ideea ridicolă. Trebuia să fi fost un accident.

Sau omul murise pur și simplu, căci, așa cum îi amintise ea, „oamenii mai și mor". Însă până în această noapte, astfel de decese – posibile omucideri inexplicabile – deveniseră banale, o caracteristică a situației de mai bine de un an de la Portola. Hardy vru să o sune pe femeie ca să clarifice poziția ei – poate că el încălcase bariera culturală a spitalului, dincolo de care critica nu era tolerată, forțând-o pe ea să se gândească la ce era de neconceput, poveste care trezise la viață alte fantome ale trecutului.

Însă doar faptele legate de decese – dacă existau astfel de fapte și dacă puteau fi dovedite – aveau implicații uluitoare, și nu doar pentru clientul lui, deși Kensing avea să se găsească în mijlocul oricărui uragan pe cale să se dezlănțuiască. Pentru Hardy ar fi însemnat mai multe ore de muncă, angajament mai profund, implicare tot mai mare; timp mai puțin alături de soție, legături mai slabe cu copiii, interes mai mic față de rutina zilnică a gospodăriei.

Totodată, asta însemna că el se punea efectiv în calea răului. Dacă exista cineva, indiferent că era vorba de acest Rajan Bhutan sau de altcineva de la Portola, care ucisese de mai multe ori și dacă Hardy se implica în dezvăluirea acestor crime, atunci avea să se implice în căutarea ucigașului.

Se întoarse pe o parte și poate că ar fi alunecat ușor într-un somn agitat, în care înota în ape agitate alături de câțiva dintre rechinii lui Pico, care îi dădeau târcoale, se repezeau să-l muște, se apropiau de el. Apoi ceva – vreun pocnet al casei sau un zgomot oarecare de afară – declanșă un val de adrenalină în el și Hardy aruncă pătura și se ridică drept în capul oaselor. Gâfâia.

Mișcarea o trezi pe Frannie,

– Dismas, ți-e bine? Ce oră e?

– Mi-e bine. Mi-e bine.

Însă nu-i era deloc bine. Teama aceea nedefinită, dar apăsătoare descrisă de Rebecca Simms părea să-l cuprindă și pe el. Chiar și întunericul familiar din dormitor părea cumva sinistru, ca și cum ceva pândea ascuns pe la colțurile lui.

Încercă să-și alunge din minte imaginile socotindu-le drept ceea ce erau – șicane iraționale ale minții aflate în pragul unui coșmar. Însă imaginile persistau. În cele din urmă, simțindu-se ridicol, aprinse puțin lumina de pe noptieră.

Nimic, evident. Nimic.

Cu toate astea, dură destul de mult până ce respirația îi reveni la normal. Într-un târziu, se lăsă înapoi pe pernă și se acoperi cu pătura. După un minut, se răsuci pe o parte, potrivindu-și trupul după cel al nevestei lui.

Înainte ca imaginile de coșmar să-i reapară în minte, Hardy reuși să cadă în brațele binefăcătoare ale somnului.

16

Kensing își termină vizita de dimineață la Secția de terapie intensivă de la Portola și se îndreptă spre oficiul asistentelor. Acolo îl aștepta administratorul spitalului, Michael Andreotti, un tip înalt și subțire, care voia să discute în particular cu Kensing. Merseră împreună în tăcere de-a lungul unui coridor, apoi luară ascensorul până la parter, unde Andreotti îl conduse spre o sală de conferințe goală de lângă biroul său din aripa administrativă. După ce intrară, Andreotti închise ușa în urma lor.

Kensing își făcuse deja o idee despre ce urma, dar întrebă oricum:

– Despre ce e vorba?

Între cei doi nu exista cine știe ce simpatie, așa că administratorul nu pierdu vremea cu amabilități.

– Mă tem că s-a decis în consiliul de administrație să fii pus pe liber.

– Nu cred. Nu pot face asta. Am un contract.

Andreotti se așteptase oarecum la un asemenea răspuns. Avea niște documente cu el, pe care i le dădu lui Kensing odată cu scrisoarea de concediere.

– Nu e decizia mea, doctore. Așa cum am spus, a fost decizia consiliului.

Kensing pufni disprețuitor.

– Consiliul. Adică Ross. Care își vede în sfârșit ocazia multașteptată.

Andreotti nu simți nevoia de a răspunde.

– Ce pretext a mai inventat de data asta?

– Totul este limpede explicat în scrisoare, dar se pare că sunt prea multe chestiuni care te implică pe dumneata în legătură cu moartea domnului Markham.

– Asta-i o tâmpenie. N-am avut nimic de-a face cu asta.

Colțurile gurii lui Andreotti se lăsară dezaprobator în jos.

– Nu acesta este argumentul consiliului. Este vorba de aparențe.

Andreotti adoptase postura de birocrat. Putea fi la fel de bine un manechin de lemn. Se găsea acolo doar ca să livreze scrisoarea și mesajul și să aibă grijă ca voința consiliului să fie îndeplinită.

– Care aparențe? Nu există aparențe.

Andreotti își desfăcu larg brațele.

– Chestiunea mă depășește, doctore. Dacă vrei să contești decizia, ți-aș sugera să-l contactezi pe doctorul Ross. Între timp, nu mai ai voie să practici aici sau în clinică.

– Cum rămâne cu pacienții mei? Trebuie să-i văd.

– Am programat alți doctori să preia sarcinile dumitale.

– Începând de când?

– Mă tem că imediat.

– Te temi. Pun pariu că te temi. Temperamentul coleric al lui Kensing ieși la iveală pentru o secundă. Ar trebui să te temi.

Andreotti se dădu cu un pas înapoi.

– Mă amenințI?

Kensing fu tentat să joace mai dur și să îl facă pe nemernic să simtă frica, dar odată cu vizita lui Glitsky din noaptea precedentă, începuse să-și facă o imagine despre modul în care lucrurile puteau evolua în rău în cadrul acestei anchete și a suspiciunii de crimă care plana asupra lui. Se opri în urma unui reflex autodefensiv.

– Este o mare greșeală, se mulțumi el să spună.

Uitându-se scurt la hârtiile din mâna lui, se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

*

Încă nu se făcuse ora 9 dimineața. Furtuna de afară se potolise în sfârșit. Cerul era în curs de limpezire, devenind de un albastru profund și fără nori.

Kensing revenise acasă și stătea acum în livingul apartamentului. Se duse și deschise o fereastră, lăsând aerul proaspăt de afară să năvălească înăuntru. Apoi se duse în bucătărie, unde Glitsky îl făcuse bucăți în noaptea precedentă. Ceașca de ceai a locotenentului zăcea încă în chiuvetă. Ceașca făcea parte dintr-un set pe care Kensing îl moștenise de la părinți după moartea tatălui său. Acum doctorul dădu distrat drumul la apă, apoi ridică cu atenție obiectul fin de porțelan. Deasupra chiuvetei exista o altă fereastră. Kensing se opri brusc și se holbă afară spre marginea de vest a orașului, fără să vadă nimic din peisaj.

Strânse atât de tare ceașca, încât aceasta i se sparse în mână.

Kensing își coborî privirea, cuprins de o furie rece. Sângele începu să i se prelingă din palmă și să picure pe farfurioara albă de porțelan, rămasă în chiuvetă, printre cioburile sparte ale cești împrăștiate pe metalul chiuvetei.

Jeff Elliot avea numărul lui de telefon de acasă din perioada în care se ocupase de cazul bebelușului Emily. Îl sună pe Kensing douăzeci de minute mai târziu. În ultima vreme dăduse târcoale pe la Parnassus în căutare de subiecte noi, așa că auzise că fusese concediat în acea dimineață, probabil nu la multă vreme după ce însuși Kensing primise vestea. Elliot îi propuse doctorului să-i povestească versiunea proprie a faptelor unui reporter care acoperea subiectul de la un capăt la celălalt. Putea veni chiar atunci dacă Kensing avea o oră la dispoziție.

Când ajunse, Elliot se duse cu scaunul cu rotile direct în bucătărie. Fusese acolo și în timpul evenimentelor cu Emily și știa drumul. După ce ajunse în dreptul mesei, primul lucru pe care îl remarcă fu pansamentul de la mâna lui Kensing.

– Încercam să-mi tai încheieturile de disperare. Bănuiesc că am greșit ținta. Doctorul râse fals și oferi o explicație. Să nu apuci niciodată un cuțit de măcelar de lamă. S-ar crede că până acum ar fi trebuit să învăț așa ceva. Schimbă repede subiectul. Hei, apropo, mi-a plăcut articolul tău despre Ross. L-ai „citit"perfect pe individ.

Elliot dădu din cap.

– Nu voi înțelege niciodată ce l-a motivat să se facă doctor. Pare să-i pese de pacienți la fel cum companiilor forestiere le pasă de pădurile ecuatoriale. Apoi trecu însă la subiect. Deci te-au dat în sfârșit afară?

În cele din urmă ajunseră la personalitățile de la Parnassus, la jucători. Elliot mărturisi că discutase multe cu asistentul executiv al lui Tim Markham, un tânăr amărât, care părea să fie următorul pe lista concediaților, pe nume Brendan Driscoll.

– Sigur, îl cunosc pe Brendan. Toată lumea îl știe pe Brendan.

– Se pare că și el te știe pe tine. Ați avut un schimb de replici dure la spital?

Kensing ridică din umeri.

– Nu voia să plece de la Terapie intensivă când Markham era acolo. Am fost obligat să-l dau afară. N-a fost prea încântat.

– Dar de ce era acolo dacă treaba lui e de secretar?

– Mușcă-ți limba, Jeff. Brendan este asistent executiv și n-ai voie să uiți asta.

– Deci care e povestea lui? De ce e atât de pornit pe tine?

– Trebuie să fie vorba de vreun virus care circulă pe acolo. Mă surprinde că nu te-a infectat și pe tine. Dar adevăratul răspuns este că Brendan este unul dintre acei secretari supereficienți, asta-i tot. Viața lui înseamnă munca. A fost împreună cu Markham încă dinainte de venirea lui la Parnassus. Oricum, el aranja fiecare aspect al vieții lui Markham. Inclusiv pe Ann, deși nu spunea nimic public despre asta.

– Ann, soția ta?

Kensing încuviință.

– *Ea*... trebuie să știi că ea nu-l prea place. Dar Brendan este unul dintre oamenii care se identifică întru totul cu șeful lor, așa ajung să creadă că ei înșiși nu pot comite greșeli. Eu l-aș lua, pe el și tot ce spune, cu oarecare precauție.

– Păi am vorbit cu el despre ce mă interesa. Dar ți-ar putea face rău. Vrea ca toată lumea să afle cât de aproape a fost Markham de a te concedia și cât de mari dușmani erați voi doi.

– Păi pe jumătate are dreptate, replică doctorul. Nu ne înțelegeam. Dar nu avea de gând să mă concedieze. De fapt, îmi ținea chiar partea. Știa ce îmi făcuse prin relația lui cu Ann. Dacă mă concedia, cum avea să apară în ochii tuturor? I-aș fi dat în judecată pe el și compania lui pentru un miliard de dolari și aș fi câștigat. Iar el știa asta.

– Și atunci ce era cu toate scrisorile alea amenințătoare?

O ridicare din umeri.

– Markham o făcea pentru consiliul de administrație, asta-i tot. Încerca să mențină costurile jos, să disciplineze doctorii rebeli ca mine, dar ei nu voiau să asculte. Mai ales eu, mă tem. Am o atitudine proastă. Nu sunt jucător de echipă. Dar Tim nu mă putea atinge.

– Dar situația s-a schimbat acum? Cu Ross la cârmă?

Kensing adoptă o expresie mai serioasă.

– Ross e o mare problemă. De fapt, ar trebui să-i spun avocatului meu că poate aduce ca argument puternic de apărare că ar fi fost cea mai proastă idee să-l omor pe Markham dacă voiam să-mi păstrez slujba. Adevărul e că doar Markham stătea între mine și Ross. Acum Markham a dispărut. Iar dacă ascult cu mare atenție, pot auzi cum gheața începe să se crape sub picioarele mele.

Se auzi sunetul unei chei răsucite în broască, apoi o ușă se trânti în spatele lor. Kensing era pe jumătate ridicat în picioare când amândoi auziră o voce de femeie răsunând pe hol.

– Cuiva i-ar prinde tare bine un futai chiar acum. Oh!

În cadrul ușii de la bucătărie își făcu apariția o femeie de treizeci și ceva de ani, cu părul cârlionțat. Zărindu-l pe Elliot la masă, își duse mâna la gură într-un gest tipic de surpriză.

– Oh, la naiba!

Se întoarse spre Kensing cu o privire de „mi-a scăpat" în ochi, apoi ridică teatral mâinile în aer.

– Păi cred că e momentul potrivit pentru prezentări. Kensing ajunsese în picioare și se îndreptă spre femeie. Judith, el e Jeff Elliot, de la *Chronicle*. Jeff, ea e Judith Cohn.

– Scuze, rosti femeia. Acum o să mă scurg prin podea de rușine.

– O să trec peste asta, replică Elliot. Din când în când mi-ar prinde și mie bine ce ai spus.

Curând, reieși că femeia nu era nici ea o admiratoare a lui Ross.

– Nemernicul ăla! Nu te poate concedia așa, pur și simplu, zise ea, furioasă. Ar fi trebuit să rămâi acolo, pe baricade.

Kensing stătea iarăși lângă chiuvetă și scutură din cap.

– Andreotti chemase paza. Tipii păreau decișI să mă escorteze afară dacă nu voiam să plec de bunăvoie.

Cohn se ridică, se duse la intrarea în bucătărie, lovi peretele cu palma și apoi se întoarse spre bărbați.

– Idioții ăștia! Nu pot...

Elliot pocni brusc din degete și o întrerupse.

– Judith Cohn? Ești *acea* Judith Cohn?

Ea se opri, cu ochii scăpărând de furie.

– Cred că eu trebuie să fiu. Mai există vreo alta?

Însă Elliot nu clipi. Ca reporter, era obișnuit să pună întrebări care îi stinghereau pe oameni.

– Ești Judith Cohn din cazul Lopez?

– Eu sunt, răspunse femeia cu furie reținută. Diagnosticiana infamă. Poate și ucigașă de copii.

Kensing făcu un pas în față.

– Judith, rosti el. Haide.

Pe neașteptate, furia păru să o părăsească pe femeie. Reveni la masa din bucătărie, trase un scaun și se așeză pe el.

– Chestia asta n-o să dispară niciodată, nu? Și cred că ai dreptate, probabil că n-ar trebui să dispară.

– Nu tu ai fost de vină, zise Kensing.

– Hopa, interveni Elliot. Stați așa! Se lăsă pe spate pe scaunul său cu rotile, concentrându-și privirea asupra celor doi doctori, pe rând. În cele din urmă, se opri asupra lui Cohn. Uite, îmi pare rău, pur și simplu am făcut asocierea în minte cu numele tău. Nu am vrut să acuz pe cineva.

Expresia de pe chipul lui Cohn se aspri.

– Dar numele se asociază cu fapta, nu-i așa?

– Nu s-a întâmplat chiar așa demult, răspunse Elliot în chip de scuze. Sunt ziarist. Țin minte numele. Se scărpină în barbă. Iar puștiul se numea Ramiro, nu-i așa?

– Nu redeschidem povestea asta nenorocită, Jeff. Nu despre asta discutam.

Însă Cohn ridică mâna ca să-l oprească.

– E-n regulă, Eric. Aparține trecutului de acum.

– Unui trecut nu prea îndepărtat. Markham cu siguranță că n-a trecut peste poveste.

– Acum a trecut. În mod clar lui Cohn îi plăcea ideea. De fapt, poate că acum e momentul propice ca să spunem oamenilor care au fost faptele. Se întoarse către Elliot. Cunoști în mare povestea, nu? Puștiul vine la Urgență cu mama lui. Are febră, îl doare gâtul și are o tăietură ciudată pe buză.

Elliot dădu din cap, amintindu-și.

– Un alt doctor îl consultase cu vreo două zile înainte și afirmase că puștiul se îmbolnăvise cu un virus.

Kensing interveni:

– Corect. Deci în noaptea aia Judith era la clinică, ocupată până peste cap cu bolnavi. Total depășită de situație. Îl vede pe Ramiro și îl trimite acasă cu niște amoxicilină și Tylenol.

– Iar două zile mai târziu, zise Elliot, puștiul e iarăși la Urgență cu o boală care îi devora carnea.

Kensing dădu din cap.

– Fasciită necrozantă.

Elliot își amintea totul limpede acum. O astfel de boală însemna întotdeauna o știre de senzație, iar când se întâmpla într-o comunitate mai mică, toată lumea înnebunea. Așa că Elliot auzise de caz, ba chiar auzise zvonurile legate de presupusul rol jucat de Judith Cohn – printre mulți alții – în tragedie. În versiunea oficială, numele ei nu apărea, iar anchetele ulterioare desfășurate de Elliot la spital fuseseră primite așa cum se așteptase – în limba de lemn tipică administrației, conform căreia doctorii de la Parnassus erau infailibili, iar deciziile administrației erau fără greș. Elliot nu scrisese niciodată despre asta pentru că mereu simțise că i se ascundea ceva.

Acum însă Cohn vorbea cu o voce încărcată de regrete:

– Au dreptate. Ar fi trebuit să recunosc semnele.

Kensing ridică din umeri.

– Poate că și primul doctor care l-a văzut ar fi putut să le recunoască. Dar puștiul nu a murit din cauza diagnosticelor voastre.

– Cum adică, Eric? întrebă Elliot.

– Ce vreau să spun este că la fiecare pas al tratamentului, Parnassus a avut nevoie de prea mult timp ca să decidă ce își poate permite ca să-l salveze pe băiat. Ramiro nu beneficia de asigurarea adecvată. Unul dintre formularele din fișa lui medicală avea o eroare. Oare testul ăsta era acoperit financiar? Punerea la aparatul cu oxigen era acoperită financiar? Cine avea să plătească? Kensing scutură furios din cap. Ca să nu mai lungesc povestea, spitalul s-a uitat mereu la mărunțișuri, fapt care a compromis tratamentul băiatului. În mod fatal.

Ochii lui Cohn deveniseră sticloși. Amintirile încă o răscoleau. Elliot o întrebă cu blândețe:

– Nu l-ai tratat deloc după vizita lui inițială la clinică?

– Nu. Nu l-am mai văzut niciodată. Doar la înmormântare.

Kensing interveni:

– Dar l-a oprit chestia asta pe Markham ca să o scoată pe ea în evidență din rândul medicilor ca primă cauză de eșec al tratamentului?

– Aceeași impresie am avut și eu, recunoscu Elliot. Însă nimeni nu vrea să vorbească oficial despre asta.

– Toată lumea a avut aceeași impresie, zise Kensing. Evident că, de fapt, Markham căuta un țap ispășitor. El însuși devenise ținta acuzațiilor legate de ceea ce făceam noi acolo și ce nu făceam. Arătând cu degetul spre Judith, el scăpa de presiuni. Din fericire, grupul medicilor a sărit în apărarea ei.

– Cel puțin, atât cât să nu-mi pierd slujba, adăugă ea cu amărăciune evidentă în glas. Singura mea consolare a fost că am văzut-o pe Luz, mama băiatului, la înmormântare. Părea să înțeleagă. Nu m-a învinuit. L-a învinuit pe Markham.

– Markham? se miră Elliot. De unde știa ea de existența lui Markham?

Cohn în mod clar își zise că era o întrebare bună.

– Îți amintești de articolul ăla pupincurist apărut în revista *San Francisco?* Găseai revista peste tot, așa că biata femeie a venit cu băiatul ei bolnav la noi. Chipul fericit al lui Markham și cât de tare îi păsa lui de pacienți. Femeia avea încă revista cu ea la înmormântare. Mi-a arătat-o.

– Și vrei să știi care este ironia? zise Kensing. Nici măcar Markham nu a fost de vină. De fapt, toate deciziile i-au aparținut lui Ross. Ross este directorul medical. El decide în privința tratamentelor. Adevărul este că Ross este cel care l-a distrus pe băiat, și nimeni nu pare să aibă habar.

Se lăsă tăcerea. După câteva minute, Elliot întrebă:

– Locuiești aici, Judith?

– Stă uneori aici, răspunse repede Kensing, după care adăugă: De ce?

– Mă întrebam dacă a fost aici marțea trecută de dimineață.

Fu rândul lui Judith să întrebe:

– De ce?

Elliot simți nevoia să le spună că în urma discuțiilor cu personalul spitalului și a verificării arhivelor, descoperise că Eric întârziase mai bine de o oră la lucru în dimineața în care Markham fusese lovit cu mașina.

Kensing închise ochii, se frecă la tâmplă cu o mână, apoi se uită la Elliot.

– Nici măcar nu-mi amintesc chestia asta. Am întârziat? Și ce ar însemna dacă am întârziat?

– Ar însemna că n-ai alibi pentru momentul accidentului de mașină. Elliot se întoarse către Judith. Iar tu ai putea furniza ora la care el a plecat la slujbă.

– E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată! izbucni ea. Acum se crede că tot Eric a fost la volanul acelei mașini?

– Nimeni nu crede neapărat așa ceva, ripostă Elliot. Doar că am auzit acest zvon, asta-i tot.

– Ce idioți! rosti Judith.

– Ei bine, idioți sau nu, replică Elliot, trebuie să iei în considerație ce ar putea spune alți oameni.

– Cred că încep să resimt asta, zise Kensing.

– Marți noapte am fost aici, zise Judith. Ajută la ceva?

– Mda, interveni Kensing, dar asta a însemnat miezul nopții. Se întoarse către Jeff. Trecusem pe la familia Markham. Judith dormea când am ajuns acasă.

Cohn se mai gândi câteva clipe, apoi scutură din cap.

– Hai să fim serioși. Ești medic, făcându-ți munca obișnuită, ceea ce înseamnă că nu ești un criminal. Ești o persoană obișnuită, cu o carieră decentă. Pe neașteptate, apare victima unui accident de mașină, cu mari șanse de a muri. Se află că tu o cunoști pe această victimă. Nu doar atât, dar e vorba de cineva pe care îl urăști suficient de mult ca să vrei să ucizi. Să ucizi! Și taman bine victima ți-e livrată ție și tu decizi într-o clipă de inspirație să îți asumi acest risc enorm și probabil inutil de a te asigura că moare exact în locul unde ești primul suspect. Judith se îndreptă pe scaun, făcând o grimasă de dispreț. Să fim serioși!

– Doar că, din ce am auzit, cam asta se crede că s-a întâmplat în realitate, rosti Elliot cât se poate de serios.

Hardy avusese o dimineață groaznică. Dormise prost din pricina informațiilor primite de la Rebecca Simms, care îi bântuiseră subconștientul. Persoane necunoscute și decedate apăruseră în mai multe vise pe jumătate ținute minte. Se dăduse jos din pat înainte de ora 6. După ce copiii plecaseră la școală, se abținuse să-l sune pe Glitsky. Se plimbase singur timp de o oră, până la plajă și înapoi, dar nu-și făcuse încălzirea înainte, așa că la sfârșit se simți bătrân. Unul dintre clienții lui Freeman parcase în spațiul lui de sub clădire, iar până ce ajunsese să își ia mașina din locul unde o parcase pe stradă, primise deja un tichet de amendă. În cele din urmă, chiar înaintea prânzului, după o dimineață petrecută verificând facturi și alte scrisori ignorate timp de o săptămână, și înainte de pleca spre sediul *Chronicle,* sună la Omucideri, convins că locotenentul avea să fie plecat la prânz. Bănuiala i se adeveri. Norocul îl lovise din nou în acea zi – Glitsky era plecat.

Acum ședea pe un dulăpior scund din nișa repartizată ca birou lui Elliot la parterul clădirii *Chronicle.* Frustrarea față de lucrurile pe care nu le cunoștea despre clientul lui se manifesta prin tonul său plin de formalism.

– Mărturisesc că sunt oarecum surprins să aflu așa de târziu că el are o prietenă. Am discutat ore întregi la telefon noaptea trecută. I-am cerut să-mi spună orice crede că e important în viața lui și n-a pomenit nimic despre ea.

– Judith, zise Elliot. Drăguță foc! Dar poate că nu e o relație importantă. Poate că e o relație modernă bazată doar pe sex, fără să-i lege și altceva. N-ar fi groaznic?

– Oribil. Hardy era nedumerit. Știi când s-au combinat?

– Nu. De ce?

– Pentru că ar fi bine de știut dacă tipa era de actualitate atunci când el și Ann erau încă soț și soție. Poate că plecarea soției nu i-a frânt deloc inima.

– Ar trebui să-l întrebi pe el.

– O s-o fac, dar ar fi minunat dacă mi-ar spune și mie câte ceva. Nici măcar n-am știut că el a fost cel care a furnizat informații despre cazul fetiței Emily.

– El a fost?

Elliot arboră o expresie nevinovată.

Însă Hardy nu trecuse pe la ziar ca să discute despre clientul lui. Voia să afle dacă Elliot auzise ceva zvonuri despre o serie de decese neașteptate și nejustificate de la Portola.

– Nu. Însă ideea și potențialul pentru un articol de senzație îl încitară imediat pe reporter. Cât de mare e seria asta?

– Nu știu. Sursa mea nu era sigură în privința detaliilor, și nici măcar a faptelor ca atare. Însă părea suficient de cu capul pe umeri și era în mod cert speriată.

– Și ce a spus?

Hardy îi oferi o sinteză a discuției lui cu Rebecca Simms. Cam pe la jumătatea relatării, Elliot scoase un carnețel și începu să ia notițe. După ce Hardy termină, reporterul spuse că ar vrea să discute cu femeia.

– Pot să o întreb, replică Hardy, dar am sentimentul că fie și o simplă discuție cu mine a agitat-o. E limpede că nimeni din administrația spitalului nu vrea să-și bage cineva nasul în treburile lor. Oamenii care vorbesc devin șomeri destul de repede.

– Bine, atunci ajută-mă. Unde să caut?

Rostiră amândoi același lucru simultan:

– Kensing.

Jeff închise ușa spațiului său de lucru și puse telefonul pe speaker. Kensing îi confirmă că Judith era încă acolo, dar lucrase în schimbul de noapte la clinică, așa că acum dormea. În acest timp, el pierdea timpul prin casă, cu ferestrele deschise și citind o carte. Era prima carte pe care o citea probabil de un an încoace. *Grant* de Max Byrd. O carte fantastică. Ținuse minte cea mai bună expresie pe care o citise în viața lui.

– „Începe cu oribila lui mamă." Nu e nemaipomenită?

Elliot fu de acord că era o expresie plastică. Însă îl sunase pentru că Dismas Hardy se găsea acolo, la el în birou, și amândoi voiau să-i pună câteva întrebări. După ce Hardy îi relată și lui discuția cu Rebecca Simms despre decesele bizare din Portola, Kensing rămase tăcut suficient de multă vreme ca Elliot să-l întrebe dacă mai era pe fir.

– Mda. Mă gândesc. Apoi: Nu pot spune că ideea asta nu mi-a trecut și mie prin minte. Dar oamenii *întotdeauna* mor la Terapie intensivă. În primul rând că ajung acolo în stare critică. Așadar, ce întrebați voi, de fapt, este dacă au murit oameni care n-ar fi trebuit să moară, corect? Vorbim neoficial, Jeff? Nu-mi trebuie altă presă proastă în momentul de față.

– Bine. Sigur.

Jeff nu era nebun să fie de acord cu orice așa de simplu, dar în circumstanțele date nu putea face altceva.

– Câtă vreme discutăm oficial, rosti Hardy, care nu mai avea altă intenție decât să discute oficial cu clientul său, această conversație nu este una particulară. Ca să știi.

– Bine. Deci ce sugerezi tu? Un soi de malpraxis pe scară largă? Sau ceva mai serios?

– Nu sugerez nimic, replică Hardy. Întreb doar dacă ți s-a părut ceva bizar.

– Păi m-ar surprinde dacă s-au întocmit multe opt-zero-cinci. Cam până aici aș merge cu presupunerile.

– Ce-s astea? întrebă Hardy.

– Rapoarte către comitetul medical statal. Când un medic greșește suficient de mult ca administrația să-i suspende privilegiile clinice mai mult de treizeci de zile, se presupune că respectivului i se întocmește un raport, un opt-zero-cinci, care e trimis la autoritatea statală. Totodată, administrația trebuie să trimită raportul și la Banca Națională de Date a Practicienilor, o chestiune federală – iar raportul nu se șterge niciodată. Dacă ajungi în banca de date, te-ai fript pe vecie.

– Și atunci de ce nu se raportează astfel de chestii? se interesă Hardy.

– Ești avocat și mă întrebi așa ceva? Dacă ești doctor și cineva îți întocmește raport, ce faci? Evident că îi dai în judecată pe nemernici. Dacă ești un pacient care află că spitalul de care aparții a angajat un doctor prost, dai în judecată spitalul. Toată lumea dă în judecată pe toată lumea.

Elliot nu mai putea rezista.

– Întotdeauna am presupus că voi, avocații, îndrăgiți chestia asta, îi spuse el lui Hardy.

Însă Hardy auzise altceva.

– Eric, vrei să îmi spui că Portola are astfel de doctori, despre care *se știe*, și totuși astfel de rapoarte nu sunt întocmite?

– Hai să-ți răspund prin a spune că în cadrul personalului medical există angajați pe care eu, unul, nu i-aș alege ca medic personal.

– Și atunci ce se întâmplă când un doctor o dă rău în bară? întrebă Hardy.

– Câteva lucruri. Mai întâi, poate ai observat că am menționat magica suspendare pe treizeci de zile a privilegiilor clinice. În loc de asta, te trezești suspendat pe douăzeci și nouă de zile. Rezultă că nu va exista vreun opt-zero-cinci, corect? Ești încă în interiorul granițelor. Și nu vei apărea în Baza Națională de Date.

– Există doctori de la Portola în baza asta de date? se interesă Jeff, mereu în căutarea intrigii. Cum aflu?

– Nu poți, răspunse Kensing cu voce fermă. Publicul nu are acces la ea, din motive evidente. Deși potențialii angajatori au. În orice caz, există și un alt motiv pentru care astfel de raportări nu apar. Un motiv probabil mult mai des întâlnit.

– Și care ar fi acela? întrebă Hardy.

– Păi opt-zero-cinci se bazează pe evaluările colegilor.

– Alți doctori, zise Elliot.

– Corect. Iar printre doctori, mai ales acum la Portola, există sentimentul că suntem cu toții băgați în același rahat împreună, așa că e mai bine să ne protejăm reciproc. Dacă vreunul dintre colegi nu ia deciziile medicale corecte, bun, avem o discuție informală în care menționăm standardele pe care cu toții vrem să le respectăm. Dar suntem cu toții apăsați de aceeași presiune financiară, lucrăm tot timpul prea mult, și până la urmă ideea e că nu ne turnăm unii pe alții.

– Niciodată? întrebă Hardy.

– Poate în cazul unor scăpări grosolane – mă refer la erori fatale, de neiertat – și poate chiar la apariția mai multor astfel de scăpări. Dar pentru orice lucru mai puțin grav, de la Portola n-ai să primești o evaluare cu recomandarea opt-zero-cinci. Pun pariu că povestea este aproximativ aceeași la cele mai multe spitale din țară.

Hardy și Elliot se uitară unul la celălalt.

– Cum rămâne cu alte cauze de deces? întrebă Hardy. Poate decese provocate?

Kensing făcu o pauză.

– Cum adică, provocate?

– Cum ar fi deconectarea de la aparate înainte de vreme sau ceva de genul ăsta. Hardy se gândi un pic, apoi adăugă: Poate din cauza administrării de potasiu.

– Te referi la crimă, nu-i așa? Nu era nevoie de nici un răspuns aici. Asta cred eu că se întâmplă în Portola?

– Asta crezi? se interesă Hardy.

– Doar în momentele de paranoia maximă.

Elliot interveni:

– Și ai multe astfel de momente, Eric?

Kensing oftă cu glas tare.

– În Secția de terapie intensivă mai exista un pacient în același timp cu Markham. Știați asta?

– Credeam că erau mai mulți, zise Hardy.

– Adevărat. Voiam să spun că a fost un alt pacient care a murit.

– Cine?

Instinctul îi spunea lui Hardy că erau pe punctul de a descoperi ceva care să-i ajute.

– Se numea James Lector. Șaptezeci și unu de ani, nu fumase niciodată. Făcuse niște complicații după o operație pe cord deschis și îl trecusem pe aparate de respirație artificială de câteva săptămâni, dar depășise faza asta și răspundea la tratament. Semnele vitale se îmbunătățiseră. Mă gândeam chiar să îl mut din salon în câteva zile.

– Și a murit? întrebă Hardy.

– Pur și simplu. Fără motiv aparent. Pur și simplu... s-a oprit.

– Nu voi dezvălui sursa, promise Elliot. Duc numele tău cu mine în mormânt.

Hardy îl ignoră.

– Deci în afară de acest om, Lector, zise el, câte alte decese bizare ai estima? Decese care nu pot fi explicate?

– De fapt, am început să le țin socoteala din noiembrie anul trecut. Mi-am notat totul într-un jurnal personal.

Hardy și Elliot așteptau.

Kensing continuă:

– M-am gândit să văd dacă există un tipar. Poate să găsesc ceva cu care să-i țin pe ăștia departe de mine.

Elliot îl întrebă de ce începuse să țină socoteala.

– Nu știu precis. Acum, că mă întrebi, cred că voiam să am ceva la mână în cazul în care aveam să fiu concediat. Nu am crezut că există cineva care omoară bolnavi intenționat, dar pierdeam pacienți care ar fi trebuit să trăiască – precum puștiul Lopez, Jeff. Așa că, dacă politicile fiscale afectau îngrijirea medicală, voiam să le dau în cap cu chestia asta. Mai mult sau mai puțin, am judecat că mizeria va da pe dinafară și voiam să dispun de documente în acest sens.

De această dată, tăcerea dură o vreme. Într-un târziu, Hardy întrebă:

– Câți au fost, Eric?

– Dacă nu luăm în calcul ziua de marți... unsprezece.

17

Oricare ar fi fost specialitatea zilei la Lou the Greek, Hardy n-avea chef de așa ceva. Spera să-și poată doar vârî capul pe ușă ca să vadă dacă dădea de Wes Farrell.

N-avea noroc.

Fiind ora prânzului, localul era ticsit de oameni care mâncau și beau. Pesemne munca în slujba legii provoca o sete teribilă. Își croi cu greu drum prin mulțime, trecu frecându-se de alții pe lângă bar și reuși să dea un tur rapid al încăperii, schimbând din când în când câte o amabilitate cu vreun chip cunoscut. Dacă Farrell nu era acolo, nici el nu avea să rămână. Unul dintre motive era acela că nu voia să dea peste Glitsky.

Era încă supărat pe polițist.

Când îl sunase pe Farrell la birou, Hardy avusese noroc să dea peste secretara lui, care îi spusese că șeful ei avea procese în instanță întreaga zi. Nu era sigură dacă era vorba de instanța locală, superioară sau federală, dar bănuia că era cea locală, ceea ce însemna Palatul de Justiție. Așa că Hardy își încercase norocul în pauza de prânz la localul lui Lou, iar bănuiala lui se dovedi corectă. Wes ședea într-un separeu din spate, de unde nu putea fi văzut de la ușa de intrare. În separeu se mai găsea o stacană imensă de bere și doi indivizi care, îmbrăcați cu blugi și haine de lucru, nu puteau impresiona nici un judecător cunoscut de Hardy.

Hardy se strecură alături de Wes și-l întrebă pe acesta cum o mai ducea.

– Atât de bine, că noi doi ar trebui să fim gemeni.

Wes făcu prezentările. Cei doi companioni de la masă – Jason și Jake – erau tată și fiu, lucru pe care Hardy îl ghicise de cum se așezase pe scaun. Băiatul, Jake, un tip de circa douăzeci de ani, era clientul lui Farrell. Sărbătoreau (de aici și stacana de bere) faptul că ofițerul care îl arestase pe Jake nu se prezentase la audierea preliminară din acea dimineață. Cum polițistul era martorul principal al acuzării, procuratura renunțase la toate capetele de acuzare. Hardy era suficient de bine-crescut ca să nu întrebe în ce constau aceste acuzații.

Așadar, acum amândoi insistau că Wes era un erou.

– Mereu a fost un erou pentru mine, fu Hardy de acord. De fapt, de-asta mă și aflu acum aici. Se întoarse spre Wes. A apărut ceva important. Te pot răpi câteva minute? Vă supărați?

Totul era în regulă câtă vreme Wes lăsa berea la locul ei.

Își croiră drum către ușa laterală – mai puțină aglomerație de străbătut – și ieșiră pe alee unde acum, la ora prânzului, gunoaiele din tomberoane se se descompuneau în căldura plăcută a soarelui. Farrell clipi din ochi din pricina luminii, inspiră adânc și se încruntă.

– Miroase ca și cum cineva a murit prin preajmă. Care-i treaba?

Hardy își vârî mâna în buzunarul interior al hainei în timp ce se îndreptau spre Bryant și spre un aer mai curat.

– Am aici o listă de nume și eram curios dacă vreunul dintre ele ți se pare cunoscut.

Farrell luă hârtia și se uită la ea.

– Despre ce e vorba?

– Despre spitalul tău preferat.

Farrell se uită scurt la Hardy, apoi privi iarăși lista. Hardy văzu cum ochii celuilalt se îngustează. Farrell se opri, apoi reveni la listă.

– Bine. Renunț.

– Cineva cunoscut?

– Un nume. Marjorie Loring.

– E unul dintre clienții în procesul tău împotriva companiei Parnassus, nu?

– Nu chiar. Copiii ei sunt. Ea a murit.

– Știu. La fel ca toți ceilalți de pe listă. I-au făcut autopsie?

Se opriseră la umbră în fața unei clădiri de lângă intrarea spre restaurant. Farrell privi undeva, în depărtare, încercând să-și amintească. Apoi clătină din cap.

– Întotdeauna se fac autopsii. Însă probabil cu asta n-au pierdut vremea. Știau cauza morții.

– Care a fost...?

– Marele C. A fost încă unul dintre cazurile „ah", ca în: „Ah, ar fi trebuit să ne uităm la chestia asta ceva mai devreme".

– Dar când a murit? Pe neașteptate?

– Nu se știa cât va dura exact. Farrell își țuguie buzele și pe bărbie îi tresări un mușchi. Deși, dacă îmi amintesc bine, lucrurile s-au petrecut destul de repede. O poveste de genul „Poate mai trăiești trei luni, dacă nu o vei mierli în trei zile".

– Trei zile?

– Nu, nu, era o figură de stil, una dintre slăbiciunile mele. Exagerez. Cred că a fost vorba de o săptămână sau două, ceva de genul ăsta.

– Și ar fi trebuit să fie vorba de trei luni?

Farrell scutură din cap.

– Știi cum se întâmplă, Diz. Pe dinafară erau trei luni, poate chiar șase. În realitate au fost mai puține. Se întâmplă mereu. Poate că a fost chiar o binecuvântare.

Hardy putea accepta astfel de întâmplări. Dar nu și dacă cineva încerca să îngroape adevărul.

– Crezi că familia doamnei Loring ar fi de acord cu o exhumare?

Cu tot preambulul, întrebarea îl șocă pe Farrell.

– Pentru ce?

– Pentru o autopsie completă.

– De ce? Crezi că a fost ucisă?

– Cred că e posibil.

Farrell își coborî privirea. Cu câțiva ani mai în vârstă decât Hardy și un pic mai rotunjor, Wes obișnuia să arboreze o expresie uimită. Unii interpretau asta drept incompetență, dar Hardy îl cunoștea prea bine. Cu doi ani în urmă, pusese pe jar întreaga comunitate de oameni ai legii din oraș când îl apărase pe un alt avocat, un prieten personal acuzat că-și omorâse soția. Cazul fusese considerat de necâștigat chiar de eminențe ale baroului precum David Freeman. Însă Farrell reușise să obțină achitarea clientului său. Acum îi acorda lui Hardy întreaga lui atenție.

– Ce e cu ceilalți zece oameni de pe lista ta? Aceeași poveste?

Hardy nu voia să exagereze.

– Să spunem că ridică întrebări similare. Desigur că vreau să discut cu clientul meu înainte de a merge mai departe, dar după aceea...

Lăsă restul frazei neterminat.

Farrell se adăposti mai bine la umbra care se micșora.

– Data trecută când am discutat nu aveai un client, zise el.

– Acum am unul. Îl știi pe Eric Kensing?

– Și vrei să-l suni înainte ca eu să discut cu familia Loring pentru că...?

– Pentru că în cazul unora dintre numele de aici, răspunse Hardy, arătând spre listă, el era de gardă în spital când oamenii au murit. Înainte de a o dezgropa pe doamna Loring ca să aflu că nu s-a stins din pricina cancerului, m-aș simți mai bine să știu că doctorul Kensing nu se afla taman la căpătâiul ei ca să-i ia pulsul când și-a dat obștescul sfârșit.

Farrell admise că așa ceva ar fi însemnat curat ghinion.

– Deci presupun că nu l-au arestat încă, nu?

– Cel puțin acum o jumătate de oră încă nu, dar situația se poate schimba chiar în timp ce noi vorbim.

Farrell își îngustă privirea.

– Te referi la Abe?

Hardy dădu din cap și replică scurt:

– Pare a avea o fixație.

– Abe nu e tâmpit.

– Nu e, dar azi-noapte i-a luat o declarație lui Kensing, după care a plecat. Fără să-l aresteze. Cred că eu încerc de fapt să obțin pentru clientul meu mai mult timp. E posibil ca Abe să se lase purtat de entuziasm. Dacă Kensing este arestat sau pus sub acuzare, nu va mai lucra niciodată ca medic. Iar eu am amici care cred despre el că e un erou.

Wes chicoti și făcu un gest cu degetul mare ridicat spre restaurant.

– Cowboy-ii ăia doi dinăuntru cred că *eu* sunt un erou. Asta nu înseamnă nimic. Apoi: A comis ceva băiatul tău?

– Mai devreme mi-a spus că nu.

Hardy nu insistă asupra subiectului.

Farrell își plimbă privirea dintr-o parte în alta. Cotitura pe care o luase conversația – faptul obiectiv al vinovăției sau nevinovăției unui client – amenința să încalce o regulă nescrisă printre avocații apărării. Brusc, Hardy își dădu seama de ce Farrell ridicase o asemenea problemă. Prietenul lui, pentru care câștigase o asemenea achitare spectaculoasă, și în a cărui nevinovăție Wes crezuse din tot sufletul, fusese, de fapt, vinovat.

– Dacă vrei să fii sigur, rosti el, ar fi mai bine să găsești pe altcineva care a comis fapta.

Hardy schiță un zâmbet.

– Bine, deci am să caut un vinovat. Dar acum apărarea mea se bazează pe descoperirea legăturii dintre cazul Markham și acești pacienți care mor înainte de vreme.

– Și cum îți propui să faci asta? Farrell părea sceptic. Cu siguranță că Marjorie Loring n-ar putea... Se opri și își schimbă expresia chipului. Poate că nu pricep eu, zise el. Să presupunem că urmașii ei ne lasă să o dezgropăm, ceea ce e o presupunere hazardată. Strout e de acord cu autopsia, ceea ce iarăși nu e un lucru sigur. Apoi se descoperă, să zicem, că femeia a fost ucisă de o doză de potasiu. Cum îl ajută asta pe clientul tău?

– Păi, la prima vedere, dacă el n-a fost acolo...

Farrell respinse ideea cu un gest.

– Bun. N-a fost acolo nici când Lincoln a fost împușcat. Asta nu dovedește nimic în privința lui Markham. Și, pe urmă, dacă n-a fost vorba de potasiu?

Hardy își pusese și el aceste întrebări și ajunsese la un răspuns parțial satisfăcător.

– Dacă vreun alt pacient de la Portola, fără legătură cu Markham, a fost ucis – mai ales dacă Kensing nu era acolo când s-a întâmplat – poate că asta îl va face pe unul ca Glitsky să se gândească la faptul că i-a scăpat ceva. Poate că va dori să capete mai multe răspunsuri înainte de a-l aresta pe Kensing. În acest moment, ca să fiu sincer, vorbesc mai degrabă de o amânare, dar n-am alte idei mărețe.

– Păi amânarea reprezintă întotdeauna o tactică foarte bună, dacă funcționează. Era clar că Farrell încă nu era convins. Dar dacă omul tău a crezut că aceste decese sunt suspecte, de ce nu a cerut el însuși o autopsie completă?

– I-am pus aceeași întrebare.

– Asta pen'că ești un tip deștept. Și ce-a răspuns?

– În esență, toate acele decese erau de așteptat, și din motive cunoscute. N-a fost vorba de oameni în floarea vârstei care mor subit. Erau oameni pe moarte care au și murit. Doar că un pic mai devreme. La spital se efectuează necropsii. Cu toții au murit din cauze naturale. Hardy ridică din umeri. În principiu, Kensing atribuie vina unei degradări generale a îngrijirii medicale de la Portola. Se apropie de Farrell și îi șopti conspirativ: Ascultă-mă bine, Wes. Ideea e că dacă Marjorie Loring a fost ucisă de cineva de la Portola, tu câștigi orice ar fi.

– Și asta pentru că...?

Se opri pentru că înțelese brusc. Putea începe un proces năucitor în numele copiilor lui Marjorie Loring. Nu era nevoie de demonstrat neglijența sau malpraxisul. Putea începe să emită iarăși facturi imediat. Dacă Marjorie Loring nu murise din cauze naturale, ci din pricina unei omuciderі

comise în spital, Wes putea lansa mai multe procese simultan fără prea multe eforturi.

– O să discut cu copiii ei, promise el. Să vedem ce putem face.

Treya își ridică privirea de la birou la ceasul de perete. Zâmbi larg și se ridică de pe scaun

– Înălțimea Sa, Dismas Hardy, ora trei fix, chiar la țanc. Clarence te așteaptă, dar va veni peste câteva clipe, căci are pe cineva înăuntru. Vii de sus?

Sus însemna biroul lui Glitsky.

– Nu.

– Deci n-ai vorbit cu Abe?

– Nu încă. Frannie mi-a spus că m-a sunat ieri-seară, dar am ajuns târziu acasă.

– Chiar vrea să discute cu tine.

– Și eu cu el, bineînțeles. Poate ne poți aranja o întrevedere?

– Nu vine și el acum? Știu că a fost cerut de Clarence.

Vestea nu-i căzu bine lui Hardy, dar, cu toate astea, zâmbi.

– Bine. Poate că mai bârfim și noi după aceea.

Se așeză și așteptă, conștient de starea de nervozitate și de mânie de care continua să fie cuprins. Își petrecuse nenumărate ore acolo, în biroul procurorului – din vremurile când el însuși fusese un tânăr asistent de procuror districtual și până acum, când era avocat al apărării. În peste nouăzeci la sută din orele petrecute, existase un conflict între el și persoana aflată de cealaltă parte a ușii. De la numirea lui Jackman ca procuror districtual, situația se schimbase. Acum știa că peste câteva minute avea să revină acolo unde îi era locul, pe banca apărării. Probabil că schimbarea avea să fie subtilă și poate cordială, dar avea să existe, fără îndoială.

Ușa de la biroul lui Jackman se deschise. Înăuntru se găsea Marjorie Ash. Acum, se gândi Hardy, ar fi trebuit să se aștepte ca Jackman să o cheme și pe ea. În definitiv, ea

urma să instrumenteze cazul Parnassus din partea acuzării și, după toate probabilitățile, și cazul clientului lui Hardy.

– Diz, ce mai faci? rosti Jackman cu voce tunătoare. Intră, intră. Scuze că te-am făcut să aștepți.

Hardy trecu prin cadrul ușii, tot un zâmbet.

– Dacă tu și Marjorie nu ați terminat, zise el ca să le ofere ocazia de a se scuza, nu vreau să vă zoresc. Sunt convins că eu și Treya putem găsi o cale de a mai petrece câteva minute plăcute.

Jackman îi răspunse la zâmbet. Cu toții continuau să fie prieteni.

– Marlene ar vrea să mai rămână puțin, dacă nu te deranjează. Voia să discute câteva lucruri cu tine. Treya ți-a spus că l-am rugat și pe Abe să treacă pe aici? A, iată-l!

Glitsky și Hardy se așezară în colțurile opuse ale canapelei – fără să schimbe vreo vorbă sau vreo privire. Marlene continuă să șadă pe scaunul ei, iar Jackman trase un alt scaun. Ca un cerc drăguț de prieteni în jurul măsuței de cafea.

Hardy trecu imediat la subiect:

– Înțeleg că, drept urmare a trecerii domnului Markham la stadiul de potențială victimă a unei crime, ați convenit să convocați un mare juriu. Aud că se va investiga nu doar moartea lui Markham, ci și întreaga afacere Parnassus. De fapt, cred că a fost chiar ideea mea inițială, înainte să moară cineva. Voiam doar să știți cu toții că nu mă aștept la cine știe ce mare recunoaștere publică a contribuției mele, deși un bust în holul de jos sau o mică placă comemorativă la intrarea în restaurantul lui Lou m-ar bucura.

Glitsky spuse impasibil:

– Omul ăsta știe să facă pe oricine doar din vorbe.

Lăsându-se pe spate, Hardy își întinse un braț pe spătarul canapelei, într-o postură de relaxare pe care n-o simțea în realitate.

– Așa cum subliniază prietenul meu Abe, cred cu fermitate în comunicare. Îi aruncă o privire plină de înțelesuri lui Glitsky, apoi se lăsă în față pe canapea. Am priceput ceea

ce unii dintre voi ar vrea să se petreacă în continuare. Am discutat cu doctorul Kensing despre asta cam cu o oră în urmă. Mi-a spus că soția lui pretinde acum că el a recunoscut că l-a omorât pe Markham. Hardy se întoarse în fine cu fața spre Abe. Probabil că de-asta m-ai sunat, ca să mă informezi că-l vei aresta.

Glitsky nu răspunse.

Hardy continuă:

– Dar, evident, de vreme ce mi-ai interogat clientul fără a ține cont de rugămintea mea explicită de a nu face asta, poate că erai pregătit să îmi dai și un telefon doar de curtoazie.

Glitsky tresări. Cicatricea îi ieși mai tare în evidență.

Hardy merse mai departe:

– Cred că singurul motiv pentru care clientul meu nu este încă la pușcărie este acela că ai decis să aștepți până ce Clarence are să semneze mandatul. După expresiile celor din încăpere, Hardy deduse că lovise la fix. Dar nu de asta sunt aici, continuă el. Mă aflu aici ca să previn arestarea clientului meu.

– Mult noroc! pufni Glitsky.

– N-o să am nevoie de noroc. Dacă tot ce ai este povestea soției, atunci nu ai un caz cu care să te duci în fața unui mare juriu. Trebuie să fi știut asta.

Marlene folosi momentul ca să intre în joc:

– După cum spune Abe, avem multe elemente, Dismas. Dacă individul a ucis cinci oameni, n-ar trebui să umble liber pe străzi.

– Marlene, te rog. Hai să nu ne insultăm reciproc inteligența. Doctorul Kensing nu avea absolut nici un motiv să facă rău familiei.

– Asta crezi tu, replică Glitsky.

Hardy se întoarse cu fața spre el.

– Trebuie să presupun că ai descoperit tu vreun motiv?

Jackman își drese glasul și răspunse în locul lui Glitsky:

– Diz, noi presupunem că omorurile în cazul Markham și al familiei lui au legătură. Cred că ești de acord cu o

asemenea ipoteză de lucru, nu? Însă așa ceva chiar nu e cine știe ce mare scofală. Doctorul Kensing avea o mulțime de motive să-l ucidă pe Markham. Plus mijloace și ocazii.

– Dar nu există dovezi, Clarence. Nu există dovezi palpabile. În cea mai mare parte e vorba de ceva motive.

– Nu face pe prostul, Diz, interveni Marlene. În primul rând, nu avem *ceva* motive, ci o *mulțime* de motive și nimeni altcineva nu le are. În al doilea rând, știm când a fost ucis domnul Markham, iar doctorul Kensing era chiar acolo. Mai mult, continuă ea cu calm, Markahm a murit din pricina substanțelor injectate intravenos, iar clientul tău nu este un amărât de om de serviciu. Are acces la astfel de substanțe. Așadar, avem motive, mijloace și ocazie, iar în privința acestor fapte nu există nici cel mai mic dubiu.

Hardy se încăpățână să repete mantra lui:

– Dar nu există dovezi fizice. Dovezi directe. Nimeni nu l-a văzut comițând fapta și nici o dovadă fizică nu arată că el ar fi făcut-o. Puteți dovedi că *poate* a făcut-o, dar poate că n-a făcut-o, și asta, nu-i nevoie să vă reamintesc, înseamnă îndoială.

– Soția lui spune că el a recunoscut, mârâi Glitsky. Asta e o dovadă. Kensing i-a spus că l-a pompat cu rahat cu o zi înainte de autopsie, înainte să știe cineva că a fost omorât. O, încă nu ai aflat amănuntul ăsta? Glitsky își drese glasul. Te-am sunat noaptea trecută. Credeam că putem vorbi despre asta. Poate că n-ai primit mesajul.

– Ți-am spus să nu-mi interoghezi clientul, ripostă Hardy. Poate că tu n-ai primit mesajul *meu.* Hardy se luptă să nu-și piardă controlul. Nu așa obținea ceea ce dorea. Se întoarse către Ash. Deci soția lui, care îl urăște, spune că el l-a ucis pe amantul ei. Asta e? Nu-l veți condamna niciodată cu așa ceva.

Însă Ash rămase calmă.

– Cred că, împreună cu restul dovezilor, aș putea să o fac, Dismas.

– „Aș putea" nu este extraordinar de convingător, Marlene.

– Vrei să ne ajuți să ne descurcăm mai bine, nu?

Glitsky vorbise pe un ton de gheață.

– De fapt, am o propunere care poate duce la așa ceva, replică Hardy. Nu voi pretinde că doctorul Kensing nu reprezintă principala mea preocupare. Știu că sunteți pe punctul de a-l aresta. La naiba, poate chiar ați eliberat mandatul. Hardy așteptă, dar nimeni nu recunoscu asta. Ceea ce însemna că poate nu era prea târziu. Inspiră scurt. Venise vremea distracției. O să fac un mic preambul, începu el.

– Surpriză!

Hardy îl ignoră pe Glitsky și își îndreptă atenția către Jackman.

– Uite ce e. Să spunem că îl arestezi pe Kensing și îl învinuiești de crimă. Abe l-ar putea aresta chiar azi. Sunt chiar de acord că declarația soției aproape ți-ar aduce o punere sub acuzare dacă o aduci pe femeie în fața marelui juriu. Oricum, va trebui să-mi dai descoperirile, evident.

Descoperirile includeau tot ce avea acuzarea – dovezi fizice, probe, mărturii, rapoarte ale poliției și așa mai departe. Apărarea avea dreptul să afle în întregime cazul acuzării. Era una dintre cele mai importante legi ale justiției, dar Hardy își spuse că nu era o idee rea să le reamintească tuturor că, într-un fel sau altul, el avea să vadă toate probele de care dispunea acuzarea. Era un automatism.

– Însă nu l-ați arestat încă, reluă el, și nici nu l-ați adus în fața marelui juriu. Așadar, încă nu e învinuit de nimic și deci nu trebuie să-mi împărtășiți nimic.

– S-a terminat preambulul? întrebă Glitsky.

Hardy nici măcar nu luă în seamă întreruperea. Își ținea privirea ațintită asupra lui Jackman.

– Ce propun eu este un schimb. Merse repede mai departe. Clarence, în realitate tu vrei să pui laba pe Parnassus. O știi, o știu și eu, o știe toată lumea de aici. Vrei să afli unde e putregaiul și să-l stârpești, dar trebuie să fii atent să nu-l stârpești prea rău ca să nu ucizi și partea sănătoasă. Dacă Parnassus pică, oamenii cei mai loviți vor fi angajații

municipalității. Ar însemna veşti proaste pentru mulți oameni de treabă, dar este cel mai prost scenariu politic pentru tine, Clarence, dacă vrei să-ți păstrezi slujba și să continui treaba bună pe care ai început-o.

Colțurile gurii lui Jackman se lăsară ușor în jos de neplăcere. Hardy își zise că mai avea foarte puțin până să-l scoată din sărite. Atinsese un punct sensibil, așa cum și sperase, de altfel.

– Bun. Și cum se potrivește clientul tău aici? întrebă procurorul.

– Se potrivește pentru că totul este accesibil la Parnassus doar câtă vreme îl cauți pe cel care le-a omorât șeful. Cu toții se așteaptă la asta de la tine. Ca atare, gulerele albe de acolo nu vor face mult tam-tam văzându-ți oamenii căutând prin birouri, și nu se vor apuca să ascundă dosare sau cine știe ce altă obstrucție or mai avea de gând să facă. Însă, din momentul în care îl arestezi pe Kensing, nu mai ai nici un pretext.

Se opri ca să-i lase pe ceilalți să priceapă bine spusele lui, însă Marlene nu vru să aștepte.

– Cu tot respectul, Diz, spui doar tâmpenii. Marele juriu poate căuta oriunde vrea, oricând vrea. N-are nimic de-a face cu clientul tău.

– Nu te contrazic aici, Marlene. Îl puteți aresta și puteți continua ancheta de la Parnassus. Aveți tot dreptul. Și totuși... Se întoarse iarăși către Jackman. Avem de-a face cu firma de asigurări de sănătate care are contract cu municipalitatea, care deja se zbate în pragul falimentului, are probleme de flux de lichidități, lipsă de moralitate, iar acum și-a pierdut și directorul general. Dacă se răspândește zvonul că încercați să închideți acel loc...

– Dar nu asta este intenția noastră, replică Marlene.

Însă Hardy scutură din cap.

– Nu contează. Dacă îl arestați pe Kensing și apoi continuați ancheta, așa o să arate totul. Ceea ce înseamnă că lucrurile o vor lua razna. Cunoașteți cu toții orașul bine.

Totul se exagerează. Tot ce se întâmplă devine un capăt de țară. Ce se va întâmpla când va apărea zvonul că o mulțime de funcționari publici nu vor mai beneficia de asigurare medicală? Nu va fi deloc frumos.

Toate cele prezentate puteau fi adevărate, dar Glitsky nu era deloc convins.

– Și noi vom evita această catastrofă dacă nu îl arestăm pe clientul tău?

– Doar până ce marele juriu își va face treaba. Să zicem treizeci de zile.

– Treizeci de zile! izbucni Glitsky, ca în pragul unei apoplexii. Ai înnebunit? Dacă l-a ucis pe Markham, iar probele mele spun că da, e foarte probabil să-i fi ucis și întreaga familie. Nu-mi pasă dacă prin asta se dărâmă întregul guvern federal, dar individul trebuie să intre la răcoare.

Hardy se întoarse spre Ash.

– Cazul e slab, Marlene. Dacă îl arestați, știți ce se va întâmpla. Parnassus se duce de râpă și după asta, dacă doctorul câștigă la tribunal, și voi vă veți duce de râpă.

Cu toate argumentele prezentate, Jackman nu pierduse nimic din vedere.

– Ai menționat un schimb, Diz. Ne ceri să-ți acordăm treizeci de zile...

– Și descoperirile voastre, adăugă Hardy.

Glitsky ridică mâinile în aer și se ridică în picioare.

– Ce-ai zice și de un șofer personal? Poate și un maseur?

Hardy continuă să-l ignore.

Pe chipul procurorului se citea concentrarea.

– Bine, de dragul acestei discuții, și descoperirile...

– Nici o vorbă! Nu putem face așa ceva, Clarence. Mă duc să-l arestez chiar acum, și fără mandat.

Jackman inspiră adânc. Era mai înalt decât Glitsky cu vreo cinci centimetri și cântărea cu vreo cincisprezece kilograme mai mult, dar acum diferența devenise și mai vizibilă, când omul se controla atât de tare. Procurorul vorbi cu o voce profundă de bas, foarte autoritară:

– *Nu* vei face asta, locotenente! Inspiră încă o dată, apoi continuă pe ton de conversație: Ai avut destul timp înainte de asta ca să-l arestezi pe doctorul Kensing fără mandat, Abe. Tu ești cel care m-a băgat în actul deciziei, iar acum aceasta îmi aparține mie. Sper să fie clar pentru toată lumea.

Glitsky rămăsese fără grai. Privi nedumerit în jurul lui, ba chiar cu ostilitate. Jackman îl ignoră și se întoarse spre Hardy.

– Treizeci de zile și descoperirile contra a ce?

– Contra mărturiei lui în fața marelui juriu.

Năuceală totală. Glitsky scutură din cap uluit de felul cum Hardy le irosise tuturor timpul pentru atât de puțin. Pe chipul lui Marlene se citea o reacție similară. Chiar și Jackman își încrucișă brațele la piept și își lăsă capul într-o parte. Aștepta ca el să continue.

Hardy simți că subiectul nu fusese închis.

– Uite ce e, Clarence, așa cum stau lucrurile acum, când îl vei aduce pe Kensing în fața juriului, o să-i spun să se prevaleze de al cincilea amendament al Constituției. Vei fi norocos dacă vei putea scoate de la el cum îl cheamă. Așa, o ai pe Marlene aici – se întoarse spre ea. Imaginați-vă. Îl aveți pe principalul suspect de crimă răspunzând la orice întrebare a voastră fără avocatul lui acolo. Este visul oricărui procuror.

Însă Ash nu era convinsă.

– Nu e și visul meu, Diz. Vei avea mai mult timp la dispoziție ca să concepi o poveste, de care el se va agăța. Se uită la șeful ei. Nu merge, domnule. În realitate nu ne oferă nimic.

– Ba da, Marlene. Ia gândește-te. Vă ofer opinia unui om din interior despre ce se întâmplă la Parnassus, exact ce aveți nevoie.

– Oricum, putem face rost de ea, Diz.

– De unde? De la cine? Toți ceilalți care lucrează acolo își vor proteja fundurile sau își vor proteja șefii. Chiar și ceilalți doctori.

– Nu-i adevărat. Marele juriu îi va proteja, indiferent ce vor spune acolo. Tocmai pentru așa ceva există juriul, Dismas. Ca oamenii să poată vorbi liber.

– Ai dreptate, Marlene, pentru asta este *menit* să fie. Dar nu întotdeauna lucrurile se petrec așa. Nu vei găsi prea mulți doctori care să vrea să te ajute în efortul tău de a elimina sursa salariilor lor. Dar și chiar dacă vreți doar să-l înhățați pe clientul meu pentru cazul Markham, îl veți avea la dispoziție cât veți dori. Fără obiecții de relevanță, fără alte obiecții, o sesiune complet deschisă.

Marlene se uita fix la Hardy.

Glitsky se dusese la ușă și se sprijinea de cadrul ei, ca o statuie îmbufnată.

– Și dacă omoară din nou? întrebă el. Pe nevastă-sa, de pildă. Mi se face rău numai gândindu-mă. Ție nu?

Jackman interveni între ei:

– Mie mi se pare că a avut toate ocaziile din lume să își omoare nevasta dacă așa ar fi vrut, Abe.

– Dar acum, cu declarația ei, are și mai multe motive.

– Atunci o protejăm, zise Jackman. Sau o mutăm de aici. Sau amândouă. Și mi se pare că Dismas are dreptate oarecum. Fie și numai din instinct de conservare, Kensing nu o să întrerprindă nimic câtă vreme știe că e suspectul nostru principal într-o altă crimă.

Hardy își dădea seama că într-o oarecare măsură Jackman își dovedea acum lipsa de experiență. Criminalii rareori acționau rațional. Numai că, își spuse el cu cinism, despre așa ceva era vorba în politică. Cei lipsiți de experiență preluau controlul. Iar orice dezamăgire personală ar fi nutrit el, merita dacă prin asta clientul lui era pus la adăpost.

Jackman se întoarse din nou spre Glitsky.

– Eu și Marlene am discutat exact despre aceleași lucruri înainte ca Dismas să ajungă aici. Am căzut amândoi de acord că ancheta în cazul Parnassus se va complica de îndată ce îl arestăm pe Markham. Am încercat amândoi să venim cu o

strategie de abordare a problemei. Acum mi se pare că soluția lui Diz are ceva noimă.

Cicatricea lui Glitsky se vedea acum precum o bucată de funie care îi tăia buzele.

– Individul e un criminal, Clarence.

Jackman nu avea chef să se lupte în privința asta. Își păstra raționamentul și calmul, dând răbdător din cap.

– Evident că e posibil. Dar așa cum am spus aici, nu cred că e un pericol pentru comunitate. Nu vreau însă să tai orice posibilitate de a revizui o asemenea evaluare. Zilnic, dacă e nevoie. Între timp însă – se întoarse spre Hardy – sunt tentat, Diz, să accept evaluarea ta în privința Parnassus. Nu vreau să sperii pe nimeni de acolo. Nu...

Discursul fu întrerupt de sunetul ușii trântite în urma lui Glitsky, care ieșise ca o furtună.

Dincolo de libertatea clientului său și de descoperirile făcute de procuratură, Hardy intenționase inițial să mai vină cu o solicitare către procuratură. În mod normal, depindea de Jackman, și, cerându-i acestuia permisiunea, Hardy ar fi putut continua mica șaradă jucată. Însă retragerea abruptă a lui Glitsky schimbase starea de spirit a celorlalți, așa că Hardy își spuse că a cere mai mult într-un asemenea moment însemna să-și forțeze norocul.

Numai că problema rămânea valabilă, iar cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât părea să conteze mai puțin dacă cerea mai întâi permisiunea lui Jackman. Avea nevoie de un răspuns și avea nevoie de el acum. Clientul lui nu scăpase de necazuri. Iar Hardy nu încălca teritoriul nimănui dacă vorbea direct cu John Strout. Dacă medicul legist descoperea ceva, oricum le-ar fi dat raportul lui Jackman și lui Glitsky.

Hardy nu ascundea nimic – motive sau acțiuni. Sau cel puțin așa se amăgea.

Ieși prin ușa din spate a clădirii de-a lungul pasarelei acoperite care ducea spre închisoare în stânga și spre morgă

în dreapta. Aerul mirosea vag a apă sărată, dar și a flori de la imensul centru comercial de după colț. Hardy avea sentimentul că reușise câteva lucruri în cursul acelei zile. După ce avea să termine cu Strout, trebuia să-și aducă aminte să cumpere un buchet de flori pentru Frannie, și chiar și pentru fiică-sa. Era vineri seara. Sfârșitul de săptămână se prefigura plin de promisiuni, și poate că el și familia lui găseau ceva timp să petreacă împreună, dacă își dădeau silința.

Strout efectua o autopsie în acel moment, însă fata de la recepție îi spuse lui Hardy că nu ar fi trebuit să mai dureze mult. Era dispus să aștepte? Hardy îi răspunse că da.

Biroul medicului legist – spre deosebire de morgă – însemna un muzeu veritabil de arme antice și moderne, și de instrumente de tortură. Întotdeauna un loc interesant de vizitat, încăperea nu era protejată cu nici un fel de mijloace de securitate. Toate obiectele bizare ale lui Strout se găseau în spațiu deschis pentru a fi admirate, ținute și, pentru cei cu inima tare, testate. Hardy își spuse că dacă vreunul dintre subordonații lui Strout se supăra vreodată, putea isca un adevărat masacru cu ceea ce se găsea acolo – putea înjunghia câțiva oameni cu săbii sau cuțite, putea arunca alți oameni în aer cu grenade de mână și putea împușca restul cu panoplia de arme automate din arsenal.

Hardy se așeză pe canapeaua de lângă garotă și se gândi la victoria reputată în biroul procurorului și la șansele de succes ale următoarei lui mutări. Își propuse să-și reamintească faptul că important era să-și țină clientul departe de pușcărie. Știa că presiunea constantă exercitată de Glitsky, manipularea juriului de către Marlene și comportamentul dificil și imprevizibil al lui Kensing aveau darul de a face cele treizeci de zile promise de Jackman să se evapore precum ceața dimineții. Hardy trebuia să aibă ceva mai mult la îndemână, în ciuda riscului ca tot ce avea de gând să propună să ducă, de fapt, la întărirea argumentelor acuzării împotriva clientului său.

Își dădu seama că situația ajunsese să semene cu un joc de noroc, iar asta îl deranja. Dar simțea că nu avea de ales. Lațul se strângea în jurul gâtului clientului său. Ceva din el îi spunea că riscul merita asumat. Dar dacă se înșela...

– Dacă vrei, pot petrece frânghia aia în jurul gâtului tău și o pot strânge puțin. Mi s-a spus că are efecte excelente pentru libido. Strout se referea la garotă și, mai mult de atât, la asfixia erotică și intensitatea orgasmului care apărea în timpul spânzurării sau al altor forme de strangulare. Se pare că e la modă în ultimii ani, deși după mine pur și simplu nu merită efortul. Dar poate mă înșel. Multă lume pare să fi încercat. În fine, ce mai faci?

Cei doi sporovăiră pe teme banale câteva minute, în vreme ce Strout își verifica mesajele. După ce trecu în spatele biroului și Hardy se mută pe un alt scaun, trecură la afaceri.

După ce Hardy termină, Strout se scărpină pe gât.

– Stai să pricep bine, zise el. Vii aici ca un cetățean oarecare ca să-mi ceri să fac o autopsie unui alt pacient de la Portola care a murit în aceeași zi ca și domnul Markham?

– Dacă nu cumva deja ai efectuat-o.

– Cum se numea subiectul?

– James Lector.

Strout scutură din cap.

– Nu, n-am făcut-o. Dar la spital se efectuează necropsia în mod automat. Știai?

– Și nu ratează niciodată nimic, nu?

Era o observație pertinentă, și Strout o acceptă cu un gest al mâinii.

– Cât de aproape a fost decesul de ora morții lui Markham?

– În decurs de câteva minute.

– Dacă mă uit, ce să caut mai exact?

– Asta nu știu.

Strout își scoase ochelarii cu ramă de baga, suflă peste ei, apoi și-i puse la loc. Medicul legist avea o față mobilă, care părea să se întindă simultan în mai multe direcții.

– Poate nu pricep eu unde vrei să ajungi. Dacă spui că Glitsky crede că domnul Markham a fost omorât de clientul tău, atunci cum îl ajută pe acesta faptul că un alt cadavru se dovedește a fi fost injectat cu potasiu în aceeași zi?

– Nu-l ajută, fu Hardy de acord. Sper să nu fie potasiu.

Ce spera el în realitate era ca James Lector să fie cazul numărul doisprezece de deces inexplicabil. Nu l-ar fi scăpat pe Kensing, dar ar fi putut să-i ușureze întru câtva situația.

– Oricum, continuă el, nu ar fi mai bine să aflăm cu certitudine de ce a murit Lector?

– Întotdeauna, încuviință Strout. Se gândi câteva clipe. Și de ce aș vrea eu să cer să se facă această autopsie din nou?

Hardy ridică din umeri.

– Ai hotărât că decesul lui Lector e suspect, de vreme ce a murit la doar câteva clipe după un alt om în același salon din același spital.

Medicul legist dădu din cap de două ori. Trase o grenadă de mână pe care o folosea drept contragreutate și o rostogoli gânditor de câteva ori pe blocnotesul din fața lui. Hardy urmări sfera mortală cum se răsucește și încercă să nu se gândească ce s-ar fi întâmplat în cazul în care cuiul de siguranță ar fi ieșit de la locul lui din greșeală.

În cele din urmă, Strout opri grenada din rostogolire. Îl măsură pe Hardy cu privirea pe deasupra ochelarilor.

– Îmi ascunzi ceva, declară el.

– Nu intenționat. Pe cuvânt.

– Dacă fac asta – și încă nu am promis, ține cont –, atunci vreau să știu ce cauți și de ce.

Hardy își desfăcu palmele, dând de înțeles că nu ascundea nimic.

– Cred că există o mică șansă ca James Lector să fie ultimul dintr-o serie de omucideri petrecute la Portola. Afirmația îl făcu pe Strout să se așeze mai bine pe scaun, și pe Hardy să continue: Moartea lui Lector poate că a fost naturală sau nu, și poate că a avut legătură cu moartea lui Tim Markham sau nu, concluzionă el. Cu siguranță însă că, dacă

Lector a fost ucis și a murit din *altă* cauză decât Markham, atunci la Portola se petrec mult mai multe lucruri decât se poate vedea cu ochiul liber.

– Dar, repet, chestia asta nu l-ar ajuta prea mult pe clientul tău.

– Poate că nu, John, dar trebuie să descopăr alte dovezi de crimă înainte de a pretinde că nu a existat implicare din partea clientului meu. Nu-mi spune – îmi dau seama că asta nu dovedește că nu el l-a omorât pe Markham. Însă cel puțin este un început, iar eu am nevoie de un loc de unde să încep căutările.

Strout se gândea la toate implicațiile afacerii.

– Ai permisiunea familiei lui Lector? întrebă el. Când sunt programate funeraliile?

– Nu, și nu știu. Dacă ai cere o autopsie, nu am avea nevoie ca familia să... Ideea nu funcționa, așa că se opri. Ce e?

– Cred că am menționat faptul că s-a efectuat deja o necropsie. Dacă s-a găsit o cauză a morții cu care familia s-a împăcat și vin eu să spun că vreau să mai cercetez o dată cadavrul, se va stârni agitație mare, atât la spital, cât și în familie. Mai ales dacă funeraliile sunt mâine sau au fost, să zicem, de dimineață și va trebui să deshumăm trupul.

Însă ceva din teoria aceasta îi stârnise interesul lui Strout. Dacă era cineva care omora în serie oameni într-un spital din San Francisco, atunci era treaba lui să cunoască detalii despre asta.

– Ce vreau să spun e că o putem face fără permisiunea cuiva dacă am un motiv destul de bun, iar eu nu sunt sigur de asta. Dar oricum am proceda, ar fi mai bine să cerem frumos și să obținem un acord din partea familiei.

– O să discut cu ei, promise Hardy.

– Atunci închei un târg cu tine, Diz. Dacă se dovedește că nu deranjează pe nimeni asemenea acțiune, atunci o facem. Dar dacă familia zice nu, va trebui să te duci la tribunal și să

convingi un judecător să semneze un ordin. N-o s-o fac pe cont propriu.

Hardy își zise că mai mult de atât nu putea obține. Nu ezită nici o secundă.

– S-a făcut! replică el. Vei fi bucuros că accepți, John. Zece contra unu că vei descoperi ceva.

Pe chipul lui Strout se așternu o expresie vicleană.

– Zece contra unu, ei? Cât pui la bătaie?

Hardy se gândi câteva clipe.

– Merg cu o sută, zise el.

– O sută de biștari? Dacă pierzi, îmi datorezi o mie?

– Corect.

– Am încheiat târgul.

Strout întinse mâna și Hardy ezită o secundă, apoi i-o strânse.

18

Era vineri după-amiază, cel mai bun moment să o facă.

Joanne îi anunță cu vocea ei plăcută, de profesionistă. Evident că ea era la curent cu toate, după ce bătuse la mașină documentele, dar nu trăda prin nimic acest lucru. Vizavi de birou, la mica masă de conferință, se afla și Costanza Eu, Cozzie pe scurt, directorul de Resurse Umane al companiei Parnassus. Întrunirea urma să fie și trebuia să se desfășoare ca la carte. Malachi Ross, care stătea la birou, nu se ridică în picioare când intră Driscoll.

– Brendan. Ross nici măcar nu se mai obosi să schițeze un zâmbet de bun venit. Ia loc!

Driscoll se apropia de patruzeci de ani. Foarte pedant, purta o mustață îngrijit tunsă pe un chip neobișnuit de atrăgător și întru câtva asimetric. Cu trupul lui puternic și părul scurt și închis la culoare, vopsit într-un blond discret la capete, Driscoll putea fi oricând luat drept un actor care întruchipa rolul unui director executiv tânăr și cam ticălos în orice telenovelă. După cum arăta, nimeni n-ar fi spus că era doar un secretar sau – așa cum îi spusese întotdeauna Markham – un asistent executiv. Astăzi el purta o cravată albastră și un costum negru de afaceri. Abia făcuse un pas în biroul lui Ross, că aruncă o privire rapidă spre Cozzie și își dădu seama despre ce era vorba.

Nu se așeză pe scaunul lui preferat. În schimb, se apropie de el și își puse mâinile pe spătar.

– Sperasem să am timp să fac ordine printre documentele lui Tim înainte de a se ajunge la asta, rosti el. Deși, evident, înțeleg. Dar voi face tot ce voi putea în următoarele două săptămâni.

Ross schiță o expresie de dezamăgire.

– Nu cred că va fi necesar, Brendan. Am decis, și consiliul a fost de acord, că de mâine nu mai e nevoie de tine aici. Avea plicul gros pe birou în fața lui. Îl ridică. Am inclus un cec în schimbul preavizului tău de două săptămâni, iar peste asta un bonus pe care cred că-l vei considera rezonabil. Datorită timpului îndelungat petrecut în firmă, precum și a faptului că domnul Markham îți aprecia în mod deosebit serviciile, consiliul a aprobat să-ți plătască șapte luni salariu plin, încă cinci luni jumătate de salariu, și, desigur, mai e fondul de pensie și niște scrisori de recomandare din partea mea și a altor câtorva membri ai consiliului. Totodată, ai opțiunea de a te bucura în continuare de polița de asigurare medicală pentru angajați.

Driscoll rămase pironit locului. Pe chip i se citeau emoțiile amestecate. În cele din urmă, dădu din cap și înghiți în sec, acceptând faptul ca atare.

– Mulțumesc, doctore. E foarte generos din partea dumitale. Presupun că vei dori cheile, permisul meu de parcare și așa mai departe.

În vreme ce rostea cuvintele, își scoase portofelul, apoi își băgă mâna în buzunar. După ce depuse obiectele pe biroul lui Ross, rămase nemișcat preț de câteva clipe. Într-un târziu, își drese glasul.

– Agenda lui de lucru în cea mai mare parte se află în computerul de la biroul meu, deși există o copie incompletă în sertarul din dreapta sus al biroului. Nu am ajuns să-i sun încă pe toți cei cu care avea întâlnire. Mai există niște corespondență netrimisă și cred că mai multe note interne. Dacă vreți să trimiteți pe cineva cu mine, voi fi fericit să tipăresc...

Însă Ross aruncă o privire, îndemnând-o pe Cozzie să intervină.

– Nu e nevoie, Brendan. Vom parcurge toate acele materiale în săptămânile care vin. Procedura standard spune că preferăm să te escortăm din clădire chiar după terminarea acestei întrevederi. Zâmbi cu căldura unei cobre. Înțelegem că procedura poate fi un pic dezamăgitoare, dar sunt convinsă că înțelegi că nu e vorba de nimic personal. Unii oameni... Lăsă fraza neterminată, apoi clătină din cap și continuă: Conținutul dulapului de lângă biroul tău, inclusiv puloverul și alte bunuri personale, se găsește deja în cutii afară. Cei de la securitate te vor ajuta cu ele.

Driscoll renunță la atitudinea scorțoasă și se întoarse spre Ross.

– Ce veți face cu dosarele personale ale domnului Markham? A lăsat instrucțiuni foarte clare că ar trebui... în fine, ce ar trebui să fac dacă...

– O să ne ocupăm noi de ele, rosti Ross pe ton liniștitor. Nu-ți face griji. Așa cum știi, domnul Markham a lăsat descrieri ale proiectelor lui și instrucțiuni detaliate pentru consiliul de administrație tocmai în eventualitatea unui astfel de eveniment tragic. Ross se ridică pe jumătate de pe scaun și zâmbi. Voiam să-ți mulțumesc din nou pentru loialitate și discreție. Iar acum, și pentru cooperare.

Era o concediere, iar la semnul invizibil al lui Ross, Cozzie se ridică în picioare, înconjură masa și îl ghidă pe Driscoll, în mod clar aflat în stare de șoc, spre ușă, spunându-i:

– Ce zi minunată ca să-ți începi noua ta viață! Privește albastrul cerului pe fereastră. Nici nu-mi amintesc de când n-am mai văzut un cer așa de limpede. Și când te gândești ce furtună a fost în ultimele zile...

Concedierea lui Brendan Driscoll, acel șoarece nesuferit, fusese prima, chiar dacă minusculă, rază de soare din viața lui după moartea lui Markham. De îndată ce Cozzie ieși din biroul lui, Ross se ridică de la birou, se duse la bar și își turnă

o porție generoasă și vâscoasă de votcă din sticla de Skyy pe care o ținea în congelator. Scena cu accente dramatice legată de concedierea lui Driscoll îi dispăru din minte în zece minute, în vreme ce își savura băutura. Joanne îl sună pe interior ca să-l anunțe că totul se terminase. Driscoll ieșise din clădire.

Ross părăsi biroul, îi spuse o glumă fără sare și piper lui Joanne, apoi coti la dreapta pe coridorul mochetat. Geamurile înalte de la podea la tavan din stânga lui îl făceau să se simtă aproape ca și cum mergea pe aer – golful scânteia dedesubt, în vreme ce podul Bay, deja aglomerat de trafic, părea atât de aproape, încât îl putea atinge. Se așeză la fosta masă de lucru a lui Driscoll, din zona de recepție a biroului lui Markham, copleșit de un sentiment ciudat de mulțumire. Își dădu seama că peste două săptămâni Joanne avea să stea acolo, iar el se va fi mutat în apartamentul somptuos din spatele lui. Era momentul culminant al scării ierarhice alunecoase pe care se cățărase pe tot parcursul vieții lui de adult.

La fiecare treaptă a scării, făcuse tot ce trebuia să facă pentru a ajunge acolo. Nu exista nici o îndoială – așa cum afirmaseră cei din consiliul de administrație – că el era cel mai bine înzestrat ca să se ocupe de diversele treburi de conducere. Iar acum, că amestecul și ipocrizia lui Markham erau de domeniul trecutului, Ross credea că poate transforma întreaga afacere în câteva luni de zile. Problema era dacă reușea să păstreze compania pe linia de plutire până atunci.

Își zise că era pregătit pentru așa ceva. Avea idei. Trimiterea acelei facturi mai mari cu treisprezece milioane către municipalitate pentru depășirea cheltuielilor pentru asigurările medicale fusese una dintre aceste idei, deși fusese doar o măsură provizorie de stopare a hemoragiei financiare. Pe termen scurt, pusese municipalitatea pe jar. Pe termen lung, planurile lui aveau să oprească hemoragia și să readucă Parnassus într-o stare de sănătate financiară.

În vreme ce aștepta să se aprindă ecranul computerului, trase sertarele biroului lui Driscoll, unul câte unul, și dădu

satisfăcut din cap. Făcuseră o treabă bună luând totul de acolo. Se aștepta să găsească dosarele importante dincolo de ușa închisă a vechiului birou al lui Markham. Ross intenționa să vină în weekend și să citească cu grijă fiecare pagină a materialelor. Între timp, mai avea o oră la dispoziție până la sfârșitul programului și încă o oră după aceea până la întâlnirea de la cină, iar el voia să se asigure că în computerul lui Driscoll nu se găsea nimic incomod.

Cu multă vreme în urmă, înainte ca banii pentru companie să devină o problemă așa de mare, Ross achiziționase un sistem computerizat de ultimă generație, pe care continua să-l socotească una dintre cele mai înțelepte investiții făcute de el. Programul personalizat de afaceri pe care îl comandase permitea accesul nelimitat la toate fișierele anumitor angajați, cum ar fi Cozzie și el însuși, cărora li se dăduseră ceea ce ei denumeau „privilegii de operator". Prin aceasta, Departamentul de resurse umane al lui Ross știa aproape tot ce se întâmpla. Rutinele de securitate ale programului puteau chiar socoti numărul de apăsări pe taste într-o oră, astfel încât departamentul cunoștea ce secretare erau utilizate mai puțin sau, mai precis, care erau leneșe pur și simplu. În aceeași manieră, dacă un angajat petrecea prea mult timp pe internet, sau scria cine știe ce scenariu sau scrisoare de amor în timpul de lucru, Cozzie afla despre asta la sfârșitul fiecărei săptămâni, când apăreau rapoartele. Împreună cu Ross trecea aceste rapoarte în revistă, iar apoi decideau care individ avea nevoie de o lecție de disciplină, căci oricine era vinovat de ceva. Ross socotea asta un lucru minunat – legi care guvernau fiecare comportament, și aplicarea lor selectivă împotriva oamenilor care intrau în dizgrație.

Singurul care reușise să păcălească sistemul fusese Brendan Driscoll, poate cel mai nesuferit individ din companie. Individul scria scrisori de amor, nuvele și poezie la computerul lui, sau vizita site-uri porno pe internet. Când Markham era plecat în călătorii, vorbea uneori cu prietenii lui la telefon câte o jumătate de zi (căci și sistemul de telefonie

făcea, evident, parte din același sistem). Însă Driscoll scăpase de consecințe pentru că Markham nu voise niciodată să-l dea afară.

Acum Ross ședea la terminalul acestui individ. Driscoll avea o parolă pentru fișierele personale, dar Ross dispunea de propria parolă de „operator privilegiat", parolă care o depășea ca putere pe cea a lui Driscoll. Își tastă propriile inițiale și parola, apoi apăru un al doilea director de fișiere pe ecran, moment în care Ross schiță, inconștient, un rânjet victorios.

Hotelul Mandarin Oriental, unul dintre cele mai frumoase din San Francisco, avea un soi de opulență discretă pe care Ross Malachi o găsea încântătoare. Totodată, hotelul se găsea la distanță mică de mers pe jos de biroul lui, iar o plimbare lejeră într-o astfel de seară minunată era și mai plăcută decât de obicei. După ultimele zile înfiorătoare pe care le avusese – nu doar din cauza morții lui Markham, ci și a agitației stârnite de informațiile apărute în „CityTalk" –, simțea nevoia să se bucure de puțină liniște.

Anumite detalii despre Eric Kensing pe care le găsise în computerul lui Driscoll și despre existența cărora nu știuse nimic îl mai alinaseră întru câtva. Exista acolo o adevărată corespondență despre soția lui Kensing, Ann, răspunsurile lui Markham la ceea ce păreau să fie mesaje de șantaj emoțional (în cel mai bun caz) folosite de Kensing pentru a-și menține slujba, note interne, referințe la plăți în bani gheață, stipendii private, ultimatumuri. Uluitor! Tipărise toate documentele și îi ceruse lui Joanne să le livreze procurorului districtual prin curier.

Tipărise și alte câteva documente. Pe acestea le pusese în geanta lui și șterse originalele din computer.

Nancy și fetele erau la Lake Tahoe în weekend. Îi spusese soției să-l roage pe pilotul lor, Darren, să le ducă acolo. El avea mult de lucru și, după toate probabilitățile, programul infernal avea să continue în weekend și în viitorul previzibil.

Îi spusese toate astea miercuri seara. Erau în dormitor amândoi și se pregăteau să iasă la cină. Ușa dinspre hol era deschisă. Auzeau fetele afară, jucându-se cu Bette, doica lor. Nancy se bosumflase. Avea să-i ducă dorul cumplit de mult, mai ales *așa*. Aruncând o privire spre ușa deschisă, cu vocile la nici zece metri depărtare, ea își desfăcuse fermoarul de la fustă și și-o dăduse jos, lăsând-o să cadă pe podea. Întorcându-se cu spatele la el, se aplecase și își pusese coatele pe biroul vechi de scris, în stil italian, de la capul patului matrimonial. Peste umăr îi aruncase privirea ei de „Te provoc, avem două minute la dispoziție" și șoptise imperios:

– Mi-ar fi mai ușor să plec dacă mi-ai oferi ceva memorabil.

– Bună seara, domnule Ross, și bine ați revenit la Silks. Păreți a fi într-o dispoziție excelentă.

Ross ieși din reverie și zâmbi.

– Bună, Victor. Mă bucur să revin aici.

– Pe aici, rosti omul. Oaspetele dumneavoastră a ajuns deja de câteva minute.

Oaspetele era Ron Medras, un bărbat bine legat, atletic, de patruzeci și ceva de ani, vicepreședinte la Biosynth, o firmă care cu aproximativ opt ani în urmă era doar o fabricuță de medicamente. Firma acționa pe o nișă pe care și-o croise singură, producând medicamente generice la prețuri mici, înlocuitoare de aspirină, Tylenol, siropuri contra răcelii și gripei pentru copii și antiinflamatoare. Cu opt ani în urmă, cuprinși de frenezia megafuziunilor și a achizițiilor de companii, precum și a exploziei prețurilor acțiunilor care se întindeau ca o pătură groasă peste Silicon Valley, Medras și alți câțiva directori de la Biosynth deciseseră că vilele lor cu trei dormitoare din Mountain View sau Gilroy erau foarte bune, dar reședințele cu șase dormitoare din Atherton sau Los Altos Hill erau și mai bune.

Cei de la Biosynth știau că pot produce cu ușurință echivalentul sau cvasiechivalentul produselor care aduceau miliarde și miliarde de dolari unor mari companii precum

Merck, Bristol-Myers Squibb, Pfizer. Ce le lipsea era marketingul, mai ales marketingul *agresiv* axat pe clienții mari – spitale și case de asigurări de sănătate. În loc de asta, compania își vindea majoritatea producției unor lanțuri de farmacii de mâna a doua. Situația avea să se schimbe.

În seara asta, Medras venise să vândă. Ross nu era nici pe departe cel mai mare client al lui, dar rămânea unul important. Asta se întâmpla deoarece exista mereu o oarecare rezistență la apariția unui medicament nou pe piață, iar Ross se dovedise de nenumărate ori dornic să introducă noile produse Biosynth în nomenclatorul celor de la Parnassus aproape imediat ce acestea intrau în producție. Un astfel de procedeu stârnea adesea un efect de bulgăre de zăpadă. San Francisco nu era o piață uriașă, dar se bucura de o vizibilitate enormă. Prin asta, devenea foarte importantă pentru scopurile Biosynth. Când se ducea la companii de zece sau de douăzeci de ori mai mari ca Parnassus, Medras putea afirma: „Medicamentele sunt atât de bune, încât principalul furnizor de servicii medicale din San Francisco le-a trecut în nomenclator". Fie impresionați, fie liniștiți, alți directori medicali se apucau în acel moment să cumpere.

Timp de zece sau cincisprezece minute, la un pahar de aperitiv, cei doi bărbați discutară despre Tim Markham, deplângându-i moartea. Își amintiră de momentele bune petrecute cu el și îi lăudară viziunea, stilul de conducere și personalitatea. Numai că într-o astfel de atmosferă, în față cu un platou hors d'oeuvres încărcat poate cu cel mai bun sashimi din emisfera vestică, era greu să-ți menții o atitudine sobră. Când ospătarul îi dădu lui Medras să guste din sticla de Latour 1989 pe care o comandaseră la coastele de miel, cei doi trecuseră deja la subiecte mai plăcute. Petrecură o oră destinsă discutând despre jocul lor de golf, despre „jucăriile" noi pe care le achiziționaseră (Medras tocmai cumpărase în leasing o nouă aeronavă Saratoga), despre ponturi și oportunități de investiții.

Lui Ross îi plăcea aroma de alune a lichiorului Frangelico, și tocmai se bucura de al doilea pahar care îi însoțea cafeaua când Medras ajunse în fine la motivul adevărat al întâlnirii lor. Biosynth lucrase la un produs nou în ultimul an și ceva. Păstrat în cel mai mare secret până în acel moment, produsul aștepta aprobarea FDA, iar Medras aflase din surse sigure că verdictul avea să fie pozitiv în circa o lună de zile. Compania reușise să găsească o metodă care le permitea să fabrice insulină la o cincime din costurile curente de producție.

Ross își lăsă paharul pe masă.

– O cincime, adică douăzeci la sută?

Medras dădu din cap, cu o lucire de lăcomie în ochi.

– Iar economiile le-am trece direct în contul tău.

Ross făcu repede calculele în minte.

– Un dolar doza? Asiguratii pot acoperi singuri costul. Ar duce întreaga hardughie de pe roșu pe verde.

– Da. Și noi credem la fel. Deși, evident, există și unele obstacole.

– Întotdeauna există.

Dar Ross știa că dacă o firmă precum Parnassus se implica, multe dintre aceste obstacole puteau fi ușor depășite. De pildă, era posibil ca plângerile legate de potențialele efecte secundare să nu fie trimise mai departe guvernului. Iar dacă noua insulină ajungea în nomenclator, credibilitatea medicamentului putea crește instantaneu.

– Voiam să-ți dau de știre despre asta, continuă Medras, pentru că agenții noștri de vânzări vor începe să sune personalul medical de la tine peste două săptămâni. Ne-ar plăcea să trimitem destule mostre acolo, cu suficientă documentație atașată, ca atunci când vom începe să vindem cu adevărat, oamenii să se obișnuiască întru câtva cu produsul, indiferent că e vorba de medici sau de pacienți. Chestia asta este o realizare incredibilă, Malachi. De-a dreptul revoluționară.

Ross îl credea, deși nu era nevoie de așa ceva. Era treaba FDA să verifice produsul. Iar dacă agenția nu reușea să-și

facă treaba, Ross nu se considera cu nimic dator să fie câinele de pază al autorităților.

Avea propria misiune, anume să demonstreze că medicina de calitate și profitul nu sunt incompatibile. Relațiile pe care el și alți directori medicali asemenea lui și le făcuseră cu Biosynth și alte companii asemănătoare ajutau la transformarea conceptului de sănătate globală în realitate. Insulina la cost mic reprezenta doar un exemplu din alte câteva sute. Dacă era nevoie, cineva trebuia să le impună oamenilor și astfel de produse. Nu exista altă cale și nici tâmpenii precum gratuități oferite fără scopuri ascunse.

După ce se asigură că noul său produs va apărea în nomenclatorul Parnassus de îndată ce va fi aprobat de către FDA, Medras achită nota de plată, își termină cafeaua și își luă rămas-bun. După plecarea lui, Ross rămase la masă ca să-și termine băutura. Încăperea devenea tot mai aglomerată pe măsură ce perechi sau grupuri de patru persoane bine îmbrăcate își făceau apariția, așa că Ross se lăsă pe spătarul scaunului ca să se bucure de priveliștea oferită de poziția lui socială. Apoi se aplecă și ridică geanta-diplomat din piele pe care i-o lăsase Medras. Își împinse scaunul înapoi câțiva centimetri, suficient cât să deschidă geanta în poală. Înăuntru se găseau trei pachete de bancnote de o sută, o cheie în formă de card de credit și o foaie cu antetul Biosynth pe care Medras scrisese numărul unei camere.

Cinci minute mai târziu și la patruzeci și două de etaje deasupra orașului, Ross ducea geanta cu el în vreme ce ieșea din ascensor și traversa pasarela închisă din sticlă care unea cele două turnuri ale complexului Mandarin Oriental. Se întunecase complet afară și luminile orașului scânteiau la mare distanță sub el. Ross se oprea întotdeauna acolo, bucurându-se de senzația de vertij, de plutire deasupra tuturor.

Când ajunse la ușă, inseră cardul, ciocăni și împinse ușa.

– Domnul Ross?

O voce dulce ca o muzică, educată și rafinată. Goală, femeia apăru din dormitor. Era o tânără japoneză extrem de

atrăgătoare. Privirea lui Ross se opri asupra unui mic tatuaj în formă de pumnal de deasupra sânului ei drept. Pumnalul era îndreptat în jos și sfârșea cu vârful în dreptul sfârcului, străpuns de un mic inel de aur.

– Bună seara, rosti femeia, cu o mică plecăciune. Eu sunt Kumiko. Dați-mi voie să vă ajut cu hainele.

19

Ceva ciudat se întâmpla iarăşi cu vremea – noaptea devenise aproape sufocantă.

Bracco şi Fisk stăteau în maşină în faţa casei lui Glitsky. Bracco era la volan; geamul din dreptul lui era lăsat complet, iar poliţistul îşi odihnea cotul pe marginea de metal. Bracco mesteca o scobitoare pe care o luase de pe tejgheaua unui fast-food de pe Clement, de unde cei doi îşi cumpăraseră de mâncare şi de băut.

Şi Fisk îşi coborâse geamul şi acum se foia pe scaun. Îşi sorbi ultima înghiţitură de suc.

– Nu vine. Ce tâmpenie!

Bracco îşi întoarse capul.

– Nu trebuie să rămâi. O să-i spun că ai fost obligat să te duci undeva. Poţi lua maşina. Ajung eu cumva acasă. Ai familie, Harlen. Şi el are. Va înţelege.

– De dimineaţă nu părea chiar aşa de înţelegător.

Era adevărat. Glitsky venise la biroul lui Fisk de îndată ce intrase în departament şi se oferise cu voce tare să-l transfere imediat la oricare alt departament dacă Fisk nu mai voia să rămână la Omucideri. Inspectorii care anchetau omoruri nu plecau devreme acasă. Înţelegea chestia asta şi inspectorul Fisk?

„Deşi acum, îşi zise Fisk, nu mai e deloc devreme." Era ora nouă seara.

– Nu ne aşteaptă, Darrell. Nu-mi pasă ce ţi-a spus ţie. A plecat devreme de la birou, negru de supărare, iar acum

probabil că își petrece noaptea, dacă nu tot weekendul, în altă parte.

– Atunci du-te. Darrell scoase cheile din contact și le aruncă în poala partenerului său. Dar eu rămân.

Fisk plesni cu palma în tabla portierei din dreptul lui.

– Ideea e că nu pot pleca singur. Dacă mergem amândoi, bine, spunem că am fost obosiți. Dar dacă plec doar eu, și tu încă ești aici...

Lui Bracco îi mai rămăsese încă destul suc Dr. Pepper, așa că acum își duse paiul la buze. După ce îl luă, înghiți sorbitura și zise:

– Mi-a spus să mă prezint zilnic la raport. Personal.

– Zău? Ei bine, el nu e aici, în caz că n-ai observat. Nu era la secție când am venit noi. Nu se așteaptă ca tu să stai după el pentru a-i da raportul. Este clar că a uitat cu totul de noi.

O ridicare din umeri.

– Poate.

Însă Fisk își continuă tirada:

– Și dacă a murit, ce se va întâmpla? Te duci să-i dai raportul la mormânt? Să știi că există și excepții de la reguli.

– Este prima zi, Harlen. Nu faci excepții în prima zi când faci o treabă. De-astea le spune reguli. Se uită în oglinda retrovizoare și zări niște faruri cotind pe stradă. Vine cineva.

Fisk se răsuci pe scaun.

– Nu-i el.

– Pe cinci dolari că e.

– S-a făcut.

Furios din pricina a ceea ce el socotea uzurparea prerogativelor lui de a face arestări de către Jackman și Ash, ca și de jocul murdar practicat de Hardy pe socoteala lui, Glitsky nu mai avusese chef de lucru în acea zi. Se puteau duce cu toții naibii.

Până să ajungă acasă, decisese să-și ia și tot weekendul liber. Își pusese pagerul și telefonul mobil în noptiera de lângă

pat, după care zărise biletul lui Orel în care îi amintea că el și Raney plecaseră după ore cu clubul de snowboarding ca o ultimă tentativă de a se mai distra pe pârtii înainte de venirea verii. Așadar, rămăsese fără copii pe durata weekendului. Era cu adevărat liber.

Când ajunsese și Treya acasă, o întrebase dacă avea chef de o noapte petrecută în oraș. Nu fusese nevoie să întrebe și a doua oară. Se duseseră la un local cu specific marocan, unde mâncaseră cu degetele, așezați pe podea, spălând totul cu ceai fierbinte și dulce, turnat de ospătar direct de la înălțimea șoldului în cănile de pe jos, fără să verse o singură picătură de licoare. Un spectacol minunat.

Noaptea era atât de frumoasă, încât deciseseră să meargă pe jos până la Ocean Beach. Pe drumul de întoarcere, ceea ce simțiseră când se atinseră întâmplător îi făcu să-și dorească să se întoarcă acasă.

Găsiră un loc de parcare liber la patru case distanță de locuința lor, ceea ce îi făcu pe amândoi să se gândească la faptul că asta era noaptea lor norocoasă, totul mergând șnur pentru a le oferi lor un pic de liniște și de intimitate. Glitsky o luă pe Treya pe după umăr, iar ea își petrecu brațul pe după șoldul lui.

– Nu te uita acum, zise Treya. Zărind doi bărbați care coborau din mașina lor și se îndreptau spre ei. Să sperăm că sunt niște golani care vor să ne jefuiască, șopti ea. Îi omorâm repede și intrăm în casă.

– Sunt golani, așa e, replică Glitsky în șoaptă. Apoi, un pic mai tare: Domnilor. Ați ieșit la o plimbărică de seară?

– Ne-ați cerut să ne prezentăm zilnic la raport, domnule, explică Bracco.

– Dacă nu e momentul potrivit...

Fisk lăsă clar să se înțeleagă că asta era și părerea lui.

– Nu, este un moment minunat, Harlen.

– Un moment minunat! fu Treya de acord, dând din cap spre Fisk. Un moment magnific!

Glitsky o atinse pe braț.

– Cred că nici unul din voi nu o cunoaște pe soția mea. Treya. Inspectorii Fisk și Bracco.

– *Enchantée,* rosti ea cu un accent franțuzesc acceptabil. Zâmbetul care îi apăru pe chip părea sincer. Am auzit multe despre amândoi.

Pe de o parte, Glitsky era încântat că Darrel Bracco îi urmase cuvânt cu cuvânt instrucțiunile. Pe de alta, nu avea chef ca oamenii lui să capete obiceiul de a veni la el acasă. Acum însă nu mai avea ce să schimbe. Noaptea romantică alături de soție continuă când ea i se așeză alături pe canapea. Bracco și Fisk stăteau pe scaune pe care și le aduseseră din bucătăria mult prea mică.

– Deci e vorba de Parnassus? întrebă ea cu o voce plăcută. Deranjează pe cineva dacă stau și eu?

Nu apăru nici o obiecție.

Bracco scosese carnețelul pe masa de cafea din fața lui. Se uită la însemnări.

– Am început cu spitalul. Știați că doctorul Kensing a întârziat la lucru marți dimineață? O oră.

– Nu, răspunse Glitsky. Nu știu nimic despre ce a făcut Kensing în ziua aia. Dar de ce crezi că merită menționat acest fapt?

– Mașina, răspunse Fisk. Unde era el în momentul accidentului?

– Accidentul inițial? întrebă Glitsky. Cel cu Markham?

– Continuați să luați în considerație acea parte a crimei? întrebă Treya. Credeam că după descoperirea potasiului, ați renunțat la idee.

De fapt, Glitsky acordase puțină atenție accidentului, și continua să-l intereseze la fel de puțin. Își dădu seama însă că tinerii din fața lui erau calați pe subiect și nu voia să le taie entuziasmul.

– În acest moment suntem deschiși pentru orice posibilitate, îi explică Glitsky soției sale în codul lor secret. Reveni la inspectori. Și l-ați întrebat pe Kensing unde a fost?

– Nu, domnule, răspunse Bracco. Noi înșine n-am mai discutat cu el, dar atunci când l-ați interogat n-a menționat deloc acest aspect. Este posibil să se fi gândit la el.

– Celorlalți le-a spus că în acea dimineață a avut probleme cu mașina.

Iar mașini. Glitsky dădu oarecum indiferent din cap, convins în sinea lui că amândoi inspectorii puteau cerceta cât voiau această pistă, fără să ajungă la vreun rezultat.

– Dar când Markham a ajuns la Urgență? Cum era acolo? Aglomerație?

Bracco avea răspunsul pregătit.

– De fapt, era o dimineață destul de liniștită. Aveau un pușți care avea nevoie de copci la cap și o doamnă care căzuse pe stradă și își fracturase șoldul. Însă atunci când a apărut ambulanța, cei doi fuseseră deja duși în spate.

– În spate? se miră Glitsky.

– Mda. Există o sală de așteptare cum intri, apoi, când te văd cei de acolo, te duc în spate într-o sală mare cu o mulțime de paturi mobile și un oficiu medical – în mijloc, unde stau asistentele și doctorii. Acolo l-au dus pe Markham imediat ce a ajuns la spital, după care l-au trimis la Chirurgie, aflată un pic mai încolo pe coridor.

– Sunt mai multe săli de operație pe etajul ăla, adăugă Fisk. Fiecare dintre ele dispune de o rezervă de potasiu și de alte substanțe pentru urgențe.

– Există potasiu și în oficiul de lângă paturile mobile.

– Bine.

Toate bune, însă Glitsky dedusese deja că locul acela trebuia să fie plin cu rezerve de potasiu.

Ca și înainte, cei doi inspectori strânseseră o mulțime de informații. Problema lor consta în a recunoaște informațiile utile. Dacă voia să le obțină, Glitsky își dădu seama că trebuia să pună întrebările potrivite.

– Când l-au internat pe Markham, nevastă-sa era cu el?

Cei doi se priviră, ca și cum ar fi căutat o confirmare unul la celălalt.

– Mda. Afară și în timp ce se pregătea sala pentru operație. Timp de poate zece minute.

– Și după aceea? Când el a intrat în operație?

O altă privire schimbată, apoi Bracco răspunse:

– Ea era în sala de așteptare când s-a terminat operația, apoi s-a dus în sala de așteptare de la Terapie intensivă.

– Bine, zise Glitsky. Dar a fost în vreun moment singură în oficiul asistentelor de lângă paturile mobile? La asta vreau să ajung. Își dădu seama că era imposibil ca inspectorii să fi pus o asemenea întrebare, așa că trecu la alta. Cum suporta ea toată povestea? V-a spus careva?

Fisk preluă inițiativa:

– Am vorbit cu ambele asistente care au fost acolo...

– Câte sunt de obicei într-un schimb? îl întrerupse Glitsky.

– Noaptea, două. Asta înseamnă de la zece seara la șase dimineața. Pe parcursul zilei sunt patru.

– Deci erau patru de gardă? Unde erau celelalte două?

Bracco sări în ajutorul partenerului său:

– Cu ceilalți doi pacienți, domnule. Din cauză că unul dintre medici întârziase în acea dimineață, a fost mai puțin personal la începutul schimbului. Au fost nevoite să pregătească o altă sală de operație pentru pacientul cu șoldul, iar o asistentă îl aștepta pe chirurg împreună cu pacienta acolo. Cealaltă stătea cu puștiul și cu mama acestuia, și cu doctorul care îi cosea rana.

– Bine.

Glitsky avu impresia că dispune în fine de tabloul complet. Doi doctori, patru asistente, trei pacienți, doi însoțitori. Se întoarse către Fisk:

– Deci ai discutat cu asistentele lui Markham despre modul cum se purta soția lui? Apropo, bărbați sau femei? Asistentele?

– Ambele femei, răspunse Fisk. Și da, domnule, le-am întrebat pe amândouă cum se purta ea.

Glitsky continua să aștepte.

Treya își dădu seama de nerăbdarea soțului ei și întrebă politicos:

– Și care era starea ei, inspectore?

– Distrusă, răspunse Fisk. Foarte supărată. Aproape incapabilă să vorbească.

– Ambele asistente au spus asta?

– Da, domnule. Au căzut perfect de acord.

– Plângea?

– Da, domnule. Le-am întrebat anume acest amănunt. Plângea în tăcere din când în când.

Glitsky tăcu. După ce ascultase cu atenție conversația și își consultase notițele, Bracco decise să mai adauge ceva:

– Și eu am discutat cu una din asistente, domnule. O femeie pe nume Debra Muller. Ea a stat cu doamna Markham atunci când l-au dus pe Markham în sala de operație și apoi înapoi în sala de așteptare, unde femeia – Muller – a ținut-o câteva minute de mână pe doamna Markham. În fine, Muller tot folosea expresia „șocată rău". Doamna Markham tot repeta lucruri precum: „Nu-l pot lăsa să moară. Nu-l vor lăsa să moară, nu?"

Glitsky se gândea la mai multe lucruri: în primul rând, evident că doamna Markham putea fi o actriță bună, dar după cum reacționase nu părea să fie genul de persoană care intenționa să-și ucidă soțul peste câteva ore. În al doilea rând, dacă asistenta Muller o însoțise de la zona paturilor mobile la sala de operație și înapoi, atunci ea nu fusese nici o clipă singură ca să înșface o doză de potasiu din oficiul aflat în mijlocul încăperii. Însă Glitsky voia să fie sigur.

– Deci ea n-a așteptat în zona paturilor mobile?

– Nu, domnule. Afară, în sala de așteptare, apoi sus, lângă Terapie intensivă.

– Bine, zise Glitsky. Să mergem mai departe. Cât a stat Markham în operație?

Fisk aruncă o privire recunoscătoare spre Bracco, care nu numai că își luase notițe, dar se dovedeau și valoroase.

– Puțin sub două ore, zise Darrel, care merse mai departe: Iar când a ieșit și a fost dus la Terapie intensivă, acolo se găseau și câțiva membri din conducerea Parnassus. Malachi Ross, directorul medical. Asistentul lui Markham, un tip pe nume Brendan Driscoll, care în mod clar a avut o dispută cu doctorul Kensing.

– Despre ce?

– Accesul la șeful lui.

– Markham? Era inconștient, nu? Și-a recăpătat cunoștința vreo clipă?

– Nu, domnule.

– Și atunci de ce voia să-l vadă? Acest Driscoll.

– Nimeni nu pare să știe. Dezamăgirea lui Bracco la aflarea acestui amănunt era evidentă. Și totuși, tipul a intrat.

Glitsky se aplecă în față.

– Driscoll? A fost la Terapie intensivă? Cât timp?

– Din nou, nimeni nu știe sigur, răspunse Bracco. Dar când Kensing l-a găsit acolo...

– Vrei să-mi spui că a fost singur?

– Da, domnule. În mod cert. Iar când l-a descoperit acolo, Kensing a făcut ca trenul în gară și l-a dat în șuturi afară.

Glitsky replică exagerat de calm:

– Nu cred că „a face ca trenul în gară" este o expresie corectă, Darrel. Vrei să spui că Driscoll și Kensing s-au certat?

– Nu mult, dar violent. Kensing l-a dat afară la propriu.

– Din secție? Din spital?

– Nu. Doar din secție. De la Terapie intensivă. Dar Driscoll a continuat să rămână prin preajmă până când Markham a murit.

– Oamenii îl țin minte?

– Da. Se pierduse cu totul. Plângea ca un copil.

– Bine. Și care a fost sursa ta pentru aceste ultime informații? Asistentele de la sala de operații?

– Nu, răspunse Fisk. Există un alt oficiu al asistentelor lângă Terapie intensivă.

– Am numele lor, adăugă Bracco. Sunt cel puțin douăsprezece asistente la Terapie intensivă, în trei schimburi, câte două pe schimb, dar funcționează în sistemul două săptămâni la lucru, două săptămâni liber. Evident că munca acolo este destul de intensă.

– De aici și numele, comentă Treya sec.

Glitsky îi mângâie mâna. Merse mai departe.

– Dar voi vreți să-mi spuneți că, în ciuda atâtor oameni, uneori sala de Terapie intensivă e pustie, nu? Cu excepția pacienților?

– Corect. Bracco nu se mai uita la însemnări și vorbea din memorie. Toți pacienții sunt monitorizați pentru ritmul cardiac, tensiune arterială și funcționarea rinichilor și cine știe pentru mai ce. Doctorii și asistentele fac vizite în mod regulat, dar nici o asistentă nu stă permanent acolo. Au și alte treburi – aprovizionare, birocrație, pauze de odihnă.

Glitsky se gândi la asta.

– Din oficiul lor văd cine intră și cine iese de la Terapie intensivă?

– Desigur, dacă sunt atente. E chiar alături.

– Deci cine a intrat și a ieșit?

Bracco întoarse o pagină sau două din carnețel și citi:

– Pe lângă Kensing, alți doi doctori, Cohn și Waltrip. Apoi ambele asistente – am notat undeva numele lor...

– E-n regulă. Mergi mai departe.

– Apoi Driscoll, Ross, trei membri de familie ai unui alt pacient de acolo. Veniseră pentru orele de vizită de dimineață. Le-aș putea obține numele.

– Poate mai târziu, Darrel, dacă vom avea nevoie. Ai aflat la ce oră a murit Markham?

Bracco era iarăși pregătit.

– La douăsprezece și patruzeci și cinci, plus minus câteva minute.

– Deci Markham a stat la Terapie intensivă cam patru ore?

– Cam așa ceva. Poate mai puțin.

Un alt gând îi trecu lui Glitsky prin minte.

– A intrat și Ross acolo? De ce?

– Nu știu, răspunse Bracco.

– Dar e și el doctor, să știți, adăugă Fisk. El conduce locul ăla. A fost acolo cu Kensing de îndată ce l-au adus de la sala de operații.

După câteva clipe de gândire, Glitsky dădu din cap.

– Bine. Asta-i tot?

Bracco răsfoi câteva pagini, apoi își ridică privirea și se uită la Glitsky și la Treya. Își dădu capul pe spate și încuviință.

– Pentru ziua de astăzi, domnule. Apoi adăugă: Îmi pare rău că v-am deranjat seara.

– Nu fi caraghios! ripostă imediat Treya, ridicându-se în picioare. După care le făcu în glumă cu degetul . Doar să nu mai repetați isprava.

Glitsky o imită și se ridică în picioare.

– Să muncești până seara târziu este o îndatorire de serviciu.

Vroise să facă o simplă afirmație, dar imediat ce rosti cuvintele își dădu seama după expresia lui Fisk că acesta luase totul ca pe o altă aluzie la greșelile lor.

Ceea ce nu era corect. Cei doi inspectori, deși lipsiți de experiență, făcuseră în sfârșit o muncă adevărată de investigație. Stătuseră până târziu ca să-i dea lui raportul. Încercau din răsputeri să-l mulțumească. Avuseseră o zi lungă. Glitsky știa că o vorbă bună n-avea să le dăuneze. Încercă să strecoare un strop de entuziasm în voce:

– Ați muncit bine, băieți! Zău. Țineți-o tot așa! Încă un lucru, totuși. Mâine-dimineață asigurați-vă că duceți înregistrările audio la transcriere, la prima oră. Vreau să trec totul în arhiva oficială.

Cei doi tineri încremeniră și schimbară o privire îngrijorată.

Glitsky își dădu imediat seama.

– Ați *înregistrat* interviurile, nu-i așa?

*

Hardy își aminti să cumpere flori. Două buchete frumoase. Trandafiri mici roz pentru fiică și trandafiri mari și roșii pentru soție. Buchetele se aflau pe scaunul pasagerului în vreme ce el se învârtea căutând un loc de parcare pe lângă casă. Nu credea că Frannie și Beck le vor aprecia prea mult, căci probabil dormeau amândouă.

Era douăsprezece fără zece.

Plecase cu moralul ridicat din biroul lui Strout. Ieșise în noaptea plăcută inspirând aerul plin de miresme și copleșit de un sentiment de împlinire. Făcuse o înțelegere excelentă pentru clientul lui cu Jackman și îl convinsese pe medicul legist să-i facă autopsia lui James Lector de îndată ce obținea acordul familiei defunctului. O sunase pe Frannie pe telefonul mobil ca s-o anunțe că nu credea că avea să-i ia mai mult de o oră înainte de a ajunge acasă. Poate că pe drum cumpăra niște somon proaspăt ca să facă primul grătar din an.

Ajuns înapoi la birou, constatase că norocul nu-l părăsise. Anunțul despre moartea lui Lector apăruse în ediția *Chronicle* din ziua precedentă, și tot de acolo aflase și numele rudelor apropiate, pe care Hardy le găsi în cartea de telefoane. Îl sunase pe fiul cel mare, Clark, care locuia în Arguello, la jumătatea distanței până acasă la Hardy. Stabilise să se vadă imediat cu omul, la locuința acestuia. Pe robotul telefonic nu descoperise decât un mesaj – Pico, cu trista veste că Francis, rechinul, nu supraviețuise până la urmă. Îi telefonase în ideea că poate Hardy voia să știe despre asta.

Nici măcar această veste nu reușise să-l facă să-și piardă buna dispoziție. De fapt, fusese pe jumătate tentat să-l sune înapoi la Steinhart și să-l invite împreună cu familia la grătar, ca să-l mai înveselească puțin. Apoi își amintise că procedase cam în aceeași manieră cu Moses și Susan cu o seară în urmă, și se abținu. Poate că în seara asta era mai bine ca totul să rămână în familie.

Dar după prima jumătate de oră petrecută cu soții Clark și Patti Lector, precum și cu Ellen, văduva lui James, o sunase

iarăși pe Frannie ca să-i spună că îi părea rău, dar lucrurile puteau dura ceva mai mult. Familia Lector nu privea cu ochi buni o autopsie. Îl aștepta o muncă dură și îndelungată de convingere. Voia să ajungă cât mai repede acasă, dar poate că era mai bine ca ea să nu-l aștepte și pe el cu cina. Când ea îi răspunsese că era în regulă, în vocea ei nu sesizase nici mânie și nici măcar dezamăgire. Singurul lucru pe care Hardy crezuse că îl simte era o oboseală viscerală, iar din anumite puncte de vedere chestia asta îl deranja mai mult decât dacă ea i-ar fi făcut vreun reproș.

Găsi în sfârșit un spațiu liber la trei străzi distanță de casa lui. Cu buchetele într-o mână, se chinui să descuie poarta, apoi o închise în urma lui și traversă aleea care străbătea micuța peluză din fața locuinței din cinci pași mari. Reușise într-un final să capete acceptul familiei Lector, dar numai după slujba de a doua zi, care nu avea să se sfârșească cu ceremonia de înhumare în cripta familiei din Colma, ci cu depunerea trupului neînsuflețit al acestuia pe masa de metal a lui John Strout de la morgă.

În timp ce urca treptele de la verandă, Hardy își jură că nu va mai ajunge acasă la asemenea ore. Trebuia să schimbe ceva, nu doar pentru sine, ci și pentru copiii, soția și căsnicia lui.

Evident că nu se vedea nici o lumină nicăieri. Intră în tăcere, deși lemnul se umflase de la vremea umedă, așa că fu nevoit să împingă ușa ca să se închidă. Își zise că a doua zi avea să repare și asta. Într-o vreme, se pricepea la tâmplărie, ba chiar fusese pasionat de asta. Apoi poate se mai apuca și de alte treburi prin casă. De curățenia de primăvară. Puteau deschide toate ferestrele ca aerul de afară să înlăture și ultimele resturi din mirosurile iernii, poate chiar puneau ceva Beach Boys sau Eagles, și dădeau combina tare, ca să aibă cu toții parte de o atmosferă pașnică și veselă după ce lucrau cot la cot ca să pregătească locuința pentru vară. Poate chiar scoteau toate telefoanele din prize.

Aprinse lumina din hol, intră în living și lăsă buchetele de flori pe fotoliul de citit. Biletul lui Frannie se găsea sub unul dintre elefanții de pe policioara căminului, acolo unde ea știa prea bine că el îl va vedea.

„Dismas. Am decis să duc copiii la Monterey pe perioada weekendului. Ne întoarcem duminică seara târziu. Fran."

Fără „dragă", fără „iubitule", fără ca măcar să se semneze „Frannie".

Boți biletul într-o mână și se sprijini de policioară cu cealaltă. Capul îi căzu în piept ca și cum l-ar fi lovit apoplexia.

20

A doua zi la ora opt dimineața, Hardy era deja pe drum.

Habar n-avea în care dintre zecile, dacă nu chiar sutele de moteluri și hoteluri se cazaseră, dar dacă Frannie și copiii ajunseseră în Monterey, era foarte probabil să meargă la acvariu.

Locul avea să se deschidă abia peste un sfert de oră, dar coada de turiști se întindea deja spre deal. Porni într-acolo, ajunse la capăt, apoi găsi un zid scund de cealaltă parte a străzii, pe care se așeză, urmărind cu privirea șirul tot mai lung de oameni.

Nu era pic de ceață când venise pe Autostrada 1, și nici acum nu se vedea. În mod normal, Monterey era la fel de înecat în ceață precum San Francisco, dar era clar că urma să fie o zi de vis – în curând, el n-avea să mai aibă nevoie nici de haina ușoară cu care era îmbrăcat.

Veneau de după colț, de pe o stradă de pe deal. Copiii se ciorovăiau amical – chiar și de la o asemenea distanță, chicotele lui Vincent ajungeau până la el, urmate de țipetele Rebeccăi. Frannie mergea la câțiva pași în urma lor, cu capul plecat, îngăduitoare sau preferând să nu se implice, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele unui tricou cu glugă. Era îmbrăcată cu pantaloni scurți și pantofi de sport, iar cu părul ei lung și roșu lăsat liber, putea cu ușurință să treacă drept sora mai mare a copiilor, de optsprezece sau douăzeci de ani.

Hardy se ridică, continuând să-i urmărească apropiindu-se. Copiii se jucau ca niște cățeluși, lovindu-se reciproc,

gândilându-se și râzând. Acasă, asemenea prostioare îl înnebuneau adesea, dacă nu cumva mereu, pe Hardy, mai ales în ultimele câteva luni. Brusc, într-un asemenea loc, putea vedea lucrurile ceva mai obiectiv. Copiii lui făceau exact ce ar fi trebuit să facă. Erau niște copii buni, aflați într-o vacanță neașteptată, și se distrau de minune, lipsiți de griji și într-un mod cât se poate de sănătos.

Hardy se întrebă care era problema *lui* de nu se putea bucura mai mult de ei?

Acum Rebecca își petrecu brațul pe după umerii lui Vincent – erau aproape de aceeași înălțime. Brusc, Frannie alergă în josul pantei și îi prinse din urmă cu un țipăt voios, gâdilându-l pe fiecare pe sub coaste.

– V-am prins!

Alte țipete, alte râsete. Copiii se întoarseră spre mama lor, căutând să scape de înghiontelile ei. Hardy aproape că nu-și putea imagina cât de bine părea să se distreze familia lui.

Hardy începu să traverseze strada chiar când Vincent o zbughi la fugă. Se opri brusc și dădu cu ochii de el. După o fracțiune de secundă, fu sigur că era aievea ceea ce vedea și strigă fericit:

– Tati!

Cinci secunde mai târziu, se repezi spre Hardy cu toată viteza și îi sări în brațe. Urmă o îmbrățișare adevărată, înainte ca Hardy să-l lase înapoi jos.

– Credeam că nu vii. Mami spunea că ești prea ocupat.

– Am decis să nu mai fiu.

Și Rebecca goni spre el și îl îmbrățișă.

– Mă bucur așa de mult că ești aici, tati. E o zi așa de minunată, nu-i așa? Nu-mi vine să cred cât de frumos este aici. Sunt *așa* de fericită!

– Și eu. Hardy o ținu câteva clipe în brațe, apoi ridică o mână, salutându-și sfios soția. Bună.

Ea își ținea brațele încrucișate.

– Bună.

Atentă la tot ce se întâmpla, Rebecca întrebă:

– Sunteți supărați unul pe celălalt? Doar nu divorțați, nu?

– Niciodată, răspunse Hardy, continuând s-o țină în brațe. Chiar dacă am fi supărați, tot n-am divorța.

– Ești sigur?

– Isuse, Beck! Vincent nu avea răbdare cu obsesiile surorii lui. De câte ori trebuie să-ți spună? Nu divorțează. Se răsuci spre părinții lui. Corect?

– Corect, zise Hardy.

Frannie încă nu scosese o vorbă pe marginea acestui subiect, dar brusc expresia ușor descumpănită de pe chip deveni amuzată și se apropie de Hardy care stătea cu brațele în jurul fiicei sale.

– Îl iubesc mult pe tatăl vostru, zise ea, sărutându-l pe obraz, și nu vom divorța niciodată. Se uită lung la el. Deși într-o bună zi s-ar putea să fiu nevoită să-l omor.

Rebecca făcu o față lungă și în ochi îi apăru o expresie de groază.

– Mamă!

– Glumește, Beck. Glumește. Vincent își dădu ochii peste cap. Ca și cum ar vrea să-l omoare cu adevărat pe tati.

Brusc, observând o ocazie, o împunse iarăși cu degetul. Țipând de plăcere, ea sări numaidecât din brațele lui Hardy și o luă la fugă după el în josul pantei.

Lăsându-i pe Hardy și pe Frannie singuri.

– Mă vrei aici? întrebă el.

– Bineînțeles. Deși mi-aș dori să nu fiu obligată să răpesc copiii ca să-ți atrag atenția.

– Și eu mi-aș dori asta. Dar cred că uneori e nevoie de așa ceva.

– Nu cred că ești pregătit pentru asta. Poate că ai putea să te străduiești mai mult.

– Asta și fac, mă crezi sau nu. Încerc. Chiar acum, în vreme ce vorbim, adăugă el, apoi scutură din cap. Îmi pare rău.

Ea își petrecu brațul pe după mijlocul lui și porniră mai departe în josul pantei.

– O să-mi treacă.

*

Bracco locuia într-un apartament de trei camere deasupra unui garaj din spatele casei tatălui său, în Sunset District, pe Pacheco Street.

Muncise mult în cursul săptămânii, așa că în dimineața aceea își permisese să doarmă mai mult. După o oră de tras la greutăți, alergase puțin și mâncase cinci banane cu o cutie de cereale. Acum, după ce făcuse duș și se îmbrăcase, ședea împreună cu de tatăl lui la o masă de lemn în fața ferestrei deschise din bucătărie. Spatele casei dădea spre sud și razele soarelui scăldau jumătate din masă. Din când în când, adierea brizei înfiora draperia de la fereastră.

Angelo Bracco arătase pe vremuri aproape la fel ca fiul lui, iar chipul îi păstra încă o oarecare asemănare cu Darrel. Își pierduse soția cu șase ani în urmă – ea îi gătea mese sănătoase și îi menținea treaz interesul pentru aspectul fizic. După dispariția ei, revenise la carne și cartofi. Apoi devenise șoferul primarului, așa că stătea jos toată ziua. În ultimii câțiva ani se îngrășase, cântărind aproape o sută zece kilograme, la o înălțime de un metru nouăzeci. În acea dimineață era îmbrăcat cu un tricou mulat. După ce luară primele înghițituri de cafea, Darrel decise să-i vorbească.

– Știi, dacă ai vrea, ai putea să folosești uneori greutățile mele. Stau de pomană acolo.

Tatăl lui nu-i răspunse direct:

– Am văzut că ai ieșit la alergare de dimineață. Până unde te-ai dus?

O ridicare din umeri.

– Nu știu. Cred că am alergat șapte-opt kilometri. Mi s-a părut o vreme potrivită pentru asta.

– Nu ai putut rezista, nu? Simți cum te arde, nu așa se spune? Angelo mai luă o gură de cafea. Dacă eu aș alerga șapte kilometri, aș cădea lat.

– Probabil că da, dar nu trebuie să începi cu asta. O iei treptat.

Înțelegea că fiul lui îi voia binele, așa că încuviință.

– Ei bine, poate că o s-o fac.

– Ies cu tine la plimbare dacă vrei. Trebuie să începi să faci ceva, tată. Să mai dai jos din chestia aia. Îi arătă burta. Se spune că plimbarea e la fel de bună ca alergatul.

– Pentru ce? Crezi așa ceva?

Darrel schiță un zâmbet.

– Nu. Dar e un început. Însă greutățile... Vreau să spun că în zilele noastre poți face multe. Te-ai putea înscrie la un club.

Remarca îl făcu pe tată să izbucnească în râs.

– Bun, poate că o să mă plimb. Zău. Mă mai gândesc la asta. Dar clubul iese din discuție, bine? Dacă tot e să sufăr atât, măcar să nu mă vadă și altcineva. Se așeză mai drept pe scaun, își supse un pic burta, apoi o lăsă să cadă la loc. De-asta ai ciocănit la ușa mea? Ca să-mi ții o predică despre beneficiile exercițiului fizic?

– Nu, replică Darrel cu seriozitate. Doar că am observat că bătrânul meu a pus ceva kilograme pe el și chestia asta probabil că nu-i face deloc bine. Poate că vreau să nu-l pierd și pe el așa de repede, bine?

– Bine.

– Am venit la tine pentru Harlen.

– Ce-i cu el?

– Păi e sâmbătă și avem amândoi liber, ceea ce pe mine nu mă deranjează dacă nu se întâmplă nimic. Doar că acum suntem în mijlocul unei anchete și avem martori de interogat dacă vrem să ajungem undeva, iar dacă ne ținem de treabă s-ar putea să și ajungem acolo. Dar el are familia lui și e sâmbătă... Tocmai ce am vorbit cu el.

– Și care e problema ta?

– Problema mea e că suntem parteneri și n-aș vrea să renunț la el, dar vreau să discut cu niște oameni.

– Păi sună-l din nou, spune-i ce vrei să faci și treci la treabă.

– Așa de simplu?

Tatăl lui dădu din cap.

– De obicei așa e.

*

„Astăzi este sâmbătă, 14 aprilie 2000. Este ora douăsprezece și douăzeci. Sunt sergent inspector Darrel Bracco, număr de insignă unu șase opt nouă. Mă aflu în acest moment la o reședință din Lake Boulevard numărul 2555. Împreună cu mine este doamna Jamie Rath, data nașterii 6/12/58. Cazul cu numărul 002231977".

Î: Doamnă Rath, cât de bine o cunoșteați pe Carla Markham?

R: Era cea mai bună prietenă a mea. O cunoșteam de când fetele noastre au făcut grădinița împreună.

Î: Și când ați văzut-o ultima dată?

R: Marțea trecută. M-am dus acasă la ea când am auzit ce a pățit Tim.

Î: Cât ați stat acolo?

R: Am plecat în jurul orei nouă și jumătate, zece fără un sfert.

Î: Și în afară de membrii familiei Markham cine se mai afla acolo la plecarea dumneavoastră?

R: Doctorul Kensing era încă în living. Dar noi, ceilalți, am plecat cam toți odată.

Î: Îl cunoșteați pe doctorul Kensing dinainte de acea noapte?

R: Auzisem de el, dar nu ne-am cunoscut personal. Știu că la sosirea lui, Carla a părut surprinsă.

Î: De ce?

R: Păi... era bizar. El și domnul Markham nu se înțelegeau, și pe urmă el a fost doctorul care a avut grijă de domnul Markham în acea zi. Evident, asta se întâmpla înainte să aflu că doctorul Kensing l-a ucis pe Tim.

Î: Nu știm încă dacă el l-a ucis pe domnul Markham.

R: Ei bine, eu știu. Și cred că aștepta mulțumiri de la Carla pentru că o scăpase de soț. Doar că doctorul Kensing nu știa că ei doi se împăcaseră.

Î: Vreți să spuneți că anterior morții domnului Markham, el și doamna Markham nu se înțelegeau prea bine?

R: Corect. Dar apoi, în weekend, Carla mi-a spus că se împăcaseră. Tim a dat vina pe psihicul lui slăbit – i-a povestit totul despre afacerile lui, despre problemele de la muncă, despre stresul incredibil, despre porcării. Așa că ea nutrea speranțe. Din nou. Asta era situația marți, și de-asta nu i-a venit să creadă că el a murit așa, dintr-odată. A fost ca o lovitură de măciucă.

Î: Vi s-a părut deprimată? Vreun indiciu că ar fi vrut să se sinucidă?

R: Imposibil. O cunosc pe Carla de doisprezece ani, domnule inspector. În ultimii trei ani se obișnuise cu ideea de a trăi fără Tim. De ce? Pentru că oricum avea de gând să-l părăsească într-o bună zi. Știa asta.

Î: Dar tocmai ați spus că se împăcaseră.

R: De data asta. Dar cine știe pentru câtă vreme? Tim putea avea iarăși o cădere – așa era el – și ea ar fi sfârșit prin a-l părăsi. Undeva în sufletul ei, era conștientă de asta. Poate a fost dezamăgită că el a murit, sau poate că a suferit, dar trebuia să se fi simțit și puțin ușurată. Cât despre sinucidere din cauza asta, e absolut imposibil."

Kensing urcă cele șase trepte și apăsă butonul de lângă ușa vechii sale locuințe de pe Anza Street. Continua să socotească acea clădire drept casa lui și i se făcea rău văzând cum o lăsase Ann să decadă. Vopseaua odinioară de un galben strălucitor se scorojise peste tot și devenise de un galben bolnăvicios. Zonele vopsite în alb erau cenușii. Jaluzeaua de la fereastra de lângă intrare atârna într-un unghi periculos. Pervazurile ferestrelor stăteau acoperite cu un strat gros de jeg, unde mai pui că de pe ele dispăruseră ghivecele cu flori pe care el se străduise atât de mult să le monteze. Numai că atunci când el și Ann se aflau în relații bune, țineau amândoi casa în ordine, în ciuda orelor pe care amândoi le petreceau la serviciu. Atunci găseau timp și pentru așa ceva.

Acum își plecă privirea și constată că pe la colțurile verandei se strânseseră gunoaie vechi de luni de zile – cutii strivite de băuturi răcoritoare, ziare vechi și pliante publicitare încă îmbibate cu apă de la recenta furtună, ambalaje de bomboane și suficient noroi cât să umple ghivecele goale de flori.

Unde era Ann? La naiba, dacă încă mai dormea, atunci el trebuia să facă ceva, deși nu știa exact ce anume. Ar fi trebuit să fie trează măcar ca să-i hrănească pe copii. Apăsă iarăși pe butonul soneriei, crezu că poate aceasta se defectase, așa că ciocăni în ușă. Cu putere. Apoi bătu de alte trei ori cu pumnul, zgâlțâind ușa. Tocmai dădea să plece când auzi vocea ei.

– Cine e?

– Eric, Ann. Deschide.

– Nu ai primit apelul meu? întrebă ea. Te-am sunat acum două ore.

– Bună, tati, strigă dinăuntru fiul lui de nouă ani.

– Terry, taci din gură!

– Bună, Ter. Bună, fetelor. Sunteți acolo?

Auzi și vocile celor două fete. Se numeau Amber și Caitlin.

– Încetați! țipă nevastă-sa înspre fete, după care vorbi din nou prin ușă. Ți-am lăsat un mesaj ca să nu vii.

Era unul dintre trucurile preferate ale lui Ann. Deși știa că Eric avea telefon celular și pager, suna doar acasă la el ca să-i lase pe telefonul fix un mesaj pe care el nu avea cum să-l asculte decât rareori. După care se putea înfuria în voie pe el că nu era de găsit.

– Ei bine, nu l-am primit. Ai încercat să mă suni pe mobil?

– Nu m-am gândit. Credeam că ești acasă.

– Păi a fost o dimineață frumoasă. Am ieșit să iau micul dejun în oraș.

– Cu prietena ta, presupun.

Kensing nu se obosi să riposteze. În schimb, apăsă clanța ușii.

– Haide, Ann. Vrei să deschizi ușa?

– Nu cred. Nu.

– Păi atunci cred că îmi va fi mai greu să duc copiii la meci, nu?

Programul îi permitea doar vizite extrem de rare în cursul săptămânii, așa că își făcuse un obicei din a-i scoate în oraș în weekenduri. Preocupată de viața personală, Ann fusese întotdeauna fericită de un astfel de aranjament. Până acum.

– Ann? Care e problema?

– Nu-i poți vedea.

El căută să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Vrei să deschizi ușa ca să discutăm?

– N-avem ce discuta. Pleacă sau jur pe ce am mai sfânt, Eric, că voi suna la poliție.

– Ann, hai să nu facem o scenă în fața copiilor. Deschide ușa.

– Nu! Nu ai să intri. Nu las un ucigaș să ia copiii de lângă mine.

Începură țipetele. Prima păru să izbucnească Amber, al doilea copil ca vârstă. Imediat, ceilalți copii îi ținură isonul. Cu accente de nebunie, vocea lui Ann îi acoperi pe toți trei.

– Încetați! Tăceți din gură cu toții! Încetați chiar acum!

– Ann! interveni Kensing prin ușă.

– Mamă! Fiul lui, Terry, în pragul isteriei. Eu ies cu tati! Nu mă poți opri.

– O, ba pot!

Ceva se izbi în ușă.

– Doamne, Ann! Ce...?

Alte sunete de luptă. Apoi:

– Terry, treci imediat sus! Și voi două!

Kensing apucă bine clanța și o zgâlțâi cu ambele mâini.

– Ann, dă-mi drumul! Acum! Deschide!

Ea își mâna copiii în sus, pe scări, către camerele lor. Kensing rămase câteva clipe pe verandă, apoi coborî treptele

în fugă și străbătu aleea năpădită de buruieni spre partea din spate a casei. Și ușa de acolo era încuiată.

Spre deosebire de cea din față, avea șase ochiuri de sticlă în jumătatea de sus.

Kensing își dori să fi fost o zi rece ca să aibă o haină pe care să o înfășoare în jurul mâinii, dar acum era îmbrăcat doar cu o cămașă mai groasă. Cu toate astea, strânse pumnul. Trebuia să o facă, indiferent că se rănea sau nu. Își aminti în ultima clipă de individul care cu un an în urmă murise după ce își tăiase arterele încercând același lucru – murise în șase minute. Ezitarea de o clipă îi aduse în minte și de altceva care îl opri definitiv.

Deja era suspect de crimă. Chiar dacă avea toate motivele, era mai bine să nu intre prin efracție în casa soției sale. Însă copiii... Ann își pierduse controlul și, deși înainte nu-l lovise pe nici unul dintre ei, acum era în stare de orice.

Scoase telefonul mobil și formă 911, apoi alergă înapoi la ușa din față. Îi răspunse dispecerul și Kensing îi dădu adresa și descrise pe scurt situația.

– Acum sunt afară. Am nevoie imediat de ajutor.

Înapoi pe verandă, o auzi pe Ann la etaj cum continua să țipe la copii. O ușă se trânti cu putere. În cele din urmă, o auzi cum coboară cu zgomot. Ajunse la ușă.

– Eric, zise ea. Eric, mai ești acolo?

Nu răspunse. Stătea lipit de perete, ghemuit sub balustrada verandei. Știa că nu-l poate vedea, nici măcar dacă se apleca peste pervazul ferestrei din față. Inima lui bătea cu putere. Undeva, în depărtare, începu să se audă o sirenă de poliție apropiindu-se.

Apoi auzi lanțul de la ușă dat la o parte și văzu clanța mișcându-se. O apucă și o răsuci cu putere, apoi lovi ușa cu umărul. Ann țipă când izbitura o dădu în spate.

Însă nu căzu.

În schimb, își adună forțele și se repezi la el.

– Ieși de aici! Ieși din casa mea!

El o apucă de brațe, însă ea continuă să-l lovească – în picioare, în vintre. Suficient de tare ca el să rămână câteva clipe fără aer. Slăbi strânsoarea câteva secunde. Ea își eliberă o mână și îl plesni peste față. Kensing simți o arsură și își dădu seama că ea îl zgâriase. Ridicând mâna, o depărtă de trup și zări sânge.

– Isuse! exclamă el.

– Tati! Mami!

Țipete de sus.

– Nu! strigă Ann. Stați acolo!

Nu se întoarse cu spatele, ci se repezi din nou la el. Îl împinse înapoi spre ușă, apoi spre verandă. Lovi din nou în direcția vintrelor lui, ratând la mustață. Apoi îl atacă cu toată furia, cu degetele ca niște gheare îndreptate către fața lui.

Blocându-i mâinile, el se dădu înapoi. Ea îl urmă din inerție. Călcă pe unul dintre ziarele ude și alunecă. Țipă și căzu lovindu-se cu capul de beton. Se rostogoli pe trepte până la trotuar, unde rămase nemișcată.

Copiii trecură pe lângă Kensing și coborâră treptele. Abia ajunseseră la Ann, strângându-se și îngenunchind în jurul ei, când în fața casei opri, scrâșnind din frâne, o mașină de patrulă. Din ea ieșiră doi polițiști cu armele scoase și ațintite asupra lui Kensing.

– Nu mișca! Mâinile sus!

Glitsky și Treya se treziră târziu, văzură cât de frumos era afară și deciseră să meargă până la Dylan's Beach, care se afla la aproximativ șaizeci de kilometri de oraș. Pe drum, se opriră pe Hog Island pentru o oră, unde se desfătară cu scoici preparate în toate modurile posibile – crude, fripte pe grătar cu trei sosuri diferite, coapte, prăjite cu sos tartar. Sătui și fericiți, o apucară iar spre nord de-a lungul țărmului – mergând pe drumuri de țară care șerpuiau, care treceau printre ferme, pe lângă tufișuri de eucalipți și plută, prin toate acele așezări care păreau uitate de timp din ținuturile vestice din apropierea oceanului.

Aici era o cu totul altă lume în comparație cu alte zone din regiunea golfului San Francisco, cu atât mai fascinantă cu cât se afla în apropiere de kitschul acelei adevărate Mecca turistice care era Sansalito sau de furnicarul de yuppies din Mill Valley. De această parte a muntelui Tamalpais, așezările cu o singură stradă și câteva clădiri vechi de un secol se numeau orașe. Singurele indicii de viață erau cele douăzeci de motociclete Harley parcate în fața singurului bar din localitate – pretutindeni exista câte un bar, celebrul „saloon" al Vestului. Pe drum, trecură pe lângă indicatoare confecționate artizanal și prinse de stejari vechi, prin care se ofereau spre vânzare pui, porci și oi vii. Ouă și lapte proaspăt muls se puteau găsi la fiecare câțiva kilometri.

În cea mai mare parte, ținutul fusese lăsat în paragină și Glitsky îl vizitase de multe ori când, din cauza ceții și a vântului, i se păruse aproape de nelocuit, un adevărat pustiu. Astăzi însă, în lumina caldă a soarelui – se anunțau peste douăzeci și cinci de grade pe plajă –, avu revelația că tot acel peisaj vetust era menținut intenționat în acea stare. O mulțime de hipioți din anii șaizeci și de alienați și debusolați ai anilor șaptezeci și optzeci se așezaseră aici și nici unul nu voia schimbare. Nu voiau mașini noi și reședințe impozante, ci o viață în ritm molcom, vecini îngăduitori, intimitate. Până acum, Glitsky se încruntase când auzea de un asemenea mod de viață – acei oameni habar n-aveau ce făceau, nu trăiau într-o lume reală.

Astăzi însă, pe plajă, Glitsky se uita la ceea ce în mod normal ar fi socotit un hipiot tipic. Un bărbat cam de vârsta lui, puțin peste cincizeci de ani, împletea câteva flori de primăvară în părul fetiței lui. Glitsky se trezi aproape că-l invidiază pe tip și invidiază simplitatea vieții lui. Femeia de lângă el – mama fetiței? – era tot hipiotă. Părul îi cădea liber până la jumătatea spatelui. Femeia îl lăsase să încărunțească. Ciupea cu degetele corzile unei chitare acustice și cânta melodiile lui Joan Baez, cu cuvinte care îi treceau atunci prin minte. Glitsky, polițistul, își zise că era foarte posibil ca ambii

să fi fost drogați. Sau poate că nu. Poate că se bucurau pur și simplu de ziua aceea minunată, așa cum făceau el și Treya.

– Un biscuit cu ciocolată contra gândurilor tale.

Treya se așeză lângă el, blocând razele soarelui de pe fața lui.

Glitsky ședea într-o rână pe pătura întinsă pe nisipul cald.

– Biscuitul mai întâi. Îl bagă pe tot în gură și îl mestecă. Mulțumesc.

– Și acum gândurile, rosti ea. Așa ne-am înțeles.

– Nu vrei să auzi gândurile mele. Sunt înfricoșătoare.

– Ai gânduri înfricoșătoare *aici?*

– Îmi place aici. Sunt aproape complet fericit. Iar asta e înfricoșător.

– Confortul și fericirea sunt înfricoșătoare?

– Nu durează. Nu-i bine să te obișnuiești cu ele.

– Nu, Doamne ferește! Ea întinse mâna și îl mângâie pe braț. Asta uitând, evident, că noi doi trecem printr-o perioadă foarte bună în ultimele luni.

El își puse mâna peste mâna ei.

– N-am uitat asta nici o secundă. Nu m-am referit la noi.

– Bine. Pentru că intenționez ca starea asta să mai dureze o vreme.

– O vreme ar fi foarte bine. Votez pentru.

– Să spunem pentru cel puțin nouăsprezece ani.

– Ce-are de-a face cifra nouăs...?

Glitsky se opri în mijlocul întrebării și ridică o privire întrebătoare spre ea.

– Nouăsprezece ani.

Treya vorbea pe un ton serios. Cum diferența de vârstă dintre ei era de nouăsprezece ani, problema de a avea un copil împreună aproape că îi despărțise înainte de logodnă. Glitsky trecuse deja prin ceea ce el numea „chestia cu copiii" de trei ori. O informase că el, unul, terminase cu așa ceva.

Fusese unul dintre cele mai grele momente din viața ei, dar Treya îi spusese că, dacă așa stăteau lucrurile, atunci relația lor trebuia să înceteze. Nu avea de gând să se

folosească de această chestiune ca să-l șantajeze. Dacă el nu mai voia să fie tată, ea îl înțelegea pe deplin. Continua să rămână un bărbat pe cinste și să-l iubească, dar știa prea bine cine era și ce voia.

O vreme, Glitsky trăise împăcat cu decizia ei și cu decizia lui. Apoi, într-o bună zi, se trezise și își dăduse seama că se răzgândise. Prezența ei în viața lui era mai importantă decât orice altceva. Nu se putea să o piardă – nimic nu putea duce la așa ceva.

Acum însă, acel îndepărtat „într-o bună zi" sosise, iar Treya își mușca buzele de îngrijorare întrebându-se dacă soțul ei avea să accepte realitatea sau nu.

– Nu cred că un copil are vreo șansă dacă e crescut într-un cămin unde părinții nu se simt confortabil și fericiți, așa că eu cred că trebuie să menținem starea de confort și fericire măcar până ce copilul ajunge pe picioarele lui. Nu crezi asta? Încercând să zâmbească, îi luă mâna și îl privi drept în ochi. Voiam să-ți spun noaptea trecută când am ajuns acasă, dar ne așteptau inspectorii tăi, iar când au plecat se făcuse așa de târziu...

Vocea ei tremură, apoi se opri.

El o privi lung și expresia de pe chip i se înduioșă de uimire.

– De ce crezi că am avut nevoie de așa mult timp? Duse mâinile ei la gură și i le sărută. Cu siguranță n-a fost din pricină că n-am încercat.

21

Patru ore mai târziu, Glitsky ședea pe masa din bucătărie, încercând să-și mențină un ton profesional chiar dacă îi venea să urle. Discuta de la telefonul prins pe perete cu unul dintre ajutoarele de șerif de la San Francisco General Hospital. Polițistul sunase la Omucideri în legătură cu o doamnă care fusese arestată și adusă ceva mai devreme la spital cu o gleznă ruptă și o contuzie. Părea să urle întruna că soțul ei era un asasin și că nu înțelegea de ce era ea cea trimisă la închisoare. Polițistul socotise că dacă exista ceva adevăr în povestea femeii, trebuia să aducă acest fapt în atenția cuiva. Însă nimeni de la Omucideri nu avea habar la ce se referea omul, așa că îi dăduseră numărul de acasă al lui Glitsky.

– Cum adică au arestat-o pe ea? Nu l-au arestat pe *el?*

– Pe soț? Nu, domnule. Din câte îmi dau eu seama, nu. Nu l-au adus aici, dar poate că el n-a fost rănit.

Dacă erau arestați oameni perfect întregi la trup, erau duși la închisoarea din spatele Palatului de Justiție. Dacă arestații aveau nevoie de îngrijiri medicale, spitalul dispunea de o aripă păzită, așa că acolo o duseseră ofițerii care efectuaseră arestarea pe Ann Kensing.

În zece minute, Glitsky făcu rost de numerele de telefon de acasă ale celor doi polițiști. Unul din ei, polițistul Rick Page, avu ghinionul să răspundă la apel. Chiar și prin intermediul unui simplu cablu telefonic și fără să vadă chipul dur al lui Glitsky, tânărul polițist intră în panică la auzul tonului, gradului și poziției interlocutorului. Începu să-și debiteze

povestea în ritm de mitralieră, repetând jumătate din cuvinte pe măsură ce le rostea.

– A fost, a fost un apel de urgență la 911 PD, probleme domestice. Când am ajuns acolo, femeia era pe pământ, înconjurată de copii. Copiii ei.

– Și bărbatul?

– Păi el sângera pe față, destul de rău unde l-a tăiat, l-a tăiat ea.

– L-a tăiat? Cu ce, cu un cuțit?

– Nu. Unghii. Zgâriat, adică l-a zgâriat, nu l-a tăiat. Pe față. Era pe niște trepte exterioare când am ajuns la fața locului. Eu și Jerry – partenerul meu –, noi am tras mașina și amândoi ne-am aruncat pe el.

– Pe el?

– Da, domnule.

– Și după aia ați arestat-o pe *ea?* Chiar dacă ea era mai grav rănită, corect? Cum s-a întâmplat așa ceva? Glitsky continua să se simtă mânios și frustrat, dar se calmase suficient de mult ca să-și dea seama că nu obținea nimic de la ofițerul Page dacă avea să continue așa. Își coborî tonul vocii. Poți să o lași mai moale, tinere. Spune-mi ce s-a petrecut.

– Da, domnule. Mai întâi el... tipul, Kensing... am verificat la dispecerat ce ne-a spus și era adevărat, el era cel care a sunat la 911. Era încuiat pe dinafară și își făcea griji că nevasta avea să le facă rău copiilor. Spunea că are nevoie de ajutor.

– Pun pariu. Glitsky își spuse că Ann Kensing fusese destul de deșteaptă ca să-l încuie pe dinafară. Dar ați ajuns acolo și ce ați văzut?

– Păi în primul rând ea era întinsă la pământ, pe trotuarul de la marginea verandei. Existau niște trepte, știți, care duceau spre casă. Soțul era sus, stând acolo. Trei copii erau lângă ea, țipând ca din gură de șarpe. Nu știam – era o situație în care totul era posibil, domnule. Așa că ne-am scos amândoi armele și ne-am apropiat de suspect, care în acel moment credeam că e tipul.

– Și el cum s-a manifestat?

– Cooperant și speriat. Voia să se ducă să vadă ce pățise nevastă-sa, dar i-am spus să stea pe loc. Și-a ridicat mâinile și n-a mai mișcat, ceea ce era bine pentru noi. Din câte văzuserăm până atunci, se aștepta să-l ducem la secție.

– Bun, rosti Glitsky. Și ce v-a schimbat hotărârea?

După o scurtă ezitare, Page reveni:

– Pe scurt, am discutat cu el. Primul lucru pe care îl face tipul, și e în situația în care stă cu mâinile întinse spre cer și fața îi sângerează șiroaie, deci primul lucru pe care îl face e să-mi *mulțumească* pentru că am ajuns așa de repede.

– Ți-a mulțumit?

– Da, domnule, și mi se întâmplă chestia asta pentru prima dată la un apel PD. Înțelegeți ce vă spun?

Glitsky înțelegea. De obicei, când poliția ajungea să se implice într-o dispută domestică, mai ales atunci când intervenea ca să întrerupă o ceartă sau bătaie, forma de politețe ieșea din ecuație.

– Zi mai departe.

– În fine. Așadar, Jerry era cu nevasta, încercând să-i calmeze pe copii. El, tipul, Kensing, a întrebat dacă se poate așeza pe treaptă și eu l-am refuzat și i-am zis să se întoarcă pentru a-i aplica procedura normală și a-i pune cătușe. Moment în care unul dintre copii, băiatul, vine spre trepte și începe: „Ce-i faceți lui tati meu? Lăsați-l în pace. Nu el a fost de vină, ci mami".

– A spus puștiul asta?

– Mda. Iar Kensing era calm. Spune: „E-n regulă, Terry". Puștiul: „El nu știe ce s-a întâmplat". Adică eu, înțelegeți. Însă nu l-am lăsat pe puști să vină lângă tată.

Era, evident, vorba de procedura standard pentru că existaseră cazuri în care părinții înfuriați, mai ales tații, care riscau pedeapsa cu închisoarea, își luaseră copiii ostatici în tentativa de a scăpa de pedeapsă.

– Așa că m-am postat în fața lui și l-am chemat pe Jerry, care se dusese la mașină ca să cheme ambulanța. Între timp,

nevasta s-a ridicat în capul oaselor, ținându-le pe cele două fete. Au ieșit și niște cetățeni să vadă scena. Vecini. Venise vremea să pun capăt disputei, ceea ce am și făcut.

– Bun.

– Bun, deci totul se liniștește. Kensing are cătușe și întreabă dacă se poate întoarce, încet, iar eu îl las, iar el îi spune puștiului să stea cuminte, să nu-și facă griji, totul se va rezolva. Mie îmi spune, cu calm, că e doctor. O poate ajuta pe nevastă. Însă pe mine mă apucase oricum un sentiment ciudat.

– În legătură cu ce?

– Păi în cele mai multe cazuri de vină e tipul, domnule, înțelegeți? El face răul.

– Știu.

– Dar tipul ăsta e altfel. E aproape relaxat. Nici pe departe furios, cum se întâmplă de obicei. Spune că ea a alunecat și eu îi zic: „Sigur, te cred", însă el insistă: „Uitați-vă", și dă din cap spre semnul de pe verandă, unde se vede clar că *cineva* a alunecat. Un ziar ud. Iar puștiul zice: „E adevărat. Am văzut-o. A alunecat. El n-a atins-o". În clipa aia mi-am zis: „La naiba, și acum ce fac?" Adică, ajungem la fața locului și *cineva* trebuie să ajungă la secție, nu? De obicei tipul, dar era imposibil să plecăm fără unul din ei. Mare porcărie dacă te întorci după două ore în care totul e lapte și miere din nou între iubiței, doar că mai târziu unul din ei îl împușcă pe celălalt. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Te înțeleg, replică Glitsky.

– Dar ce trebuia să fac? L-am pus pe Kensing să coboare treptele și l-am băgat în mașină, l-am încuiat acolo, dar de data asta apare o vecină – i-am luat toate datele dacă vreți să vorbiți cu ea – și îmi spune același lucru. A văzut totul – Kensing era în apărare, nu a lovit-o pe soție, ea l-a zgâriat, s-a repezit la el și a alunecat. Page făcu o scurtă pauză. Așa că eu și Jerry ne-am sfătuit un pic. Le-am despărțit pe cele două fete și le-am întrebat – aceeași poveste, de vină nevasta. Între timp, vine și ambulanța. Nevasta e amețită bine și nu poate face un pas. În plus, are nevoie de copci la cap. Așa că eu și

Jerry decidem să o trimitem pe ea, iar tipul să stea acasă. Pe parcursul povestirii, vocea lui Page devenise tot mai sigură. Acum polițistul vorbea răspicat. Nu știu ce altceva să fi făcut, domnule locotenent. Patru martori au indicat-o pe nevastă. Tipul nu a greșit cu nimic.

Glitsky fu tentat să-l întrebe pe Page dacă își dăduse seama că bărbatul pe care nu-l arestase era suspectul principal într-o anchetă de omucidere, dar până la urmă de ce ar fi trebuit omul să știe așa ceva? Și la ce ar fi slujit? În plus, pentru o vreme măcar, Ann Kensing era în siguranță. Nefericită și rănită, dar în siguranță. Accepta așa ceva.

– Deci el e acum acasă la ea cu copiii?

– Nu știu, domnule. Poate e la casa lui, a cărei adresă o am. Vreți să v-o dau?

– O am și eu, replică Glitsky. Poate mă duc să schimb câteva vorbe cu el.

– Îmi cer scuze că nu vă dau drumul înăuntru, domnule locotenent, dar copiii mei sunt aici. Au văzut destui polițiști pentru o zi. Unul dintre ei doarme deja, iar noi, ceilalți, ne uităm la video. A fost o zi lungă.

– Voiam doar să vă pun câteva întrebări. Nu durează mai mult de un sfert de oră.

– Un sfert de oră? Nu durează deloc dacă nu vă dau drumul înăuntru. Mie mi se pare că am discutat deja totul până acum și, după cum mi-a zis avocatul meu, n-ar fi trebuit să spun nimic nici atunci.

– Asta s-a întâmplat înainte de ziua de azi. Înainte de cearta cu soția.

– Nu ne-am certat. Cearta implică doi oameni. Ea m-a atacat.

– De ce v-ați dus acolo în primul rând?

– Era ziua mea de stat cu copiii. Luasem bilete la Giants. Destul de simplu. Uitați ce e, momentul este cu adevărat nepotrivit, bine? Acum sunt tatăl copiilor mei, care au fost suficient de traumatizați și sunt epuizați. Kensing își schimbă

greutatea pe celălalt picior și oftă din rărunchi. Uitați ce e, nu vreau să par un nemernic, domnule locotenent, dar dacă nu veniți aici cu un mandat ca să intrați, eu vă urez noapte bună acum.

În apartamentul său de pe Noe Street, Brendan Driscoll lucra la computer în cămăruța din spatele bucătăriei. În ciuda zilei frumoase, rămăsese închis în spațiul întunecos și lipsit de aer, complet absorbit de munca lui, de la ora 10.30 dimineața, la o oră după ce se trezise, cuprins de cea mai cumplită mahmureală din viața lui de adult.

Douăsprezece ore mai târziu, se întinse, își frecă fața cu palmele și se ridică din fața monitorului. Se duse în bucătărie și tocmai se pregătea să ia încă patru aspirine cu o cană de ceai rece, când în cadrul ușii apăru Roger.

– Merge? întrebă Roger.

Brendan se uită la el.

– Cu greu.

– Te mai doare capul?

– Groaznic. S-ar putea să nu-și mai revină niciodată. Nici în rest nu mă simt prea bine. Ce naiba conține ceaiul Long Island la rece? Și câte ceaiuri am băut?

Roger ridică din umeri, apoi scutură din cap.

– Mi-ai spus să nu mai număr, ții minte? Dar știu că după al treilea ți-am spus că poate e mai bine să te oprești.

– Ar fi trebuit să te ascult.

– Așa e mereu. Deci, continuă Roger, după toate orele petrecute în peștera ta rugându-te pentru iertarea păcatelor, ți-ai terminat penitența?

– Nu iertare caut eu, replică Brendan. Ci răzbunare. Se duse și trase un scaun de la masă. Mă simt îngrozitor de trădat.

Roger se așeză și el.

– Știu. Nu te învinovățesc.

– Asta e problema mea. Nu știu pe cine să dau vina. Oftă din rărunchi. Adică să dau vina pe Kensing sau pe tâmpita

aia de nevastă-sa pentru că l-a făcut pe Tim să simtă nevoia de a alerga zilnic. Asta a dus la ocazie în primul rând.

– Păi nu alergarea l-a ucis, Brendan.

– Știu. Dar dacă n-ar fi ieșit...

– N-ar fi fost lovit, și n-ar fi ajuns la spital... am trecut deja prin toate astea.

Brendan își dădu seama că așa era. Oftă, apoi se frecă la tâmple, strâmbându-se de durere.

– Ai dreptate, ai dreptate. Mă doare însă faptul că Ross și-a închipuit că mă poate cumpăra și îmi poate șterge fișierele. Oare chiar a crezut că nu vedeam ce se petrece și nu mă pregătesc pentru ceea ce avea să urmeze?

22

Jackman era un om de cuvânt. Ca atare, luni de dimineață, când ajunse la birou, Hardy se trezi cu alte două dosare pline cu „descoperiri" în cazul Markham.

Își turnă o ceașcă de cafea, se așeză la birou și deschise primul dosar. În mod clar cineva îi mânase de la spate pe cei care se ocupau cu transcrierile, pentru că fuseseră deja tipărite câteva interviuri, inclusiv cel luat de Glitsky lui Kensing, cel cu Anita Tong, menajera, cel al lui Bracco cu Ann Kensing. Răsfoi paginile cu repeziciune. Nu le studie îndeaproape – asta avea să fie una dintre treburile cele mai obositoare –, dar era mulțumit să vadă o mare parte din ce sperase și așteptase: raportul inițial de la locul accidentului de mașină, raportul de autopsiere a cadavrului lui Markham efectuată la spital imediat după deces, descoperirile lui Strout și certificatul oficial de deces, prima analiză a scenei crimei din casa lui Markham.

Citea materialele de mai bine de o oră, fără să-și dea seama de trecerea timpului. Duse automat mâna spre cana cu cafea, pe care o duse la buze. Lichidul se răcise. Brusc, se ridică de pe scaun aproape ca împins de un resort. Își dezlipi privirea din dosar, aproape surprins să dea cu ochii de peisajul familiar din propriul birou. Pentru o vreme, cu gustul amar al cafelei pe limbă și reflectând asupra dovezilor prezentate, se trezi că gândește mai degrabă ca un procuror care construiește un caz al acuzării decât ca un avocat al apărării. Era o senzație neașteptată și întru câtva neliniștitoare.

Se ridică în picioare, scuturând din cap. Ajunse în fața biroului și se apucă să tragă cu săgeți la ținta de darts, apoi se duse la fereastră și privi spre Sutter Street. Orașul își îmbrăcase haina obișnuită a unei zile de lucru după un weekend luminos și cald – praful de pe străzi stârnit de briza oceanului, soarele încețoșat de smog.

Își dădu seama că nu doar cafeaua declanșase un stimul intern. Chiar se găsea într-o dispoziție de procuror. Ca să dovedească nevinovăția clientului său, trebuia să arate că altcineva îl ucisese pe Tim Markham și, probabil, și pe restul familiei sale. Prin urmare, nu avea de ales decât să descopere acea persoană și dovezile pentru a o putea condamna.

Știa că era o ironie a sorții faptul că ajunsese avocat al apărării. Prin firea lui, nu era potrivit să sară în apărarea unui acuzat. În lupta continuă dintre justiție și compasiune, el era întotdeauna de partea justiției. După terminarea războiului din Vietnam, lucrase câțiva ani ca polițist. Apoi se dusese la școala de drept cu gândul că își va croi o carieră din aducerea oamenilor răi în fața instanței și trimiterea lor în spatele gratiilor – ăsta fusese țelul lui, în profesie ca și în viață. Dacă un procuror nu l-ar fi concediat din rațiuni politice, Hardy n-avea nici o îndoială că ar fi lucrat și azi cot la cot cu Marlene, pentru Jackman. Și, cu toate că se afla de cealaltă parte a baricadei de suficient timp încât să se fi obișnuit cu ideea, într-un fel, tânjea după vremurile când lucra pentru acuzare.

După cum îi plăcea lui David Freeman să spună, legea era ceva frumos și complicat. Hardy își zise că niciodată nu se potriviseră acele vorbe mai bine ca în acest caz: în vreme ce un verdict de nevinovat nu însemna întotdeauna literalmente că aveai un client fără prihană în comiterea crimei de care era acuzat, un verdict de vinovat însemna un singur lucru. Când Hardy, avocatul apărării, scotea basma curată un client pe baza argumentației sau a unei chichițe avocățești, resimțea, evident, o oarecare satisfacție pentru că își făcuse treaba și își câștigase banii. Rareori însă acea satisfacție se

putea compara cu sentimentul pe care îl nutrise atunci când reușise condamnarea unui ticălos și scoaterea lui definitivă din cadrul societății.

Se așeză pe scaun și luă încă o gură de cafea rece. Își îndreptă din nou atenția către dosar.

Se găseau acolo interviuri cu câteva asistente de la Portola. Răsfoi repede paginile și își dădu seama că Bracco și Fisk făcuseră câteva lucruri de bază într-o anchetă, fapt care poate avea să-i economisească lui ceva timp. Observă totuși că inspectorii nu identificaseră pe nimeni care să fie prezent la momentul sau în preajma momentului morții lui Markham. Răsfoi alte pagini, dar nu descoperi nici un indiciu legat de această informație esențială și fundamentală.

Privi furios prin încăpere. Strânse din fălci cu o expresie aspră pe chip.

Jackman se ținuse de cuvânt. Îi trimisese dosarele cu documente, dar în mod clar incomplete. Hardy nu credea că era vorba de o întâmplare, dar nici nu-l vedea pe Jackman apucându-se să dosească dovezi. Mai degrabă pe Glitsky.

Bracco și Fisk ajunseseră târziu la birou deoarece, în ciuda obiecțiilor lui Bracco, Fisk insistase să încerce să afle ceva despre mașina criminală. Așa că mai întâi bătuseră din nou din ușă în ușă prin cartier, dar, deși găsiseră câțiva oameni care nu fuseseră acasă cu o săptămână în urmă, nu obținuseră nici o informație utilă. Nimeni nu văzuse accidentul sau mașina plecând de la fața locului. Apoi – Fisk se urcase la volan acum – Bracco simțise că înnebunește când colegul său făcuse iar turul mai multor ateliere de reparații din Lombard, Van Ness și Mission. Îi avertizase pe toți cu o săptămână înainte. Acum efectua runda de verificări.

Într-unul dintre ateliere se găsea un Corvair verde de la începutul anilor șaptezeci. Mașina fusese adusă în cursul după-amiezii anterioare și avea stricăciuni în partea dreaptă a parașocului frontal și pe capotă. Proprietarul susținea că frâna de mână cedase pe unul dintre celebrele dealuri ale

orașului și el uitase să tragă de volan. Mașina se deplasase circa șase metri și lovise un copac, iar o ramură groasă a acestuia căzuse pe capotă. Proprietarul atelierului, Jim Otis, intenționa să sune la brigada de poliție rutieră cândva în cursul zilei, cu siguranță înainte de a se apuca de vreo reparație la mașină.

Însă mașina fusese rapid eliminată din ecuație atunci când dăduseră cu luminol. Luminolul era o substanță aproape infailibilă de dezvăluire a prezenței sângelui – chiar și în cazul existenței doar a câtorva urme și chiar și după o spălare atentă a mașinii. Pe Corvair nu se găsea nici urmă de așa ceva. Cu toate astea, Fisk își notă cu atenție numele și adresa proprietarului. Jură că va descoperi în cel mai scurt timp dacă respectivul avea un alibi pentru ora șase și jumătate în dimineața zilei fatidice de marți.

Acum, după masa de prânz și respectând indicațiile lui Glitsky, cei doi reveneau în sfârșit la Portola pentru alte interviuri. Locotenentul trecuse în revistă munca depusă de ei începând cu ziua de vineri și acum voia să afle detalii despre ceilalți doi medici care se aflaseră în Secția de terapie intensivă a spitalului în acea zi de marți. Totodată, voia și cronologia exactă a vizitelor făcute în secție, din câte își aminteau asistentele de acolo.

Dar lucrurile nu se dovediră a fi la fel de simple precum speraseră ei. Odată cu schimbarea săptămânii de lucru, la datorie se prezentaseră alți membri ai personalului. Din cei doi oameni care fuseseră de gardă atunci când muriseră Markham și Lector, Rajan Bhutan fusese transferat la maternitate și tocmai asista la o naștere, iar Connie Rowe fusese repartizată la probleme generale și acum se dusese să ia prânzul.

După ce îl întrebă pe Fisk dacă poate lipsi câteva minute până verifică ceva, Bracco își lăsă partenerul să o aștepte pe asistentă și urcă scările. Când ajunse în oficiul asistentelor de la Secția de terapie intensivă, se prezentă femeii care ședea la recepție. Aceasta îi spuse că în acel moment colega ei

de schimb îl însoțea pe unul dintre doctori la vizită. Cei doi aveau să revină în scurt timp dacă polițistul voia să discute cu ei.

Dar după ce se asigură că doctorul respectiv nu era Cohn sau Waltrip, cu care chiar *voia* să discute, Bracco îi spuse femeii că avea nevoie de câteva minute de liniște și o rugă să-i permită să se ducă în sala de așteptare de la capătul culoarului.

Pe una dintre canapele ședea un cuplu de vârstă mijlocie, ținându-se de mână și schimbând șoapte îngrijorate. Bracco se așeză pe scaunul tapițat din apropiere de coridor, de unde putea vedea intrarea în Secția de terapie intensivă și în oficiul asistentelor. Cea de-a doua soră își făcu apariția însoțită de doctor peste câteva minute. După o scurtă conversație pe coridor, doctorul o părăsi pe asistentă și se îndreptă spre sala de așteptare, în vreme ce asistenta se duse spre oficiu.

Când doctorul intră, Bracco se ridică și reveni pe coridor. Una dintre asistente – nu știa care anume – continua să șadă la recepție, cu spatele la Bracco, și lucra la computer. Cealaltă nu se vedea nicăieri.

Traversă coridorul și din zece pași ajunse la ușa salonului de terapie intensivă. Un geam caroiat cu sârmă îi permise să vadă înăuntru. Nu zări altceva în afară de paturi. Se uită încă o dată la asistenta de la computer și aruncă o privire spre sala de așteptare – nu venea nimeni. Într-o secundă pătrunse în salon.

Se uită la ceas și merse mai departe. Silindu-se să pășească ușor, făcu turul încăperii, oprindu-se câte cinci secunde – maximul pe care îl putea suporta – la fiecare pat. Întregul circuit dură patruzeci și opt de secunde.

Verifică din nou geamul ușii principale de acces. Apoi ieși în coridor și lăsă ușa să se închidă în urma lui.

Ajunse în oficiul asistentelor, își drese glasul, iar femeia cu care vorbise cu câteva minute în urmă își desprinse privirea de pe ecranul computerului.

– Colega dumneavoastră nu a venit? Am observat că în sala de așteptare a intrat un doctor și mă întrebam dacă nu s-a întors și ea cu el?

Asistenta îi zâmbi.

– Cred că s-a dus la baie. Ar trebui să apară imediat. Și asistenta aruncă o privire pe coridor, în direcția sălii de așteptare. Când va reveni poate că ar fi bine să ne puneți întrebările pe care ziceați că le-ați pregătit pentru noi.

– La asta am lucrat acolo. Făcu un gest înspre sala de așteptare. Dar acum se pare că nu mai e nevoie. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

– Nici o problemă, răspunse asistenta. Oricând aveți nevoie.

Când se întoarse, Bracco descoperi că asistenta Connie Rowe se întorsese de la masă și se dusese cu inspectorul Fisk la bufet, unde puteau discuta fără prea multe întreruperi. Când Bracco ajunse acolo, Fisk deja începuse. Ședeau unul în fața celuilalt la o masă, cu reportofonul pornit. Rugându-se în gând ca Fisk să-și fi amintit să pornească dispozitivul, Bracco își trase și el un scaun.

Î: Îl cunoașteți pe inspectorul Bracco? De săptămâna trecută? Domnișoara Rowe tocmai îmi povestea despre partenerul ei... Rajan, nu-i așa?

R: Rajan Bhutan.

Î: Ce e cu el?

R: Păi, așa cum îi spuneam inspectorului Fisk, nu e vorba despre ceva anume. Așa cum au căzut gărzile, ajung să lucrez cu el la Terapie intensivă doar de vreo zece ori pe an, dar se pare că de fiecare dată când e el de gardă se petrece ceva rău.

Î: Adică moare cineva?

R: Nu, nu doar asta. Oamenii mor acolo pentru că ajung la spital de obicei în stare critică. Dar n-am avut gardă cu Rajan în ultimul an în care să nu apară măcar un incident. Nu vreau să-l vorbesc de rău, dar... de obicei e

destul de înspăimântător. *El* e înfricoșător, așa cum se fâțâie peste tot și nu discută cu nimeni.

Î: Credeți că a avut vreo legătură cu moartea domnului Markham?

R: Nu știu. E o acuzație gravă. Dar când ați venit vineri și ne-ați pus tuturor întrebări, ați observat că el abia dacă a scos o vorbă? Nu vi s-a părut așa? Și știe foarte bine, ca oricine, cum sunt organizate schimburile. Și ce s-a întâmplat în acea zi. Cine era acolo.

Î: Domnișoară Rowe, scuzați-mă că intervin, dar când inspectorul Fisk v-a întrebat dacă vreți să spuneți că mereu murea cineva la Terapie intensivă atunci când Rajan era de gardă, ați spus „nu doar asta", corect? Cum adică? Nu doar ce anume?

R: Nu doar se moare.

Î: Dar și asta.

R: Da, dar așa cum am mai spus, nu trece o săptămână fără să moară cineva. Însă lipsesc lucruri – mă refer la stocuri. Iar el bântuie. Știți la ce mă refer? *Pândește*, și *bântuie*. Dai colțul și te trezești brusc cu el acolo. Stând. E înfricoșător. Nimeni nu-l suportă.

Î: A fost aici marțea trecută? A fost la Terapie intensivă când a murit domnul Markham? Asta vreți să spuneți?

R: Am fost amândoi aici pentru ambele apeluri de urgență. Asta știu. Înainte de asta, am stat la birou...

Î: Ați fost la computer?

R: Cred că da, acum nu-mi amintesc prea bine, dar cred că plasam niște comenzi, dar nu știu unde era el.

Î: Domnișoară Rowe, când ați primit apelul – codul albastru, nu-i așa? – și v-ați dus la salon, el era deja acolo?

R: Da. Lângă domnul Lector. Celălalt pacient care a murit.

Î: Mai era cineva în încăpere?

R: Doar doctorul Kensing.

Î: Și unde era doctorul?

R: Cu Rajan. Lângă domnul Lector. Acela a fost primul cod albastru.

Î: Cu alte cuvinte, nu erau lângă domnul Markham.

R: Nu. Monitorul lui a pornit câteva secunde mai târziu.

La ora unu, Hardy răspunse la telefonul de pe birou și auzi vocea tărăgănată a medicului legist.

– Îmi datorezi o mie de dolari. Am presupus că te grăbești, după cum ai aranjat ca trupul să-mi fie trimis direct după priveghi, așa că ieri, duminică, am lucrat toată ziua și mi-am adus și cel mai bun asistent. Apoi am mai lucrat vreo două ore de dimineață. Domnul Lector a murit pentru că i-a stat inima și nu din altă cauză.

– Deci fără potasiu?

– Nimic, Diz. I-am făcut toate testele până la nivelul C. S-ar fi văzut și dacă ar fi înghițit o aspirină.

– Nu e chiar ce am sperat.

– Știu, mi-ai spus clar. Dar privește lucrurile optimist. Orice ar fi, nu clientul tău l-a ucis pe domnul Lector.

Asta îl făcu să chicotească.

– Mersi, John. Mi-ai luat o piatră mare de pe suflet.

– Cu plăcere. Și, Diz?

– Zi.

– Chiar dacă îmi place munca mea la nebunie, se pare că n-am parte de pauze. Chestia de acum a însemnat norma ta de cai verzi pe pereți pe acest an.

Rajan Bhutan rostea cuvintele cu accentul cântat tipic subcontinentului indian.

– Femeia e o tâmpită! zise el cu resemnare în voce. Era singur în oficiul asistentelor împreună cu Bracco și Fisk. N-am avut decât necazuri din partea ei de când și-a început munca aici, pentru că e leneșă și are prejudecăți în privința mea. Iar acum îmi spuneți că mă acuză de moartea acelor domni? Este intolerabil! Va trebui să discut cu ea. Și poate cu administrația spitalului.

Lipsit de experiență, Fisk menționase că discutaseră cu domnișoara Rowe și numele lui Rajan se ivise în cursul discuției. Acum, evident, asistentul era furios pe colega lui și voia mai degrabă să dezvăluie defectele ei profesionale decât să explice ce anume făcuse el marțea trecută. Cum era de așteptat, Bhutan își imagina că polițiștii vor repeta tot ce spune el colegelor lui. Nu era cea mai bună cale de abordare a unui interviu. Nu era nici măcar a doua ca potențial.

Bracco preluase conducerea interogatoriului, încercând să revină la subiect.

– Vreți să ne spuneți că nu erați în salon atunci când s-a declanșat alarma pentru domnul Markham?

– Da. Mă grăbisem să ajung la domnul Lector, care a fost primul.

– Și unde ați fost chiar înainte de asta?

Pe chipul lui apăru o expresie de dezgust.

– Credeți sau nu, dar chiar doctorul Ross trebuie să mă fi văzut când ieșea din sala de așteptare atunci când a sunat alarma pentru primul monitor. Eram cu unul dintre brancardierii de pe coridor, chiar acolo. Cred că erau doi sau trei, în coloană. Chestia asta e intolerabilă, repetă el.

– Deci să pricep bine, insistă Bracco. Vreți să ne spuneți că atunci când s-a declanșat codul albastru pentru domnul Lector nu era nimeni în salonul de terapie intensivă?

– Doar că încă nu era cod albastru. Doctorul Kensing abia ajunsese înăuntru, apoi, când am ajuns la patul domnului Lector, m-a pus să chem ajutoare.

– Și vă ocupați cu toții de domnul Lector atunci când monitoarele domnului Markham au început să facă ce or fi făcut?

– Să țiuie încontinuu. Da.

– Nimeni nu se apropiase de el?

– Din câte am văzut eu, nu.

Hardy și Freeman înaintau agale pe Sutter Street. Soarele nu reușise să străpungă perdeaua de smog, iar între timp

briza se transformase într-un vânt tăricel și constant. Nu era cine știe ce zi de plimbare, dar Freeman îi spusese lui Hardy că poate discuta cu el doar dacă accepta să-l însoțească până la furnizorul lui de trabucuri. Aproape că rămăsese fără așa ceva – ceea ce însemna, după părerea lui Hardy, că mai avea cel puțin o duzină.

Dar ce altceva putea face?

– Problema e că nu am pe nimeni altcineva, zise Hardy. Carla, soția geloasă, putea fi o soluție bună, dar a dat și ea ortul popii.

Freeman chicoti.

– Ce neplăcut!

– Apoi mi-am zis că descopăr ceva în cazul celuilalt tip care a murit în același timp cu Markham – Lector. Însă Strout mi-a tăiat elanul, așa că acum mă întreb dacă mai are sens să-l deranjez pe Wes Farrell ca să încerce să obțină permisiunea de autopsie în cazul Loring.

– Cine era acolo?

Freeman apucă ușa de la Nob Hill Cigar și o ținu deschisă pentru Hardy. Instantaneu, fură amândoi învăluiți de aerul gros, umed și plin de arome al unuia dintre cele mai anacronice locuri din oraș. Păstrând ritualul pe care îl efectua de fiecare dată când cumpăra trabucuri vrac, Freeman nici măcar nu aruncă o privire sălii de jos, ci o luă înainte spre etaj. Hardy îl urmă. Era un club victorian masculin și, chiar dacă femeile aveau acces acolo din punct de vedere legal, în vizitele lui Hardy nu întâlnise niciodată vreuna.

După câteva minute de sporovăială pe tema trabucurilor cu Martin, gazda lor, cei doi își croiră drum către niște fotolii din piele alături de care tronau paharele cu coniac oferit din partea casei – băutura nu era de vânzare și nici măcar nu putea fi consumată legal în acea incintă, dar era întotdeauna oferită din partea casei. Martin reapăru peste câteva clipe, le aprinse trabucurile, apoi se retrase un etaj mai jos ca să onoreze comanda lui Freeman.

Un alt element important al ritualului lui David era să savureze mai întâi și să nu scoată o vorbă până ce prima tranșă de scrum era gata să cadă. Uneori ritualul putea dura și zece minute. Însă Hardy găsea că în acea zi, deși venise special ca să se consulte cu bătrânul, își putea permite câteva momente de reflecție.

Weekendul în Monterey fusese superb. Hardy reacționase întotdeauna față de magia lucrurilor legate de apă, iar vizita la acvariu părea să fi restabilit normalitatea în relația cu soția și copiii lui, să fi umplut un gol sufletesc. Își dăduse seama că viața lui însemna mai mult decât ceea ce făcea ca să-și câștige existența. Se simțise zguduit până în străfundurile ființei lui și asta avusese darul să îl trezească.

După-amiaza, cumpărase costume de înot și se duseseră pe plajă, unde se avântaseră în valuri, țipând de bucurie în apa rece ca gheața. Mâncaseră pe săturate la The Old House, se plimbaseră pe dig la lumina lunii și hrăniseră focile. Ajunși înapoi la hotel, reușiseră să se mute din camera în care Frannie și copiii se cazaseră cu o noapte înainte într-un apartament, și cu copiii dormind buștean dincolo de ușa dintre camere și bucurându-se de un pic de intimitate, el și Frannie făcuseră dragoste de două ori – noaptea și de dimineață, ca niște tineri proaspăt căsătoriți.

În sala de fumat, Freeman își scutură scrumul.

– Deci cine era acolo? întrebă el. Cred că aici rămăsesem.

Bineînțeles că avea dreptate. Hardy nu se mai minuna de nimic. Însă continua să aibă același răspuns, care însemna tot o întrebare.

– Unde, David?

– La spital. Mi-ai spus că ai nevoie de oameni care să fi avut motiv să-l ucidă pe Markham, dar nu cunoști pe nimeni cu excepția clientului tău, așa că, bine, să presupunem pe moment că nu e el, deși chestia asta continuă să mă deranjeze ca naiba, doar că totuși ceea ce ai tu nevoie, mai presus chiar de motiv, este o prezență, și mă refer la faptul că oricine ar fi

fost trebuia să se afle acolo și asta ne duce înapoi de unde am plecat.

– Îți dau un dolar dacă îmi poți descifra și mie ultima ta frază.

Freeman se prefăcu mânios, dar manevra nu-i ținu, așa că sorbi din coniac și trase din trabuc.

– Uneori, zise el, darul înțelepciunii sosește împachetat urât.

Hardy ajunse înapoi la birou după ora patru. Alcoolul îl pleoștise, în vreme ce tutunul îi dăduse energie. Se duse la ferestre și le deschise larg pe amândouă, apoi își turnă un pahar mare cu apă și se așeză la masa de lucru. În absență, primise trei apeluri telefonice.

Primul era de la Jeff Elliot, care voia să știe ce progrese mai făcuse Hardy pe frontul Kensing. Lucra la un alt material despre Parnassus și poate că ei doi aveau informații pe care le puteau schimba în beneficiul reciproc.

În al doilea mesaj, Wes Farrell îl sunase ca să-i comunice faptul că îi convinsese în sfârșit pe membrii familiei Loring să accepte deshumarea mamei lor. Acum avea parte de ceva rezistență din partea lui Strout, o problemă pe care credea că Hardy o rezolvase deja. Ce se întâmpla?

Al treilea apel și ultimul era de la clientul lui, pe care Hardy încercase toată ziua să îl contacteze. Îl sună pe el primul și Kensing începu prin a-i spune că după cearta lui cu soția, copiii continuau să se afle la el...

– Așteaptă un pic, Eric. Dă înapoi. Ce ceartă cu soția?

Îi povesti lui Hardy ce se petrecuse, cu unele detalii, apoi îi menționă vizita neașteptată a lui Glitsky din noaptea precedentă.

– Am avut impresia că el crede că m-am dus acolo ca să-i fac ei rău. Poate chiar mai grav.

Hardy își aminti că Glitsky prezise că așa va proceda Kensing.

– Dar nu ai discutat cu el. Te rog spune că n-ai făcut-o.

– Nu. Nu i-am dat drumul înăuntru. Dar mi-am zis că e mai bine să fiu indisponibil azi.

– Probabil e o idee bună. Și ce ai făcut?

După ce lăsase copiii la școală, Kensing decisese să-și ia zi liberă și să încropească un plan. Traversase pe jos Golden Bridge și înapoi, apoi se dusese în centru și mâncase în Chinatown, văzuse un film, după care se dusese să ia copiii de la școală. Abia vorbise și cu Ann. Ieșise din închisoare și voia copiii înapoi acasă la ea, dar el nu privea cu ochi buni acest lucru. Hardy ce părere avea?

– Crezi că e un pericol pentru ei?

– Înainte de ziua de sâmbătă aș fi spus că nu. Dar n-am mai văzut-o niciodată așa, și am avut și noi parte de certuri zdravene, crede-mă.

– Dar nu e vorba de nimic fizic? Ești sigur?

Era întotdeauna un punct critic de atins. Ar fi fost extrem de rău ca marele juriu să descopere că doctorul se folosise de violență fizică împotriva soției. Mai bine să știe de acum.

– N-ai atins-o nici măcar o dată, Eric? Măcar o singură dată?

– Aș fi ținut minte. Nu am lovit-o, deși ea m-a lovit de câteva ori.

Lui Hardy nu-i plăcea nici chestia asta, dar din punct de vedere al doctorului, era mai bine decât dacă el ar fi lovit-o.

– Bine. Și mai exact ce s-a întâmplat sâmbătă?

– Cred că s-a convins singură că eu l-am omorât pe Tim.

– Asta e și concluzia mea. Vrei să vorbesc cu ea? Crezi că ar discuta cu mine?

Simți ușurarea din vocea lui Kensing.

– Ar fi excelent. Oricare variantă.

Nu era chiar răspunsul la întrebare, dar însemna în mod clar o permisiune. Hardy se simți liber să meargă mai departe.

– Eric, îmi poți spune cine a fost la spital cu tine marțea trecută?

– Unde? La Terapie intensivă?

– Oriunde prin apropiere.

– Sigur. Cred că da. Eu, evident. Asistentele.

Își continuă litania, mai consistentă decât crezuse Hardy. Asta îi dădea ceva speranțe, deși putea însemna multă muncă. De multe nume nici măcar nu auzise, iar chestia asta i se păru de neconceput.

Se simți din nou cuprins de furie la adresa lui Glitsky. Ce naiba credea că face? Poate că trăsese concluzia că înțelegerea lui Jackman cu Hardy nu îl privea și pe el, deși de fapt îl privea. Înțelegerea aceea nu însemna aproape nimic fără cooperarea lui Glitsky.

Reuși să scape de gânduri, dar nu și de sentimentul de mânie. Acum își lua notițe. Kensing îi spuse că, pe lângă Carla, acolo fuseseră Malacbi Ross, asistentul lui Markham, Brendan Driscoll (pe care Kensing părea că-l antipatizează), vreo două asistente și alți doi doctori, inclusiv Judith Cohn. Hardy se întrebă din nou de câtă vreme dura relația lui Eric cu Cohn. Trebuia să încerce să discute cu ea.

Mai întâi însă, după ce încheia convorbirea cu Kensing, trebuia să discute cu Ann. Femeia îi răspunse la apel. Îi spuse că da, bineînțeles că avea să stea de vorbă cu el. Oricând voia Hardy. Își dorea copiii înapoi.

Casa ei se găsea în drumul lui spre casă. Hardy putea ajunge acolo în douăzeci de minute.

23

Sprijinindu-se în cârje și cu piciorul în ghips, Ann Kensing îl conduse pe Hardy în dezordinea din living. Aruncă niște haine murdare de-ale copiilor de pe canapea, îi făcu semn lui Hardy să se așeze, apoi luă loc și ea în celălalt capăt. Auzise introducerea lui și acum se frământa ce să facă mai departe.

– Sunteți avocatul lui, domnule Hardy. Ce altceva veți mai spune?

– V-aș putea spune o mulțime de lucruri, doamnă Kensing. V-aș putea spune că, bine, el a făcut-o, dar nimeni nu va putea dovedi asta vreodată. Aș putea spune că a făcut-o, dar a fost o greșeală medicală neintenționată. Aș putea spune chiar că a făcut-o cu un motiv bun – văzându-l pe domnul Markham cum zace acolo, total în puterea lui, a înnebunit temporar, ceea ce se admite din punct de vedere legal. Nu râdeți. Juriile au acceptat povești și mai fantastice. Dar eu sunt aici ca să vă spun că el susține că nu a făcut-o. Sunt avocat de multă vreme. Credeți-mă că am avut clienți care m-au mințit de mai multe ori. Sunt obișnuit cu asta. Însă dovezile pur și simplu nu dovedesc că soțul dumneavoastră ar fi făcut ceva.

– El mi-a spus că a făcut-o. Mi-a spus-o înainte ca altcineva să știe. Ce ziceți de asta?

Hardy dădu gânditor din cap.

– Mi-a povestit și despre asta. Era furios pe dumneavoastră și jignit că ați putut crede că a ucis pe cineva, așa că a devenit sarcastic.

– A zis că l-a umplut de rahat.

– Da, așa a zis. Ascultați-mă, e doctor. Dacă se enervează și încearcă să vă riposteze, atunci administrarea de otravă intravenos ar fi cea mai ușoară cale, nu?

Nu așteptă răspunsul ei. Nu voia să o enerveze intrând într-o dispută cu ea. Kensing îl avertizase că ea era o persoană instabilă emoțional și se lăsa purtată de val – iar durerea pricinuită de moartea lui Markham și furia față de întreaga situație nu prea o ajutau să judece rațional. Acum Hardy se aplecă spre ea.

– Eu voiam să discut cu dumneavoastră despre cât de repede vă putem înapoia copiii.

Așa cum bănuise, vestea asta o mai calmă – chiar și în starea în care se găsea, ea înțelegea că nu-i servea la nimic să sară la gâtul avocatului. Femeia își duse o mână la buze și încercă să-și pună gândurile în ordine.

– L-am întrebat pe Eric dacă îi poate aduce înapoi azi. N-a vrut să facă asta.

Hardy dădu înțelegător din cap.

– A vorbit cu mine pe tema asta. L-am rugat să se pună în locul dumneavoastră. Să presupună că dumneavoastră chiar credeți că el a omorât pe cineva. Dacă aceasta ar fi situația, nu credeți că s-ar fi luptat ca să vă împiedice să îi luați? Se lăsă pe spate pe canapea, arborând o nonșalanță pe care n-o resimțea în realitate. Dacă vreți opinia mea în privința asta, cred că problema este că sunteți amândoi niște părinți extraordinari. Aveți amândoi același instinct, acela de a vă proteja copiii. Iar chestia asta e un lucru bun, nu credeți?

– Ba da, așa cred și eu.

Încercănați de oboseală, ochii ei străluceau din pricina lacrimilor. O lacrimă i se prelinse pe obraz și ea și-o șterse cu un gest automat. Hardy avea senzația că ea repetase acel gest de atâtea ori în ultima vreme, încât nici măcar nu mai observa.

– Nu le-a făcut niciodată rău, zise ea. Nu cred că le-ar face rău, dar după săptămâna trecută, când am crezut...

Scutură din cap.

– Când ați crezut că l-a omorât pe Tim Markham?

Ea dădu din cap.

– Doamnă Kensing. Chiar credeți asta? În adâncul sufletului?

Ea își mușcă buza de jos.

– E posibil. Da. L-a urât pe Tim.

– L-a urât pe Tim. Tot aud chestia asta. Îl ura acum mai mult decât l-a urât acum doi ani?

– Nu, nu cred.

– Poate mai puțin?

– Poate. Credeam că s-a obișnuit cu ideea.

– Bun. Când îl ura cel mai tare, a spus vreodată că vrea să-l omoare? Era chiar atât de furios?

– Nu, nu. Eric nu e așa. Niciodată... Se opri și se uită drept la Hardy, într-o postură brusc defensivă. Mi-a spus că a făcut-o.

– Da, așa e. A rostit aceste cuvinte. E adevărat.

– Ce ar fi trebuit să cred?

– Când le-a spus, doamnă Kensing? Nu cumva marțea trecută, imediat după ce ați aflat că domnul Markham a murit? Imediat după ce l-ați acuzat pe Eric că l-a omorât?

Ea nu-i răspunse.

El insistă:

– Mi-a spus că erați în pragul agoniei. Tocmai aflaserăți că bărbatul pe care îl iubeați nu mai e. Doreați să vă răzbunați pe întreaga lume pentru această nedreptate și v-ați răzbunat pe el, poate pentru că aveați sentimentul că el e în siguranță. Nu așa a fost?

Nu mai avea altă ocazie. În instanță și în fața unui juriu ea și-ar fi spus doar povestea bine învățată. Ar fi fost pregătită de nenumărate ori de către acuzare. Nu s-ar fi pus nici o clipă într-o postură stânjenitoare de a recunoaște că era posibil să fi înțeles greșit sau să fi exagerat. Până la acel moment, orice dubiu s-ar fi spulberat demult. Chiar și până în acest moment, ea investise emoțional mult în mărturisirea lui Eric. Hardy spera să o poată conduce pe un drum unde ea să

găsească o posibilitate de retractare, dacă nu cu demnitatea rămasă intactă, măcar cu o oarecare grație.

Însă ea nu renunța așa de ușor. Își apăsa degetele atât de tare pe gură, încât încheieturile mâinilor i se albiseră. Își ținea ochii închiși, concentrându-se să-și amintească.

– Eram așa de... pierdută și rănită. Voiam să-l rănesc și pe el.

– Vă referiți la Eric. Deci l-ați acuzat că l-a omorât pe Tim știind că asta îi va face și lui rău?

– Da. Brusc ea deschise ochii și expiră cu putere. Da. Iar el mi-a zis: Absolut, absolut.

– Și dumneavoastră ați socotit că asta însemna recunoașterea acuzației dumneavoastră de a-l fi omorât pe Tim?

– Da. Presupun că da.

– Dar privind înapoi în timp, vi se mai pare așa? Credeți că asta a vrut el cu adevărat să spună? Că a comis cu adevărat fapta? Sau pur și simplu vă certați copleșiți de tensiunea momentului? Hardy își coborî tonul vocii. Doamnă Kensing, dați-mi voie să vă întreb altceva. După ce ați părăsit spitalul în acea zi și ați revenit aici, la viața dumneavoastră, ați avut la dispoziție o zi și ceva ca să vă obișnuiți cu tragedia, nu-i așa, înainte ca poliția să vă caute?

– Ce altceva puteam face? Era mijlocul săptămânii. Copiii aveau școală. Eram doar eu și ei.

– Desigur, înțeleg. Dar în acea perioadă, înainte de a afla despre potasiu, ați avut la dispoziție ceva vreme în cursul căreia spuneți că ați crezut că Eric îl omorâse pe Tim. Și totuși, nu ați încercat deloc să vă duceți din proprie inițiativă la poliție?

Întrebarea o surprinse. Ezită câteva clipe, probabil întrebându-se ce răspuns să dea.

– Nu. Nu știam.

– Dacă nu vă supărați, de ce nu?

– Pentru că am crezut... adică, cred că am crezut... auzisem că Tim a murit în urma accidentului.

– Și ați crezut asta? Timp de două zile? Chiar și după ce Eric părea să vă fi spus că el l-a omorât? Doamnă Kensing, ați apucat să dormiți în acele două zile?

Scuturând din cap, ea începu să suspine încet, dar Hardy trebuia să meargă mai departe.

– Deci când ați auzit că Tim a fost omorât cu premeditare, că nu a fost vorba de un accident, ce v-a trecut prin minte?

– Nu știu. Când am aflat despre asta... era atât de ireal. Aproape ca și cum ar fi murit din nou, pentru a doua oară.

– Și atunci v-ați amintit ce a spus Eric prima dată?

– Da.

– Dar în ciuda aparentei mărturisiri a lui Eric, nu ați crezut niciodată serios că Tim murise din altă cauză în afara acelui accident?

– Dar el a zis...

– Dar nu l-ați crezut în acel moment, nu? Nu l-ați crezut pentru că știați că el nu a făcut o declarație faptică. A spus-o ca să vă rănească, nu? Era o modalitate plină de sarcasm ca să vă facă proastă, nu? Că ați putut să puneți o asemenea întrebare.

Hardy așteptă câteva secunde.

– Vreau să spun, zise ea, că dacă Tim a fost ucis, asta schimba totul, nu?

– Sunt de acord că nu mai era vorba de un accident. O lăsă să înțeleagă bine vorbele lui. Doamnă Kensing, nu vă voi minți. Mărturia dumneavoastră în acest caz este critică, și așa cum ați spus atunci când am venit aici, sunt avocatul lui Eric. Am un interes mărturisit în a-l ține departe de închisoare. Așteptă din nou până ce ea se uită la el. Dacă în adâncul sufletului dumneavoastră credeți că Eric l-a omorât pe Tim, și că a spus adevărul atunci când a zis că a făcut-o, nu voi încerca să vă determin să vă răzgândiți. Știți ce știți. Dar Eric se numără printre persoanele pe care le cunoașteți cel mai bine, și la bine, și la rău, nu-i așa? Iar el este un tată bun, așa

cum admiteți, și un doctor bun. Poate fi, după estimarea dumneavoastră, și un om bun?

Ea dădea din cap, luptându-se cu alte lacrimi.

– Mereu am crezut asta. Chiar este.

Și acum lovitura finală.

– Credeți cu adevărat că el *îl putea omorî* pe Tim? Că a făcut-o cu adevărat? Pentru că dacă nu este așa, doamnă Kensing, atunci altcineva a făcut-o și aceea este persoana pe care aș vrea să o descopăr, oricine ar fi. Iar pentru asta o să am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Adevărata problemă în cazul întâlnirii dintre Eric și Ann Kensing consta în faptul că Hardy habar n-avea că Glitsky alocase un ofițer pentru a o proteja pe doamna Kensing de soțul ei în caz că acesta s-ar fi întors cu intenția de a încerca din nou să o omoare. Când Hardy sunase la sonerie și intrase în casa doamnei Kensing cu o oră în urmă, ofițerul nu-l împiedicase nicicum pe avocat, ci îl sunase pe Glitsky și îl informase despre cele întâmplate.

Ca atare, Glitsky în persoană ciocăni la ușă la ora 17.35. Ann Kensing se ridică, închipuindu-și că era soțul ei cu copiii, și deschise ușa. Hardy, care rămăsese în living, sări imediat în picioare când auzi vocea, dar era deja prea târziu – piciorul lui Glitsky trecuse deja pragul ușii de la intrare. Ținând sus insigna, Glitsky întrebase dacă poate intra, iar Ann nu găsise nici un motiv să nu-l lase.

Fierbând de furie, Hardy se opri în hol.

– Ce naiba cauți aici? Mă urmărești? Apoi, înspre Ann: Îi puteți cere să plece. Nu are mandat ca să intre.

Dar Glitsky câștigase deja runda.

– Îmi pare rău, dar nu puteți face asta, doamnă. Mi-ați dat drumul înăuntru. Nu am nevoie de mandat.

– Și ce vrei? întrebă Hardy, făcând un alt pas spre el. Doar hărțuire de data asta? Doar să dai naibii toate regulile?

Glitsky îl ignoră și i se adresă lui Ann.

– Mi-am zis că poate aveți nevoie de ceva suport moral înainte ca soțul dumneavoastră și acest domn Hardy să vă zăpăcească de tot. V-a amenințat în vreun fel?

– Nu. Femeia se uită pe rând la cei doi bărbați furioși. Păi, doar...

Hardy ridică o mână, întrerupând-o:

– Ann, te rog.

– Doar ce, doamnă Kensing? Vreți să spuneți că v-a amenințat?

– Nu. Dar mi-a explicat de unele drepturi pe care poate...

Acum Glitsky o întrerupse:

– Este și avocatul dumneavoastră? Doamne ferește, doar nu l-ați lăsat să facă așa ceva?

– Nu, e...

Între timp tonurile vocilor deveniseră mai ridicate. Hardy nu o putu lăsa să-și termine ideea și se grăbi să câștige runda următoare:

– Doamna recunoaște că acea declarație este falsă. Și-o retrage.

Glitsky rămase nemișcat, șocat de lovitură. Deși se așteptase la ceva de acest gen, confirmarea îl înnebuni. Cicatricea i se înroși, iar ochii începură să arunce văpăi. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină.

– Bine, rosti el în cele din urmă cu voce moale. Dar acum o să mă ascultați amândoi.

Cu cel mai rezonabil ton de care era capabil în acel moment, începu să-i țină femeii o predică de polițist înfuriat.

De genul:

– Doamnă Kensing, ați declarat că soțul dumneavoastră a mărturisit crima. În acest caz declarația face parte din dosar. Dacă vă veți schimba declarația sub jurământ, ați putea da de un mare bucluc. Înțelegeți asta?

De genul:

– Nu vi se pare evident că domnul Hardy, de față, se folosește de copiii dumneavoastră ca de o monedă de schimb

ca să-l ajutați să-și scoată clientul basma curată? Poate fi ceva mai transparent de atât?

De genul:

– Bineînțeles că soțul dumneavoastră nu va depune plângere în legătură cu cele întâmplate sâmbătă. Are noroc că nu s-a trezit el însuși pus sub acuzare. Dar vă rog să lămurim un lucru. Nu el decide ce acuzații sunt aduse, ci Biroul Procurorului. Încercați să înțelegeți că în realitate el încearcă să tranzacționeze *posibila* dumneavoastră acuzare de comportament eronat cu propria acuzare de *crimă*.

De genul:

– Nu trebuie să încheiați o astfel de înțelegere. Este cât se poate de probabil că un judecător va emite un ORT – un ordin de restricție temporară – astfel ca să vă aducem copiii înapoi.

În cele din urmă, Hardy se sătură. Glitsky își depășea atribuțiile. În plus, era în interesul lui să sară în apărarea femeii.

– De fapt, locotenentul a cam luat-o razna. Nu există nici un judecător în lumea asta care să garanteze un ORT doar pe baza celor petrecute aici. Se întoarse către doamna Kensing. În afară de cazul, și trebuie spus asta, că acest ordin este emis împotriva *dumneavoastră*. Dumneavoastră ați fost acuzata în acest caz, și nu soțul dumneavoastră.

Reveni la Glitsky și vocea i se înăspri:

– Iar tu, locotenente, știi prea bine că această femeie are tot dreptul să discute cu mine. Trebuie să aflăm exact ce a zis doctorul Kensing și dacă nu cumva inspectorii tăi au fost prea zeloși. Doamna Kensing a înțeles greșit prima dată și, dându-și seama de asta, ar dori să revină la un statut de înțelegere oarecum cordială cu fostul ei soț, ca amândoi să poată coopera, așa cum au făcut mereu, în scopul creșterii copiilor. Nu văd cum ai putea avea vreo problemă cu așa ceva.

Cicatricea lui Glitsky părea să devină și mai roșie în lumina amurgului.

– Nu vezi? Nu consideri că te amesteci prea mult în treburile acestui martor?

– Absolut deloc.

– Negi că încerci să o influențezi pe căi incorecte?

Hardy își înghiți primul răspuns, în care se regăsea toată vulgaritatea pe care Glitsky o disprețuia așa de mult. În schimb, se întoarse iarăși către doamna Kensing.

– Vă forțez eu să faceți ceva?

– N-o face, domnule locotenent.

Glitsky o crezu la fel cum credea în iepurașul de Paște. Ar fi vrut să-l tragă pe Hardy într-o altă încăpere, unde să poată clarifica diferendele dintre ei, fără ca femeia să fie prezentă, dar dacă ar fi propus așa ceva știa că ar fi lăsat impresia că ascunde ceva de femeie. Și nu-și putea permite una ca asta. Nu avea o alternativă mai bună, așa că merse mai departe cu ce avea de zis.

– Ei bine, să-ți spun ceva, domnule avocat. *Eu* numesc asta influență, dacă nu chiar șantaj de-a dreptul. Jackman a încheiat o înțelegere drăguță cu tine, bine, dar asta nu îți dă mână liberă să sabotezi orice caz încercăm noi să construim. Cred că va afla și el că ai mers prea departe în privința asta. Ca să nu mai spunem nimic despre șarada asta cu autopsiile despre care am aflat de la Strout. Iar acum mi-a zis că l-ai adus și pe Wes Farrell în echipă, cu aceeași idee tâmpită.

– Wes nu este în echipa mea, locotenente. Are clientul lui și problemele lui.

– Mda, iar printre ele se numără altcineva care a murit la spitalul Portola? Și care apare la suprafață exact acum? Te aștepți să cred asta? E doar o coincidență, nu-i așa?

– Nu mă aștept să crezi nimic din ce am spus. Dar nu voi încerca să-ți obstrucționez cazul. Încerc să văd despre ce e vorba și să-l rezolv.

Glitsky pufni.

– Mda, în fine, asta e treaba *mea*.

Hardy îi ripostă:

– Atunci fă-ți treaba!

– Am încercat și Jackman m-a oprit.

– Ți-a făcut o favoare.

Glitsky pufni din nou:

– Vrei să-mi spui că urmăresc pe cine nu trebuie? Atunci cum se face că de fiecare dată când mă întorc cu spatele tu descoperi câte o chestie legală care să-i acopere fundul – înțelegerea cu Jackman, tulburarea apelor cu Strout, discuția de acum cu martorul meu. Știi ce mă fac toate astea să cred? Că ai ceva de ascuns. Că, de fapt, nu încerci decât să-ți scoți clientul basma curată, și la naiba cu justiția, la naiba cu adevărul!

– Nu așa sunt eu, și o știi prea bine.

– Mda, și dacă porcul ar zbura... Glitsky se răsuci spre Ann Kensing. Comiteți o mare greșeală, îi spuse el. Dacă vreți să vă răzgândiți din nou, după ce vă calmați, știți cum să dați de mine.

Hardy era de-a dreptul enervat, așa că se adresă amândurora, cu voce plină de dispreț:

– Dacă așa veți decide, obligați-l să vă promită că nu vă va acuza de sperjur.

Glitsky se uită urât la el.

– Crezi că e amuzant?

– Nu, ripostă Hardy. Nu cred deloc că e amuzant.

În vreme ce copiii se obișnuiau iarăși cu mama lor, cu ghipsul de pe piciorul ei și cu bandajul de la ceafă, tatăl lor stătea departe de ea. Sunase să comande niște pizza și își petrecuse cea mai mare parte a următoarei jumătăți de oră strângând obiecte din jurul casei – pornise mașina de spălat de două ori, depozitase toate vasele și tacâmurile pe care le găsise în mașina de spălat vase, dăduse cu mopul pe podeaua bucătăriei.

Hardy o sună pe Frannie ca să-i spună că avea să întârzie puțin. Da, știa, dar îi părea rău. Spera încă să ajungă la timp acasă pentru cină, pe care o reprogramaseră peste weekend la ora opt seara în loc de șase și jumătate sau șapte, pentru a se potrivi mai bine cu programul lui Hardy. Cu ocazia asta, folosi un minut pentru a-i descrie soției ceva din cearta îngrozitoare pe care o avusese cu Glitsky. Avea nevoie să

discute cu ea și avea nevoie de ea. Și în mod cert avea să ajungă acasă până la ora opt. Ea putea fixa ceasul după cuvântul lui.

Hardy se duse la baie ca să-și dea cu puțină apă peste față, sperând că astfel va mai scăpa de greața pe care o resimțea în urma disputei amarnice cu Glitsky. Parcă înghițise un bolovan. Când se întoarse, copiii devorau pizza în bucătărie, iar pe ecranul televizorului se derula un film cu ceva acțiune și cu sonorul dat tare.

În living, Ann și Eric ocupaseră două colțuri neutre și acum ședeau tăcuți, fără ca măcar să se privească, așteptându-l pe Hardy.

Hardy vru să-și reocupe vechiul loc de pe canapea alături de Ann, dar își zise că astfel putea lăsa impresia că lua partea ei, așa că rămase în picioare, postându-se lângă șemineul plin de gunoaie și de cenușă.

– Amândoi faceți ce trebuie, începu el. Știu că e greu. Se uită de la unul la celălalt. În mod evident, amândoi soții erau încă plini de resentimente. Merse mai departe: Sunt implicat în acest caz deja de o săptămână și există enorm de multe lucruri pe care nu le cunosc. Trebuie să discutăm împreună despre toate astea. Despre cine l-ar fi putut omorî pe domnul Markham.

Ann luă toate astea ca pe o introducere, așa că nu mai irosi timpul ca să ajungă la miezul problemei.

– Bine. L-am auzit pe avocatul tău spunându-mi că nu tu ai făcut-o, Eric. Îți mai acord o șansă. Ce-ar fi să-mi spui chiar tu?

El își întoarse fața spre ea, apoi clătină din cap, dezgustat și obosit, după care îi aruncă o privire goală și îi răspunse fără nici un fel de inflexiune în voce:

– Du-te naibii!

– Iată! explodă ea în direcția lui Hardy. Vedeți? Ăsta e el. Ăste e el în realitate.

Kensing se repezi spre ea și i se adresă cu o voce joasă și repezită ca să nu fie auzit de copii.

– Habar n-ai cine sunt. M-am săturat de porcăriile tale. Dacă l-am ucis pe Tim, pentru numele lui Dumnezeu? La dracu' cu asta și din nou la naiba cu tine!

– Eric, începu Hardy.

Însă clientul se răți la el:

– Nu trebuie să ascult iarăși chestia asta, nu? Nu merge și pentru ea. Poți vedea și singur – este o amenințare irațională. Eu plec de aici și iau copiii cu mine.

– Să nu mai pui mâna pe ei!

O fi folosit ea cârje pentru glezna fracturată, dar atunci când trebuia se mișca repede fără ele. Ajunse la intrarea în hol, blocând calea lui Kensing, înainte ca el să apuce să facă trei pași.

Hardy se puse și el în mișcare, cât de repede putu, postându-se între ei. Pentru o clipă avu impresia că el și clientul lui aveau să se ciocnească.

– Dă-te la o parte din calea mea, Diz.

– Nu o voi face, replică Hardy. O să mă obligi?

– Vezi să nu mă obligi tu pe *mine*.

– Vedeți? zise Ann. Asta s-a petrecut sâmbătă! Așa a făcut și atunci!

– N-am făcut nimic sâmbătă! Kensing îndreptă degetul spre ea peste umărul lui Hardy. Vrei să discuți despre problema asta aici? Vrei să discuți despre pericolele pentru copii, vrei să discuți despre instabilitate? Chiar crezi că îmi stă în fire să omor pe cineva? Mai scutește-mă, Ann! Întreaga mea viață înseamnă să mențin oameni în viață. Iar tu mă încui pe afară, bătând câmpii că poate am venit aici ca să-mi omor propriii copii? E nebunie curată. E paranoia la un nivel care te înspăimântă.

Hardy trebuia să găsească o cale de a împiedica o criză care amenința să se declanșeze.

– Că veni vorba de asta, ea a fost înspăimântată, Eric.

– N-are de ce să fie înspăimântată din cauza mea. Nu i-am făcut niciodată rău. Dacă nu știe măcar atâta... Kensing își mută privirea de la Hardy la Ann, cu o voce evident iritată.

Ce credeai, Ann? Ce naiba se întâmplă cu tine? În sfârșit, un ton împăciuitor. Aș face eu rău vreodată unui copil? Unuia dintre copiii mei? Cum aș putea să fac așa ceva?

Ann aproape că își pierduse suflul – respira repede și superficial.

– Când mi-au spus polițiștii, eu... m-am speriat... nu...

Hardy își zise că avea să înceapă iarăși cu suspinele, dar de data asta ea se abținu.

– Nu știam ce să cred, Eric. Nu poți pricepe asta? L-am iubit pe Tim, iar el era mort. Nu am dormit două zile. Eram așa de speriată.

– De mine? Cum ai fi putut să fii speriată din cauza mea?

Acum ea cerea înțelegerea lui.

– *Eram doar speriată, bine?* Vocea i se pițigăiase. Nu voiam să mai comit vreo greșeală și, de aceea, evident, am comis-o.

Era confesiunea cea mai apropiată de o recunoaștere a vinovăției de care Kensing putea avea parte. Hardy recunoscu imediat acest lucru și folosi oportunitatea.

– Ce-ar fi să ne așezăm cu toții la loc?

– Ross a intrat în salon? întrebă Hardy. Trebuia să fi fost cu minute bune înainte de declanșarea monitoarelor.

– Posibil. Probabil. Pur și simplu nu știu.

– Unde erai *tu* atunci? Lui Ann nu-i trecuse mânia complet. Credeam că ești pe etaj. Nu-i așa de mare. Cum se poate să nu fi știut?

Kensing lăsă deoparte orice sarcasm din răspunsul pe care îl adresă în aceeași măsură spre Hardy decât spre Ann.

– Aveam trei pacienți în salon. Unul dintre ei nu-și revenise după anestezie, așa că eu și Rajan, un asistent medical, țineam sub observație semnele vitale ale pacientului. În acele minute, oricine putea trece prin spatele meu, și sunt sigur că unii au trecut, iar eu nu aș fi observat. Cu o oră înainte venise înăuntru și Brendan Driscoll.

– Cum s-a întâmplat? vru Hardy să știe.

Kensing ridică din umeri.

– Nu l-a oprit nimeni. Trebuie să-l cunoști ca să-ți dai seama ce om e. Are un aer de autoritate supremă. Dacă vreuna dintre asistente i-ar fi spus ceva, ar fi replicat: „E-n regulă, sunt de aici", și probabil că ar fi fost acceptat.

– Îl urăsc pe nemernicul ăla mic, adăugă Ann. Chiar credea că poate să îi comande lui Tim.

– Și o făcea? zise Hardy. Îi comanda?

– Încerca, mai ales atunci când venea vorba despre timpul lui. De programări.

– Și Tim ce simțea în legătură cu asta?

– Nu putea trăi fără el, interveni Eric, fără să-și poată stăpâni răutatea din voce. Brendan îi făcea cam jumătate din muncă.

– Greșit! Ann n-avea de gând să-l lase pe Eric să-l lovească pe Tim. Tim se gândea la lucruri mari. Brendan se pricepea la detalii. Dar Brendan nu făcea munca lui Tim. Primea ordine...

Eric pufni dezgustat.

– ... nu încape nici o îndoială cine era șeful.

– Deci existau fricțiuni între ei?

– Importante, răspunse Eric. Trebuie să-l cunoști pe Brendan ca să-l apreciezi.

Hardy reveni la Ann.

– Pe ce alte teme se mai certau? În afară de dumneata?

Ea ezită.

– Cred că pe tema câtorva decizii financiare ale lui Tim. Lui îi plăcea să-și asume riscuri.

– Cu banii Parnassus?

Pe Hardy îl interesa crima, dar ar fi fost bucuros să-i dea o mână de ajutor lui Jackman în investigația acestuia legată de finanțele spitalului.

– Păi nu știu exact. În ultimii doi ani s-a cam strâns cureaua... și pe urmă au existat și ceva probleme de personal...

– Cum aș fi eu, bunăoară.

Ann ridică din umeri. Era adevărat.

– Ei bine, da. Printre altele.

Kensing clarifică problema:

– Brendan voia ca Tim să mă concedieze pe loc cam de acum trei sau patru ani. Să dea un exemplu.

– De ce? Ce ai făcut?

– Mai mult ca orice, deranja atitudinea mea în general. Lipsa de respect. Am cam devenit șeful celor care luptau pentru pacienți în dauna fondurilor cheltuite.

Ann se repezi să limpezească acest aspect.

– Tim spunea că opuneai rezistență firmei...

Hardy interveni ca să taie din față orice potențială ceartă.

– Și cum a ajuns acest secretar implicat în toate astea? Doar nu deținea vreo putere reală, nu?

– Cum a ajuns Rasputin unde a ajuns? ripostă Eric. Nici el nu deținea puterea reală.

Chestiunea continua să-l nedumerească pe Hardy.

– Dar tipul e doar un secretar, nu?

Pentru prima dată, Eric și Ann avură aceeași reacție – un hohot de râs.

– Domnul Driscoll, explică Eric, era asistent executiv. Niciodată nu a fost secretar.

– Și sper că acum vă e clar, adăugă Ann, schițând un zâmbet.

– Cât despre cum a ajuns unde a ajuns, continuă Eric pe marginea subiectului, așa cum a menționat Ann, el era tipul cu detaliile. Dacă ajungi să ai grijă de destule amănunte, în scurt timp capeți impresia că ești stăpânul locului.

Ann dădu să adauge ceva, poate să-l apere iarăși pe Markham, dar Eric ridică mâna, oprind-o.

– Uite ce e, lucrurile se petrec cam așa. Ești chemat la biroul directorului și imediat te încordezi. Așa că aștepți în anticameră lângă biroul lui Brendan, iar atitudinea lui îți spune că necazul pe care crezi că îl ai este, de fapt, mult mai mare. Apoi, câtă vreme aștepți și iar aștepți – iar cu chestia asta nu te joci –, Brendan, asistentul executiv bine îmbrăcat și extrem de simandicos se apucă să-ți explice regulile de bază. Domnului Markham nu-i plac confruntările personale.

Preferă să aibă întâlniri scurte. Îți mai spune că în decurs de o săptămână vei primi un rezumat scris al principalelor puncte abordate în discuție și al acțiunilor care vor fi întreprinse. Apoi trebuie să semnezi o scrisoare că ai luat la cunoștință de conținutul ei și să o înapoiezi la serviciu. Scopul a fost atins. În timp, tipul și-a dezvoltat un set incredibil de reguli și protocoale, toate menite să-l izoleze și să-l protejeze pe șeful lui. Vreau să spun că ajunsese să scrie post-scriptum-uri nesemnate în josul scrisorilor, de credeai că sunt concepute de Tim.

Brusc, auzind toate aceste detalii, Hardy înțelese pe deplin. Recepționera lui David Freeman, Phyllis, era o versiune mai palidă a lui Brendan Driscoll. Mai în joacă, mai în serios, Hardy îl presa pe Freeman de vreo cinci ani să o concedieze pe femeie, dar bătrânul nici nu voia să audă de asta, spunând că nu și-ar putea face treburile fără ea. Și poate chiar credea așa ceva. Însă de mai multe ori Hardy o văzuse pe Phyllis restricționând accesul către Freeman cu atâta autoritate – și cu o compasiune și simpatie ce păreau sincere –, încât asociații pe care ea nu-i înghițea până la urmă plecaseră din firmă, crezând că Freeman fusese cel care le dăduse papucii.

– Iar Tim se împăca bine cu povestea asta? întrebă Hardy.

– De fapt, nu, răspunse Ann. Mai ales după ce a văzut în sfârșit cât de departe se ajunsese. Cred că a fost una dintre situațiile acelea când totul începe de la ceva neînsemnat, după care, cu timpul, scapă de sub orice control.

– Suficient ca Driscoll să fie concediat? întrebă Hardy.

Ann ezită. Își dădu o șuviță de păr la o parte de pe frunte.

– Adevărul e că Tim simțea că trece printr-o criză a vârstei de mijloc. În jurul lui firma se prăbușea, apoi era povestea căsniciei, a copiilor lui, și așa mai departe. De-asta s-a întors la Carla, ca să vadă dacă mai poate salva ceva din ceea ce muncise ani de zile să construiască, dar acesta e și motivul pentru care nu-l putea da afară pe Brendan, deși știa că ar trebui. N-o putea face atâta timp cât toate celelalte

aspecte ale vieții lui erau în degringoladă. Depindea prea mult de el.

Hardy nu știa cât era adevăr în cele spuse, și cât era o relatare a raționamentelor lui Markham exprimate față de amantă ca el să pară sensibil și atent față de alții. Un lucru era însă sigur – Ann credea în ceea ce spunea.

– Tim a discutat cu el? continuă Hardy. I-a dat vreun soi de avertisment?

– Sigur. Cred că Brendan știa că Tim se decisese să-l pună pe liber. Era doar o chestiune de timp. Oricum, cred că Tim nu putea ascunde asta de el. Dacă asta mă întrebați.

Brusc, Hardy își zise că Driscoll era măcar un suspect de luat în seamă.

– Ce simțea el față de Carla?

– Adică dacă ar fi ucis-o? Și pe copii? Pentru ce?

– Asta e și întrebarea mea.

Ann încă se gândea la răspunsul ei când Kensing interveni:

– Dacă el simțea că Tim îi dă papucii, l-aș vedea vrând să șteargă orice urmă a existenței lui. Întreaga familie.

Însă acolo era San Francisco. Hardy trebuia să pună întrebarea.

– Iar dumneata, Ann, ești convinsă că Tim era perfect normal. Sexual vorbind. Între el și Brendan nu exista și altceva?

– Tim nu era homosexual, răspunse Ann, respingând ideea cu un gest al mâinii. Pe cuvântul meu!

Ceea ce, pentru Hardy, nu constituia nici un fel de certitudine.

Eric interveni din nou:

– Dar dacă Brendan îl omoară pe Tim, rămâne fără serviciu.

– Dar nu a fost concediat, nu? El apare ca asistentul executiv loial și muncitor care a stat alături de șef până în ultima clipă. Primește altă slujbă în maximum un sfert de oră. Lui Hardy îi veni o nouă idee. Când l-ai dat afară de la Terapie intensivă, unde s-a dus?

– Nu știu. Oricum a plecat de pe etaj.

Probabil că situația fusese destul de neplăcută, căci Kensing se strâmbă puțin aducându-și aminte.

– Nu părea să creadă că-i pot face asta. Să-l dau afară de acolo. Ei bine, a aflat că o pot face.

– Și ești sigur că nu s-a întors înainte de codul albastru?

– Nu cred că a făcut-o. Nu pot fi sigur. Ți-am spus, eram ocupat până peste cap în salon.

– Dar, cel puțin, în mod cert rămăsese în spital.

– O, da. După ce Tim a murit... Eric oftă din nou. Nu a primit vestea bine. De fapt a fost chiar jalnic. Stânjenitor.

Hardy se uită la ceas. Mai avea patruzeci și cinci de minute până la ora la care trebuia să fie acasă și nu voia să înceapă ceva ce nu putea termina. Însă întâlnirea decurgea foarte bine și Ann, ca amantă a lui Tim, avusese acces la unele lucruri despre Markham care rămăseseră necunoscute altora.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Ann, începu el. Ce se afla în notele acelea interne către Ross care l-au înnebunit așa de tare pe Tim?

– Să ghicesc, interveni Kensing. Sinustop?

Ann confirmă.

– Asta era. Se uită la Hardy. Ai auzit de așa ceva?

– Este o pilulă nouă contra alergiei fânului, nu-i așa? Hardy își amintea vag ceva. Dar au fost ceva probleme cu ea?

– Nu pentru majoritatea oamenilor, răspunse Kensing. Cu toate astea, pentru unii, efectele secundare au constat în faptul că au murit. Asta s-a întâmplat după ce reprezentanții producătorului ne-au asaltat cu mii de mostre și directiva a venit de sus...

– De la doctorul Ross, interveni Ann. El lua astfel de decizii. Nu Tim.

– Dacă așa zici tu. Privirea lui Kensing îi spuse lui Hardy că doctorul nu credea nici o iotă. Oricum, continuă el, chestia aia era așa de ieftină și de miraculoasă, că am fost îndemnați să o prescriem la toți pacienții noștri cu simptome de alergie. Ai idee ce e cu mostrele?

– Nu suficient, replică Hardy. Spune-mi tu.

– Păi atunci când iese un nou medicament pe piață, reprezentanții producătorului ies la vânătoare și încearcă să găsească doctori care să prescrie medicamentul pacienților pe gratis. Evident că ideea este să impună repede marca. Medicamentul funcționează, apare în nomenclator, noi îl prescriem. Bingo, s-a născut o pilulă-minune. Însă campania de mostre pentru Sinustop a fost incredibilă. La scară națională, cred că au împărțit gratuit un miliard de pilule.

– Și asta e neobișnuit?

Kensing încuviință sobru.

– Da, numărul a fost neobișnuit de mare.

– Și care era problema dintre Ross și Markham? întrebă Hardy.

Ann se uită la Eric, apoi la Hardy.

– Tim a aflat de primul deces și a avut un presentiment urât. I-a cerut lui Ross să retragă toate mostrele și să scoată medicamentul din nomenclator până la noi teste.

– Și el n-a făcut-o?

Ann scutură din cap.

– Mai rău de atât. El și Tim mai avuseseră astfel de dispute înainte, dar Ross era cel care avea ultimul cuvânt în această chestiune. Îi spunea lui Tim că el e director medical și că știe foarte bine medicamentul. Tim trebuia să se ocupe doar de afacere. De ce nu-și vedea de treaba lui și să lase în pace medicina, unde nu se pricepea oricum deloc?

– Așadar, au mers mai departe cu pilulele?

Kensing rupse brusc tăcerea.

– Stați așa! Stați așa! Sper că nu vrei să spui că Tim era personajul bun aici, nu?

Ea se uită la el cu o expresie mânioasă și lipsită de orice urmă de compasiune.

– Ce ar fi trebuit să facă, Eric? Spune-mi tu.

Hardy nu avea chef de o nouă ceartă. Kensing avea și așa destule motive să-l fi urât pe Markham – așa că nu urma să se răzgândească doar pentru că Markham fusese un director mai capabil decât crezuse el.

– De câtă vreme lucrau împreună Tim și Ross?

– S-au numărat printre fondatori. Ann ridică din umeri. Ai putea cerceta și singur.

– Și în ultima vreme au avut mai multe dispute de genul Sinustop?

Ea se încruntă.

– Câteva. Tim credea că deciziile lui Ross nu sunt în interesul medicinei. Credea că trebuia să continuăm livrarea unui produs bun...

– Produs, pufni Eric. Îmi place termenul.

Hardy ignoră întreruperea.

– Dar cu Sinustop situația s-a înrăutățit? Ce s-a întâmplat în cele din urmă?

– Păi Ross a făcut ce a vrut. Nu au scos mostrele...

Kensing se grăbi să încheie:

– Și alți șaisprezece oameni au murit în întreaga țară. Doi dintre ei la Parnassus.

În timpul discuției, Hardy ajunsese să-și amintească bine scandalul. Deși ținuse capul de afiș al știrilor, nu-și amintea să fi auzit că Parnassus fusese implicat, așa că acum își rosti gândurile cu glas tare.

Ann sări în apărarea lui Markham.

– Pentru că Tim l-a acoperit pe Ross.

Kensing scutură din cap.

– Nu. Se întoarse spre Hardy. Tim a dat o declarație conform căreia cei doi pacienți care au murit luaseră mostre de medicament înainte de raportarea primului deces, și se pare că asta a fost adevărat, iar noi am retras toate mostrele și am scos Sinustop din nomenclator la primele indicii ale nenorocirii. Nu e adevărat. Iar dacă tu numești asta acoperire pentru Ross...

– Asta a făcut! ripostă Ann.

Hardy interveni înainte ca tensiunea acumulată să se declanșeze din nou.

– Bine, bine, zise el. Ăsta e genul de lucru la care aș vrea ca amândoi să meditați.

Îi privi pe fiecare în parte. Tensiunea rămăsese la un nivel ridicat.

Hardy se temea să întindă prea mult coarda. Se ridică în picioare și căută o formulă care să-i țină pe cei doi departe unul de celălalt.

– Mă tem că am o altă întrevedere. Doamnă Kensing, mulțumesc pentru timpul acordat. Ne-am înțeles în privința copiilor, bine? E totul clar aici? Eric, aș vrea să mai vorbesc ceva cu tine în drum spre mașină. O să aștept aici ca să le urezi copiilor noapte bună.

– Iubito, am ajuns acasă!

Nu era chiar Ricky Ricardo, dar timp de ani de zile la începutul căsniciei lor, Hardy intra pe ușă rostind cuvintele acestea. După ceasul lui, întârziase cu patru minute, dar luând în considerație cerințele tot mai mari ale cazului la care muncea, socotea că ajunsese la timp.

Rebecca veni în fugă pe coridor, bucuroasă să-l întâmpine.

– Tati! Ce mă bucur că ești acasă!

Sări pe el, cât pe ce să-l doboare, dar Hardy rezistă și o învârti pe loc.

Masa era așezată în sufragerie. Frannie apăru în ușa bucătăriei, cu brațele încrucișate pe piept, dar zâmbitoare.

– Ai fost aproape, amice. Foarte, foarte aproape.

– O să fie și mai bine, promit.

Se sărutară cast ca doi oameni căsătoriți. Stând în camera mare, Vincent rosti:

– Minunat!

Cei doi adulți se priviră și brusc se îmbrățișară, ca niște adolescenți. Hardy o ridică pe Frannie de la podea și ea dădu din picioare.

– Pe mine să nu contați, zise Vincent.

– Haideți, oameni buni! Vă rog, gata, bine?

Era Rebecca, arbitrul corectitudinii sociale din familie.

– Nu mă pot abține, explică Hardy, oprindu-se în sfârșit. Mama voastră mă înnebunește.

– Sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă, îl imploră Frannie.

Hardy se supuse. Scena romantică îi făcu pe cei doi copii să se ducă în partea din față a casei, țipând cât îl țineau plămânii. Ultimul fu aproape un sărut adevărat. Când se sfârși, Frannie își trase răsuflarea câteva secunde, apoi zise:

– Chestia asta mă face să-mi amintesc un lucru. M-a sunat Treya de dimineață. Am discutat aproape o oră.

Hardy își zise că atâta îi mai trebuia. Nevestele pe post de arbitri, după care toți aveau să se urască reciproc.

– În legătură cu ce? întrebă el.

– E gravidă.

24

Malachi Ross ședea la o masă mare, vizavi de Marlene Ash în sala de audieri a Comisariatului de Poliție, cu fața înspre membrii marelui juriu. Când venise acolo, Ross depusese jurământul, refuzând să-și dea jos haina de la costum. Fusese o greșeală. Odată ce oportunitatea inițială dispăruse, nu mai apăruse o alta potrivită. Nu avea nici un chef să pară nervos, deși era. Între timp ajunsese să asude din greu.

Încăperile din Palatul de Justiție erau în mod tradițional prea încălzite sau prea reci. Din pricina problemelor legate de furnizarea curentului electric ale statului, echipele de mecanici și electricieni de întreținere ajustaseră toate termostatele din clădire. Acum toate încăperile care fuseseră prea reci erau prea călduroase și viceversa. Probabil că acum erau peste treizeci de grade în camera lipsită de aerisire.

Inițial, Ross avusese intenția să conlucreze pe deplin în cazul investigației privind moartea lui Tim Markham, iar în acest scop se arătase cooperant pe scaunul de martor. Timp de aproape o jumătate de oră, acea femeie competentă și atrăgătoare îl purtase de-a lungul anilor îndelungați de când îl cunoștea pe Tim, îndemnându-l să vorbească despre înființarea companiei Parnassus și despre contactele sociale pe care cei doi bărbați le împărțeau. Domnișoara Ash căuta ucigașul lui Tim. Ross se așteptase la o astfel de explorare a trecutului, ba chiar se pregătise mental pentru această acțiune.

Tocmai oferise marelui juriu o prezentare de câteva minute a naturii relației lui profesionale cu domnul

Markham. Le spusese că existaseră puține fricțiuni între ei doi în decursul celor doisprezece ani de colaborare, deși, evident, avuseseră parte și de dezacorduri. În esență însă, se respectaseră reciproc și avuseseră încredere unul în celălalt.

Marlene Ash folosi ocazia ca să se ridice și să se deplaseze câțiva pași spre mijlocul încăperii. Din acel moment, interogatoriul începu să-și modifice ținta.

– Doctore Ross, începu ea, întorcându-se spre locul unde stătea el, cum se descurcă Parnassus din punct de vedere financiar acum?

Martorul pară lovitura printr-o tentativă de eschivă:

– Ne descurcăm cam la fel ca majoritatea companiilor de asigurări medicale din țară, fapt care nu spune prea mult. Însă continuăm să plutim, dacă la asta vă referiți.

Un zâmbet înghețat.

– Nu chiar. Speram să fiți mai explicit. Poți să plutești și în același timp să te scufunzi, nu? Nu așa s-a întâmplat în a doua parte a epopeii *Titanicului?* Nu sunteți dumneavoastră directorul general actual al corporației?

– Ba da. Ross deveni sobru și se uită în jos la degetele lui împreunate. Când își ridică privirea spre marele juriu, lăsă impresia că e marcat de tragedia petrecută. După marțea trecută, după ce Tim – domnul Markham – a decedat, consiliul de administrație m-a numit pe mine ca director interimar.

– Așadar, cunoașteți în detaliu situația financiară a companiei, nu-i așa?

– Păi a trecut mai puțin de o săptămână. N-aș spune că deja știu ce știa domnul Markham, dar în mare cunosc cifrele, da. Și, ca să fiu sincer, am habar de ele de ceva vreme.

– Atunci trebuie să știți dacă Parnassus se află într-adevăr într-o oarecare jenă financiară, nu?

– Da.

– Nu cumva compania a luat în calcul și varianta declarării falimentului?

Înțelegând foarte bine că situația financiară de la Parnassus putea trece pentru procurori drept un motiv foarte

plauzibil al morții lui Markham, Ross se așteptase ca anchetatorul să ajungă cândva și la această direcție de investigare, numai că acel cândva sosise deja, iar el se simțea oarecum nepregătit. Își trecu două degete peste fruntea umedă și se întrebă dacă era cazul să ceară permisiunea de a-și da jos haina sau pur și simplu să treacă la fapte. În cele din urmă nu făcu nimic.

– Cu siguranță că s-a discutat. Este o variantă pe care am luat-o în calcul.

– Știți dacă și domnul Markham a luat-o în calcul?

– Da. Această chestiune se discută de ceva vreme.

Pe parcursul următoarelor trei sferturi de oră, Ash îl conduse fără milă prin registrele contabile de la Parnassus și prin rețeaua complicată de venituri, plăți suplimentare, state de plată, prime și salarii de merit. Femeia părea să știe destule ca să treacă de tentativele lui de evitare a răspunsurilor clare și să ajungă drept în miezul problemelor. Ross știa că mulți alți salariați primiseră citații și, ca atare, închipuindu-și că în mare aceștia aveau să rostească adevărul, nu avea acum altceva de făcut decât să nu se depărteze prea tare de fapte.

– Deci, domnule Ross, din ce știți, Parnassus va falimenta în următoarele șase luni? Dacă nu, vă rog să explicați modul în care veți menține firma în stare de solvabilitate.

Întrebarea denota obrăznicie extremă și el ar fi vrut să i-o spună pe șleau că nu era treaba ei, dar își dădu seama că fusese prins în capcană.

Din acel moment, începu un joc de-a șoarecele și pisica în care el furniză o versiune cât se putea de vagă și de generală a planurilor sale pentru Parnassus, din care Ash – calmă, reținută și părând a dispune de tot timpul din lume – extrase detaliile unul câte unul și bucată cu bucată. Ross se simțea ca și cum era tocat încetul cu încetul pe toate părțile de o mașinărie inexorabilă.

Când terminară, carafa cu apă din fața lui era goală, iar el era ud de transpirație, ca și cum și-ar fi turnat carafa în cap, în loc să o bea. Singura veste bună era că întrebările despre

nomenclator se concentraseră pe aspectele financiare, pe detalii precum costurile articolelor și numărul de rețete eliberate. Ash nu întrebă cum ajungeau medicamentele noi să fie introduse în nomenclator. Ross aștepta aproape agonizând și acea lovitură – dacă ei știau? Sau măcar bănuiau? Nu ar fi trebuit să-i spună dinainte că era anchetat? Oare trebuia să se oprească și să insiste să beneficieze de prezența unui avocat?

Temerile lui nu se adeveriră. Ash își văzu mai departe de prioritățile ei.

– Deci, doctor Ross, ca să sintetizăm. Depuneți mărturie sub jurământ că nu vă așteptați ca Parnassus să dea faliment în șase luni, indiferent dacă municipalitatea plătește sau nu factura de treisprezece milioane de dolari.

Ross încercă să pară calm pentru cei nouăsprezece cetățeni din fața lui. Îl surprindea să constate câți dintre ei erau interesați de subiect. Așteptau răspunsul lui, chiar dacă Ross avea impresia că deveneau nerăbdători. Sau poate el devenea.

– Păi niciodată nu e bine să spui „niciodată". Falimentul ar proteja corporația de creditori, este cât se poate de adevărat, și ne-ar prinde foarte bine un pic de slăbire a presiunii dacă municipalitatea nu-și îndeplinește obligațiile. Însă, în cazul unei companii ca a noastră, mai ales atunci când cei mai mari clienți sunt municipalitatea și autoritățile locale din San Francisco, o asemenea procedură ar avea un impact negativ asupra credibilității noastre, care și așa nu este impresionantă. Așa cum unii dintre dumneavoastră știți deja, în ultima vreme ne confruntăm cu o campanie negativă în presă.

– Mă bucur că ați deschis acest subiect, doctor Ross. Ash părea că vorbește sincer. Speram să aduceți unele lămuriri în privința diferendelor care s-au născut la Parnassus pe marginea unor cazuri precum, să spunem, cel al fetiței Emily. Trebuie să vă informez că marele juriu este deja la curent cu aceste evenimente. Poate că veți reuși să acoperiți câteva puncte rămase neclare? Mă refer mai ales la rolul domnului

Markham și la reacțiile personalului. Vă rog să începeți cu domnul Markham.

– Vreți să spuneți că acest deces ar putea avea legătură cu fetița Emily sau cu vreun alt caz asemănător?

– Acesta este scopul acestei investigații, doctore. Moartea domnului Markham. Ash se apropiase cu câțiva pași de el și acum, stând în picioare în vreme ce el ședea, părea cumva amenințătoare. Cineva a introdus o doză mortală de potasiu în perfuzia lui. Ca doctor, sunteți de acord că este puțin probabil ca așa ceva să se fi petrecut din întâmplare?

Ross nu știa ce gen de răspuns își dorea Ash. Ar fi vrut să-i fi permis să-și aducă avocatul cu el. Acum trebuia să se bazeze doar pe adevăr, iar acest lucru îl stânjenea.

– Întotdeauna este posibil să administrezi o doză nepotrivită din orice medicament. Dacă ritmul cardiac al domnului Markham devenise neregulat, putea apărea nevoia de a administra o doză terapeutică de potasiu. Deși se întâmplă rar, mai este posibil ca pe eticheta unei soluții să scrie o anumită concentrație, iar acea concentrație să fie diferită în realitate.

Fu un pic surprins să constate că Ash era pregătită pentru răspuns.

– Bineînțeles. Să presupunem că avem punga de perfuzie care conținea potasiu în acest caz și că este corectă concentrația soluției. Să mai presupunem că nu există nici un indiciu că inima domnului Markham a arătat, înainte de supradoza care a dus la stop cardiac, vreun semn de funcționare defectuoasă. Date fiind aceste presupuneri, aveți vreo explicație pentru aceste evenimente în afara aceleia că supradoza a fost administrată intenționat?

Ross își șterse sudoarea de pe buza de sus.

– Cred că nu văd nici o altă posibilitate. Vă supărați dacă îmi scot haina?

– Deloc.

În jumătate de minut își reluă locul. Ash nu-și modificase poziția.

– Așadar, domnule doctor, dacă domnului Markham i s-a administrat intenționat o supradoză...

– N-am afirmat așa ceva. Apoi, dându-și seama: Nu mi-am dat seama că vom ajunge la așa ceva.

Auzind asta, Ash apelă la dramatism. Făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit la ceva, apoi se uită amenințător la el.

– Exact aici am ajuns, doctore. Ați avut dezacorduri majore cu domnul Markham, bunăoară pe motive de politică a companiei?

Ross își ridică bărbia mimând surpriza neplăcută.

– Glumiți? întrebă el.

– În legătură cu ce anume?

– Din câte înțeleg eu, mă întrebați dacă nu cumva vreo dispută legată de mersul afacerii mă putea îndemna să-mi omor prietenul și partenerul de afaceri de atâta vreme. Resping din start o asemenea insinuare.

– N-am întrebat așa ceva, replică Ash. Dumneavoastră ați făcut singur legătura asta. Dar dacă tot ați pus o asemenea întrebare, vă rog să răspundeți la ea.

Îl fixă cu o privire dură.

El îi răspunse cu o privire la fel de dură.

– Nu, nimic. Nimic nu m-ar fi putut determina să iau în considerație o asemenea variantă. Ross se adresă direct juriului. Tim era prietenul meu, un prieten apropiat.

Se forță să o lase mai moale. Pe masă apăruse o carafă nouă cu apă – poate că stătea mai demult acolo. Își turnă apă în pahar și luă o înghițitură.

– Trebuie să scot în evidență, domnișoară Ash, că decizia medicală în cazul fetiței Emily, deși extrem de nepopulară, nu a fost cu totul eronată. Fetița a ajuns teafără la Secția de neonatologie de la County Hospital, unde a trăit până ce a fost transportată înapoi la Portola. Nu am omorât-o eu și nici nu i-am pus viața în pericol în mod inutil.

– Dar cum a reacționat domnul Markham la toate astea?

– Bine până ce totul a devenit știre de prima pagină.

– Nu v-ați certat din pricina asta?

– Evident că am avut o dispută, după ce toată lumea ne-a învinovățit. El spunea că ar fi trebuit să-i cer părerea, că n-ar fi trebuit să acționez doar din considerente de afaceri. Ross își îndreptă iarăși cuvintele spre marele juriu. Este adevărat că am avut câteva schimburi încinse de replici. Conduceam împreună o afacere mare și complicată, iar rolurile noastre uneori se suprapuneau. Am făcut asta timp de doisprezece ani.

Se uită direct la câțiva membri ai juriului și decise să nu mai învrednicească insinuarea lui Ash cu negări suplimentare.

Când se așezară la masa de lucru de marțea la Lou the Greek, Treya le ceru scuze tuturor pentru absența lui Glitsky. Fusese chemat în ultimul moment la scena unei crime din Hunter's Point. Hardy era convins că scuza era cusută cu ață albă.

„Scena unei crime la Hunter's Point, zău așa", își zise el în gând. Ca și cum așa ceva nu se petrecea aproape permanent. Hardy știa prea bine că în afara cazurilor când niște găști de cartier s-ar fi măcelărit reciproc și ar mai fi ucis și alți douăzeci sau treizeci de martori oculari nevinovați, sau când un psihopat s-ar fi apucat să omoare copii în plină zi, sau cineva l-ar fi văzut în carne și oase pe legendarul criminal Zodiac, marele Glitsky nu s-ar fi deranjat pentru o amărâtă de „scenă a unei crime din Hunter's Point".

În mintea lui Hardy, natura scuzei folosite avea implicații și mai profunde. Deși aparent perfect plauzibilă, explicația folosită era atât de jalnică, încât Hardy o socoti ca pe un soi de înjurătură adresată lui. „Scena unei crime pe dracu'", își repetă el în gând. Din aceeași categorie cu „Bunica tocmai a murit" sau „Câinele mi-a mâncat tema".

Furios pe mai toți, dar mai ales pe Hardy, Abe decisese să evite grupul în acea zi. Probabil că nu se simțise deloc bine când aflase vestea că Jackman îi ceruse lui Strout să dea curs cererii lui Wes Farrell de a o deshuma pe mama clientului

său. Înainte de a se așeza la masă, Strout îi spusese lui Hardy că îl sunase pe Abe ca un gest de curtoazie pentru a-i comunica decizia procurorului. Fusese nevoit să suporte o izbucnire de furie din partea lui Glitsky, după care el îi mulțumise pentru opinie și îl înștiințase că va da oricum curs aprobării lui Jackman.

Însă nimeni altcineva nu părea deranjat de absența lui Glitsky. Abia apucaseră să se așeze, că discuția se și aprinsese. David Freeman începuse cu câteva comentarii legate de situația de la Parnassus și de modul în care cu toții prevăzuseră cu o săptămână în urmă ce avea să se întâmple. În scurt timp, jumătate din participanți interveniseră cu câte un comentariu. În cele din urmă, ajunseră la articolul lui Jeff Elliot despre Malachi Ross, fapt care îl îndemnă pe Jeff să o întrebe pe Marlene Ash dacă discutase cu Ross și, dacă da, cum se comportase el în fața marelui juriu.

Ea îi zâmbi, se uită scurt la Jackman, apoi luă o gură de ceai rece.

– Mă tem că n-am nici un comentariu, chiar dacă aici nu discutăm oficial.

– Din ce am auzit, Ross și Markham erau prieteni buni, zise Hardy. Niciodată nu s-au certat. Aruncă o privire de cealaltă parte a mesei, către Treya. Cam cum stau lucrurile între mine și Abe.

Însă Elliot avea ideile lui clare în această privință.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Marlene, începu el. Diz crede că ei au fost prieteni buni, în vreme ce eu am auzit că se certau aproape la orice decizie pe care unul sau celălalt dintre ei o lua în ultimii ani – fetița Emily, Sinustop, nomenclatorul, protocolul și toate celelalte.

Marlene Ash mai luă o gură de ceai.

– Nu pot discuta despre asta, Jeff. E vorba de marele juriu, pricepi? Nu pot nici măcar să dezvălui cu cine am discutat. Dacă tu vrei să crezi că a fost vorba de Ross, n-ai decât.

– Și totuși, s-a întâmplat azi, nu? Marele juriu nu se întrunește în zilele de marți și miercuri?

Gina Roake interveni:

– Mai e cineva de față care să invoce Primul Amendament? Rostise cuvintele de o manieră glumeață, care să nu irite pe nimeni. Nu poate discuta despre asta, Jeff. Pe bune. Nici măcar cu un reporter de elită ca tine.

– Departe de mine vreo intenție de a o forța să spună ce nu poate. Elliot clătină din cap, amuzat de jocurile pe care le jucau oamenii legii și părând oarecum afectat de neîncrederea arătată. Schiță un zâmbet adresat tuturor. În orice caz, pentru lămurirea voastră, a tuturor, doctorul Ross are o secretară, Joanne, care mi-a spus, atunci când am sunat, că șeful ei a fost chemat să depună mărturie în fața marelui juriu. Nu cred că femeii i s-a spus că această chestiune este un secret.

– A vorbit cu tine după ce ai scris despre șeful ei săptămâna trecută? se miră Roake.

Elliot dădu cu seriozitate din cap.

– Poate că a avut impresia că sun pentru a-mi cere scuze sau ceva de genul ăsta.

În vreme ce Freeman și Jackman purtau o discuție serioasă despre chestiunea principală din săptămâna precedentă – posibilele fraude cu facturi supraevaluate –, Hardy se aplecă și i se adresă discret lui Elliot.

– Cum ai aflat despre Sinustop?

– La fel cum am aflat că Ross e în fața marelui juriu. Sunt reporter. Pun întrebări. Ai fi surprins să afli cât de mult vorbesc oamenii.

– Nu atât de surprins pe cât ai crede tu. Și eu am discutat cu câteva persoane. Ai descoperit ceva despre lista lui Kensing?

Elliot îi făcu semnul victoriei, dar se opri când Lou veni la masă și se apucă să descrie felul special de mâncare din acea zi, o rețetă în care erau amestecate vinete, tofu, sepie și un soi de sos pe bază de ulei de susan. Le promise că felul acela de mâncare era cu adevărat excelent, poate chiar o inovație culinară, deși nu folosi exact aceste cuvinte.

Cum nu aveau altceva de ales, comandară cu toții specialitatea casei, după care Lou se duse la altă masă și discuția reîncepu în jurul lui Jackman. Elliot se aplecă spre Hardy.

– Cum rămâne cu acele morți inexplicabile? Eu știu că un lucru e adevărat aici. Este în mod clar vorba de un zvon.

Hardy simți că i se prăbușește cerul în cap. Oare Jeff i-o luase înainte în verificarea numelor de pe lista lui Kensing? Poate că descoperise faptul că opt nume de pe listă aparțineau unor oameni care, asemenea lui James Lector, muriseră din cauze naturale.

– Ce vrei să spui? întrebă Hardy.

– Cred că m-am exprimat greșit. Calmează-te. Jeff își lăsă o mână pe brațul lui Hardy. Nu vreau să spun că e doar un zvon, ca și cum n-ar conține nici un pic de adevăr. Vreau să spun că e un zvon în sensul în care mulți oameni discută despre asta. Dacă aș putea descoperi mai multe chestii asemănătoare, le-aș putea însăila laolaltă ca să scriu un alt articol, dar încă nu există materialul pentru așa ceva. Am vorbit cu câțiva oameni de la Portola, dar nimeni nu deține nici cea mai mică urmă de dovadă. Chestia pute.

– Ce zici de amicul nostru Ross?

O ridicare din umeri.

– M-am ocupat deja de el, după cum poate îți amintești. Iar după așa ceva, totul nu ar părea decât hărțuire. Ross n-are nimic în comun cu Maica Tereza, dar, în afară de faptul că e lacom, lipsit de inimă și bogat, alte teme legate de el despre care să scriu nu par să existe.

– Poate că am eu ceva pentru tine. Fii atent la ce urmează!

Hardy își îndreptă atenția de cealaltă parte a mesei.

– John. Își ridică glasul ca Strout să-l poată auzi. Era să uit.

Scoase un plic din buzunar și i-l întinse.

– Fă-mi o favoare, te rog. Data viitoare când mai fac pariuri cu cotă de zece la unu cu tine, amintește-mi de momentul ăsta.

Așa cum sperase Hardy, micul spectacol atrase atenția tuturor. Inițial Hardy avusese intenția de a folosi mișcarea ca

o lovitură indirectă împotriva lui Glitsky. Dacă putea atrage grupul într-o discuție legată de autopsia pe cadavrul lui Lector fără să pară prea implicat în subiect, poate că Abe și-ar fi dat seama că poziția lui Hardy nu era în întregime egoistă, că nu reprezenta un truc ieftin de avocat și că ideea de a face cercetări amănunțite merita o atenție sporită. Își dădu seama acum că putea face aceeași impresie asupra Treyei și putea avea încredere că mesajul avea să ajungă la Abe prin intermediul ei. Căci un lucru era cert – dacă nu-l putea determina pe Glitsky să lucreze de partea lui, cu siguranță că n-avea să reușească niciodată să își scoată clientul de pe lista suspecților.

Totodată, chiar dacă în sinea lui continua să fie furios, n-avea de gând să-și piardă cel mai bun prieten din pricina meseriei. Deja sacrificase prea multe pe altarul carierei.

Întrebărilor care urmară Hardy le răspunse că era vorba de simpla achitare a unei datorii de onoare.

– Am avut sentimentul clar că James Lector a fost ucis la Portola, ca și Tim Markham, deși poate nu în același mod. Și am întărit convingerea mea cu un pariu.

Jackman și Freeman nu căzură de acord dacă gestul era nobil sau tâmpit, dar discuția stârnită îi oferi lui Hardy ocazia să descrie situația lui Wes Farrell cu cazul Loring drept o ocazie pe care el o urmărise încă de la început.

Observă cu satisfacție că Elliot începuse să-și ia notițe.

Însă Jackman nu avea chef să-l lase pe Hardy să scape fără un avertisment. Stăteau la colțul Seventh cu Bryant, imediat după masă, așteptând culoarea verde a semaforului. Jackman îl reținuse pe Hardy sub pretextul de a-i spune o glumă deocheată despre modul în care se făceau vasectomiile în Arkansas. Se părea că astfel de operații erau obișnuite acolo și implicau o halbă de bere, o bombă miniaturală și incapacitatea de a număra până la zece fără să-ți folosești degetele. Când termină de râs, Hardy descoperi că rămăseseră suficient de mult timp împreună ca să fie singuri.

Jackman se pricepea să spună glume pentru că nu râdea niciodată la propriile poante. Nici acum nu râdea.

– Voiam să-ți spun ceva serios, Diz, dacă mai ai răbdare un minut.

Schimbarea de ton era destul de surprinzătoare, iar chipul lui Hardy reflectă acest lucru.

– Bine, zise el. În regulă.

– Datorită naturii înțelegerii noastre, am mers mai departe presupunând că spunem adevărul, dar Marlene mi-a menționat acest lucru seara trecută, chiar înainte de a aproba cererea ta pentru a doua autopsie a lui John...

– Nu eu am fost, domnule. A fost Wes Farrell. E clientul lui.

– Diz. Vocea era profundă, aproape mângâietoare. Jackman își lăsă o mână care părea să cântărească o tonă pe umărul lui Hardy. Hai să nu ne mințim în față!

Hardy își zise că erau cele mai impresionante cuvinte pe care le auzise vreodată.

– Scuze, rosti el, vorbind serios.

– Cum spuneam, reluă Jackman, băgându-și mâna în buzunar și începând să traverseze strada, am mers mai departe presupunând că noi doi vom face schimb de informații. Noi îți dăm ceea ce aflăm și tu, în schimb, ne oferi cooperarea clientului tău în fața marelui juriu când se va ajunge acolo. Dar dincolo de asta, speram să ne dai – mai exact să-i dai lui Abe – orice informație pe care o descoperi și care nu îl implică pe clientul tău.

Merseră câțiva pași în tăcere, apoi Hardy vorbi:

– În ultima vreme nu prea e dispus să asculte.

– Îmi dau seama de asta, dar aș aprecia dacă ai continua să încerci.

– Asta a fost și intenția mea. Dar înțelegerea spunea că am un client care va vorbi în fața marelui juriu, nu a unor copoi cu o cameră de luat vederi.

– Îți înțeleg punctul de vedere. Dar Abe pare să ajungă la concluzia eronată că într-un fel sau altul noi toți vrem să ocolim procesul în acest caz. Ajunseră la treptele Palatului

de Justiție și se opriră. Jackman era încruntat. Sunt extrem de sensibil la această chestiune. Chiar și doar la aparențe.

– A spus Abe așa ceva?

– Nu. Dar nu-i place să i se ordone să nu aresteze pe cineva.

– Cu tot respectul, Clarence, tu n-ai făcut așa ceva. Când am ajuns la înțelegere, ai recunoscut că probabil nu deții suficiente probe pentru o condamnare, chiar și cu acea așa-zisă mărturisire. Iar acum Abe n-o mai are nici pe asta.

– Nu trebuie să mai subliniez că asta este ultima plângere din partea lui, nu?

Hardy dădu din cap.

– Are chef de ceartă, Clarence. Crede că eu am întrezărit o oportunitate de șantaj emoțional și am folosit-o. Iar asta, cred că nu trebuie să subliniez, mă irită rău. Nu am făcut și nu voi face niciodată așa ceva, iar Abe dintre toți oamenii ar trebui să știe cel mai bine acest lucru.

– Ei bine, unul dintre voi ar face bine să găsească o cale de împăcare. Între timp, probabil că Marlene va vrea să fie informată în legătură cu descoperirile tale, indiferent că această informare vine prin Abe sau nu. Este clar că ai pus în mișcare câteva chestii. Cum ar fi autopsiile astea, de pildă. Ca un comentariu suplimentar, dă-mi voi să-ți spun că fie și din pură curtoazie, poate că ar fi fost mai cinstit să ne povestești și nouă mai din timp despre ele. Respinse cu un gest scuzele lui Hardy înainte ca acesta să le dea glas. Nu mai contează, oricum. Chestia e de domeniul trecutului. Dar nu uita că prin aprobarea acțiunilor lui Strout mi-am pus și eu autoritatea în joc, mai ales împotriva șefului de la Omucideri. Sper că aceste... exerciții neobișnuite au un sens și că nu mă voi trezi că acest client al tău face ceva stupid sau se dă la o parte și refuză să depună mărturie în fața marelui juriu. M-ar face să apar ca un idiot.

– Nu se va întâmpla așa ceva, Clarence. Dar nici nu pot susține acum că am un alt suspect mai bun decât Kensing. Vestea bună e că am câțiva care nu sunt cu mult mai slabi.

Jackman nu reacționă vizibil la aflarea noutății.

– Atunci ar trebui să-i ceri lui Abe să-i investigheze.

– E dorința mea cea mai aprigă, Clarence. Sincer. Pe lângă marea dorință ca autopsia cerută de Wes Farrell să aducă rezultate.

– De ce natură?

Pe chipul lui Hardy se citea îngrijorarea.

– În acest moment, Clarence, aproape de orice natură.

Își luară la revedere și Hardy se uită după Jackman cum dispare în clădire.

Pe treptele Palatului de Justiție stăteau diverși oameni, fumând, schimbând tot felul de opinii juridice, sau pur și simplu ieșind și intrând în clădire. De una dintre balustradele metalice erau legate două exemplare imense de câini din rasa Marele Danez. Toți cei care treceau pe acolo ocoleau câinii care dormeau pe pietrele calde – probabil ca urmare a faptului că de curând o tânără murise după ce fusese atacată de niște câini vagabonzi. Popularitatea prietenilor patrupezi ai omului ajunsese la cote joase în oraș. În capătul treptelor, un cuplu de chinezi tineri își luau prânzul de o parte și de cealaltă a unui casetofon portabil din care se auzea muzică rap asiatică dată tare.

Mirosul de *bao* – acel fel de mâncare delicios compus din cocă și bucăți de porc la grătar – îl făcu pe Hardy să-și dea brusc seama cât îi era de foame. Poate că specialitatea zilei de la Lou depășise noi granițe ale gastronomiei, dar cei mai mulți dintre meseni nu ajunseseră la nivelul necesar pentru deplina apreciere a unei asemenea delicatese. Hardy nu luase mai mult de trei înghițituri.

După ce socoti că Jackman avusese suficient timp ca să se facă nevăzut, Hardy intră la rândul lui în clădire și luă ascensorul până la etajul patru. Glitsky nu era în biroul lui. Hardy ieși pe coridor și tastă o cifră pe telefonul lui mobil.

Două apeluri, apoi vocea bine-cunoscută:

– Glitsky.

– Cum e pe la Hunter's Point?

– Cine e acolo?

– Ia ghicește.

O pauză de o fracțiune de secundă.

– Ce vrei?

– Cinci minute din viața ta. Unde ești?

– Departamentul douăzeci și doi.

Era o sală de tribunal de la etajul trei. Dacă s-ar fi desfășurat vreun proces acolo, Glitsky și-ar fi închis telefonul – altfel ar fi stârnit furia judecătorului Leo Chomorro. Așadar, sala era probabil goală sau în pauza unui proces și Glitsky se ascundea acolo.

Dacă voia să-l acuze pe Abe de tăinuire de dovezi – și chiar intenționa să facă asta – Hardy avea de gând să i-o spună verde în față. Îl găsi pe locotenent pe banca din spate, cel mai departe de intervalul central. Glitsky îl privi scurt pe Hardy când acesta pătrunse în sală, dar nu păru defel dispus să se deranjeze ca să vină în întâmpinarea lui. Nici Hardy nu era dispus la așa ceva.

– Tocmai am discutat cu Clarence. E de părere că noi doi ar trebui să colaborăm. Vocea lui Hardy răsuna în sala goală. Poate că trebuia să-i menționez faptul că o colaborare înseamnă lucru în doi, dar n-am făcut-o.

– Ce nobil din partea ta!

– M-am întrebat însă de ce inspectorii tăi nu au verificat niciodată cine s-a aflat în Secția de terapie intensivă la momentul morții lui Markham. Le-ai spus că făptașul e Kensing, iar ei nu trebuie să mai caute și altceva?

Glitsky își întoarse privirea spre Hardy.

– Ce vrei să spui?

– Mă refer la Bracco și la celălalt, partenerul lui, la ce au făcut săptămâna trecută. Glitsky își încrucișă brațele la piept și clătină din cap. Hardy luă reacția ca pe un răspuns. Pentru că mi-e foarte greu să înțeleg de ce n-au pus nici o întrebare personalului spitalului unde a murit Markham. Nu ți se pare ciudat? Mie mi s-ar părea cel mai logic loc unde să cauți martori, nu crezi?

– Unde vrei să ajungi?

– Cred că tu le-ai spus să se ducă acolo. E primul loc unde tu ai fi căutat.

– Corect. Și, din întâmplare, chiar e unul dintre primele locuri pe care le-am cercetat. Deci, te întreb din nou, unde vrei să ajungi?

– Ajung la faptul că nimic din ce mi-ai dat nu indică așa ceva. Înțelegerea a fost să primesc tot ce descoperiți voi, îți amintești?

– Dar ai primit tot, replică Glitsky.

– Nu am primit nimic legat de martorii din spital. Iar acum îmi spui că oamenii tăi au fost acolo. Cum crezi că arată chestia asta?

Glitsky păru să reflecteze. După câteva secunde, se uită la Hardy.

– Poate că materialele nu au fost încă transcrise.

– Poate că da. Și atunci unde sunt casetele fără transcrieri, de vreme ce oricum am și o grămadă de alte casete?

Însă Hardy lucrase în procuratură suficient de mult timp ca să învețe câteva trucuri folosite de poliție ca să crească șansele unei acuzări.

– Poate că, adăugă el, i-ai instruit chiar tu să uite să facă înregistrări.

Era o tehnică populară și destul de des întâlnită, a cărei folosire era aproape imposibil de demonstrat.

– Mi-a trecut prin minte, continuă Hardy, că, de vreme ce ai decis că eu nu joc corect, atunci și tu ai decis să-mi răspunzi cu aceeași mănușă.

Glitsky își strânse buzele. Cicatricea îi ieși în evidență. Hardy știa că lovea acolo unde durea cel mai tare, dar trebuia cumva să-l miște din loc pe Glitsky.

– Consecința a fost că am avut nevoie de patru zile ca să aflu pe cont propriu ceea ce tu știai deja, zise Hardy.

– Adică?

– Că au existat mai mulți oameni care să dispună de ocazia și poate chiar de motive pentru a-l ucide pe Markham.

Însă Glitsky nu mușcă momeala.

– Dacă nu ai putut descoperi asta, e treaba ta. Inspectorii mei s-au dus și au întrebat. Au obținut cronologia completă pentru întreaga zi, de la internarea lui Markham la...

Glitsky se opri brusc, aruncă o privire piezișă înspre Hardy, apoi își fixă privirea undeva în depărtare. Nările începură să-i freamăte.

– Ce e? întrebă Hardy.

Expresia polițistului se schimbă brusc. Își amintise ceva și asta îl făcu să inspire scurt, apoi să devină vizibil mai posomorât.

Hardy așteptă câteva secunde.

– Ascult, rosti el.

După care așteptă alte câteva secunde.

În cele din urmă, dezgustat și stingherit, locotenentul începu să clatine încet din cap.

– Au uitat să înregistreze convorbirile. E vorba de Bracco și Fisk, e primul lor caz. Pur și simplu nu au urmat protocolul și...

Se opri din nou, știind că e inutil să încerce să explice mai departe. Nimeni, și cu atât mai puțin Hardy, nu avea cum să-l creadă.

Hardy reacționă așa cum se aștepta Abe.

– Eu aș numi asta egoism de joasă speță, zise el. Cât de mult îți convine să-mi dai explicația asta acum, în clipa în care te prind cu mâța în sac. Și ce repede ai găsit-o.

Hardy nu se obosi să-și ascundă sarcasmul din voce.

– Mai e un singur lucru. Hardy făcu un pas spre ușă, se uită la prietenul lui și i se adresă din inimă. Chestia e că te cunosc, Abe. Știu ce ești și am încredere deplină în tine. Dacă îmi spui că asta s-a întâmplat, atunci asta s-a întâmplat. Sfârșitul poveștii.

– Asta s-a întâmplat.

Glitsky nu se putea uita la el.

– Bine. Atunci poate va reuși cineva să-mi scrie și mie un raport cu ce au descoperit cei doi ca să fiu și eu pus la curent. Împinse ușa, dar se opri și se răsuci pe jumătate. O, apropo, felicitări! A sunat Treya ca s-o anunțe pe Frannie.

Apoi ieși pe coridor, lăsându-l pe Glitsky singur cu demonii proprii.

Partea a treia

25

Bracco nu-și înțelegea deloc partenerul. Uneori era complet inutil și neimplicat, alteori în mintea lui răsărea câte o idee trăsnet care îi ducea pe amândoi la un rezultat imediat.

Cu o zi în urmă, fuseseră amândoi niște umblăreți. Umblat și vorbit, umblat și vorbit. La spital, la gașca de cafea, la clinica Judah. Zece ore de mers de colo-colo, urmate de lipsa lui Glitsky de la raport atunci când ajunseseră în sfârșit la sediu. Locotenentul plecase în grabă în urma unui apel, uitând evident de ei. Iar ultima dată când îl așteptaseră la raport pricepuseră prea bine mesajul. Mai bine se prezentau dis-de-dimineață la raport la sediu decât să-l aștepte seara acasă. Până la plecarea lor pentru a se întâlni cu Kathy West, adică puțin după ora zece dimineața, locotenentul nu apăruse.

Acum stăteau cu toții afară pe o terasă, în bătaia soarelui fierbinte și fără nici o adiere de vânt care să-i răcorească, de mai bine de două ore pe terasa unui local italian de pe Union. Din câte își dădea seama Bracco, acolo se desfășura genul de prânz pe care oamenii de societate îl luau în fiecare zi. Se întrebă de ce nu era nimeni gras? Apoi își dădu seama că Harlen era cam gras. Și totuși, două ore pentru prânz? Și povestea nu se încheiase. Poate că așa se simțea și tatăl lui de când își pierdea timpul prin preajma primarului.

Bracco trebuia să recunoască faptul că partenerul lui se descurca de minune cu Nancy Ross. Bineînțeles că dispusese de intrarea și ajutorul oferit de mătușa lui, Kathy, care făcea parte din cvartetul de prânz. Cu toate astea, Bracco socotea că Fisk se descurca excelent cu interogatoriul. În ciuda

reportofonului care acum stătea în mijlocul mesei printre cești de cafea pe jumătate goale și farfurii cu tiramisu, Nancy – căci *era* deja Nancy pentru ei – părea să se simtă complet în largul ei.

Oricum, Bracco credea că femeia s-ar fi descurcat la fel de bine în orice situație. Era o ființă rasată, care părea să se fi născut ca alții să-i stea la picioare și să aștepte ordinele și îndrumările ei. Deși nu avea magnetismul fizic al lui Ann Kensing în ochi și nici curbele trupului ei, Nancy Ross impunea prin eleganță. În același timp, nu părea deloc o regină de gheață. Știa să râdă zdravăn și glumea adesea la limita bunului-simț. Cumva intrase într-un joc de cuvinte cu Kathy West pe marginea cuvântului „lung" – „Măi să fie, ce lungi... baghete servesc ăștia aici", sau „Ai observat ce lungi... sunt urechile chelnerului nostru?" – și amândouă se amuzaseră copios cu asemenea jocuri de câteva ori.

Fisk se simțea și el în largul lui alături de ea. Îmbrăcat într-un costum de firmă, cu o cravată de mătase strălucitoare, cu pantofi lustruiți din piele și cu o cămașă mătăsoasă de culoare crem, Fisk avusese evident parte de tot felul de comentarii la secție. Însă Bracco trebuia să recunoască faptul că tipul arăta bine, ca și cum aparținea unui asemenea mediu și îmbrăcat în asemenea haine, care îi stăteau așa de bine, încât îl slăbeau cu vreo cincisprezece kilograme.

Fisk îl rugase să se îmbrace frumos pentru masa de prânz, așa că își pusese pe el sacoul sport, o cămașă sport cu guler și pantaloni de doc. Acum Bracco se simțea prost îmbrăcat, ezitând să scoată vreo vorbă – nu numai pentru că se simțea depășit social din toate punctele de vedere, ci și pentru că, până în urmă cu zece minute, nu existase nici un subiect de discuție în care el să poată interveni. Știa prea bine că polițiștii nu pontau cartela de lucru la sfârșitul zilei, dar reversul medaliei – anume că își putea lua uneori două ore întregi de pauză în mijlocul zilei – îl făcea să se simtă stingher.

Acum îi era clar că Fisk avusese un plan încă de la început. Anecdotele și sporovăiala constituiau un preambul. Nancy Ross voia acum să-l ajute cum putea pe acest tânăr

drăguț, pe acest nepot al lui Kathy West, care pe deasupra mai era și polițist.

– Știu, rosti ea. Malachi era atât de nervos de dimineață! Vă vine să credeți că e pentru prima dată când depune mărturie în fața unui mare juriu? În întreaga lui viață nu a primit nici măcar o amendă de parcare neregulamentară și nici nu a vorbit cu vreun polițist pe o temă atât de serioasă. Aș fi vrut să vă fi cunoscut și el mai devreme, Harlen, și pe tine, Darrell. Atunci nu ar mai fi fost atât de nervos.

Fisk dădu înțelegător din cap.

– Sunt convins că n-are de ce să își facă griji. Principalul motiv pentru care au vrut să discute cu el a fost ca să își dea și ei seama care sunt presiunile de zi cu zi de la Parnassus. Impresia mea este că acum, odată cu dispariția domnului Markham, soțul tău este cea mai bună sursă de informații în acest sens.

– O, asta așa e. Uneori am impresia că el și Tim aveau aceeași slujbă. Iar acum, evident, Ross are slujba lui Tim, deși n-ar fi vrut niciodată să o aibă în atare circumstanțe. Chestia asta a fost oribilă.

– Știi dacă a numit pe cineva care să ocupe vechea lui poziție?

Femeia clătină din capul ei de regină.

– Nu. Caută, dar... în fine, ca să fiu sinceră, el îmi spune că principala problemă este că nu prea există doctori care să ia decizii grele. În ultimii ani, Malachi a fost obligat să învețe cum să trăiască cu astfel de decizii dure. Iar chestia asta și-a pus amprenta asupra lui, în ciuda modului cum a apărut el în articolul semnat de reporterul ăla groaznic.

Fisk dădu din nou cu simpatie din cap. Așa cum Bracco sesizase că fusese intenția lui, femeia luă gestul ca pe o încurajare de a merge mai departe.

– Ca și cum acest Jeff Elliot, oricine ar mai fi și el, ar avea vreo idee despre cât de greu este să conduci o companie precum Parnassus. Oare la cât crede el că ar trebui să se ridice salariile conducerii, la salariul minim pe economie? Zău, să fim serioși! Tipul pur și simplu nu știe nimic.

– Cred că mulți nu știu nimic.

Și Fisk credea cu sinceritate că era vorba de o situație nefericită.

– Vreau să spun, merse Nancy mai departe, că nimeni n-ar crede câte telefoane a primit Malachi la birou în ziua apariției articolului. Nu știu cum a reușit să le facă față, cum nu a fost complet doborât de ele, dar a fost stors cu totul de puteri după aceea. În noaptea când a fost omorât Tim... Of, nu mai contează.

– E-n regulă, Nancy. Ce s-a întâmplat?

Femeia oftă.

– E vorba doar de faptul că el a încercat din răsputeri să facă ceea ce trebuia, ca întotdeauna, și a stat până târziu ca să discute cu acel *domn Elliot*. Nu era obligat la asta, să știți. Însă voia să-l facă să priceapă, ceea ce acest *domn Elliot* nu era deloc dispus să accepte. Așadar, a tot stat la discuții până după miezul nopții, când a ajuns epuizat dincolo de orice închipuire, și totul pentru ce? Povestea oricum a apărut eronată.

Fisk continua să îi cânte în strună.

– Nu mi-a venit să cred că Elliot a menționat numele soțului tău în acel articol. Chiar dacă numele lui e de notorietate publică. Fisk își incluse partenerul în discuție. Eu și Darrel ne-am zis că a fost un act de lașitate. Și doar nu a fost vorba de niște bani nemunciți de soțul tău...

Kathy West interveni:

– Nu sunt deloc nemunciți. Nu-i așa, Nancy? Doar nu face parte din douăzeci de consilii de administrație de unde să încaseze bani dormind la ședințe.

– Corect. Din ce face el trăim cu toții. Nu dispunem de investiții, moșteniri sau venituri externe. Cu excepția câtorva petreceri mondene – fără de care mai multe organizații importante de binefacere ar avea de suferit – noi doi ducem o viață destul de austeră.

Fisk își continuă manevrele:

– Și oricum jumătate din bani se duc pe taxe. Iar pe urmă jumătate din ce rămâne, pe case și întreținere. Te-am înțeles. Cu adevărat.

Bracco încerca să facă niște calcule în minte. Spre deosebire de partenerul lui, Bracco nu pricepea deloc cum se puteau cheltui 1,2 milioane dolari în fiecare an. Chiar dacă jumătate din sumă – șase sute de mii de dolari – se ducea pe taxe, și apoi jumătate din rest, adică trei sute de mii de dolari, pe case (la plural) și pe întreținere. Rămâneau trei sute de mii de dolari cu care să faci ce vrei. Asta însemna de trei ori salariul brut al lui Bracco, inclusiv orele suplimentare. Multe ore suplimentare.

Însă Fisk îl pusese la curent înainte de întâlnire cu faptul că scopul acelui prânz era acela de a afla dacă Ross și familia lui se numărau printre bogătași sau se considerau în pragul sărăciei. Spre surprinderea lui Bracco, lucrurile începeau să indice a doua variantă.

– Tu *chiar* știi, Harlen. Nu-ți pot explica cât de bine mă simt să vorbesc cu cineva care are habar de cifre. La naiba, e vorba de *un milion* de dolari! Pare așa de mult, nu-i așa? Apoi, cu o mină mai serioasă: Pe vremuri presupun că însemnau mulți bani, dar acum, gata!

Fisk părea să se simtă în elementul lui. Luă în râs suma despre care discutau:

– Pe vremuri credeam că m-aș putea retrage la pensie dacă aș avea un milion de dolari. Vă vine să credeți asta?

Nancy râse de absurditatea ideii:

– Poate doar dacă intenționai să trăiești un an, maximum doi după pensionare. Și nici măcar atât dacă aveai proprietăți imobiliare de întreținut – și nici măcar nu vorbesc despre o întreținere cu angajați permanenți. Cameriste? S-o lăsăm baltă. Mă refer doar la o menajeră de câteva ori pe săptămână, sau la un grădinar sau poate la un ajutor la bucătărie.

– Și să nu uităm donațiile politice, adăugă Kathy West, pe jumătate în glumă.

– Și operele de binefacere, și opera, donațiile la școala fetelor, care se numără printre instituțiile cu cele mai mari taxe de școlarizare. De fapt, încep să mă cam sperii dacă mă gândesc serios la toate astea.

Bracco ajunsese pe punctul de a nu mai suporta litania. În viața lui nu-și permisese nici măcar una dintre cheltuielile menționate de ceilalți în ultimele minute. Numai că habar n-avea cum să intervină cu un ton degajat de genul celui folosit de Fisk, mai ales că era vorba despre bani, așa că trebuia să se înarmeze cu speranța că partenerul lui avea să obțină până la urmă rezultatul dorit de ei dinainte de întâlnire.

Părând să continue pe aceeași linie, Fisk merse mai departe:

– Eu găsesc cu totul de necrezut faptul că Elliot l-a făcut pe soțul tău să apară ca un monstru al lăcomiei. Ar fi trebuit să scrie și un alt articol legat de cheltuielile vieții cotidiene. Mie mi se pare că doctorul Ross ar avea toate justificările din lume dacă ar părăsi Parnassus – chiar dacă el e la cârmă – și s-ar duce undeva unde să fie plătit conform valorii lui.

– De fapt, aproape că a și făcut asta. A dat câteva interviuri anul trecut. În mare secret, evident. Nici măcar Tim n-a știut. Bracco observă pauza făcută de ea – poate că nu intenționase să dezvăluie așa ceva. După aceea însă, femeia oftă. Nu vă pot spune cât de greu a fost să mergi încontinuu așa, de la un an la altul. Fără economii, fără bani puși deoparte pentru educația fetelor. Iar Malachi a continuat să stea la Parnassus doar dintr-un sentiment al datoriei. După care brusc ne-am trezit că toată lumea crede despre noi că suntem bogați. Este o ironie a sorții mult prea mare.

Fisk se oferi să se ducă la Elliot ca să aibă o discuție cu el pe tema asta.

– Să-l fac cel puțin să vadă situația prin prisma voastră.

– Nu. Mulțumesc, Harlen, e foarte drăguț din partea ta, dar nu cred că ar fi un gest înțelept. N-ar face decât să întoarcă acest lucru împotriva noastră cumva. Deși nu prea știu cum anume ar putea.

– Răspunsul e că nu poate, interveni Kathy West. Își ridicase mâna pentru a cere nota de plată. În locul tău nu mi-aș face iluzii, Nancy. Cel mai bine în cazul unor asemenea articole e să le ignori.

Fisk opri reportofonul și îl băgă înapoi în buzunar.

– Îmi cer scuze că am abordat un asemenea subiect delicat, spuse el. Este o parte a slujbei mele de care nu sunt prea încântat. Dar ați fost de un real folos și prânzul a fost fantastic.

Nancy Ross ridică și ea mâna după nota de plată. Harlen și mătușa lui se opuseră, dar ea îi concedie cu un gest pe amândoi. Ușurat, Bracco mormăi niște mulțumiri. Zărise suma înscrisă – 147,88 dolari, fără bacșiș. Însemna jumătate din chiria lunară pe care el o plătea tatălui lui.

Apoi se ridicară cu toții în picioare și se sărutară pe ambii obraji. Nancy Ross părea să-și fi revenit complet după discuția financiară deprimantă. Cât despre Bracco, el strânse mâna lui Nancy, apoi pe cea a lui Kathy, le spuse cât de bine se simțise în compania lor. Își dădu seama că, într-o anume măsură, ce spunea era chiar adevărul. Pentru el totul însemnase o privire aruncată într-un univers complet diferit care coexista cu universul lui.

Iar în acel univers, Malachi Ross avea probleme cu banii.

Wes Farrell primi vestea despre doamna Loring de la secretara lui Strout cam la cinci minute după ce ajunsese la birou. După ce se gândise la informație câteva zeci de secunde, decisese că nu era cazul să își sune imediat clientul ca să-i spună: „Bună, Chuck, aici e Wes Farrell. Am vești minunate. O să deshumeze cadavrul mamei tale și o să-l ciopârțească în interesul științei". Nu. Mai bine nu.

Pentru el însuși însă, vestea era cât se putea de bună și un motiv de sărbătorire, unul dintre puținele pe care le avusese în ultimele luni. Încercase fără prea mare tragere de inimă să se ocupe de alte treburi până la ora prânzului. După ce încuiase ușa biroului și pornise înapoi spre casă, își dăduse brusc seama că va avea nevoie de mult mai multă voință

decât poseda el în acel moment ca să revină la birou înainte ca zorii unei noi zile să răsară.

La prânz mâncă un antricot și o salată de ton, după care trase un pui de somn de o jumătate de oră în livingul casei sale. Acum era afară, însoțindu-și câinele de treizeci de kilograme, un boxer pe nume Bart, la o plimbare în jurul parcului Buena Vista. Purta pantaloni de trening, pantofi de sport, și un tricou pe care, de la distanță, se puteau citi literele BUSH, iar de aproape se putea vedea, sub ele, o înjurătură obscenă scrisă cu litere mici. Lui Farell îi plăcea să creadă că în dulapul lui de haine strânsese o adevărată colecție de perle de înțelepciune populară imprimată pe diverse obiecte de îmbrăcăminte.

Soarele se ivise prin perdeaua de nori și ziua amenința să devină aproape caniculară. Fusese cald cu doar două zile înainte, și nici un locuitor din San Francisco nu s-ar fi așteptat la o repetare atât de rapidă a fenomenului. Și totuși, părea că așa se va întâmpla. Minunile se întâmplau mereu.

Iar printre aceste minuni se număra apariția iubitei sale, Samantha Duncan. În vârstă de aproape patruzeci de ani, drăguță, în formă, plină de viață, Sam se mutase cu Wes cu mai bine de cinci ani în urmă și amândoi considerau aranjamentul permanent, deși o căsătorie oficială nu intra în vederile lor – Wes mai fusese căsătorit și nu avea amintiri prea neplăcute în privința asta, iar lui Sam îi convenea situația așa cum era.

De îndată ce ajunsese acasă, Wes o sunase la locul ei de muncă de la Centrul de Consiliere a Victimelor Violurilor de pe Haight Street și o întrebase dacă nu vrea să-și ia liber ca, poate, să se angajeze într-o activitate consensuală între adulți – era genul de exprimare umoristică pe care ea îl detesta la oricine din lume cu excepția lui Wes. Numai că ea avea treabă și socotea puțin probabilă eventualitatea de a pleca de la serviciu.

Însă acum apăru brusc lângă el și îl luă de mână. Wes se opri, o sărută și o ținu la piept preț de câteva secunde.

– Cum ai scăpat?

– Soarta. Unul dintre voluntari s-a decis să vină la lucru. Bart trăgea de lesă, astfel că amândoi se puseră în mișcare. Ea se întoarse spre Wes. Deci ce s-a întâmplat de brusc e zi de sărbătoare?

Wes îi povesti, căutând s-o facă să înțeleagă ideea lui Hardy, ezitarea inițială a lui Strout, schimbarea de situație din acea dimineață și efectul imediat și binefăcător pe care această schimbare l-ar fi putut avea asupra finanțelor personale. Pentru prima dată după aproape cinci ani, se putea trezi și el implicat într-un caz de notorietate, prin care numele lui să ajungă în ziare, iar prin asta să-și atragă mai mulți clienți.

– Dar te-am auzit de mai multe ori că nu-ți dorești așa ceva.

– Dacă am spus-o, atunci e adevărat, recunoscu el. Tocmai aici e problema. Dacă ajungi să fii plătit de o mulțime de oameni, atunci te trezești că ăștia vor să muncești pentru ei. Iar asta înseamnă secarea resurselor de energie.

– Dar tu mergi oricum mai departe?

– Trebuie. Ai văzut ce se întâmplă când încerci să ai doar cinci sau șase clienți barosani odată, așa cum am reușit eu. Te trezești devenind un soi de specialist în materie de lege. Învârți de cinci sau șase ori aceleași hârtii, cărora le schimbi doar numele și câteva detalii mai puțin importante. Prin asta îți reduci munca cu o cincime și îți multiplici cu cinci numărul de facturi emise. Este doar un minunat permis pentru tipărirea de bani. Din fericire, sunt suficient de bărbat ca să îmi încalc principiile și să-i facturez pe indivizi de să le meargă fulgii, evident furnizându-le servicii excelente.

– Evident. Sam își lăsă mâna să cadă. Habar n-am de ce te plac.

– Îți spun eu: sunt mai amuzant decât ceilalți. Dar aș fi și mai amuzant *de atât* dacă aș avea bani de cheltuit. De aici a apărut și planul meu cu cinci clienți. Doar că uneori se întâmplă, așa cum am văzut recent, ca vreo instanță supremă să dea un verdict și atunci totul se răstoarnă cu fundul în sus,

sursele de bani se epuizează, tu mă părăsești și probabil eu mă sinucid. E groaznic, și totul se petrece din pricina judecătorilor și a micilor lor decizii definitive.

– Ce tipi nemernici! replică Sam.

– Și două tipe, nu uita, cum de altfel sunt sigur că nu se va întâmpla. În fine, mi-am închipuit că e o ocazie bună pentru puțină publicitate și o oportunitate nesperată. Pot extinde din nou afacerea, apoi o să fiu în stare să aleg clienți importanți care își permit să plătească o avere pentru munca mea, după care noi doi o să ne putem arunca după voie în valurile vieții noastre de hedonism lipsit de sens.

– *Vorbești* ca o persoană îngrozitoare. Știai asta?

– Păi ți-am tot spus. Ăsta sunt eu cel adevărat.

– Cel adevărat care și-a petrecut toate nopțile la birou vara trecută încercând să includă procesul Mackey alături de celelalte, după care a uitat să-i taxeze pentru toată munca depusă?

– Știu. Farrell adoptă o expresie spășită. Aproape că m-am concediat singur pentru chestia aia. În plus, planul meu adevărat era ca ei să câștige la loterie și să fie atât de recunoscători, încât să împartă câștigul cu mine. Nu te uita așa la mine – încă e posibil să se întâmple.

Ajunseseră în vârful unui deal. Sam se așeză, iar Wes se întinse pe iarbă și își puse capul în poala ei. Obosit de plimbare și îmbătrânit, câinele își odihni botul pe stomacul lui Farrell.

După câteva minute, Sam încetă să mângâie părul lui Wes cu degetele.

– Nu pricep ceva, zise ea.

– Nu se poate, replică el. Tu pari să pricepi totul.

– Tu de fapt îți încerci norocul, nu-i așa?

– Mă surprinde și mă dezamăgește ideea că tu poți gândi așa ceva. Farrell își duse teatral un deget la frunte și vorbi ca pentru sine. O, nu, stai așa! Nu pot fi amândouă. Apoi reveni la ea: Mă surprinde, Sam, că poți gândi așa ceva. N-aș încerca niciodată să te flatez în speranța că-mi vei face o favoare sexuală. Dragostea noastră e prea prețioasă și prea adevărată.

– Ar fi trebuit să port bocanci, replică ea. Pe aici, unii au obrazul cam gros.

Wes ridică din umeri.

– Bine, devin serios. Ce nu pricepi?

– Toată vorbăria asta despre eliberarea paturilor. Chiar și despre doamna Loring. Dismas Hardy spune că unul dintre motivele posibile pentru omorârea ei a fost acela de a elibera patul de spital. Dar la ce ajută dacă patul e gol?

– Poate fi așezat altcineva pe el, răspunse Wes.

– Corect. Asta e ce nu pricep eu. Ai o persoană bolnavă pe un pat de spital, apoi persoana moare și a doua zi ai o altă persoană bolnavă pe același pat. Plătesc la fel pentru același pat, nu? Și atunci de ce ar fi în avantajul cuiva să se descotorească de persoana A în favoarea persoanei B? Pur și simplu nu pricep.

Farrell își ridică puțin capul.

– Bart, vrei tu să-i explici? Au! Firele astea de păr sunt prețioase pentru mine.

Wes își lăsă capul la loc în poala ei și se frecă în locul unde îl trăsese Sam.

– Dacă devii violentă, atunci să-ți explic simplu. Municipalitatea a încheiat cu Parnassus un contract, pentru toți angajații ei, de asigurare de sănătate pe baza a ceea ce ei numesc cap de angajat.

– Adică?

– Mă bucur că ai întrebat. Înseamnă că Parnassus primește o sumă fixă în fiecare lună ca să furnizeze toate serviciile medicale angajaților municipalității înscriși în asigurarea care pe angajați nu-i costă nimic. Vine ca un supliment la angajarea în slujba publică.

– Bun. Chestia cu patul rămâne în vigoare.

– Ajung și acolo, te rog. În realitate, Parnassus încasează lunar un cec de la municipalitate. Acest cec devine parte din venitul lor operațional general. Pe lângă asta, Parnassus folosește alte încasări ca să acopere cheltuieli suplimentare, salarii și așa mai departe. Ca atare, dacă Parnassus ajunge să

fie nevoit să furnizeze un serviciu scump pentru un asigurat – cum ar fi chimioterapie sau o intervenție pe inimă –, conducerea spitalului are sentimentul că serviciul nu e plătit corespunzător.

– Dar toată lumea a convenit de la început...

Wes ridică un deget.

– Nu asta e ideea. Ideea e că există alți pacienți, indiferent că sunt angajați ai municipalității sau nu, care au ales o poliță de sănătate mai scumpă. Pentru acești oameni, Parnassus încasează sume frumușele pentru serviciile furnizate.

– Dar oricum încasează sume frumușele lunar de la municipalitate. Corect? Tot nu văd diferența.

– Bun, să spunem că un angajat al serviciilor publice cu polița de bază își petrece cinci zile în Secția de terapie intensivă. Municipalitatea nu trimite un cec suplimentar pentru acest serviciu. Parnassus își primește cei o sută cincizeci de dolari pe lună pentru persoana respectivă și cu asta basta. Dacă însă o persoană înscrisă în programele speciale petrece aceleași cinci zile la Terapie intensivă, Parnassus încasează cam cinci miare pe zi. Ca atare, se poate susține că un angajat al municipalității care ocupă un pat la Terapie intensivă ajunge să coste Parnassus până la cinci mii pe zi.

– Pe zi?

– Pentru fiecare zi, draga mea. Dacă nu ești atent, sumele devin repede astronomice. Și acum să luăm cazul lui Marjorie Loring, care se întâmplă să fie un bun exemplu pentru discuția noastră. Era angajată a municipalității asigurată prin poliția obișnuită de sănătate. Dacă din întâmplare ea sfidează soarta și se agață de viață vreo șase luni, ajunge să coste Portola cât? Cel puțin o sută de mii, poate chiar mai mult. Acum, dacă tu ai conduce Portola, ai prefera să o ai pe Marjorie Loring pe acel pat, sau pe altcineva care e asigurat printr-un program preferențial prin care se plătește suma integrală cerută de spital?

Sam nu avu nevoie să gândească prea mult.

– Dacă nu mai există și altceva, rosti ea, mie se pare că Dismas Hardy s-ar putea afla pe o pistă interesantă.

26

Se apropia de mijlocul după-amiezii și Glitsky înnebunea numai la gândul de a mai mânca un biscuite din orez.

O pasarelă puțin folosită se întindea de-a lungul Palatului de Justiție către Seventh Street. Glitsky o folosi ca să coboare la nivelul solului. Ajuns în colțul străzii, se opri să aștepte culoarea verde a semaforului pentru a traversa spre Lou's. Voia să facă rost de ceva alune, chiar dacă din cauza lor putea face un infarct. Se trezi brusc față în față cu cei doi inspectori noi de la Omucideri, care se apropiau de el pe trotuar. Fisk era îmbrăcat ca un manechin, iar Bracco arăta și el neobișnuit de bine.

– Unde se ține petrecerea? întrebă Glitsky. Aveți chef de niște alune?

Venind de la șef, întrebarea nu suna deloc a invitație politicoasă. Semaforul își schimbă culoarea și cei trei bărbați porniră împreună să traverseze strada.

La barul de la Lou's nu existau locuri libere, așa că Glitsky așteptă în picioare să i se onoreze comanda de trei pungi cu alune și o cană mare de ceai cu gheață. Bracco și Fisk își cumpărară cafea, după care se îndreptară cu toții către un separeu. Locotenentul se așeză de o parte a mesei, iar inspectorii ocupară latura opusă. Glitsky îi aruncă fiecăruia câte o pungă cu alune, apoi se apucă să o desfacă pe a lui.

– Deci ce v-a făcut să vă ferchezuiți așa?

De vreme ce prânzul cu Nancy Ross și Kathy West fusese ideea lui Harlen, Bracco își lăsă partenerul să explice. Fu

surprins când văzu că locotenentul părea să aprobe ideea. După ce Fisk termină de povestit, Glitsky se apucă să dea din cap.

– Deci acum știm ce am bănuit dintotdeauna. Nu ai cum să faci bani prea mulți și nimeni nu crede că are bani destui. Altceva?

Bracco decise că era cazul să intervină.

– Câteva lucruri, zise el. Primul, poate că ar fi interesant de comparat impozitele plătite de Ross în ultimii câțiva ani cu cheltuielile familiei. Poate că doamna Ross nu și-a dat seama de asta, dar practic ea a mărturisit că ei cheltuie mai mult decât câștigă.

– Și eu fac la fel, replică Glitsky. Cine nu o face? Mestecă o bucată de gheață câteva clipe. Deci au luat credite mari, și ce-i cu asta? Și ce ar dovedi? Care e legătura cu Markham?

– Dacă Ross lua în vreun fel bani de la Parnassus și Markham a descoperit...

– Te referi la evaziune? Ceva de genul ăsta?

– Nu știu, recunoscu Bracco.

Lui Glitsky nu-i plăcea ideea.

– Nu crezi că ar fi fost concediat pe loc dacă era vorba de așa ceva? Luă încă o gură de ceai, încruntându-se. Ceea ce mă deranjează este că trebuie să merg pe presupunerea că oricine l-a omorât pe Markham în spital probabil nu plănuia să-l omoare până ce omul nu a apărut acolo după accident. De-asta îmi place Kensing ca făptaș. Nu avea un singur motiv. Avea câteva motive bine întemeiate și putea profita de marea oportunitate: „În sfârșit!" Pe de altă parte – mulțumiți-vă să mă ascultați –, dacă Ross s-a simțit într-atât de amenințat de Markham, încât să-și dorească să-l omoare, nu are mai mult sens să ne gândim că ar fi încercat mai degrabă să întreprindă el ceva, cum ar fi fost să dea peste el cu mașina, în loc să aștepte ca soarta să i-l arunce în brațe? Și dacă soarta nu îl ajuta? Iar cam în zece cazuri din zece soarta nu te ajută.

– Pot să intervin, domnule? rosti Harlen.

Chipul lui Glitsky se destinse un pic.

– Poți.

– Ross și Markham au lucrat mult timp împreună, așa că putea exista o rețea similară de motive cu cea a lui Kensing, nu? În după-amiaza asta, noi am reușit să scoatem în evidență faptul că Ross avea nevoie de slujba lui. Dar ceva îl făcuse să-și dorească să plece de la Parnassus.

Pentru Glitsky ideea nu ducea la nici o concluzie.

– A observat și el ce au observat cu toții. Locul se ducea de râpă. Iar el n-avea chef să se ducă odată cu restul.

– Bun. Obiecțiile lui Glitsky începeau să-l irite pe Fisk. Dar el n-a putut obține altă slujbă. Soția lui ne-a spus că a căutat și nu a fost angajat de nimeni. De ce nu? În final, cine beneficiază imediat de moartea lui Markham? Doctorul Ross, care a preluat slujba cea mai râvnită și primește alte două sute de mii pe an ca salariu, doar la instalarea în post.

Glitsky răsturnă punga din mână, își aruncă ultimele alune în gură și le mestecă gânditor.

– Dar noi nu știm dacă au existat probleme serioase – și vreau să spun al dracului de serioase – între el și Markham. Nu-i așa?

Cei doi inspectori se uitară unul la celălalt, apoi înapoi la șeful lor.

– Așa e, domnule, zise Bracco. Dar ar putea fi interesant să continuăm cercetările.

– Puteți cerceta cât vreți, replică Glitsky. Dar din câte știu eu, singurele persoane pe care le avem în încăpere la momentul morții lui Markham sunt Kensing și asistentele care nu aveau nici un fel de relație personală cu Markham. Iar chestia asta cam limitează dramatic câmpul cercetărilor, nu credeți? S-a schimbat situația cumva?

– De fapt, s-ar putea, zise Bracco. Ieri, în vreme ce Harlan aștepta să interogheze pe cineva, eu m-am întors în Secția de terapie intensivă.

Descrise pătrunderea lui nestingherită în secție. După ce termină, Glitsky se încruntă.

– La ce oră s-a petrecut asta?

– Cam pe la ora morții lui Markham. Începutul după-amiezii.

– Și cum a fost cu oficiul asistentelor?

– Înăuntru era o asistentă care ședea la computer.

– Cât ai stat înăuntru?

Bracco ridică din umeri.

– Un minut, plus minus câteva secunde. M-am plimbat pe la fiecare pat.

– Și nimeni altcineva...

– Nimeni. M-am dus în spatele asistentei de la computer, am deschis ușa și am dispărut. Ceea ce înseamnă că oricine putea proceda la fel.

Chipul lui Glitsky se înnegură. Începu să-i sune telefonul celular și el îl smulse cu furie de la centură, își rosti numele ca un lătrat, apoi ascultă cu atenție. Cicatricea de la buze îi ieși în evidență. Rosti:

– Ești sigur?

În mai puțin de un minut, închise telefonul și privi în gol peste capetele inspectorilor.

Orășelul Colma, aflat la granița dintre San Francisco și ținutul San Mateo, are mult mai mulți morți în cimitire decât locuitori vii.

Hardy stătea în fața uneia dintre miile de pietre funerare. Monumentul se găsea la capătul unui șir întreg, sub crengile unui copac. Cu permisiunea administrației cimitirului, el fusese cel care plantase copacul acolo, cu douăzeci și opt de ani în urmă.

Era 16 aprilie, ziua când se născuse Michael, primul fiu al lui Hardy. Murise șapte luni mai târziu, când căzuse din pătuț. Probabil că fusese prima dată când se ridicase pe piciorușe. Cu siguranță nici Hardy și nici Jane, soția lui de atunci – căsnicia fusese a doua victimă a tragediei – nu îl mai văzuseră ridicându-se în picioare. Mersese de-a bușilea câteva săptămâni. Doar atât cât să fie filmat pe două role de film.

Așa că lăsaseră în jos marginile laterale de protecție ale pătuțului. Nu de tot. Pe jumătate doar. Modificaseră casa în toate felurile pentru protecția copilului, dar nici unul nu se gândise la părțile laterale ale pătuțului. Michael nu era încă suficient de mare pentru așa ceva. Însă probabil că reușise să se ridice complet în piciorușe. Altfel nu ar fi căzut peste balustrada laterală direct pe podea.

Hardy nu se gândea acum deloc la acele momente, la acea clipă îndepărtată care îi marcase pentru totdeauna cursul vieții, cine era el ca persoană și ce devenise. Pur și simplu stătea acolo, lângă mormântul fiului său. Nu mai stătuse niciodată așa, deși își însemnase mereu data în minte și trecuse de multe ori prin Colma. Însă nu reușise niciodată să-și facă suficient curaj.

Astăzi însă ceva îl atrăsese acolo, ceva ce el nu putea defini sau la care nu voia să reflecteze. Avea sentimentul că scăpa de sub control prea multe lucruri importante din viața lui. Poate că spera că alunecarea treptată – spre deosebire de o prăbușire bruscă – putea fi oprită. Poate că reușea să salveze vieți astfel.

O sunase pe Frannie și îi spusese unde se ducea. Își dăduse seama că apelul o îngrijorase. Îl întrebase dacă voia să-l însoțească. Se simțea bine?

Habar n-avea răspunsul corect la o asemenea întrebare, dar îi spusese că era bine. Că o iubea. Avea să o vadă în acea seară, după antrenamentul lui Vincent, când avea să revină la viața lui normală.

În centrul orașului, aproape de birou, ziua amenințase să devină iarăși caldă. Până la Shamrock condusese cu geamul coborât. Aici însă, cu excepția copacului plantat de el, a eucaliptilor și a chiparoșilor bătuți de vânt, precum și a pajiștilor care păreau nesfârșite, totul era cenușiu – de la cerul de deasupra până la aerul care îl înconjura. Cenușiu și rece.

Era îmbrăcat cu costumul de afaceri și, chiar și cu nasturii de la pardesiu încheiați până în gât, frigul îi pătrundea în oase. Vântul sufla printre arbuștii din jur, făcându-i să vibreze cu un sunet mai degrabă intuit decât auzit. În unele locuri,

norii coborâseră deja până la nivelul solului, transformându-se în fuioare de ceață care se disipau în cenușiul nesfârșit.

Nu se mai rugase de treizeci de ani. Poate că nici acum nu se ruga. Însă se lăsă într-un genunchi, apoi în ambii genunchi, și rămase în această poziție câteva minute. Într-un târziu se ridică și privi pentru ultima dată numele dăltuit în marmură – Michael Hardy.

Un nume devenit atât de nefamiliar, de imposibil.

Inspiră adânc, încercând să se adune. Când se întoarse spre mașină, îl văzu pe Glitsky așteptând pe poteca de asfalt la treizeci de pași depărtare.

Locotenentul era îmbrăcat cu haina lui de piele și își ținea mâinile în buzunare. Făcu un pas înainte în aceeași clipă în care Hardy se puse în mișcare. Când ajunseră unul lângă celălalt, se opriră amândoi.

– Am încercat să dau de tine la birou, zise Glitsky, apoi te-am sunat pe mobil și după aia am sunat-o pe Frannie. Ezită o clipă. Ești bine?

Hardy făcu un gest vag cu mâna în spatele lui.

– Astăzi ar fi avut douăzeci și nouă de ani. Mi-am zis că îi datorez o vizită.

O pală de vânt îi înfioră pe amândoi. Glitsky așteptă să treacă.

– Asta e cea mai mare teamă a mea, zise el.

– E un motiv adevărat.

– Eu mi-am văzut mari cei trei băieți, Diz. Am învins soarta. De ce aș vrea să repet isprava?

Hardy nu răspunse imediat.

– Pentru că în cele mai multe cazuri nu acesta e sfârșitul. În cele mai multe cazuri, ei ne îngroapă pe noi.

Glitsky privea undeva, peste umărul lui Hardy.

– Nu mi-am dat seama exact de ce eram așa de... Nu putea rosti gândul din mintea lui. Adică, dacă nu ei ne îngroapă? Dacă e ca aici?

– Atunci faci ceea ce trebuie să faci, răspunse Hardy. Presupui că timpul le vindecă pe toate, dar nu mai faci parte din acest timp. Apoi, într-o bună zi, ceva din ce mănânci are

iarăși gust, sau poate simți cu plăcere cum te încălzesc razele soarelui. Ceva. Pornești de la capăt. Ridică din umeri. Ai pățit asta cu Flo, așa că știi.

– Mda, știu. Dar amuzant este că acum mă tem mai tare. Nu prea știu să fac față fricii.

– Am observat asta. Pe buzele lui Hardy apăru umbra unui zâmbet. Eu l-aș socoti mai degrabă un semn bun, mai ales în comparație cu felul în care erai înainte de a fi cu Treya, perioada aceea lungă de somnambulism de după moartea lui Flo. Acum totul contează din nou, nu? Nu-i o mare porcărie?

– Nu, e bine, dar...

– Fără „dar", Abe. E bine, punct. Făcu din nou un gest către mormântul din spate. Micuțul trebuia să-mi spună ceva. Cred că despre asta era vorba.

Revenind la Glitsky, Hardy își dădu seama că își dezgoliseră sufletele și că, de fapt, așa erau ei. Fără a simți nevoie s-o spună deschis, amândoi știau că disputa lor se terminase. Poate că între ei mai apăreau divergențe profesionale serioase, dar legătura de suflet le era asigurată.

Porniră împreună înapoi spre locurile unde își parcaseră mașinile.

– Mai e ceva, zise Glitsky. Motivul principal pentru care am încercat să dau de tine.

– Anume?

– A sunat Strout. Cu autopsia lui Marjorie Loring.

– A făcut-o deja?

Legistul se mișcase repede, dar Hardy nu era cu adevărat surprins. Jackman dăduse clar de înțeles că povestea se bucura de prioritate maximă.

Glitsky dădu din cap.

– Aveai dreptate. Nu a murit de cancer.

Un val de ușurare îl inundă pe Hardy – investise sufletește mai mult decât își dăduse seama în acele rezultate.

– Și ce a fost? întrebă el. Potasiu?

– Nu. Niște substanțe care relaxează mușchii. Pavulon și încă o substanță. Ambele opresc respirația naturală. Ambele puteau fi administrate doar în spital.

– Kensing nu a fost în preajma ei, Abe. Era în vacanță cu copiii la Disneyland. Și, înainte ca tu să spui ceva, știu că asta nu înseamnă că nu el l-a omorât pe Markham. Dar înseamnă ceva, nu?

Glitsky nu avea nevoie să continue.

– Noi doi trebuie să avem o discuție. Spuneai că mai există astfel de cazuri?

Hardy încuviință.

– Încă zece. Iar asta e doar lista lui Kensing. Mai cunosc cel puțin o asistentă care are propriile suspiciuni. Poate că are și niște nume alături de aceste suspiciuni, deși aș fi de acord cu tine dacă ai spune că o crimă nu înseamnă alte zece.

– N-am spus asta.

– Mda, știu. Ți-am citit gândurile. Dar înseamnă că există un făptaș, și că acesta nu a fost Kensing. Însă nici nu a fost vorba de potasiu, iar eu îmi doream pe undeva să fi fost vorba de asta.

Glitsky îl privi întrebător.

– De ce?

– Pentru că dacă Loring și Markham ar fi murit din aceeași cauză, atunci ar fi vorba de același făptaș, nu?

– Posibil, recunoscu Glitsky, dar în ce mă privește, mie îmi este suficient. Ajunseseră la mașina locotenentului. Acesta se opri în dreptul portierei. Cred că îți datorez scuze.

– De acord cu tine. Atât?

Un chicotit scurt.

– Mai mult nu obții. Surprinzător însă, Glitsky merse un pic mai departe: Tot ce pot spune este că tu nu lucrezi cu la fel de mulți avocați ai apărării ca mine. După o vreme, devii cinic, chiar și față de prieteni.

Era tristul adevăr, și Hardy îl credea. Putea argumenta că el, Dismas Hardy, cel mai bun prieten al lui Abe, nu era doar un alt avocat al apărării care recurgea la trucuri lipsite de etică doar ca să-și protejeze clienții. Știa însă că în universul penal un astfel de argument constituia o garanție extrem de subțire și chiar de suspectă. Hardy câștigase cel puțin câteva

cazuri mai puțin importante pe motive tehnice pe care Glitsky, ca polițist, le-ar fi considerat o formă de înșelătorie.

În urmă cu câteva zile, Wes Farrell își eliberase clientul profitând că polițistul care îl arestase pe băiat nu se prezentase în instanță. Din ce știa Hardy, Wes îl scosese pe polițist cu o seară înainte de proces și îl îmbătase bine, astfel ca acesta să fie prea mahmur pentru a mai apărea în instanță. Dincolo de asta, eminențele adevărate ale baroului, precum David Freeman, n-ar fi ezitat nici o secundă să facă tot ceea ce acuza Glitsky. Intimidarea unui martor prin implicarea copiilor lui? Dispunerea de zeci de deshumări și de autopsii? Scuza cusută cu ață albă că ai avut nevoie de o extracție dentară de urgență în prima zi a alegerii unui juriu? Dacă toate acestea îți ajutau clientul, sau dacă amânau procedurile obișnuite pe o perioadă substanțială de timp, atunci erau justificate. Chiar dacă, moral, erau niște acte condamnabile. Așa cerea etica.

– Deci încotro mergem din acest punct înainte? întrebă Hardy.

Glitsky n-avea nici o îndoială.

– La lista lui Kensing. Dacă există un înger al morții la Parnassus, vreau să știu și eu. Între timp, Marlene merge înainte cu marele juriu. Am avut o altă surpriză neplăcută cam cu cinci minute înainte de apelul lui Strout.

Îi povesti lui Hardy despre descoperirea lui Bracco legată de lipsa de măsuri de securitate la Secția de terapie intensivă de la Portola.

– Deci oricine putea intra? Asta vrei să spui?

– Așa pare să creadă Bracco. Glitsky făcu o pauză. Nu am chef să urmăresc doi ucigași potențiali, reluă el. Chiar nu am. Ideea îmi repugnă.

– Și mie, dar trei ucigași e și mai rău, îi aminti Hardy.

– Trei?

– Al treilea era la volanul mașinii.

Brendan Driscoll își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii compărând în fața marelui juriu. Era clar că avea impresia că înaintea lui depusese mărturie cineva care îl

ura. Procurorul, domnișoara Ash, păruse pornită împotriva lui chiar de la început. Driscoll intenționase să vorbească despre Ross, Kensing, nevasta lui Kensing și toți ceilalți care făceau viața atât de greu de suportat la Parnassus.

În loc de asta, cucoana voia să afle totul despre relația lui personală cu Tim, iar chestia asta îl făcea pe el nervos din cale-afară. Depusese mereu eforturi extraordinare ca relația lor să fie menținută departe de ochii și urechile lumii – deși, evident, avuseseră și ei parte de dezacorduri. Când lucrai atât de îndeaproape cu o persoană de-a lungul unei perioade lungi de timp, fricțiunile apăreau în mod inevitabil. Însă, per ansamblu, ei doi formaseră o echipă extrem de bună.

Numai că Ash aflase deja despre nota internă primită de el de la Tim și de mustruluiala pe care o avusese de îndurat – probabil că sursa pentru toate astea fusese Ross – și, în plus, cheltuise o grămadă de timp, în opinia lui, explicând ce făcuse el în spital marțea trecută. În cele din urmă, înainte ca el s-o poată direcționa către alte persoane cu care Tim avusese diferende, Ash începuse să pună întrebări despre corespondența domnului Markham, despre gradul de cunoaștere a conținutului acestei corespondențe de către el, Driscoll, mai ales în legătură cu decizia de a factura municipalitatea pentru serviciile oferite pacienților asigurați.

Își zise că femeia nu dispunea de indicii certe. Mai degrabă ar fi preferat ca ea să cerceteze alte persoane decât această decizie de afaceri care, din punctul de vedere al lui Driscoll, nu avea de a face cu altceva în afara fluxurilor financiare din companie. Dar dacă asta o determina să devieze de la chestiunile personale dintre el și Tim, mai ales din cursul ultimei luni, o lună extrem de dificilă, atunci poate că el ar fi trebuit să se declare mulțumit. Și totuși, ar fi preferat să îndrepte atenția ei contra unuia dintre dușmanii lui personali, și chiar încercă asta de câteva ori:

– ... decizia de facturare a serviciilor către pacienți era în puterea domnului Markham, iar el era clar împotriva ei. Dar doctorul Ross...

– ... deși în perioada la care vă referiți domnul Markham nu s-a putut concentra așa cum dorea la munca lui pentru că soția doctorului Eric Kensing, Ann, îi cerea atât de multe...

Văzând într-un târziu că Ash nu mușcă din momeală, Driscoll abandonă astfel de tentative.

Însă cu Jeff Elliot povestea era diferită. Driscoll îl sunase deja pe reporter cu o zi înainte și stabilise o întâlnire cu el pentru a avea o discuție după ce termina depoziția în fața marelui juriu. Când ieși de la interogatoriu – un pic mai zdruncinat decât se așteptase –, Driscoll se duse pe jos până la clădirea *Chronicle,* unde era așteptat de Elliot.

Acum avea o ceașcă de cafea în mână și în sfârșit se așezase confortabil pe un scaun în spațiul mic de lucru al reporterului. Știa prea bine împotriva cui voia să se îndrepte și, de aceea, tipărise scrisorile lui Markham adresate lui Kensing și lui Ross, ca și peste o sută de note interne din spital. Toate subliniau nemulțumirea în creștere a lui Markham față de ceilalți doi din mai multe puncte de vedere. Driscoll nutrea convingerea că acele documente puteau furniza mai multe motive foarte plauzibile ca să fi dorit cineva moartea lui Tim.

Elliot răsfoi paginile fără prea mult entuziasm.

– Materialele sunt bune, Brendan, doar că acum se pare că jocul de acolo arată cu totul diferit, rosti el.

Driscoll se așeză mai bine pe scaun. Își atinse nodul de la cravată și își drese glasul.

– Cum adică? Jocul de unde anume?

– De la Portola. Se pare că o doamnă care a murit în spital cu câteva luni în urmă a fost și ea otrăvită. Din ce am auzit, s-ar putea să mai existe și alte cazuri. Îl puse pe Driscoll la curent cu cea mai mare parte a celor auzite până în acel moment. Așadar, nu mai e nevoie s-o spun, chestia asta aruncă oarece umbră de îndoială asupra unor motive personale pentru care ar fi fost ucis domnul Markham. Poate că a fost doar ultima victimă dintr-un șir întreg de crime prin otrăvire de la Portola, caz în care motivele cuiva pentru a-l ucide devin irelevante. Nu ești de acord?

– Cred că are sens ce spui.

Driscoll părea șocat. Timp de trei zile își planificase răzbunarea împotriva lui Kensing pentru toate necazurile pe care le provocase și împotriva lui Ross pentru că îl concediase. Avusese impresia că plănuise totul perfect. Cu siguranță că dispunea de o mulțime de dovezi împotriva amândurora. Dacă Elliot ieșea în public cu oricare dintre ele, poate că acest lucru ar fi determinat reacția consiliului de administrație de la Parnassus și poate chiar a poliției.

Numai că nu fusese în stare să enunțe clar acuzațiile în fața marelui juriu și nici măcar acum, în fața reporterului. Nu era drept.

– Și acum ce-o să se întâmple? întrebă el. Nu ai nevoie de documentele astea?

– Ba da, evident. Sunt materiale foarte valoroase. Elliot, cu siguranță, nu-și mima entuziasmul. Am vrut doar să fiu corect cu tine și să îți demonstrez că s-ar putea să nu recurg la ele prea curând. Hei, nu te pleoști! Parnassus o să fie pe prima pagină în continuare pentru tot restul anului. Reporterul bătu cu palma stiva de documente. Chestiile astea vor constitui o lectură utilă înainte de culcare.

Brendan mai avea o ultimă întrebare.

– Celelalte decese de la Portola? Asta înseamnă că poliția nu mai crede că Eric Kensing l-ar fi putut ucide pe Tim?

– Cred că au de gând să-l lase în pace o vreme. De ce?

Driscoll clătină din cap.

– Nu știu. Cred că am ajuns să fiu convins că el a făcut-o. Cu siguranță că avea mai multe motive ca oricine altcineva. Cred că va trebui să mă adaptez la realitate.

Tigers, echipa din liga juniorilor a lui Vincent, își ținea antrenamentul de baseball la doar câteva sute de metri de casa lui Hardy. Echipa primise permisiunea de a-și încropi un teren într-o zonă altfel pustie a terenului de golf din parcul Lincoln, aproape de Clement Street. Hardy nu găsise timpul necesar pentru a deveni managerul echipei, dar încerca să vină la antrenamente cât de des putea ca să-l ajute pe antrenor. Practicase și el același sport în liceu și dragostea fiului său pentru joc era o sursă de satisfacție în viața lui.

Ajunse înapoi de la Colma la timp pentru a prinde exercițiile de antrenament la bâtă. În zona terenului de antrenament nu se vedea nici urmă de ceață. Când echipa se împărți pentru exerciții pe teren, Hardy ieși de pe gazon și veni lângă Abe, care îi urmărise de dincolo de ținta de marcare. Mitch, managerul echipei, așeză o linie de jucători la a treia bază, de unde Vincent atacă prima bază. Abe dădu apreciativ din cap.

– Băiatul tău se prezintă destul de bine.

Glitsky sunase acasă și îi invitase pe membrii familiei sale să vină la un grătar la familia Hardy. Ca atare, după antrenament, se opriră la Safeway și cumpărară fripturi și un sos gourmet, chipsuri și salate Caesar, băuturi răcoritoare și o cutie cu șase beri. Vincent alese o cutie de două kilograme de înghețată dintr-o vitrină frigorifică, iar Glitsky mai luă două pachete cu câte patru cutii de ice-tea de arome diferite.

Hardy stătea în spatele lui Glitsky și a lui Vincent și urmărea cum aceștia încarcă produsele pe banda rulantă de la casierie. Prin minte îi trecu ideea că Ludovic al XIV-lea – marele Rege Soare – nu dispusese probabil de asemenea varietate de alimente, de o asemenea vreme, că, de fapt, el, Hardy, trăia într-un soi de epocă de aur și că ar fi un idiot să uite asta. Chiar dacă uneori epoca în care trăia îi frângea inima.

Își lăsă o mână pe umărul lui Glitsky și pe cealaltă pe umărul lui Vincent.

– Rebecca Simms? Aici e din nou Dismas Hardy.

Avu impresia că aude surpriza în respirația femeii. Asistenta Simms fusese destul de explicită data trecută în privința faptului că nu mai voia să audă de el și de vreo implicare în toată povestea. Hardy merse mai departe înainte ca ea să i-o reteze sau să-i închidă telefonul.

– Știu că e cam târziu, dar mi-am zis că vă datorez un telefon. Ați văzut știrile de la televizor?

– Nu, răspunse ea. Încerc să nu prea mai privesc la televizor. Prefer să citesc. Care știri?

27

Jackman răspândi vestea că îi voia pe toți adunați în biroul lui înainte de ora opt a dimineții următoare. Iar ce voia procurorul districtual devenea literă de lege. Tăcuți, Bracco și Fisk stăteau sprijiniți de ușa deschisă. Wes Farrell și Hardy ședeau la capetele canapelei bând câte o cafea, în vreme ce Glitsky se găsea în anticameră lângă soția lui. La câteva minute după ora opt sosi și Jackman, însoțit de Marlene Ash și de John Strout. După ce salută cordial pe toată lumea, procurorul se duse la birou, se așeză și îi făcu un semn Treyei. Ea îl împinse pe Glitsky înăuntru și închise ușa după el.

Jackman nu-și pierdu timpul cu introduceri.

– Diz, începu el, am auzit că mai ai zece nume pe lista aia magică a ta. Presupun că îi vei da această listă lui Abe.

– Da, domnule. Deja am făcut-o. I-am dat copii și doctorului Strout. Și azi-noapte am discutat cu încă un martor potențial – o asistentă de la Portola – care va vorbi cu colegii ei de muncă. Doctorul Kensing a început această listă de-abia cu șase luni în urmă. E posibil ca asistenta mea să aibă mai multe nume.

– Iar aici nu sunt incluse și eventualele bârfe, interveni Marlene Ash. Am sentimentul că oricine a murit la Portola va deveni un caz suspect pentru cineva.

Jackman încuviință din cap. Se gândise și el la asta.

– De aceea am să-i cer doctorului Strout, aici de față, să o pună pe una dintre asistentele lui ca să treacă în revistă ceea ce mă aștept a fi un val de cereri de exhumare și de autopsii. Cel puțin așa, înainte de a merge mai departe, ne asigurăm

că au existat doctori care să se fi gândit că ceva nu era în regulă cu anumite decese.

– Mult noroc cu chestia asta, rosti Wes Farrell. Vorbiți despre niște indivizi care să treacă peste rezultatele efectuate de autopsiile din propriul spital. Nu veți avea parte de prea multă cooperare din partea doctorilor care lucrează acolo. Iar cu administrația, lucrurile vor sta și mai rău.

– Vor trebui să se conformeze dacă primesc ordin.

– Evident, ripostă Farrell, dar nu putem determina medicii și asistentele să dea glas suspiciunilor dacă nu au chef. Sau dacă nu au suspiciuni.

Jackman nu-și făcea griji în această privință.

– Nu mă înțelege greșit. Nu am chef să mă trezesc cu o mare de cereri.

– Dar o să avem parte de ele, dacă nu de la altcineva, atunci de la familii, zise Ash, privind în jurul ei, la ceilalți. Ar fi bine să fim pregătiți.

– Bine. Jackman era gata să treacă mai departe. John, ce-ar fi să ne pui la curent cu rezultatele tale de ieri, deși cred că am priceput cu toții mesajul de bază?

Medicul legist se apucă să le explice. Doamna Loring fusese ucisă printr-o supradoză de amestec de Pavulon și clorhidrat de succinilcolină. Erau două substanțe care relaxau mușchii și care, mai ales în cazul cuiva aflat deja în comă, puteau simula o moarte naturală.

– Nu există „puteau", îl întrerupse Farrell. Nimeni nu s-a gândit la așa ceva până ce Diz nu mi-a dat numele ei și mi-a spus că ar fi bine să caut. Intenționam chiar să dau în judecată spitalul pentru îngrijire neglijentă și n-aveam nici cea mai mică suspiciune că femeia fusese ucisă.

Strout continuă explicațiile. Aceste substanțe erau extrem de puternice și întotdeauna erau administrate prin perfuzie. Dincolo de asta, de vreme ce doamna Loring era țintuită la pat în Secția de terapie intensivă, nu exista nici o posibilitate reală ca ea să fi luat pilule pe cale orală în efortul de a-și pune singură capăt zilelor. Nu ar fi avut acces la substanțe.

Concluzia era că Strout numea această omucidere „moarte prin mâna altuia". Cu alte cuvinte, un soi de crimă.

– Dar fără potasiu administrat?

Glitsky voia ca acest lucru să fie bine evidențiat.

– Fără. Deloc.

În încăpere se lăsă liniștea, care fu spartă de Jackman.

– Mie mi se pare că nu substanțele administrate în cele două decese sunt cel mai important lucru aici. Și nu vreau să speculez înainte de noi descoperiri pe care le-am putea face. Mai mult decât diferența de substanțe folosite, punctul comun al acestor două omucideri este că părea să știe cineva, sau să creadă, că la Portola autopsiile se fac de mântuială, atunci când se fac, mai ales în cazurile mai evidente.

– Am cercetat puțin povestea asta, interveni Strout. Se pare că reducerile bugetare din spital i-au lăsat descoperiți din acest punct de vedere. Oricum, de regulă, autopsiile nu sunt minuțioase în spitale. Tipii de acolo abia dacă respectă regulamentul. Nici măcar nu mai au un specialist în medicină legală. În loc de asta, fac doar teste de bază în laboratorul lor...

– Asta dacă ajung până acolo, interveni Farrell.

Strout își înclină capul într-o parte.

– Sunt de acord că nu se întâmplă mereu așa ceva.

– Deci care sunt testele standard, John? întrebă Hardy.

– Pot fi diferite, dar în esență discutăm aici despre costuri și nivele de complexitate, răspunse Strout. Există testul A, calibrat pentru alcool și câteva substanțe comune – aspirină, cocaină și așa mai departe. În general, dacă dai peste o cauză certă sau una posibilă a decesului la un anumit nivel – să spunem că dai peste nivele toxice de cocaetilenă, adică amestec de cocaină și alcool, la nivelul A –, atunci nu mergi mai departe. Dar dacă vrei să mergi, atunci testul B este calibrat pentru un șir de alte substanțe. Oricum, fiecare nivel mai profund de testare este mai scump. Așa că, dacă dai peste o cauză de deces la nivelul zero de cercetare, în cea mai mare parte lucrurile se opresc acolo.

– Și tu crezi că asta s-a întâmplat aici, cu doamna Loring? întrebă Jackman.

Strout dădu cu vigoare din cap.

– Categoric da. Nimeni nu a căutat prea mult. Dacă ar fi căutat, cineva ar fi descoperit problema.

– Odată ce ai dat peste cauza decesului, și tu te-ai oprit, John? întrebă Marlene. Sau ai mers mai departe?

– Da, doamnă. Evident că am mers. Femeia făcea chimioterapie și lua morfină pentru dureri. Am obținut fișa ei când am primit cadavrul, și am aflat că ea își autoadministra morfină în spital. Dar nu a fost nici pe departe vorba de doză mortală de vreo altă substanță.

– Dar dacă își făcea automedicație, interveni Farrell, asta înseamnă că era destul de conștientă, nu?

– Se prea poate, fu Strout de acord. Știa când o doare și când situația devenea proastă, apăsa butonul pentru o doză de morfină.

– Care este calibrată dinainte ca dozaj, nu, John? întrebă Ash. Iar eliberarea ei este controlată din punct de vedere temporal?

– Corect. N-avea cum să-și administreze o supradoză, dacă la asta te referi.

– Deci nu era în comă? Din cine știe ce motiv, Hardy își imaginase că femeia era în comă. Cumva faptul că fusese conștientă făcea moartea ei și mai dramatică. Vrei să ne spui că era trează și cineva pur și simplu a intrat și a ucis-o?

– Nu știu, Diz. Poate că dormea la momentul respectiv. Dar altfel, dacă era în stare de conștiență? Aș spune cu mare probabilitate că da.

Toți cei din încăpere păreau cufundați în gânduri. Procurorul districtual își mișca pur și simplu capul în sus și în jos, în sus și în jos. În cele din urmă se opri.

– Domnule Farrell, vreau să-ți mulțumesc că ai răspuns la acest apel atât de matinal. Mă aștept să mai primim vești de la dumneata în viitorul apropiat. Apreciez cooperarea dumitale.

Farrell avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că Jackman îl concedia. Când pricepu, se comportă cu grație, mulțumindu-i procurorului că se gândise să-l invite, apoi

mulțumindu-i lui Strout pentru eforturile depuse și apoi lui Hardy.

Și Strout vorbi:

– Clarence, dacă nu mai ai nevoie de mine, am sentimentul că mă așteaptă o zi aglomerată și ar fi mai bine să îmi văd de treabă.

După plecarea celor doi, Jackman se ridică și veni în fața biroului, după care se sprijini de marginea lui.

– Diz, schimbăm informații cu tine în cazul Markham și tu ești persoana responsabilă pentru că ne-ai atras tuturor atenția asupra doamnei Loring. Îți suntem recunoscători. Dar continuăm să ne așteptăm la o mărturie a clientului tău în fața marelui juriu. Mai ales în lumina acestei liste furnizate de el, o listă care deschide o întreagă cutie cu mizerii. Privi în jur la Ash și la Glitsky, apoi la cei doi inspectori de lângă perete. Dacă dorește cineva ca domnul Hardy să iasă, sunt convins că el va înțelege.

Însă nimeni nu scoase nici o vorbă. Jackman așteptă alte câteva secunde, apoi se întoarse către Glitsky.

– Bine, Abe, știm cu toții că povestea asta aruncă o altă lumină asupra lui Markham. Cum propui să procedăm mai departe?

Când Hardy intră, David Freeman își ridică privirea de pe carnetul pe care, fără îndoială, scria o disertație strălucită.

– Ah, domnul Hardy! rosti el cu plăcere. Intră, intră.

Ținea în gură o jumătate de trabuc neaprins. Nasturele de sus al cămășii îi era desfăcut, iar nodul de la cravată atât de lărgit, încât cravata abia se mai ținea. Hardy își zise că era foarte posibil să fi fost aceeași cravată și aceeași cămașă pe care Freeman le purtase cu o zi înainte. Jaluzelele erau pe jumătate trase, deși afară se luminase demult de zi. Oare Freeman dormise acolo, la birou? Nu ar fi fost pentru prima dată, dar Hardy decise să nu întrebe. Mai degrabă prefera să nu afle.

– Voiai să mă vezi? Dacă e vorba de chirie, nu mai plătesc nimic, și cu asta basta! De fapt, am plătit deja prea mult.

Freeman îl potoli imediat.

– Povestea asta cu femeia de la Portola e făcătura ta, nu?

– Poate.

– Fapt care te face fie cel mai ghinionist nemernic de pe planetă, fie cel mai tâmpit. Aș fi curios să știu la ce te gândeai când i-ai cerut lui Strout să scoată din pământ osemintele bietei femei.

– De unde știi că eu am fost cu ideea? Și, de fapt, nici n-am fost. Wes Farrell a fost inițiatorul, deși recunosc că am jucat și eu un rol.

– Șarada aia de ieri de la prânz, de care poate ai uitat, fiind luat de val. John Strout a menționat atât numele domnului Farrell, cât și pe cel al doamnei Loring, și din întâmplare am dat peste ambele nume din nou în ziarul de dimineață. Pe prima pagină, dacă nu mă înșel.

– Iar eu, dacă mă gândesc serios, parcă am văzut și comentariul lui Jeff Elliot. Trebuie să-l sun ca să-i spun să-mi ofere un prânz sau ceva de genul ăsta.

Freeman se lăsă pe spate și îl măsură cu privirea.

– Nu iei chestia asta în serios.

Hardy își trase un scaun, îl postă în raza vizuală a lui Freeman, apoi se așeză pe el.

– Ba da. Și cu tot respectul pe care îl port părului tău alb, nu e vorba nici de ghinion, nici de tâmpenie. Am verificat ca să văd dacă clientul meu era acolo când a murit doamna Loring. E imposibil să o fi ucis el.

– Da, poate că pe ea nu. Dar poate că ea n-are nici o legătură cu Markham.

– Din punct de vedere tehnic, e adevărat ce spui, dar nu și relevant. Femeia are legătură clară cu Markham.

– Care ar fi aia, mă rog? Din câte înțeleg, și după cum și articolul domnului Elliot a scos în evidență, doamna Loring a ta a murit din pricina altei substanțe și a unei alte supradoze față de domnul Markham. Chestia asta, în sine, indică o altă mână criminală. *Res ipsa loquitur, n'est-ce pas?* Oare să nu-ți fi dat seama de chestia asta?

Pe Hardy îl încerca un sentiment neplăcut observând direcția în care îndrepta Freeman discuția, dar se vedea obligat să admire ușurința cu care bătrânul putea lega engleza, latina și franceza într-o singură frază cu asemenea fluiditate și aparent fără să se fi gândit dinainte la exprimare. Nu auzeai așa ceva în fiecare zi. Așa că replică pe jumătate zâmbind:

– Ba da, David, îmi dau seama. Doar că nu văd care e problema aici.

Freeman se aplecă în față și își sprijini coatele de birou. Își scoase trabucul din gură.

– Problema e că povestea asta nu dovedește nimic pro sau contra clientului tău în privința domnului Markham, dar tu pretinzi că o face. În realitate, rezultatul înseamnă o presiune și mai mare pe umerii lui Jackman ca să acuze pe cineva de la Portola, iar cea mai apropiată persoană ca s-o încaseze e chiar doctorul Kensing.

Hardy clătină din cap.

– Am stat de vorbă doar cu Clarence. Nu gândește deloc așa.

– O va face. Ai răbdare.

– Nu cred. O să o caute pe persoana care a ucis-o pe doamna Loring, și poate și pe alți pacienți de la Portola. Apoi o să presupună că respectiva persoană l-a ucis și pe Markham.

– Și de ce ar face asta?

– Isuse, David! Pentru că are logică. Nu crezi că ai întinde prea tare coarda dacă ai crede că prin spital bântuie doi asasini diferiți?

Clătinând din cap, Freeman oftă.

– Cazul lui O.J. nu a întins prea tare de coarda credibilității? Nu la fel s-a întâmplat cu rochia albastră a Monicăi care, culmea coincidenței, a rămas nespălată atâta vreme? Sau renumărarea voturilor din Florida – două sute și ceva de voturi din șaizeci de milioane? Crede-mă, Diz, oamenii din ziua de azi au niște limite foarte elastice legate de credibilitate. Iar eu constat că ești înclinat să crezi că ai câștigat deja, că l-ai scos pe Kensing basma curată. Îți spun eu că nu așa stau lucrurile. Nu ai reușit decât să aduci întreg personalul

de la Portola sub lupă, iar aici este și Kensing inclus. Nu poți ignora acest fapt, și din câte aud, chiar asta și intenționai să faci.

Hardy se uită urât la bătrân.

– Și ce sugerezi?

Freeman fu bucuros să-i dea sfaturi.

– Focul s-a întețit rău acum, Diz. Curând, cineva se va trezi cu cătușe la mâini, căci altfel ne vom confrunta cu o revoltă populară. Este cât se poate de probabil să-l dea pe clientul tău ca exemplu în cazul Markham, după care să sugereze că e posibil ca el să fie vinovat și în restul cazurilor, doar că nu o pot dovedi. Ochii bătrânului scânteiară pe sub sprâncenele stufoase. Poate că i-ai oferit lui Kensing o linie de apărare la proces, numai că acum este cât se poate de probabil că va avea parte de așa ceva.

De fapt, Hardy trăsese concluzia că necazurile lui Kensing se cam încheiaseră. Furat de euforia de a fi ghicit corect în cazul doamnei Loring, apoi de conversia sentimentală a lui Glitsky, Hardy recunoștea acum că era posibil să se fi lăsat purtat de val în privința unora dintre consecințele rezultatelor autopsiei. Freeman îi reamintea acum de vulnerabilitatea și expunerea clientului său, ridicat la un nivel și mai periculos de înalt ca înainte. Era mai bine ca Hardy să rămână vigilent până la încheierea întregii drame.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, zise bătrânul. Dacă în urma unei noi autopsii apare iarăși potasiul? Crezi că asta îți va ajuta clientul?

– David, el nu era acolo la moartea doamnei Loring. Pricepi? Dacă n-a ucis-o pe femeie, atunci n-a ucis pe nimeni.

– Nu-i adevărat. Asta e o gândire fantezistă. Iar acum te înfurii, așa cum ar și trebui atunci când constați cum logica ta se duce naibii. Dar nu te răzbuna pe mine. Bătrânul luă iarăși trabucul și îl mestecă gânditor. Ascultă, nu vreau să te pleoștesc de tot, chiar nu vreau. Recunosc că ai deschis o poartă a posibilităților aici, o ușă care poate va conduce în direcția dorită de tine. Sper să se întâmple asta. Sper să fie un asasin în serie care se va apuca să-și mărturisească toate crimele

înainte de apusul soarelui. Însă gândește-te puțin la ceva, Diz. Cine a furnizat numele morților? Kensing. Dacă a avut atâtea suspiciuni, de ce nu a menționat mai devreme ceva? De ce a așteptat până ce a devenit suspect în cazul morții domnului Markham? Nu ți se pare că povestea e un pic prea cusută cu ață albă? Și nu e posibil ca el să fi avut vreun complice la Portola, poate pe vreuna dintre asistente, astfel încât să nu fie nevoie de prezența lui fizică la fiecare deces? Râzi tu, dar nici una dintre aceste întrebări nu e frivolă. Te-ai gândit la posibilitatea ca domnul Kensing și una sau mai multe dintre asistente să fi primit prime pe sub mână în urma eliberării de paturi de pacienți grav bolnavi care nu beneficiau de asigurarea potrivită? Se știe că s-au mai întâmplat astfel de lucruri, mai ales în companiile flămânde de bani gheață. Bătrânul se opri câteva clipe, se lăsă pe spătarul fotoliului și bătu darabana în lemnul biroului cu degetele. Nu susțin că toate astea sunt și cele mai probabile situații, Diz. Dar sunt îngrijorat. Și ar trebui să fii și tu.

Hardy se agită stingherit pe scaun. Freeman fusese mentorul lui ani de zile și, deși uneori se dovedea deplasat, nu era niciodată un tâmpit. Merita să-i acorde toată atenția.

Iar Freeman mai avea ceva de spus. După intensitatea glasului, poate că era cel mai important lucru.

– Din câte înțeleg eu, Diz, cele zece nume de pe lista clientului tău au aparținut unor oameni diagnosticați cu boli în faze terminale, dar a căror moarte survenea în timp relativ îndelungat. Așa e?

O încuviințare scurtă.

– Tocmai de-asta i-a observat Kensing. Au murit prea repede, zise Hardy.

– Deci dacă acest lucru se dovedește adevărat, îți vine vreo altă concluzie în minte, în special în privința lui Markham?

Hardy își dădu imediat seama de problemă.

– Nu se potrivește deloc profilului. Nu suferea de o boală în fază terminală.

– Exact. În sfârșit, Freeman părea mulțumit. Iar acum, dacă se dovedește că fiecare dintre ceilalți zece pacienți au murit de pe urma substanțelor astea care relaxează mușchii și nu a potasiului, atunci Markham se afla într-o stare total diferită de a celorlalți. Poate că nu reies concluzii de aici, dar povestea asta ridică niște întrebări, nu ești de acord?

– Cum ar fi cine l-a ucis pe Markham și de ce? Adică exact ce ne frământă pe noi acum. Hardy se ridică în picioare. Și când mă gândesc că mă simțeam bine acum un sfert de oră, ca și cum aș fi înregistrat cine știe ce progrese.

– Te vei simți mult mai bine când toate ipotezele se vor transforma în *ceva* real, Diz. Ai grijă!

– Sigur o să am, David. Sigur o să am.

Dădu să plece, dar Freeman îl opri din nou.

– Dacă mă gândesc mai bine, există o cale pe care o poți folosi ca să-l ajuți pe doctorul Kensing.

– Ascult.

– Dacă, după cum crezi tu, Clarence și Abe au fost stârniți de diversele posibilități generate de descoperirea ta cu doamna Loring, poate există o ocazie de a dezgropa și mai mult lucrurile fără să trezești suspiciunile cuiva. Poate că limbile încep să se dezlege, lăsând să apară la suprafață perlele.

Era senzația pe care o încercase Hardy de dimineață în biroul lui Jackman, când sesizase că toți ceilalți încep să creadă că e posibil ca doctorul Kensing să nu fi omorât pe nimeni. Însă Freeman avea probabil dreptate când afirma că senzația nu avea să dureze mult. Dacă voia să profite în vreun fel, Hardy trebuia să se miște repede.

Glitsky n-avea de gând să-și trimită iar bobocii de capul lor de data asta. Știa că inspectorul cel mai în vârstă din secție, Marcel Lanier, își luase examenul de locotenent în ianuarie, ocupa un loc fruntaș pe lista oamenilor de valoare, iar acum tânjea după o ocazie de a demonstra ce poate să facă. În curând avea să preia propria divizie de inspectori de

omucideri și voia să se facă remarcat. Ei bine, acum se ivise și oportunitatea pentru el.

Ca atare, în vreme ce Bracco și Fisk exersau scrierea de mandate de percheziție pentru arhivele spitalului, Glitsky îl lăsă pe Lanier la conducerea departamentului și el se duse până la Portola. Acolo ocoli dubele de televiziune care se îngrămădeau în parcare și trecu fără să facă nici un comentariu pe lângă ciorchinele de reporteri ca să intre în holul instituției.

În anticamera biroului administratorului, secretara începu să-i spună lui Glitsky că domnul Andreotti nu primea reporteri individuali. Urma să țină o conferință de presă peste circa o jumătate de oră. Auzind vestea, locotenentul își scoase legitimația și o întrebă pe secretară dacă domnul administrator catadicsea să-l primească pe el câteva minute chiar în acel moment.

Andreotti veni spre el înconjurând biroul, cu un rictus pe față. Prinse mâna întinsă de Abe cu un soi de panică în gest. Slăbănog, încărunțit, cu ochii înfundați în orbite, îmbrăcat cu un costum gri-închis și o cravată de un albastru electric, administratorul părea copleșiți de groază și epuizare nervoasă. Glitsky nu-l putea învinui pentru asta. În săptămâna care urmase morții lui Tim Markham, necazurile spitalului crescuseră exponențial, culminând cu bomba lansată în acea dimineață. Nu numai că autopsiile efectuate în spital erau socotite acum o treabă de mântuială, dacă nu cumva chiar niște acte criminale, dar între una și zece persoane muriseră în vreme ce zăceau pe paturile lor din Secția de terapie intensivă.

Încă nu era ora zece dimineața. Grăbit și incapabil de concentrare, Andreotti avusese deja discuții telefonice cu reporteri de la *Time, Newsweek, USA Today* și *The New York Times*. Se întâlnise cu reprezentanți ai sindicatului asistentelor, ai Grupului de Medici de la Parnassus și de la Parnassus Health. Iar primarul voia să-l vadă la ora două în acea după-amiază.

Îi oferi un scaun lui Glitsky, apoi înconjură biroul înapoi și se așeză pe locul lui.

– Dați-mi de știre cu ce vă putem ușura investigația, domnule locotenent, începu el. Vom încerca să cooperăm pe orice cale putem. Le-am spus același lucru tuturor celor de aici. Nu avem nimic de ascuns.

– Mă bucur să aud asta, domnule. Oamenii mei vor apărea în curând cu o listă de cereri care poate părea substanțială, incluzând mandate de percheziție pentru dosarele de personal de la Secția de terapie intensivă, aici incluzând perioada de spitalizare a doamnei Loring.

– Da, bineînțeles.

– De asemenea, după cum poate știți, există ideea că este posibil ca și alți pacienți să fi fost uciși aici. Avem o listă de lucru de la...

– Da. E lista lui Kensing, nu-i așa?

– Da, domnule, așa e.

– Bine. Presupun că știți ce faceți, dar pe aici umblă vorba că... adică am auzit că el se află pe lista dumneavoastră de suspecți pentru uciderea domnului Markham? Andreotti rosti fraza de asemenea manieră, încât Glitsky nu se simți obligat să răspundă. Îl lăsă pe administrator să aștepte. În fine, rosti Andreotti într-un târziu, cred că dacă ar fi după mine mi-aș pune întrebări în privința unei asemenea liste furnizate de un suspect de crimă.

Dând gânditor din cap, Glitsky își trecu un picior peste celălalt.

– De principiu, în mod normal aș fi de acord cu dumneavoastră. Dar, în acest caz, primul nume de pe listă a fost confirmat. Doamna Loring a fost ucisă aici.

– Isuse, am aflat și eu asta! exclamă Andreotti, mai degrabă pentru sine.

– Dar ca să ne înapoiem o clipă la ceva dinainte, spuneați că ați auzit că doctorul Kensing este primul nostru suspect pentru uciderea domnului Markham. Reprezintă acest lucru o opinie des întâlnită printre angajații de aici?

– Păi, nu. Adică... Privirea lui Andreotti se plimbă dinspre ușă spre Glitsky. Nu vreau să acuz pe nimeni de crimă.

Doctorul Kensing se bucura de oarecare popularitate aici în rândul personalului medical.

– Personalul medical?

– Păi ceilalți medici și asistentele. Este un doctor foarte bun, dar... cu principii. Cred că mulți dintre colegi îi admirau integritatea, deși era greu să lucrezi alături de el. Nu era un jucător de echipă.

– Așadar, nu se înțelegea cu administrația?

– Nu, categoric nu. Și nu se înțelegea nici cu domnul Markham. Nu era nici un secret, să știți.

– Nu. Am aflat despre asta. Deci el l-a ucis pe domnul Markham? Asta credeți?

– Păi avea probleme mari cu omul și se găsea în încăpere... Andreotti își depărtă palmele. Presupun că m-am gândit la asta, deși nu-mi place să o recunosc.

– Nu-i nici o problemă, replică Glitsky. Dar astăzi nu mă aflu aici pentru domnul Markham. Voiam să discut direct cu câțiva membri ai personalului și mă întrebam dacă îmi puteți da ceva dosare ale celor care puteau fi la datorie, mai ales la Terapie intensivă, în jurul orei morții doamnei Loring.

– Sunt sigur că pot afla. Mă puteți lăsa câteva minute?

Dură mai mult de zece minute, dar când Glitsky zări numele Rajan Bhutan, își aminti de el din transcrierile după interviurile lui Bracco și Fisk. Îl întrebă pe Andreotti dacă Bhutan mai lucra în spital, și, dacă da, unde anume.

Rajan fu surprins să fie iarăși chemat ca să discute cu poliția. Copoii fuseseră atât de des pe acolo în ultima săptămână, discutând cu toată lumea... Și când ajunseseră și la el, ce mai era de spus? Fusese cu doctorul Kensing, îl îngrijeau pe domnul Lector, când alarma sunase pe monitoarele domnului Markham. Nu știa cine intrase în încăpere și cine plecase. Primise ordine de la doctorul Kensing, încercând să i le anticipeze, dar totul se derulase atât de rapid, că el nu-și mai amintea ce ordine primise. Deși fusese acolo, evident.

Intrând în hol, își dădu imediat seama că acest om era mai bătrân și mai dur decât ceilalți. Avea pielea la fel de

închisă la culoare ca a lui Rajan, dar avea ochi albaștri și foarte obosiți. O cicatrice îi începea chiar deasupra bărbiei, continua peste buze și i se oprea sub nara dreaptă. Ceva din aspectul individului îl speria, așa că simți cum începe să tremure pe dinăuntru. Își simți brusc palmele umede, așa că și le șterse de uniformă. Individul îl urmări cum străbate drumul de la ușă la masa la care stătea el. În tot acest timp, nu clipi nici măcar o dată.

Rajan se opri dinaintea omului și încercă să zâmbească. Își șterse din nou palmele și întinse o mână.

– Ce mai faceți? Ați vrut să mă vedeți?

– Ia loc. Vreau să-ți pun câteva întrebări despre Marjorie Loring. Îți amintești de ea?

„Marjorie Loring?" se întrebă Rajan. Da, evident că își amintea de ea. Încerca să țină minte câte ceva despre fiecare pacient, deși amintirile i se începeau odată cu trecerea anilor. Însă Marjorie Loring nu-i fusese o pacientă chiar așa de îndepărtată în timp. Era încă prezentă în memoria lui. Își amintea de chipul ei. Trebuia să fie o altă muribundă chinuită de suferințe, așa cum fusese Chatterjee.

Însă soarta se îndurase mai repede de ea.

28

După discuția cu Freeman, Hardy nu pierdu nici o secundă. Acum revenise la biroul medicului legist unde, spre uluiala lui, Strout stătea cu picioarele pe birou și urmărea ultimele minute ale unui talk-show de dimineață pe un ecran mic de televizor. Hardy văzuse ecranul și înainte, dar presupusese că este scoz din uz, după ce probabil fusese folosit ca armă în omorârea cuiva. Strout îi făcu semn să-și tragă un scaun și să se bucure și el de emisiune. Cele două gazde – un bărbat și o femeie – discutau cu un necunoscut pentru Hardy despre un film de care nu auzise niciodată. Actorul părea să fi abordat un nou domeniu de activitate și tocmai scosese un CD cu muzică. Se apucă să interpreteze pe viu cea mai cunoscută piesă de pe disc, o chestie absolut banală. Când termină, Strout luă telecomanda și închise televizorul.

– Îmi place enorm de tipul ăla, zise el.

– De cine? De cântăreț?

– Nu. De Regis.

– Regis?

– Diz, te rog. Lui Strout nu-i venea să creadă că Hardy nu recunoscuse cel mai faimos chip din America. Te-ai uitat vreodată la show-ul *Millionaire?* El e. Ai observat cravatele pe care le port de un an de zile? Tipul a inventat o întreagă serie de produse. Nevastă-mea spune că arăt cu zece ani mai tânăr.

– Știam eu că e ceva la mijloc, zise Hardy.

– Și știi de ce îmi mai place de el? Ai observat vreodată cât de fericit pare?

– Nu, nu chiar. Nu mă pot lăuda că îl urmăresc pe Regis.

Strout plescăi dezaprobator.

– Ratezi multe. Oftă, apoi luă un stilet de pe birou, apăsă butonul de deschidere, după care puse lama îngustă de oțel înapoi la locul ei. Și acum, ce te face să revii aici așa de repede? Sper că nu vreo altă rugăminte de genul precedentelor două.

– Care ți-au adus titluri pe prima pagină a ziarelor și o mie de dolari câștigați ușor.

Strout se apucase să-și curețe unghiile cu lama stiletului.

– Adevărul e că mă lupt cu ideea de a-ți da înapoi banii de vreme ce te-ai dovedit atât de aproape de adevăr. A meritat să fac treaba aia. După Loring, nimeni nu mă mai sună să-l fac pe primul – adică pe domnul Lector.

– Ei bine, tu faci ce vrei, John. Dacă vrei să-mi dai banii înapoi, îi iau. Dar i-ai câștigat cinstit. Câtă vreme te decizi, poate că apucăm să discutăm un pic despre Carla Markham.

Strout nu replică imediat. Se mulțumi să închidă stiletul și să îl redeschidă. Să-l închidă și să-l redeschidă.

– Mă cam întrebam când o să vrei să discuți despre ea.

– Vrei să spui că există motive pentru care ar fi trebuit să o fac?

– Nu. Nu vreau neapărat să spun ceva. Am dat un verdict destul de clar când am spus că e vorba de crimă/sinucidere.

– Dar ceva te face să nu fii liniștit?

Strout încuviință.

– Multe mă fac să fiu neliniștit. Ai primit o copie a raportului meu, nu?

Hardy încuviință. Îl citise pentru prima dată duminică noaptea, apoi din nou, la birou, cu o zi în urmă. Îi intrase deja în obicei să citească și să recitească mărturii și rapoarte, acolo unde adevărurile adesea zăceau îngropate sub chestiuni triviale.

– Am observat că s-a tras cu arma de jos în sus și din spatele urechii drepte spre față.

– Corect. Strout închise iarăși stiletul, după care se ridică în picioare și se duse la rafturile pline cu documente care se ridicau din podea până în tavan pe peretele din stânga lui Hardy. Se așeză cu o coapsă pe tejgheaua subțire, apoi scoase

un revolver vechi de pe primul raft și roti clilindrul. Am mai văzut asta și înainte.

– Cât de des?

Strout roti iarăși cilindrul.

– Poate de două ori.

– În întreaga ta carieră de treizeci de ani?

O încuviințare.

– Cam așa ceva. Poate de trei ori.

Hardy se gândi câteva clipe.

– Deci să înțeleg că doamna Markham era dreptace?

– Nu. Nici aici lucrurile nu sunt în regulă. Exceptând o ușoară legănare a piciorului, medicul legist renunțase la jocurile lui. În plus, știi că femeia și-a mușcat partea din spate a buzei inferioare.

– Am văzut. Oare îi pusese cineva o mână peste gură?

– Adică venise în spatele ei? Posibil, dar în nici un caz concludent. Putea foarte bine să-și fi mușcat buza din greșeală.

Hardy nu mai zise nimic câteva clipe. Privi în gol în direcția jaluzelelor venețiene din spatele biroului lui Strout. În dârele luminoase ale razelor de soare pluteau particule de praf. Cilindrul biblioraftului se mai roti de câteva ori. În cele din urmă, Hardy își ridică privirea.

– Și atunci de ce a apărut mențiunea legată de sinucidere?

– Avea RFA, reziduuri de foc de armă, pe mâna dreaptă. Știu, știu ce-o să spui. Strout își ridică mâna. Nu dovedește că ea a tras cu arma. Glonțul care a ucis-o putea doar să o plaseze în perimetrul de acțiune al armei. Și ai sută la sută dreptate. Dar a existat o armă lângă mâna ei... Strout se lăsă în jos, la nivelul privirii lui Hardy. Nu aveam nici un motiv de analiză ca să resping ipoteza, Diz.

– Deci e posibil să se fi descurcat cineva de minune făcând totul să arate a sinucidere?

– Este posibil, Diz. Cu siguranță că da. Dar dă-mi voie să-ți pun o întrebare. De ce vrei ca ea să fi fost ucisă?

– Pentru că e singura variantă care mi-a mai rămas.

– Adică în afara listei tale.

Hardy clătină din cap.

– Așa cum subliniază domnul Freeman, nu există o corelație certă între vreo persoană de pe acea listă și ucigașul lui Tim Markham. Dar în ipoteza în care Carla a fost ucisă, pun pariu că e vorba de aceeași persoană care l-a ucis și pe soțul ei.

– Dar nu clientul tău a fost ultimul în casa ei înainte...?

Strout lăsă întrebarea neterminată.

Hardy oftă.

– Teoria încă nu e perfectată, John. Lucrez la asta.

Înarmați cu mandatul de percheziție, Bracco și Fisk o abordară pe Donna, funcționara de la arhiva spitalului Portola. Era o femeie de vreo treizeci de ani, puțin cam grasă, care începu să se agite după ce află că ei doi erau polițiști. Purta un inel înfipt în buzele ei stacojii și un altul în sprânceana dreaptă. Lui Fisk îi era clar că lui Bracco nu-i făcea plăcere să discute cu ea, așa că preluă inițiativa. În câteva minute ajunseră cu toții amici. Femeia era competentă în ceea ce făcea. În aproximativ o jumătate de oră scoase și copie toate dosarele angajaților Portola și ale pacienților din zilele vizate de anchetă.

După încă o jumătate de oră petrecută într-o sală de conferințe, dispuneau în mare parte de ceea ce credeau ei că le ceruse Glitsky să afle. Descoperiseră că asistentele de la Terapie intensivă se roteau conform unui program destul de regulat, deși în întreg spitalul se găseau mai multe asistente decât cei doi inspectori fuseseră lăsați să creadă la început. Per ansamblu, în cele zece schimburi în care existau suspiciuni de moarte prematură pentru numele de pe lista lui Kensing, nouă asistente își petrecuseră o parte din schimb la Terapie intensivă. Doar două persoane fuseseră la datorie în toate cele zece situații – Patricia Daly și Rajan Bhutan.

– Doar că nu știm sigur că vreunul dintre aceste zece cazuri au fost omucideri, nu? întrebă Bracco. Nu știm decât despre Loring și Markham.

– Dar știm că Daly nu a fost prezentă în cazul lui Markham, nu? replică Fisk. Bhutan însă a fost. Partenera lui de schimb a fost – cum o cheamă?

Femeia era una dintre cele șapte asistente care lucrau de regulă la Terapie intensivă, și Bracco îi învățase numele pe dinafară.

– Connie Rowe.

– Nu-mi dau seama cum poți ține minte astfel de detalii. Recunosc un nume când îl aud, dar nu-l pot asocia cu cineva pentru nimic în lume.

– E-n regulă, Harlen. De-asta ne-au pus în echipă. Tu te pricepi la anumite lucruri la care eu nici nu mă gândeam. Cum ar fi povestea cu Donna de acum. Sau când ai căutat schimbul de gardă în cazul Loring, chestie pe care eu am ratat-o complet.

Încălzit de laudă, Fisk se ridică și își întinse mădularele.

– Ce mai contează o jumătate de oră când ne distrăm așa de bine.

Se duseră amândoi la arhive – de-acum erau prieteni buni cu Donna – și îi spuseră femeii că mai voiau să verifice un schimb. Bracco, omul cu detaliile, își aminti data: 12 noiembrie. Marjorie Loring își dăduse ultima suflare în cursul schimbului doi, între patru după-amiaza și miezul nopții.

Degetele Donnei alergară pe tastatură. Apoi ea își ridică privirea spre ei.

– Ciudat, zise ea. Cred că în fiecare schimb la care v-ați uitat ați dat peste numele ăsta, R. Bhutan. E și aici. Căutați pe cineva anume?

– Nu, dar numele ăsta tot apare, nu?

Tânăra femeie bătu darabana cu unghiile vopsite cu ojă neagră în birou.

– Dar ce e cu toate datele astea? Îmi puteți spune?

Fisk se aplecă și privi teatral în stânga și în dreapta încăperii.

– Putem, zise el, după care adăugă vechiul clișeu: Dar după aceea ar trebui să te omorâm.

Pentru o fracțiune de secundă, Donna făcu ochii mari, apoi chicoti și apăsă tasta de imprimare a fișierului. Fisk luă foaia de hârtie și se uită la ea. Observă că acolo apărea din nou Connie Rowe, nu Patricia Daly. Cu o privire plină de subînțelesuri, îi dădu foaia partenerului său, după care reveni la femeie.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Donna. Există vreun dosar al doctorilor care au venit și au plecat în cursul schimburilor care ne interesează pe noi?

Femeia se gândi câteva clipe.

– Păi pacienții aveau fiecare doctorul lor care venea să facă vizita prin saloane. La asta te referi?

– Nu chiar. Mă refer la toți doctorii care au intrat în Secția de terapie intensivă în acele zile, din cine știe ce motiv.

– Toți doctorii?

Fisk ridică din umeri și îi zâmbi.

– Nu știu. Întreb doar.

Limba femeii se plimbă pe inelul înfipt în buză.

– E posibil să țină o arhivă în oficiul asistentelor. Poți întreba, deși nu știu de ce ele ar face asta. Să știi că doctorii vin și pleacă mereu de acolo. Cred că o astfel de evidență ar depinde de prea multe lucruri.

Lui Jack Langtry, șeful echipei de criminaliști, situația i se părea bizară.

Cu puțin înainte de ora prânzului, Marlene Ash îl invitase în biroul ei ca să discute cazul Carla Markham. Când ajunsese acolo, văzuse că un alt bărbat stătea lângă procuroare, aplecat deasupra biroului ei și studiind fotografiile de la locul crimei. Langtry mirosea avocații de la o poștă și tipul era clar avocat. După aceea, Ash rostise, în chip de explicație:

– Domnul Hardy îl reprezintă pe doctorul Kensing. Locotenentul Glitsky și domnul Jackman au fost de acord să coopereze cu el în schimbul mărturiei clientului său. Ar dori să-ți pună câteva întrebări.

Langtry nu știa ce să creadă, dar dacă lui Marlene Ash îi convenea situația, nici el nu avea nimic împotrivă.

– Desigur, amice, zise el. Fără probleme.

Privirea lui Hardy era ațintită asupra pozei color a trupului doamnei Markham așa cum fusese el găsit de Langtry pe podeaua bucătăriei. Arma se găsea în partea de sus a pozei. Hardy puse degetul pe ea.

– De unde provine arma?

– Din sertarul din stânga jos al biroului lui Markham, care se găsea în încăperea de lângă bucătărie. Cel puțin acolo am găsit actul de proprietate, muniția și materialele de curățat. Avem o poză cu locul undeva în teancul ăla.

– Cred că am văzut-o. Douăzeci și doi, corect?

Langtry își ridică privirea din poză, se uită la fața lui Hardy, dar nu scoase nici o vorbă.

– O aveți printre dovezi, nu? Câte gloanțe avea încărcătorul?

– Șase, dar am găsit doar cinci cartușe goale.

Hardy se încruntă.

– Așadar, au fost trase cinci focuri?

Langtry ridică din umeri – de unde naiba să știe el?

– Patru oameni morți, un câine, câte un glonț pentru fiecare.

– Unde vrei să ajungi, Diz?

Hardy se întoarse spre Marlene.

– Mă gândesc că altcineva a descărcat arma de cinci ori, apoi a pus arma în mâna femeii, a tras din nou și a luat ultimul cartuș cu el...

– Și unde să se fi dus glonțul? interveni Langtry.

– Nu știu. Pe fereastră?

– Era închisă.

– Poate că fusese deschisă cu o noapte înainte. Cum rămâne cu copiii? întrebă Hardy.

Răsfoi prin teancul de poze până la începutul șirului de fotografii cu copiii, după care își ridică privirea și se uită în altă parte câteva clipe, ținându-și respirația. Langtry simțea aceeași stare de rău revăzând pozele.

– Ce vrei să știi?

– Doar ce s-a descoperit.

În vreme ce Langtry îi explică în următoarele câteva minute detaliile specifice ale crimei, Hardy răsfoi mai departe prin teancul de poze. Când Langtry termină, avocatul avea un nou șir de întrebări pentru el.

– Cât de tare se aude un revolver de douăj'doi?

– Nu prea tare. Nici pe departe nu seamănă cu un trei cinci șapte. Mai degrabă ca un pleoscăit.

– Dacă tragi un foc într-o casă, noaptea, trezești pe toată lumea?

– Nu știu. Poate că nu.

– Bine. Încă o întrebare. De ce ar fi deținut Markham o armă douăzeci și doi?

– Habar n-am, amice. N-are sens în scopuri de protecție. N-ar putea opri nici un ticălos pus pe fapte mari, nu? În afară de cazul că focul a fost tras de aproape. Sau direct într-un organ vital, cum au fost trase astea de aici.

– Bine. Hardy mai răsfoi printre poze câteva clipe. Dacă nu vă deranjează, Marlene și domnule sergent, aș vrea să văd și eu casa.

Merseră cu mașinile, separat. Langtry îl întâmpină pe Hardy în fața ușii de la intrarea casei Markham. În timp ce se chinuia să descuie ușa, un alt bărbat traversă în fugă peluza de lângă casa alăturată, făcându-le gesturi prietenești cu mâna.

– Scuzați-mă, zise el. V-am văzut așteptând și stând pe verandă. Ar trebui să știți că nimeni... nimeni nu mai locuiește aici.

– Da, domnule, mulțumim. Langtry își scoase portofelul și legitimația, pe care i le arătă omului. Poliția. Știm totul. Și dumneavoastră sunteți...?

– Vecinul de colo. Frank Husic. Omul făcu un gest spre casa lui. Supraveghez și eu situația.

– Apreciem asta. Vă mulțumim, zise Langtry. O să aruncăm încă o privire înăuntru.

– Bun, dați-i drumul! Îmi cer scuze că v-am deranjat.

– Nici o problemă.

Ajunseră înăuntru, în bucătărie. Hardy se opri pe conturul victimei desenat cu cretă peste modelul mexican al podelei de gresie. Încăperea era scăldată în lumina caldă a soarelui. Razele pătrundeau de sus printr-un luminator și tăiau un dreptunghi mare și strălucitor pe podea în fața cuptorului. Deasupra chiuvetei se vedea o fereastră dublă, iar în spatele chiuvetei se deschidea o cămară bine iluminată natural. Un coridor scurt pe lângă frigider – acolo unde fusese ucis câinele – ducea spre o ușă de acces în spatele casei, pe jumătate din sticlă.

Langtry ședea în spatele lui Hardy pe un scaun de sufragerie pe care și-l trăsese de la masă. Hardy se lăsă într-un genunchi. Se ridică, se duse la chiuvetă, desfăcu ivărul ferestrei și ridică geamul din partea dreaptă. Păși în lateral și procedă la fel cu geamul din stânga, după care reveni la conturul desenat cu creta.

– Dacă stau aproape de podea aici și trag un glonț prin oricare dintre ferestre – Hardy părea să vorbească pentru sine –, nu lovesc casa alăturată. Lovesc cerul. Vrei să-mi faci încă o favoare? Rămâi aici, în bucătărie, câteva clipe.

Langtry se conformă și Hardy ieși din bucătărie prin sufragerie. Pașii lui se auzeau clar pe scara centrală:

– Numără până la zece și apoi strigă-mă câte poți de tare, zise el.

După încă un minut, Hardy reveni în bucătărie.

– Te-am auzit, dar foarte slab. Eram în camera lui Ian.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că nimeni nu s-a trezit atunci când Carla și câinele au fost împușcați. Înseamnă că s-a tras în câine ca să nu latre, adică singurul lucru care are sens.

– Și atunci de ce sunt împușcați și copiii?

– Se teme să nu se fi trezit careva. Ori asta, ori copiii știau că el e aici atunci când s-au dus la culcare. Numai că ei dorm. Împușcăturile nu au fost auzite. Cu toate astea, situația e prea

riscantă. Așa că primul e Ian, iar arma este amortizată cu perna. Apoi fetele. Cum ți se pare?

Hardy n-avea de gând să discute cu un martor cu polițistul de față. Îl urmă pe Langtry cu mașina câteva străzi, apoi claxonă scurt în semn de la revedere și se întoarse pe strada lui Markham, unde parcă mașina, coborî și ciocăni în ușa casei lui Frank Husic. De vreme ce îl văzuse pe Hardy mai devreme împreună cu Langtry și cu legitimația acestuia, locatarul casei presupuse că și Hardy era polițist. Avocatul îl lăsă pe individ să creadă ce vrea.

Husic îl invită înăuntru și îi oferi ceai cu gheață, ofertă pe care Hardy o acceptă. Apoi ieșiră amândoi prin ușa din spate către o verandă solidă construită din lemn. Hardy nu știa dacă mai văzuse vreodată o asemenea explozie de flori atent îngrijite. Husic le plantase în jurul verandei în sol și în ghivece așezate pe lemnul verandei. Acum, la sfârșitul lui aprilie, florile se deschiseseră în toată splendoarea lor. Însă Husic lăsase un spațiu gol în centrul verandei, unde așezase o masă din fier forjat, umbrită de o umbrelă imensă din pânză. Se așezară amândoi confortabil pe niște scaune pliante.

Din transcrierile pe care le citise, Hardy știa că Husic era un fost dentist ieșit la pensie, în vârstă de șaizeci și doi de ani. Omul avea un ten sănătos și părul încărunțit bine tuns. În acea zi era îmbrăcat cu pantaloni bleumarin, pantofi de pânză fără ciorapi și o cămașă cu nasturi. Doi dintre acești nasturi erau deschiși la gât. Omul părea prietenos, inteligent și plin de solicitudine. Hardy își notă în minte că, dacă se ajungea la așa ceva, Husic ar fi fost un martor redutabil.

– Da, am auzit focul de armă, zise el. E la o aruncătură de băț depărtare de aici. Am povestit deja chestia asta poliției, să știți.

Hardy știa, dar una dintre frustrările majore resimțite de el se lega de modul defectuos în care fuseseră luate unele dintre interogatoriile lui Fisk și Bracco. Se întrebă dacă inspectorii auziseră vreodată de conceptul relativ simplu al întrebării martorilor unde fuseseră aceștia, ce văzuseră sau

crezuseră și ce făceau ei la momentul crimei. Doar nu era vorba de cine știe ce muncă sofisticată de poliție. Iar interogatoriul lui Husic – o simplă sporovăială despre flori și investiții, aproape fără nimic despre ce se întâmplase în ziua morții lui Markham – fusese unul dintre cele mai proaste exemple în acest sens.

Așa că avea multe goluri de umplut.

– Îmi dau seama de asta, replică Hardy. De fapt, am citit transcrierea acelui interviu, dar mie îmi place să abordez lucrurile un pic altfel. Tocmai ați rostit „foc de armă". Ați auzit unul singur? Credeam că ați rostit cifra „trei" undeva.

Husic sorbi gânditor din ceaiul lui, apoi lăsă cana cu atenție pe masă.

– Au întrebat și ei asta, dar mă tem că nu am un răspuns bun. Cred că le-am spus celorlalți ofițeri că eram în pat în acele momente, destul de obosit după o zi petrecută la Carla. Vă spun eu că emoțional eram stors ca naiba. Dar voiam să fiu la dispoziția ei dacă avea nevoie de mine. Se bătu ușor cu palma peste frunte și făcu o față lungă. Dar asta nu răspunde la întrebarea dumneavoastră, nu-i așa? Îmi cer scuze. Dacă ești dentist, îți petreci întreaga viață în conversații cu oameni care nu-ți pot răspunde. Chestia asta îți afectează maniera de a discuta... iar o iau razna. Bun. Câte focuri am auzit? În mod distinct, unul singur.

Hardy privi peste peluza despărțitoare până la ceea ce știa că era bucătăria familiei Markham. Constată că lăsaseră ferestrele deschise la plecarea lor de acolo.

– Mi-am zis că e un pocnet de ceva ca urmare a unei dispute sau ceva asemănător. Vreau să spun că într-un astfel de cartier nu te gândești imediat la un foc de armă.

– Dar e posibil să fi auzit trei?

– Păi să știți că asta e o ciudățenie. Nici unul dintre zgomote nu a fost puternic. Eu țin minte trei, dar când revin la acele momente și încerc să le disting, mai degrabă am auzit unul și țin minte două. Nu are sens ce spun, nu? Vreau să spun că în mod clar ultimul a fost ceva – m-am ridicat în

capul oaselor în pat –, dar primele două au fost aproape ca și cum le-aș fi visat, știți la ce mă refer?

– Desigur. Hardy dădu din cap. Sirena care se dovedește a fi alarma de la ceas. Însă își spuse că acum putea fi vorba de cele două focuri care le uciseseră pe fete – chiar acolo, la douăzeci de metri depărtare –, apoi de ultimul foc tras prin fereastra deschisă de la bucătărie, un foc care s-ar fi auzit mai tare. Dar erați în pat când le-ați auzit? Vă amintiți ce oră era?

– Da, precis. Ceasul de la patul meu arăta zece patruzeci și două. Îmi amintesc că am fost extrem de frustrat. Nu adorm ușor de când s-a dus Meg, acum patru ani, și, dacă mă trezesc, de obicei nu mai reușesc să dorm. Stau treaz ca o cucuvea. Iar marțea trecută, cu tot stresul acumulat, m-am întors de la Carla și am băut un pahar de vin, dar abia dacă am reușit să ațipesc. Apoi, cu focul de armă...

– Ați rămas treaz tot restul nopții?

– Până la ora trei, cel puțin. Sunt ore extrem de lungi de la unsprezece la trei.

Hardy scoase un sunet de compasiune.

– Le cunosc destul de bine și eu. Și când v-ați decis în sfârșit că a fost vorba de focuri de armă?

– O, abia a doua zi de dimineață. Amintirile îl copleșiră câteva clipe. Doamne, ce groaznic...

– Ați fost apropiat de familia Markham?

Omul ezită.

– Păi de Carla aș spune că da. Tim era cam prea ușuratic, cel puțin pentru mine. Revenind la amintiri mai vesele, chipul omului se lumină. Însă Carla venea uneori să mă ajute la grădinărit. Beam cafea... și purtam niște discuții foarte interesante. Nu-mi vine să cred...

Își lăsă capul în jos și îl clătină. Când își ridică privirea la loc, ochii lui deveniseră sticloși.

Hardy păstră tăcerea alte câteva clipe. În cele din urmă, întrebă încetișor:

– Deci nu v-ați dus să vedeți cauza zgomotului după ce l-ați auzit?

– Nu. După un minut, m-am dat jos din pat și am privit pe fereastră, evident, dar totul era nemișcat. Cumplit de nemișcat.

– Vă deranjează să-mi spuneți ce ați văzut, mai exact?

– Păi nimic neobișnuit. Casa Carlei chiar acolo. Husic părea nedumerit de întrebare. Doar casa ei.

„Nu casa «dor», observă Hardy în gând. Doar casa «ei»."

– Dar știam că oamenii veniseră la ea și, dacă plecaseră cu toții acasă, n-aveam eu de gând să o deranjez, oricum nu în acea noapte. Mi-am zis că e mai bine să o las să doarmă.

– Deci era întuneric?

Din nou nedumerire.

– Păi... nu. Luminile erau aprinse în bucătărie și îmi amintesc că și pe veranda din față. Apoi era aprinsă și lumina din holul de la etaj. Husic se întoarse și arătă cu mâna. E cea din mijloc, de sus.

– Și atunci ce ați făcut?

Husic expiră cu putere.

– Îmi cer scuze, domnule Hardy, dar nu v-am spus deja toate astea în prima mea declarație?

– Poate că nu ați spus totul, domnule. Vă mai pot răpi cinci minute? Aș aprecia enorm gestul.

Un alt oftat, după care Husic cedă.

– Am deschis televizorul la emisiunea lui Letterman. Mi-am zis că dacă aș putea să mă amuz cumva, poate reușesc să adorm. Însă nimic nu mă putea face să râd în acea noapte. Nici măcar Dave. Mă îngrijora Carla și nu mi-o puteam scoate din minte. Ce avea ea să facă din acel moment înainte? Absent, Husic întinse mâna după cană și amestecă gheața dinăuntru cu degetul. Însă nu mai puteam face nimic în acea noapte, știți. Trebuia să aștept și să las timpul... În fine, eram încă treaz, așa că am ieșit aici – vedeți mica mea seră de colo? – și am lucrat la minunații mei bonsai timp de o oră, poate două. Apoi – cred că se făcuse aproape ora două – am văzut luminile stinse. Așadar, Carla se culcase, sau cel puțin așa credeam eu atunci, după care am putut și eu să adorm, în fine.

29

Prima scrisoare era datată cu aproape șapte ani în urmă.

Parnassus Medical Group
Embarcadero Center
San Francisco, California

Stimate domnule doctor Kensing,

Această scrisoare parafează deciziile convenite prin acord mutual de către dumnevoastră, Parnassus Physicians' Group și Parnassus Medical Group (denumite, în mod colectiv, „Grupul") în urma ședinței comitetului disciplinar care a avut loc săptămâna trecută. Ați recunoscut că, de când ați început relația profesională cu Grupul, din când în când și în diverse împrejurări ați consumat cantități nespecificate de morfină și Vicodin pentru uzul personal. În plus, ați recunoscut că sunteți un alcoolic ale cărui performanțe medicale, diminuate în anumite circumstanțe din pricina consumului de alcool, au fost în mai multe rânduri sub standardul unei asistențe medicale rezonabile.

Grupul vă recunoaște talentele remarcabile de medic și de profesionist al comunicării cu pacienții și înainte de descoperirile recente amintite mai sus v-a considerat un membru valoros al comunității. Datorită acestei evidențieri, după o lungă dezbatere și împotriva dorinței directorului medical, comitetul disciplinar al Grupului a decis ca, de această dată, să vă sancționeze cu mustrare scrisă, renunțând

să vi se rezilieze contractul de muncă și să vi se aducă acuzații oficiale de natură penală. Condițiile pe care le aveți de îndeplinit sunt: 1) veți înceta imediat și pentru totdeauna consumul de alcool și de narcotice, cu excepția acelor medicamente care vă pot fi prescrise din când în când oficial de către un alt medic pentru scopuri medicale legitime; 2) vă veți oferi voluntar pentru testarea aleatorie a urinei în scopul determinării prezenței de droguri și alcool în corp; 3) veți accepta imediat recomandările terapeutului pe probleme de abuz de substanțe periculoase și veți participa la orice programe recomandate de către Grup; 4) pe parcursul următorului an calendaristic, în plus față de vizitele regulate la terapeutul numit de către Grup, veți participa *zilnic* la un așa-zis program în 12 pași, aprobat de către Grup, prin care vă veți vei rezolva problemele legate de dependența de substanțe periculoase; 5) după primul an de terapie, dar pentru tot restul contractului dumneavoastră de muncă cu Grupul, veți participa la câte astfel de programe în 12 pași vor fi socotite necesare de către Grup, fără ca aceste programe să fie însă programate cu o frecvență mai mică de o dată pe săptămână.

Vă recunoașteți de bunăvoie culpabilitatea în chestiunile de mai sus și consimțiți că orice încălcare a vreunui punct convenit mai sus va duce la concedierea dumneavoastră imediată din cadrul Grupului, fără posibilitate de contestare, precum și la posibila intentare de procese penale și civile împotriva dumneavoastră, după cum se va considera de cuviință.

Al dvs., cu sinceritate,
Timothy G. Markham

Parnassus Medical Group
Embarcadero Center
San Francisco, California

Stimate domnule doctor Kensing,

Luând în considerație abordarea, mai degrabă fraternă decât militantă, pe care am sugerat-o Grupului pentru a vă

da o mână de ajutor în rezolvarea problemelor pe care le-ați avut în ultimii ani – și, aș adăuga eu, împotriva unor obiecții la nivel înalt –, aș vrea să vă cer la modul personal să vă temperați tonul critic al remarcilor dumneavoastră, atât în fața colegilor, cât și în fața presei, legate de diversele noastre politici interne în ceea ce privește nomenclatorul medicamentelor. Nu încerc să vă reduc la tăcere sau să vă obstrucționez dreptul la liberă exprimare, dar cred că sunteți la curent cu dificultățile financiare pe care le întâmpinăm în diverse zone de activitate. Ne dorim să menținem solvabilitatea Grupului ca să putem continua furnizarea de servicii de asistență sanitară de nivel înalt majorității asiguraților noștri. Evident că nu suntem perfecți, dar măcar încercăm. Dacă aveți sugestii cu privire la îmbunătățiri posibile sau dezacorduri majore cu politica Grupului, voi fi fericit să le discut cu dumneavoastră oricând.

Cu sinceritate,
Timothy G. Markham

Parnassus Medical Group
Embarcadero Center
San Francisco, California

Stimate domnule doctor Kensing,

Am fost informat că intenționați să apăreți în cadrul programului de televiziune *Bay Area Beat*. Permiteți-mi să vă amintesc că diversele comisii medicale din cadrul Physicians' Group au încheiate convenții de confidențialitate. Orice încălcare a acestor acorduri de confidențialitate va fi considerată un motiv de concediere. Ca o notă personală, sunt convins că sunteți conștient de negocierile dure pe care le purtăm cu municipalitatea în acest moment. Găsesc aparițiile dumneavoastră publice și comentariile negative despre unele dintre politicile Grupului ca fiind un semn al lipsei de recunoștință și moralitate, având în vedere

compasiunea și ajutorul pe care vi le-a oferit Grupul în trecut.

Cu multă sinceritate, al dumneavoastră,
Malachi Ross
Președinte și director medical

Panassus Medical Group
Embarcadero Center
San Francisco, California

Stimate domnule doctor Kensing,

Faptul că refuzați să prescrieți Sinustop pacienților dumneavoastră care suferă de alergie reprezintă, desigur, prerogativa și decizia dumneavoastră. Dar este un medicament util și eu am aprobat includerea lui în nomenclator. Eforturile dumneavoastră continue de a submina profitabilitatea Grupului prin punerea la îndoială a deciziilor mele sunt inadecvate. Am avut destulă răbdare cu dumneavoastră în această privință. Următorul eveniment de acest gen va avea repercusiuni disciplinare.

Malachi Ross

– De unde ai făcut rost de toate astea? îl întrebă Hardy pe Jeff Elliot. Răsfoi paginile pe care le avea în față, un teanc de peste douăzeci de foi de hârtie. Stăteau la tejghea la Carr's, o cafenea fără cine știe ce șmaif de pe Mission Street, lângă clădirea *Chronicle,* un local care probabil avea să intre curând în faliment din pricina deschiderii în vecinătate a unei cafenele Starbucks. Mai ales prima scrisoare. Isuse!

În ochii lui Elliot apăru o sclipire.

– După cum știi, Diz, nu pot da numele surselor mele.

Însă Hardy nu avea cine știe ce investigație de efectuat ca să dea peste nume.

– Driscoll. Secretarul lui Markham.

Sprâncenele lui Elliot se ridicară câțiva milimetri. Hardy știa că îl putea lăsa oricând pe Jeff în fundul gol la pocher.

– De ce spui asta?

– A ieșit în evidență de câteva ori. A fost concediat și probabil că și-a dat seama în avans de mutare. Așa că și-a trimis prin e-mail mesajele acasă în caz că voia să se răzbune ulterior. Sau pur și simplu ca să distrugă pe careva din pura plăcere a gestului.

Elliot se scărpină în barbă.

– Fără să neg sau să confirm bănuiala ta legată de sursă, pot să spun că reprezintă visul oricărui reporter. Vrea să se răzbune, e bârfitor și tânjește după atenție. Cred că mi-a dat cinci sute de pagini de documente.

– Toate despre Kensing?

– Nu, nu. Elliot râse simțind panica lui Hardy. Nu, din câte am citit, se referă la toată lumea din Parnassus.

– Marlene Ash știe despre ele?

– Ar încerca să pună laba pe ele dacă ar ști, deși, evident, nici ei nu i-aș putea da nimic. Sursei mele i-am spus însă că, dacă vrea să păstreze controlul asupra informațiilor, ar fi bine să le descarce pe suport magnetic și să le depoziteze undeva unde Marlene și Glitsky nu s-ar gândi să le caute.

– Și totuși, le-ai adus aici.

– Știu, replică Elliot. Uneori îmi place munca mea.

Hardy luă linguriță și amestecă în ceașca de cafea.

– Știi că oricine le putea scrie. Poate că nu sunt autentice.

– Ai dreptate. Poate că nu sunt. Dar acel cineva ar fi trebuit să se miște cu o viteză remarcabilă ca să le scrie pe toate într-o singură săptămână.

Hardy încuviință. De fapt, n-avea nici o îndoială că scrisorile erau autentice. N-aveau să fie niciodată acceptate ca dovadă în instanță – nu fără scrisorile originale și semnăturile autorilor –, dar aici nu era vorba de sistemul legal. Aici era vorba de jurnalism și Jeff putea decide să le accepte dacă socotea sursa suficient de credibilă.

– Și ce ai de gând să faci cu ele?

Aici era punctul-cheie și amândoi știau asta. Jeff îl sunase pe Hardy din curtoazie pentru că era avocatul lui Kensing. În lumina interesului public extraordinar legat de tot ceea ce avea de a face cu Parnassus după moartea lui Markham, Elliot îi spuse lui Hardy că problemele lui Kensing legate de abuzul de substanțe periculoase constituiau subiecte tari de știri.

– Pe de altă parte, continuă el, după povestea cu doamna Loring, situația s-a încins considerabil. Dacă există un ucigaș în serie la Portola, astfel de documente îl compromit pe Kensing. Iar eu nu am chef să declanșez chestia asta, Diz, căci îmi place de bunul doctor și nu vreau să-l ruinez definitiv, dar dacă se dovedește că documentele reflectă ceva important, nu voi avea de ales.

– Și cum ar putea reflecta ceva important, Jeff?

– Dacă era drogat atunci când lucra la cazul Markham în Secția de terapie intensivă?

Hardy trebuia să recunoască faptul că era posibil, și asta ar fi pus capac cazului.

– S-a sesizat cineva în legătură cu această posibilitate?

– Nu. Dar să-ți spun ceva. Dacă sursa mea chiar a citit majoritatea acestor pagini și se gândește suficient la poveste, prevăd că va ieși la rampă cu posibilitatea.

Hardy clătină din cap, minunându-se de capacitatea oamenilor de a face rău doar din simplă plăcere. Eric Kensing era doar unul dintre cei două sau trei sute de doctori de la Parnassus, numai că, din nefericire pentru el, se intersectase cu Driscoll. Poate chiar mai important, comisese păcatul capital de a se lua la trântă cu șeful lui, cu care Driscoll se identifica în mare măsură.

Însă prin minte îi trecu un alt gând. Poate că Driscoll avea un motiv mult mai bun de a scoate în evidență personaje precum Kensing sau altcineva în afară de a-i pedepsi pentru greșeli trecute reale sau imaginare. Poate că pur și simplu încerca să evite atragerea privirilor asupra lui însuși.

– La ce te gândești?

Elliot îl urmărise cu atenție.

Hardy divagă:

– La nimic special, în afară de cazul în care îmi vei mai spune ceva despre celelalte patru sute și nouăzeci și cinci de pagini.

– Nu am ajuns la ele încă. Nu pot citi așa de repede. Scrisorile lui Kensing au ieșit destul de repede în evidență și mi-am zis că am o datorie față de tine.

– Foarte bine ai procedat, iar dacă îmi mai faci o favoare, îți rămân îndatorat, bine?

Elliot se gândi, apoi acceptă.

– Poate. Despre ce e vorba?

– Dacă mai auzi zvonuri de la sursa ta neidentificată despre starea de trezie a lui Kensing din marțea săptămânii trecute, nu publica articolul înainte de a obține confirmare din altă parte.

– Nu cred că aceste scrisori sunt simple zvonuri, Diz.

– Nici n-am spus asta. Dar și eu am ceva care nu e zvon. Poate facem schimb.

În jurul orei trei și jumătate, când ajunse înapoi la birou, Hardy se simțea în același timp mulțumit și deprimat de informațiile suplimentare primite despre cazul Markham de la Palatul de Justiție. Era bine că Glitsky adoptase o atitudine mai cooperantă, dar Hardy s-ar fi simțit ceva mai bine dacă n-ar fi știut că îl așteaptă vreo șase ore de citit materiale plictisitoare. Deschise cutia, scoase conținutul ei și puse documentele în mijlocul biroului. Se uită la telefon și văzu că avea două mesaje.

„Diz. Aici e Eric Kensing. Un apel de control. Sunt acasă dacă ai nevoie de mine." Auzind vocea lui Kensing, Hardy își aminti de îngrijorarea pe care o resimțea față de clientul lui. Poate că tipul își rezolvase demult problemele legate de alcool și de droguri, dar cum era posibil să fi socotit că avocatul lui nu trebuie să afle despre ele?

Următorul apel era de la Glitsky. Evident, pentru că era Abe, nu exista nici o introducere. „Dacă ești acolo, ridică." O pauză de trei secunde. „Bine, sună-mă."

„Ce personalitate", își zise Hardy în gând.

Ridică telefonul, dar nu-l sună pe Abe. Își sună clientul. După ce termină ce avu de spus, pe linia telefonică se lăsă tăcerea preț de câteva secunde.

– Eric?

– Sunt aici. Ce era să fac?

– Trebuia să-mi fi spus. Ce zici de asta?

– De ce? se miră Kensing. Toate chestiile alea au rămas mult în urma mea. Eram la începutul carierei, cu o presiune imensă din partea familiei, și am comis o eroare imensă. Nu m-am atins... Se opri brusc și continuă simplu: Nu mai sunt acea persoană.

Hardy auzi cuvintele. Credea că exprimau, tehnic vorbind, un adevăr. Însă nu adevărul lor îl interesa acum.

– Spui că nu ești alcoolic? Care e primul lucru pe care îl rostești la întrunirile Alcoolicilor Anonimi? Hardy știa răspunsul: „Numele meu e Eric, și sunt un alcoolic", la timpul prezent, ca o condiție permanentă a celor înscriși în program. Uite ce e, chestia asta oricum e răsuflată acum, Eric. Numai că Jeff Elliot a pus mâna pe aceste informații și acum le folosește ca monedă forte.

Kensing răspunse cu o notă de panică în voce:

– Doar nu va scrie despre asta, nu? Și cum a dat peste ele? Tot ce are legătură cu această poveste a fost confidențial.

Însă Hardy nu avu timp să formuleze o replică, deoarece Kensing rosti imediat:

– La dracu'! Driscoll.

– E supărat și se răzbună pe toată lumea. Ideea e că spitalul este oricum sub asediu. Dacă se află acum că acolo se încheie acorduri secrete pentru ascunderea problemelor doctorilor... nu încape nici o îndoială că asta e o știre de senzație, Eric.

– Driscoll vrea să dărâme totul odată cu el, nu? Un oftat. Iar cei slabi vor moșteni lumea.

– Să sperăm că nu. În orice caz, i-am propus lui Jeff un târg ca să te țină în afara luminii reflectoarelor câteva zile, poate pentru totdeauna. Dar i-am spus că nu poate folosi ce

i-am oferit – ceea ce înseamnă că tu ești încă în bătaia puștii – până ce nu-i dau eu acordul. Iar asta va depinde de tine.

– Bun, orice ar fi, sunt de acord.

– În regulă. Hardy își dădu seama că strângea telefonul cu putere. Își relaxă strânsoarea și se forță să adopte un ton mai calm. Îți amintești că în seara morții lui Markham te-ai dus acasă la el.

– Desigur. N-am negat niciodată asta.

– Vreau să te gândești la ceea ce ai făcut după ce ai plecat de acolo. Apropo, pe la ce oră ai plecat?

– Cred că era cu puțin înainte de zece. Inspectorul ăla, Bracco, m-a văzut când plecam. Poate că a înregistrat discuția.

– Poate că da, admise Hardy. Dar el n-a rămas prin zonă și se poate imagina că e posibil ca tu să te fi întors.

– Păi n-am făcut-o. De ce să o fac? Kensing ezită. Despre ce e vorba aici?

– Despre omorârea Carlei. Vreau să știu ce ai făcut după ce ai plecat de acolo.

– Ce am zis întotdeauna că am făcut. M-am dus acasă și m-am culcat.

– Știu că ai spus asta, dar nu mă ajută. Vreau să încerci să-ți amintești dacă te-ai întâlnit cu cineva acasă la tine, sau ai vorbit cu cineva pe stradă, sau ai folosit vreun telefon sau computer de acasă. Orice care te plasează departe de casa lui Markham între orele zece și unsprezece, sau, și mai bine, între zece și douăsprezece.

O nouă pauză.

– Mi-am folosit telefonul mobil ca să sun la clinică să văd dacă am mesaje.

Hardy își zise că era un amănunt bun. Trebuia să existe o înregistrare a apelului. Puteau depista punctul de origine al apelului pe o rază de câteva străzi.

– Minunat. Când s-a întâmplat?

– Imediat după ce am plecat. Nu cred că ieșisem din cartier.

Răspuns greșit. Poate că doctorul făcuse acel apel, revenise pe alte străzi și ajunsese înapoi la locul crimei fără probleme.

– Gândește-te la altceva, îl rugă Hardy.

– De ce? Despre ce e vorba?

Hardy ar fi vrut să-i strige tipului să răspundă naibii la întrebarea dacă își putea oferi singur un alibi. În loc de asta, replică:

– E vorba de faptul că am discutat cu un martor care a auzit focurile de armă, Eric, și care a plasat momentul împușcăturilor cam la ora unsprezece fără un sfert.

– Păi asta dă ora exactă a crimei.

– Da. La unsprezece fără un sfert ea e moartă și luminile în casă sunt aprinse. La ora două noaptea, toate luminile sunt stinse. Cred că persoana care a ucis-o a așteptat o vreme, apoi a stins luminile și s-a furișat afară.

– Și de ce să fi așteptat acel cineva?

– Nu știu. Poate că și-a petrecut timpul căutând ceva. Poate o acoperire. Poate că a crezut că există șansa să fie văzut imediat după focurile de armă. Poți crede ce vrei, dar acum avem o crimă și o oră a crimei, ceea ce înseamnă că tu scapi dacă te poți gândi la ceva care...

– Nu! Kensing izbucni pe neașteptate. Nu, bine? Isuse, n-am omorât pe nimeni, Diz. Sunt medic. Eu *salvez* vieți, pentru numele lui Dumnezeu! Pur și simplu n-am făcut asta. N-o putem lăsa baltă?

Hardy era exasperat și nu se mai putu abține.

– Ba sigur că putem, Eric. Însă nimeni altcineva de pe planeta asta n-o s-o facă. Așa că ar fi bine să-ți faci niței timp și, dacă îți amintești exact ce ai făcut în noaptea aia, să mă suni înapoi? Asta dacă nu e un deranj prea mare pentru tine.

Hardy trânti telefonul în furcă.

30

Lui Brendan Driscoll nu-i venea să creadă ce sentiment de pustietate îl încerca.

Se sculase la ora lui obișnuită, puțin după șapte, și pregătise micul dejun pentru el și Roger. După ce Roger plecase la bancă, își petrecuse alte câteva ore cu dosarele de la Parnassus. Însă aceste dosare începeau să-și piardă din forță, chiar și pentru el. În definitiv, Jeff Elliot n-avea de gând să folosească ceva din ele, cel puțin nu pe moment. Mai rău, noua situație generată la Portola, cu cucoana despre care se descoperise că fusese omorâtă, i se părea mai importantă lui Jeff decât informațiile din interiorul instituției, despre afacerile de acolo.

Așa că închisese computerul.

După care, luptându-se cu un sentiment neplăcut de iritare, hotărâse să tragă de fiare la sala de sport pentru vreo două ore. După ce revenise acasă, făcuse un duș și își pregătise o delicioasă salată cu sfeclă și brânză feta pentru prânz, pe care o mâncase singur în curtea însorită din spatele casei. Chestia asta nu îl înveselise prea tare. Deprimat, îl sunase pe Roger la lucru, dar acesta era ocupat cu clienții și credea că din această cauză avea să ajungă târziu acasă, fapt care sporise iritarea lui Brendan. Astfel de situații nu puteau fi niciodată prevăzute, iar acum, că el rămăsese fără slujbă...

Ei bine, se simțea tare nesigur, dar cine îl putea învinui? În fond, nu-i trecuse niciodată prin minte că Tim se gândise vreodată să-l concedieze. Oamenii se schimbau. Fiecare om trebuia să fie acum în gardă, flexibil, gata de orice.

După-amiaza se întindea înaintea lui, nesfârșită. Pusese niște muzică, se dusese în spatele casei, aruncase un maldăr de rufe murdare în mașina de spălat, spălase vasele de la prânz. În cele din urmă, hotărându-se că de vină pentru starea lui era statul în casă, se îmbrăcase, coborâse în garaj, dăduse la o parte husa de pe Miata și ieșise haihui la plimbare prin oraș.

Acum era deja de două ore la volan. Traversase podul Golden Gate și mersese până la Norvato, după care întorsese și se oprise douăzeci de minute în Corte Madera pentru un capuccino. Nu vorbise cu nimeni și nimeni nu păruse să-l observe, în ciuda mașinii lui roșii decapotabile. Era singur, singur, singur. Traversă podul înapoi, cu apele albe și albastre ale oceanului înspumate sub el.

Se trezi pe Seacliff Drive. Întoarse și trase în fața casei lui Tim. O agenție imobiliară pusese deja pe pajiște un indicator de vânzare a proprietății. Brendan simțea soarele încălzindu-i umerii. Când nu mai putu rezista să stea în mașină, se dădu jos și se apropie de casă, care părea să licăre rozalie în lumina după-amiezii.

Ajuns pe verandă, apăsă, fără să se gândească prea mult, pe butonul soneriei și ascultă sunetul puternic dinăuntru. Într-un târziu, se răsuci pe călcâie și se așeză pe prima treaptă a scării. Habar n-avea de câte ori își verificase ceasul în acea zi, dar acum se mai uită o dată la el.

Soarele coborî cu câteva grade pe cer. Brendan nu se mișcă din loc. Pe stradă trecu un Mercedes. După un timp trecu o altă mașină, din care cineva aruncă ziare pe câteva alei, dar nu și pe aleea casei fostei familii Markham. O cioară mare se așeză pe trotuar, țopăi de câteva ori spre Driscoll, apoi croncăni tare.

Deja era cea mai lungă zi din viața lui, și mai avea ore bune de așteptat până la asfințitul soarelui.

Începu să plângă.

*

Glitsky, Bracco și Fisk se întâlniră la bufetul spitalului și se așezară la una dintre mesele izolate ca să-și compare însemnările.

– Am discutat o vreme cu domnul Bhutan, zise Glitsky. Avea în fața lui un covrig și o cană cu apă fierbinte pentru ceai. E un individ cam scorțos și nu pare să aibă prea mulți prieteni, nici aici, nici altundeva. Dar mie mi s-a părut mai degrabă trist decât violent. Pentru cineva care muncește cu oameni bolnavi tot timpul, suferința lor pare să-l deranjeze enorm.

– Vreți să spuneți că i-a eutanasiat pe câțiva dintre aceștia?

Era Fisk, care ajunsese de unul singur la aceeași concluzie ceva mai devreme.

– Poate. E cam devreme de spus, dar poate că tipul merită strâns puțin cu ușa.

Însă Fisk rămăsese fidel teoriei lui.

– Vă dați seama că a fost singurul asistent prezent la toate cazurile de pe lista lui Kensing?

– Da. Ce nu știu eu totuși este cât de multe dintre aceste cazuri au fost crime. Și au existat și alte decese, nu de pe lista lui Kensing, în care Bhutan să nu fi fost de serviciu?

Cei doi inspectori tineri schimbară o privire, apoi Bracco admise că și el menționase același lucru cu ceva vreme în urmă. Savura o cola dietetică și era interesat de descoperirea mai multor omucideri reale.

– Dumneavoastră ați avut noroc în privința asta, domnule locotenent? întrebă Bracco. Spuneați că mai suspectați pe cineva.

Glitsky încuviință.

– O altă asistentă, pe nume Rebecca Simms. Încă n-am nume de victime, dar femeia e băgăcioasă. Trebuie să vă spun că a menționat și ea numele domnului Bhutan.

– Mie îmi place de el, declară Fisk.

– Am avut eu impresia asta, Harlen. Și mie mi-a plăcut de el o vreme, dar am ajuns să vorbesc cu el despre noaptea de marți.

– Noaptea de marți?

– Când a murit Carla Markham. Glitsky așteptă ca vorbele lui să își facă efectul, apoi continuă: Mă fascinează și pe mine, ca pe oricine altcineva, cazul doamnei Loring și ce am mai putea descoperi în legătură cu ceilalți de pe lista lui Kensing. Dar am să vă spun deschis amândurora că îmi vine greu să le socotesc niște crime conexate.

Bracco își agită cutia de cola.

– Adică dacă sunt legate în vreun fel de Markham cele unsprezece decese ale lui Kensing ?

– Exact, replică Glitsky. Avem un fir legat de aceste decese prin doze cu Pavulon și un alt fir legat de folosirea potasiului, dar oare se întâlnesc aceste fire undeva? Ceaiul lui Glitsky se colora tot mai mult. Glitsky îl gustă, apoi mușcă din covrig, mestecă îngândurat, după care scutură din cap. Știu că e posibil. Poate chiar acesta este adevărul. Și mi-ar plăcea ca aceste două fire să aibă legătură, dar nu pot face trecerea de la unul la celălalt.

– Trebuie să existe o trecere, protestă Fisk.

– De ce, Harlen?

– Păi, mă refeream... decesul lui Markham ne-a adus aici, nu?

– La asta m-am gândit și eu când am auzit pentru prima dată de Loring, dar acum am îndoieli. Poate că mă lămuriți voi. De ce trebuie să existe o legătură? Avem vreo dovadă în acest sens? Dispunem de o substanță similară? De un același mod de operare? Spuneți-mi, tare aș vrea să aud.

Glitsky știa că părea un pic prea dur. Mai mult decât orice era furios pe sine însuși din pricina interferenței cazului Loring în cazul Markham. Îl folosea pe Fisk ca un surogat de țap ispășitor – poate bobocul venea cu ceva la care Glitsky nu se gândise până atunci.

După ce reflectă câteva clipe, Fisk zise:

– Decesele s-au petrecut în același loc, domnule locotenent. Iar substanțele au fost administrate pe aceeași cale, prin perfuzie, nu? Asta e ceva.

– Da, așa e, recunoscu Glitsky, luând încă o gură de ceai. Dar chestia asta leagă cu adevărat cazul Loring de cazul Markham? Același mod de operare la bază, dar cu substanțe diferite? Nu știu. Problema o constituie Carla și copiii. Nu pot să cred că n-are legătură cu Markham. Pur și simplu nu pot.

Bracco avea de pus o întrebare:

– Bun. Cum rămâne atunci cu Bhutan? Spuneați că l-ați întrebat în legătură cu noaptea de marți.

– Așa e. Am aflat că e maestru în jocul de bridge și în noaptea aceea a fost la un turneu la un hotel din San Jose, unde și-a petrecut întreaga noapte. Fapt care, dacă e adevărat, și eu pun pariu că e, îl elimină de pe lista suspecților în cazul Carla și, pe cale de consecință, în cazul Markham.

– Dar nu și din cazul Loring sau din celelalte.

Fisk înțelegea în sfârșit problema lui Glitsky.

– Corect. De aici și lipsa de legătură. De fapt, dacă Bhutan a omorât-o pe Loring, aproape sigur cele două cazuri nu pot fi conectate unul cu celălalt.

Odată rostit acest adevăr, cei trei tăcură. Glitsky mușcă iarăși din covrig. Bracco sorbi din băutura lui. Hotărând că avea nevoie de provizii, Fisk își dădu scaunul în spate și se îndreptă spre automatul cu gustări. Ceilalți doi se uitară după el.

– Și atunci ce vreți să facem noi acum, domnule locotenent?

Glitsky știa la ce se referea Bracco. În sens administrativ, decesele de pe lista lui Kensing nu aveau să mai facă parte din ancheta morții lui Markham – chestia asta fusese clar stabilită. Cei doi inspectori nu puteau emite pretenția de a se ocupa de ceea ce se profila a fi un caz extrem de mediatizat de ucigaș în serie.

– Tu ce vrei să faci, Darrel?

Bracco nu ezită nici o clipă.

– Aș vrea să mă ocup de Markham.

– Și cum propui să faci asta? Stai la cazul ăsta de peste o săptămână. Ai vreun suspect de care eu nu știu?

– Am niște întrebări pe care nu le-am pus, dacă la asta vă referiți. Am câteva idei.

– Bun. Să auzim una dintre ele.

– Aș vrea să nu mai insistăm atât cu Markham. Nimeni nu a văzut nimic pe aici. Însă o avem pe Carla și, așa cum ați spus, cine a ucis-o pe ea l-a ucis și pe soțul ei, corect?

– S-ar putea să întâmpini probleme în acest sens.

– Cu tot respectul, domnule, dar nici măcar n-am început să căutăm. Dumneavoastră n-ați vrut asta.

Glitsky știa că Bracco avea dreptate, că el se amestecase în ancheta lor încă de la început prin menținerea celor doi departe de actorii principali, inclusiv de Kensing. Astfel se generase un gol acolo unde ar fi trebuit să mustească de informații de bază – alibiuri, orare, oportunități.

– De o săptămână ne învârtim în jurul motivelor și a bârfelor de femei. Dar dacă a ucis-o cineva pe Carla, atunci avem parte de un cerc de suspecți extrem de limitat, mai zise Bracco.

– De ce spui asta?

Ochii lui Bracco se luminară.

– Mai întâi, să uităm de asistentele de aici. Așa cum cred că tocmai am dovedit, orice conexiune între oricare dintre ele și Markham este lipsită de sens. Nici una dintre asistentele de aici nu i-a omorât pe Carla și pe copii, iar în privința asta pun pariu pe un milion de dolari.

– Și eu aș pune.

– Bun, atunci cine rămâne? Cine a mai fost aici marțea trecută? Bracco se apucă să enumere pe degete. Kensing. Driscoll. Ross. Waltrip. Cohn. Unul dintre ăștia a făcut-o.

– Unul dintre cine?

Fisk se întorcea cu o înghețată.

Glitsky dădu din cap în semn de satisfacție. Cândva, Darrel avea să ajungă polițist.

– Ce e? se interesă iarăși Fisk.

Glitsky îi făcu semn înspre Bracco.

– Darrel o să-ți povestească peste câteva clipe, Harlen. Între timp, vi-l amintiți pe Hardy? întrebă locotenentul. Avocatul lui Kensing? Din biroul lui Jackman din această dimineață?

– Tipul cu lista lui Kensing, zise Bracco.

– Exact. Cum poate ați observat, a încheiat o înțelegere cu Jackman. Noi îi trimitem transcrierile după interviurile voastre și alte lucruri pe care le descoperim. Văzând expresia lor de uimire, continuă: Nu întrebați. Teoretic, facem schimb de informații, așa că poate vreți să aflați ce știe el înainte de a începe. Cu cine a discutat. Ce i s-a spus. Pe vremuri a fost polițist, și...

– Cine? se miră Fisk. Hardy?

– Cu multă vreme în urmă, Harlen. De fapt, a fost chiar partenerul meu. Îi lăsă să digere informația, savurând expresiile de pe fețele lor. Tipul nu e prost, și e posibil să fi vorbit deja cu câțiva oameni, ceea ce v-ar economisi din timp. Dar dacă aveți *măcar* impresia că vă ascunde ceva, arestați-l și aduceți-l la mine. Mai bine, împușcați-l și ascundeți cadavrul.

Însă ceva nu-i convenea lui Bracco.

– Deci dacă Hardy e oarecum cu noi în aceeași barcă, îl lăsăm pe Kensing în pace?

Glitsky își permise o umbră de zâmbet.

– Nu, dar n-ar fi chiar cel mai rău lucru de pe lume dacă Hardy rămâne cu impresia asta.

Hardy arunca săgeți în ținta de darts ca o formă de meditație activă. „Așa cum Sherlock Holmes cânta la vioară", îi spusese el odată lui Freeman. Însă Bracco și Fisk n-aveau de unde să știe asta. Își răsfoise teancurile cu documente noi timp de aproape două ore, aproape imediat după întâlnirea lui cu Jeff Elliot, iar la sosirea inspectorilor, se ridicase în picioare, își întinsese mădularele și hotărâse să arunce câteva săgeți la țintă și să lase faptele să se așeze în ordine în mintea lui. Fără îndoială că ambii inspectori bănuiau că el se relaxa

doar la sfârșitul unei zile de lucru, iar el nu vedea rostul de a-i face să creadă altceva. Aruncă o altă săgeată.

– Ce doriți, în primul rând?

– Locotenentul ne-a spus că ne veți pune la curent cu tot ce aveți, răspunse Bracco.

– Doar că în cea mai mare parte, ceea ce am eu înseamnă documentele de la voi. Chestia asta ar putea deveni cam sordidă. Ultima aruncare nimeri ținta de 11 dublu și Hardy zâmbi satisfăcut, se duse la tablă și scoase săgețile de acolo. Bun, există ceva ce voi s-ar putea să nu știți. Vă amintiți de Frank Husic?

– Vecinul?

– Corect. A auzit focurile de armă la unsprezece fără un sfert. S-a uitat la casa vecină și a văzut luminile aprinse. O oră mai târziu erau tot aprinse. Apoi, două ore mai târziu, cineva le stinsese pe toate. Iar aici e cheia – nu le stinsese Carla.

– Eu am fost acolo cu puțin timp înainte de zece. Pe canapea, Bracco se sprijini cu coatele pe genunchi și cu mâinile împreunate în fața lui. Locotenentul Glitsky știe de povestea asta?

– Voiam să-l sun mai târziu, așa că probabil nu știe. Hardy îi aruncă o privire lui Bracco. La ce oră ai plecat de acolo?

Bracco răspunse pe un ton neutru:

– La câteva minute după clientul dumneavoastră, să zicem la zece fix.

– Și el a fost ultimul oaspete?

– Cel puțin mașina lui era ultima parcată pe stradă în fața casei. În plus, mi-a spus că a fost ultimul, cu excepția familiei, care se pregătea de culcare.

Hardy aruncă o nouă săgeată.

– După plecarea lui, te-ai dus până la casă?

Auzind întrebarea lui Hardy, Fisk, care răsfoia una dintre revistele avocatului, se opri brusc și ridică privirea spre el.

– Nu, răspunse Bracco. Clientul dumneavoastră m-a convins că familia trecuse prin destule în acea zi. El ce a făcut după ce a plecat?

– S-a dus acasă și s-a culcat. Și, ca să fim clar înțeleși, inspectore, nu s-a întors, zise Hardy, aruncând o nouă săgeată.

– Poate dovedi?

– Tu poți dovedi că s-a întors?

Fisk își drese glasul, închise revista și o lăsă pe măsuță.

– Domnule Hardy. Darrel. Ce-ați spune să-l lăsăm pe Kensing în afara discuției până în momentul în care va fi cazul să revină pe tapet. Cum vi se pare?

Hardy revenise la tablă și scotea săgeți înfipte. Se întoarse la birou, lăsă săgețile jos și trase un scaun.

– E o idee bună, inspectore. Doctorul Kensing nu va mai reveni pe tapet. Se uită la amândoi polițiștii. Îmi cer scuze dacă sunt sensibil când vine vorba de clientul meu.

Bracco nu se mișcase de pe loc, dar umerii lui se lăsaseră aproape imperceptibil în jos. Vorbi mai departe cu un ton împăciuitor:

– Am îngustat câmpul de lucru la cei cinci oameni care au fost în preajma Secției de terapie intensivă în acea dimineață, excluzând asistentele. Vi se pare corect?

Hardy era oarecum deranjat, chiar dacă nu surprins, să vadă cât de repede se adevereau prezicerile lui Freeman din acea dimineață. Dacă asistentele ieșeau din ecuație în cazul Markham, atunci moartea lui Marjorie Loring nu-l mai ajuta cu nimic pe Kensing, asta dacă îl ajutase vreodată. Fără să lase să se vadă ceva din frământarea interioară, se mulțumi să dea din cap.

– Dacă asistentele au alibiuri pentru noaptea de marți.

– Amândouă au, replică Bracco. Rajan Bhutan a jucat bridge în San Jose, deși locotenentul Glitsky spune că o parte a personalului medical îl crede în stare s-o fi ucis pe doamna Loring. Dacă poate însemna ceva, eu și Harlan credem că într-adevăr pare a fi...

Hardy îl întrerupse:

– Și a fost implicat în cazul Markham?

– Mda. Dar are acest alibi în cazul Carla. Iar cealaltă persoană, Connie Rowe, a fost acasă cu familia – soț, doi copii. N-a ieșit din casă.

– Bine.

– Așadar, scenariul de la casa lui Markham spune că a venit cineva între orele zece și zece patruzeci și cinci, iar Carla i-a deschis ușa. Apoi copiii s-au dus la culcare în vreme ce Carla a discutat cu X o vreme. La un moment dat, X se scuză și intră în biroul lui Markham, unde acesta își ține arma.

– Cine știa acest amănunt? interveni abrupt Hardy. Nu numai că avea o armă, dar și unde o ținea?

– E o întrebare bună, zise Fisk, dar dacă X era o cunoștință de-a Carlei, ceea ce se pare că era, atunci e posibil să fi știut.

Hardy își zise că raționamentul era suficient de rezonabil.

– Bun. Să revenim la cine a rămas pe listă, în afară, evident, de clientul meu.

Bracco îi știa pe dinafară.

– Driscoll, Ross, Waltrip, Cohn.

Hardy dăduse peste numele Cohn cu doar o oră înainte în cursul lecturilor sale – în raportul pe care Bracco și Fisk îl scriseseră despre ceea ce descoperiseră în noaptea de vineri, dar uitaseră să înregistreze. În acel moment, numele ieșise în evidență și îi făcuse inima să-i bată cu putere. Auzind iarăși acel nume, nu lăsă să se vadă nimic, ba chiar își permise un chicotit.

– Vă dați seama că n-am auzit de nici unul dintre acești oameni. Cine sunt Waltrip și Cohn?

Din câte știa Hardy din transcrieri și din rapoartele citite, inspectorii nu discutaseră nici ei cu vreunul dintre acești oameni. Bracco intră în defensivă.

– Doar niște doctori care au fost și ei în Secția de terapie intensivă în acea zi – Kent Waltrip și Judith Cohn.

– Dar nu există nici un indiciu că ar fi vizitat-o pe Carla?

– Nu, răspunse Fisk. Presupunem că îl știau pe Markham, dar în afară de asta nu prea avem altceva în privința lor.

– În afară de numele lor, adăugă Bracco. Nu cred că vreunul a jucat vreun rol aici, dar nu le-am șters de pe listă din rațiuni de meticulozitate.

Hardy dădu din cap.

– Așadar, rămân Driscoll sau Ross?

Fu rândul lui Bracco să schițeze un zâmbet.

– Dacă ținem cont de regulile jocului.

Adică dacă nu-l includeau și pe Kensing.

Hardy își îngădui o încuviințare amicală din cap.

– Și cum sunt alibiurile lor? Ale lui Driscoll și Ross?

Evident stânjeniți, inspectorii schimbară o privire.

– Încă n-am avut ocazia să discutăm cu ei.

– Poate că ar trebui să o faceți, zise Hardy cu blândețe. Între timp, tot de dragul meticulozității, o să încerc să iau legătura cu Waltrip și Cohn.

Al doilea și al treilea nume de pe lista lui Kensing fuseseră incinerate, prin aceasta anulând orice șansă de autopsiere a cadavrelor. Al patrulea nume aparținea lui Shirley Watrous.

Femeia murise a doua zi după Crăciunul de anul trecut. Fusese internată în spital cu o săptămână înainte de moarte cu flebită acută, după care suferise, pe patul de spital, un atac cerebral care o paralizase și o lăsase incapabilă să mai comunice. Mutată la Terapie intensivă pentru observație și analize suplimentare, femeia murise după cinci zile fără a-și mai recăpăta conștiința. În raportul de autopsie al spitalului, la cauza morții scria: „hemoragie cerebrală".

De această dată, Strout știa exact ce anume caută – cocktailul cu Pavulon – și găsi ce îl interesa. Și doamna Watrous fusese asasinată.

Glitsky, Ash și Jackman stăteau înghesuiți în biroul lui Marlene, la o mică discuție. Colegul procuroarei plecase la sfârșitul programului, așa că Jackman stătea acum la biroul lui. Glitsky își trăsese un scaun și ședea lipit de spătar, cu fața la ceilalți doi.

– Evident că el habar n-are ce a făcut pe douăsprezece noiembrie, rosti Glitsky, referindu-se la Rajan Bhutan, dar e posibil să-și amintească ce a făcut a doua zi după Crăciun.

– E creștin? se interesă Marlene. Poate nu sărbătorește Crăciunul.

– Oricum ar fi, e sărbătoare publică. Jackman se întoarse spre Glitsky. Abe, tipul e scos din cauză în privința Carlei Markham?

– Există vreo douăzeci de oameni care pot jura că era cu ei atunci când Carla a fost împușcată. Pentru mine, asta îl scoate din cauză atât în cazul ei, cât și în cel al lui Markham.

Jackman se jucă cu niște agrafe de hârtie din fața lui. Vorbi, mai mult pentru sine:

– Asta susține convingerea că sursa acestei probleme de la Portola este Kensing.

Marlene își adăugă propriile gânduri:

– Cred că a sosit vremea să-l aducem în fața marelui juriu, să aflăm odată ce știe exact. L-ai scos complet din cazul Carlei, Abe?

Glitsky aproape că izbucni în râs.

– Nici pe departe! Din punctul meu de vedere, el e încă suspectul principal. De fapt, am de gând să trec pe la el în drum spre casă. Glitsky schiță un zâmbet înfiorător, apoi scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei. De data asta, trec cu un mandat de percheziție.

Marlene sări de pe scaun.

– Dacă mă lași cinci minute, îți dau și o citație să i-o livrezi. Te superi?

– Hei, hei, hei, interveni Jackman. Uitați amândoi ceva. I-am promis lui Hardy că-l lăsăm pe Kensing în pace treizeci de zile.

Intervenția lui scăzu puțin nivelul entuziasmului din încăpere, însă Marlene era deja gata pregătită cu replica:

– Asta era valabil în cazul uciderii lui Markham, Clarence, atunci când Kensing era suspectul nostru principal. S-a specificat clar acest lucru. Hardy n-are cum să obiecteze dacă marele juriu vrea să afle amănunte despre lista furnizată de el.

– Și asta cât mai curând posibil. Glitsky se întoarse către procuror și adăugă, pe ton oficial: Asta ca să ne menținem pe cursul corect anchetele noastre mutuale și pline de cooperare.

Jackman se gândi câteva secunde, apoi încuviință:

– Bine, fă-o.

31

Doctorul Kent Waltrip îi spuse lui Hardy că își efectuase vizita de dimineață la Secția de terapie intensivă – avusese un pacient care ieșea dintr-o criză de meningită spinală – și terminase totul pe la ora 10.15, după care se dusese la clinică pentru a-și vizita pacienții obișnuiți. Lucrase acolo tot restul zilei.

Și numărul de la biroul lui Judith Cohn era listat în directorul public de telefoane, așa că Hardy fu surprins și oarecum fericit că reușea să dea peste a doua persoană la rând după ora cinci. Se identifică la telefon, îi explică recepționerei care e relația lui cu Eric Kensing, apoi întrebă dacă doctorul Cohn îl putea suna înapoi de îndată ce avea să primească mesajul.

– Aș putea să-i trimit mesajul chiar acum, răspunse vocea feminină de la celălalt capăt al firului. Dacă îmi lăsați numărul o să-l transmit imediat.

Două minute mai târziu, Hardy stătea lângă fereastra deschisă și privea în jos spre Sutter Street când sună telefonul de pe linia directă. Ajunse la birou din trei pași, ridică receptorul și își rosti numele. La celălalt capăt auzi ceva asemănător unui icnet.

– Sunteți avocatul lui Eric, nu-i așa? A pățit ceva?

– Nu. Vă mulțumesc că m-ați căutat. Mă întrebam dacă îmi puteți răspunde la câteva întrebări?

– Categoric. Dacă asta îl ajută pe Eric, sunt aici.

– Minunat! Hardy se gândise la abordare, pentru că nu voia să o sperie pe femeie, așa că își notase câteva lucruri. Se

așează pe scaun și trase carnețelul cu însemnări aproape. Încerc să deslușesc mișcările lui Eric aproape minut de minut din ziua morții lui Tim Markham.

– Polițiștii încă nu cred că el n-are nici o legătură cu asta, nu?

– Cred că e corect să presupunem că nu.

O auzi oftând din rărunchi.

– Nu au deloc habar de psihologie umană? Au discutat vreodată cu el?

– Cel puțin de două ori.

– Isuse, atunci sunt niște idioți!

– Posibil, replică Hardy, dar sunt idioții *noștri*. Și noi trebuie să ne descurcăm cu ei. Înțeleg că ați avut un pacient sau mai mulți pacienți la Terapie intensivă în acea zi. Marți, acum o săptămână.

– O, îmi amintesc destul de bine ziua aia. A început rău și a devenit tot mai rea. Știți cum e să ai grijă simultan de terapie intensivă și de urgențe, nu?

Anterior, Kensing îi explicase lui Hardy ideea conducerii Parnassus de a maximiza eficiența. Doctorii de la clinica Judah, care făceau parte și din Parnassus Physicians' Group ca și din personalul obișnuit de la Portola, erau responsabili ca măcar un medic să fie alocat la Terapie intensivă și cel puțin unul la Urgențe, permanent. Datoria era îndeplinită prin rotație și, din cele spuse de Eric, scopul principal era acela de a elimina cel puțin un salariu integral de medic de pe statele de plată. Un alt efect era acela că la clinică era mereu lipsă de personal medical. O astfel de politică nu avea deloc darul de a se bucura de popularitate.

– În esență, replică Hardy, e vorba de faptul că un medic din personal acoperă permanent fiecare secție.

– Corect. La Terapie intensivă, doar câteva paturi, dacă se întâmplă și asta, sunt ocupate de pacienții personali ai doctorilor. Excepție fac cazurile când e trimis cineva direct din sala de operație sau de la Urgențe, sau vreun copil în stare critică. În fine, în acea dimineață eram la Urgențe jos, după ce am întârziat la slujbă, când a izbucnit nebunia cu Markham...

– Stați așa. Ați fost cu Markham în sala de operație? Dumneavoastră l-ați operat?

Așadar, după cum își dădu seama, ea nu trecuse pe la Terapie intensivă doar ca să verifice vreun pacient – stătuse la Portola toată dimineața.

– Mda. A fost un dezastru. Am fost uluită că a supraviețuit până la spital și că a trăit după accident. În fine, am intrat acolo, stânjenită că am întârziat – căci eu nu întârzii *niciodată*...

– Ce s-a întâmplat? întrebă repede Hardy. De ați întârziat?

– A fost o tâmpenie. Am dormit prea mult. Eu, domnișoara Insomnie. Cred că am închis alarma când a sunat ceasul și nu m-am deșteptat ca lumea. Cred că singura parte bună a fost că eram odihnită când a sosit domnul Markham. Și trebuia să fiu, credeți-mă. Deși Phil – doctorul Beltramo, care tocmai avusese schimbul de la zece la șase – n-a apreciat prea tare întârzierea mea.

– Și când ați reușit să ajungeți la Terapie intensivă?

– Am urcat cu targa lui Markham, atunci când eu și Eric l-am internat și dus în secție. Apoi am revenit, nu știu sigur, poate de patru sau de cinci ori până a murit. Probabil cam la patruzeci și cinci de minute, de câte ori aveam o pauză. În definitiv, îl salvasem de la moarte. Era pacientul meu. Femeia tăcu vreme de câteva secunde. Nu mă așteptam să moară. Zău că nu!

– Nu a murit, pur și simplu, doamnă doctor. Cineva l-a ucis. Hardy încerca să asimileze aceste informații neașteptate pe care, trebuia să recunoască, Cohn le oferise cu ușurință din proprie voință. Nu detecta în glasul ei nici un fel de simpatie trucată pentru Markham și nici o reținere în a-și descrie propriile acțiuni. Iar poliția continuă să creadă că de vină poate fi Eric. Erați la Terapie intensivă când s-a declanșat alarma de la monitorul lui Markham?

– Nu. Eram jos, la Urgențe. Dar am auzit alarma, evident, și am urcat imediat.

– Dar nu l-ați văzut pe Eric, să zicem, cu zece sau cincisprezece minute înainte?

– Nu. Ultima dată când l-am văzut era în hol cu Rajan Bhutan. E un asistent de acolo. Erau amândoi cu un pacient pe targă.

Informația se potrivea perfect cu tot ce auzise Hardy până atunci despre minutele scurse înainte ca monitoarele domnului Lector să înceapă să țiuie și, ca și până atunci, informațiile nu-l ajutau deloc pe clientul lui Hardy, în afara situației în care în întreaga poveste era implicată și Cohn.

– Să vă întreb ceva, doamnă. V-a povestit Eric ceva despre vizita la doamna Markham din seara acelei zile?

– Nu chiar, răspunse ea. Când a ajuns în sfârșit acasă, eu dormeam și pe urmă n-am mai apucat să vorbim. Și ce ar fi de zis, în fond? Trebuie să fi fost deprimant ca naiba.

Însă Hardy urmărea altceva.

– Ce ați vrut să spuneți prin „a ajuns în sfârșit acasă"?

– Adică atunci când s-a întors de la doamna Markham, nu?

– Corect. Așadar, erați acasă la Eric în seara aceea?

Un râset scurt.

– Nu știați? Hopa, am distrus acoperirea. Apoi, pe un ton mai serios: Mi-am zis că i-ar prinde bine ceva companie după ziua pe care o avusese. Știam că am dreptate.

Zguduit de această ultimă descoperire, Hardy se străduia să-și păstreze vocea calmă.

– Și ce s-a întâmplat? Ați plecat acasă împreună de la lucru?

Un alt râset.

– Nu, nu. Am renunțat să mai încercăm vreo planificare. Suntem amândoi chemați permanent la urgențe. Orarul nostru a devenit prea ciudat. M-am dus pur și simplu acolo și am intrat în casă. Am o cheie.

– Aha, exclamă Hardy, intrând în jocul ei.

– Numai că Eric a stat până târziu la Portola, după care s-a dus la doamna Markham. Până ce a ajuns el acasă, eu reușisem să adorm.

– Ați fost lovită iarăși de insomnie?

– Isuse, parcă și mai tare, probabil pentru că dormisem mult în acea dimineață. Am spus asta de un milion de ori:

dacă aș putea schimba un lucru din viața mea, în afară de părul meu nenorocit, acela ar fi insomnia.

– Hemingway spunea că nu a avut niciodată încredere în cineva care nu a suferit niciodată de insomnie.

– Mda, și uite ce a pățit. Insomnia e pur și simplu nenorocită. Nu există o parte bună a ei, și eu ar trebui să știu asta. Vă imaginați cum e să vrei să te culci, să închizi ochii și, gata, să adormi? Eu aș numi asta raiul. Aș vinde ce mi-a mai rămas din suflet doar pentru jumătate din binefacere.

– Dar asta nu s-a întâmplat marți noapte?

– Isuse! Femeia păru brusc obosită doar gândindu-se la asta. Cred că se făcuse ora unu noaptea și am început să încerc toate metodele – vorbesc singură în pat cu lumina stinsă – pe la ora zece.

– Iar Eric nu a venit acasă până la acea oră?

– Nu. Era tot la doamna Markham. Evident că povestea a durat până târziu.

Glitsky ținu mandatul la nivelul ochilor lui.

– Acum o să discutăm, rosti el.

Cu el era Marcel Lanier, care îl dădu cu brutalitate pe Kensing la o parte și intră în apartament.

– De unde să încep, domnule? ceru el să afle.

– Din spate spre față, dar poate mai întâi de la dormitor. Vin și eu cu tine peste câteva minute.

– Ce căutați?

Kensing se întorsese nu cu mult timp în urmă de la jogging. Încă mai avea în picioare pantofii de sport, șortul și o șapcă. Tocmai se așezase la masa din bucătărie ca să bea suc de portocale cu gheață când se auzise soneria. Acum întoarse capul auzindu-l pe Lanier cum trântește ceva cu zgomot în camera lui.

– Nu puteți intra aici ca să faceți toate lucrurile mele praf.

Glitsky răsuci mandatul, pretinzând că îl citește, apoi reveni la Kensing.

– Judecătorul Salter spune că pot. O, înainte de a uita de asta.

Îi dădu lui Kensing și citația lui Ash.

– Asta ce mai e?

– O invitație la o discuție cu marele juriu. Mâine, la nouă și jumătate.

– Nu puteți face asta, repetă Kensing. Nu e bine. Domnul Hardy avea o înțelegere cu procurorul districtual. O să îl sun.

– Dați-i drumul. Glitsky păși peste pragul ușii. Nu are voie să vină aici fără permisiunea noastră dacă suntem în cursul unei investigații. Ar putea lua ceva. Dar îl puteți suna dacă vreți. Apoi puteți aștepta amândoi până ce terminăm noi. N-o puneți la suflet, doctore. V-am spus data trecută că ar fi fost mai bine să-mi dați drumul atunci când puteam discuta într-o atmosferă mai confortabilă. Nu mi-ați dat deloc de ales.

– Dar ce căutați?

Glitsky citi de pe mandat:

– „Accesorii medicale, în special seringi și rețete pentru medicamente..."

– Sunt doctor, domnule locotenent. Dacă vreți, vi le aduc eu, Kensing se întoarse și își șterse iarăși sudoarea de pe frunte. Nu-mi vine să cred. Suntem în America, nu? Se face așa ceva aici?

– Ar fi bine să mulțumiți Domnului că suntem în America, doctore, și că așa procedăm noi. În altă parte n-ar fi chiar așa de plăcut. Glitsky se apucă să citească iarăși de pe mandat: „Haine cu pete sau urme consistente de sânge..."

– O să găsiți și așa ceva. Lucrez zilnic cu sângele. E o chestie dinăuntrul oamenilor.

Glitsky își ridică privirea a dispreț.

– Vreau să-l sun pe Hardy.

– Absolut. Nici n-aș încerca să vă opresc. Dar aici înăuntru n-are ce căuta.

Dinspre dormitor se auzi iarăși o bufnitură.

Glitsky își ridică vocea:

– Marcel! Mai ușor! Fă-o ca la carte, te rog. Ușurel și curat.

Doctorul își lăsă capul să-i cadă în piept câteva secunde, apoi și-l ridică la loc.

– Chestia asta e o porcărie! zise el.

Bracco se chinuia să dea de Malachi Ross sau de Brendan Driscoll. Tocmai lăsa un mesaj pe robotul telefonic al lui Driscoll când sună al doilea telefon de pe biroul lor. Răspunse partenerul lui Bracco:

– Fisk. Omucideri.

– Sergent Fisk, aici e iarăși Jamie Rath, din grupul Carlei Markham? Sun pentru că am fost îngrijorată toată ziua. Fiica mea a spus ceva aseară și mi-a trecut prin minte că ar putea fi de interes pentru dumneavoastră.

– Anume?

– Păi știți că ea joacă fotbal. Acum e la antrenament. În plus, face și cross-country, așa că se scoală devreme în fiecare dimineață și aleargă până la parcul Persidio, apoi traversează parcul și înapoi pe aceeași rută.

– Bine.

– Și vorbeam despre accidentul lui Tim, cu mine în rolul de mamă nemernică și cu gura mare, care încearcă să-i bage bine în cap cât de periculoase pot fi străzile, chiar dacă ești atent. Iar ea mi-a spus că n-are nevoie să-i amintesc eu. În aceeași zi când a fost lovit Tim, aproape același lucru i s-a întâmplat și ei, la doar câteva străzi distanță.

Fisk pocni din degete spre partenerul lui, indicându-i că ar fi bine să ridice extensia telefonului.

– Chestia asta a speriat-o tare, continuă doamna Rath. Tocmai ieșise de pe Lake și intrase pe Twenty-fifth, venind înapoi spre casă, și se angajase în traversarea străzii. A văzut mașina venind, dar alături era indicatorul de stop și ea se găsea pe trecere. Apoi brusc a auzit cauciucurile scrâșnind. S-a uitat peste umăr și a sărit în spate, iar mașina a oprit chiar lângă ea. Lexi a rămas acolo, cu mâinile pe capotă, complet șocată. Spune că a strigat ceva spre șoferiță, să aibă grijă cum conduce, apoi a dat cu palma în capotă și a revenit la

alergarea ei. N-a mai fost nevoie să-i spun cât de periculos a fost. Știa și ea.

– A mai spus ceva despre mașină? De exemplu, ce culoare avea?

– A, da. Era verde, fapt care cred că m-a făcut să mă gândesc la Tim. Nu am citit undeva că mașina care l-a lovit era verde?

Bracco interveni instantaneu:

– La ce oră vine acasă fiica dumneavoastră de la antrenament, doamnă Rath?

Lexi ședea între mama și tatăl ei, Doug, pe canapeaua din living. Venise acasă de suficient timp ca să facă un duș și să se schimbe în blugi, pantofi de sport și o bluză subțire. Era o puștoaică înaltă și zveltă de paisprezece ani, cu un aparat de corecție a dinților în gură și o acnee ținută destul de bine sub control pe față. Își ținea ambii părinți de mână, agitată că era în centrul atenției și că discuta cu acei polițiști care stăteau pe scaune tapițate în fața ei.

– N-a fost cine știe ce, zise ea, implorând-o cu privirea pe mama ei să înțeleagă. Adică, am mai pățit așa ceva când alergam. Poate nu chiar așa de aproape, dar a mai fost. Oamenii sunt amețiți când conduc, dar eu știu asta. Așa că sunt atentă pe afară.

– Sunt convins că așa e, răspunse Fisk. Și dacă tot ai acordat atâta atenție, ai observat ceva nefiresc la mașina care aproape te-a lovit?

Lexi își ridică privirea în tavan încercând să se concentreze, apoi se uită la Jamie și la Doug, și în cele din urmă înapoi la inspectori.

– Am văzut totul cu coada ochiului. Știți, era un stop acolo. Am văzut mașina venind pe stradă și mi-am zis că se va opri, așa că nu am încetinit. Cred că ea nu m-a văzut decât atunci când am ajuns în fața mașinii.

– Deci era o femeie? La volan?

– O, da. Adică da, domnule. În mod cert.

– Mai era cineva în mașină?

– Nu, doar ea.

– Ai privit-o bine?

Fata dădu din cap.

– Dar numai pentru o secundă.

Bracco îl lăsase pe Fisk să conducă interviul. Harlen vorbise tot drumul până acolo doar despre mașină, despre mașină și iar despre mașină. Jamie Rath îl sunase pe el la secție, sau cel puțin el răspunsese la telefon. Tot el știuse mereu că mașina face parte din ecuația soluționării crimei. Bracco nu se supărase pentru asta – Fisk se pricepea la chestiuni delicate. Însă uneori Bracco avea senzația că Fisk nu învățase să scoată totul de la un om.

– Dar *chiar* te-ai uitat bine la ea în acea secundă, nu-i așa? Crezi că ai putea să o recunoști?

– Nu știu. Poate. Nu știu.

Doug o bătu ușurel peste picior.

– E-n regulă, draga mea. Te descurci bine.

– *Chiar* că te descurci bine, Lexi, îl secondă Fisk. Ce vă rugăm noi acum e să ne lăsați să trimitem un grafician aici ca să încerce să-i schițeze chipul așa cum și-l amintește Lexi. Vă deranjează?

Fata ridică din umeri.

– Cred că aș putea încerca.

Bracco o întrebă de momentul evenimentului, căci voia să-l fixeze mai ferm.

– Știu ce oră era pentru că atunci când m-am oprit, când ea aproape că m-a lovit, după care am reînceput să alerg, m-am uitat la ceas ca să văd cât timp pierdusem. Era șase și douăzeci și cinci.

Momentul se potrivea perfect pentru accidentul lui Markham.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Lexi. Vrei să închizi ochii un minut și să încerci să vizualizezi tot ce poți despre mașină sau șofer – știu că a fost doar o secundă. Spune-ne ce vezi.

Ascultătoare, fata se lăsă pe spate pe canapea, înghesuită între tatăl și mama ei. Închise ochii și inspiră adânc.

– Bine. Eram pe Lake, alergând, de unde de obicei cotesc pe Twenty-fifth ca să traversez, așa că am ajuns la colț și am văzut mașina, poate un pic mai jos pe stradă, venind spre indicatorul de stop, așa că am crezut că va opri.

– Crezi că mașina accelera? întrebă Bracco.

– Nu știu. Probabil că nu, poate, sau altfel aș fi observat-o mai atentă.

– Bine.

– Apoi am făcut un pas pe caldarâm și am auzit frânele cum scrâșnesc, știți sunetul ăla, cum s-o numi el. Așa că m-am răsucit și am văzut că avea să mă lovească, așa că am sărit înapoi și m-am trezit cu fața spre ea. Din fericire s-a oprit chiar în timp ce eu întindeam mâinile. Știți, ca măsură de protecție dacă m-ar fi lovit.

– Bine, rosti Fisk cu blândețe. Așadar, te-ai sprijinit de capota mașinii. Era lovită pe undeva? Un pic înfundată?

– La faruri, da. Cred că în față, pe stânga mea. Îmi amintesc pentru nu voiam să mă tai în farul spart.

– Așadar, partea din față dreapta a mașinii.

– Da, cred că da. Fata deschise ochii și păru să-și întrebe părinții în tăcere cum se descurcă. Câteva încuviințări o liniștiră, așa că închise ochii la loc, dar începu să scuture nesigură din cap. Începusem să tremur. A fost destul de înfricoșător. Dar pe urmă m-am înfuriat și am bătut cu palmele în capotă, cu putere. Am țipat la ea.

– Îți amintești ce ai spus?

– „Aproape m-ai omorât. Aproape m-ai omorât, idioato!" Cred că am spus asta de două ori. Eram furioasă rău și țipam la ea.

– Și pe urmă?

– Pe urmă ea a ridicat mâinile, ca și cum nu era vina ei, ca și cum își cerea scuze.

– Lexi, interveni repede Bracco, cum arăta?

Lexi se strâmbă, dar nimeni din încăpere nu avea chef de râs.

– Poate un pic mai tânără decât mami, cred. Nu mă pricep prea bine la vârstele adulților. Dar avea păr negru, destul de creț.

– Vreo coafură specială?

– Nu. Doar îi venea în jurul feței. Creț.

– Ce rasă era?

– Nu era de culoare. Nu era asiatică. Dar în afară de asta, nu știu.

– Dar cu ce era îmbrăcată? Ceva care să iasă în evidență?

– Nu. A fost vorba de o secundă. Fata arăta acum primele semne de defensivă. Ne-am uitat fix una la cealaltă.

– Bine, e foarte bine, Lexi, zise Fisk. Mulțumesc mult de tot.

Însă Bracco nu terminase.

– Încă vreo două lucruri despre mașină, bine? Ai zice că era o mașină nouă sau veche? Cum ai descrie-o, dacă îți amintești?

Fata închise iarăși ochii.

– Nu era o mașină sport, dar nici de-aia mare, știți. Poate ca o mașină obișnuită, dar nu una nouă, dacă mă gândesc mai bine. Vopseaua nu era nouă. Cred că arăta mai veche. Nu era strălucitoare. Brusc, fata se încruntă. Farurile din spate erau caraghioase.

– Farurile din spate? zise Bracco. Cum adică erau caraghioase? Cum de le-ai văzut?

– Am cotit spre dreapta după ce am reînceput să alerg. Ieșeau chiar din mijloc, aproape ca și cum te-ar fi făcut să te gândești la niște aripi, înțelegeți?

– Aripioare? întrebă Fisk.

– Ca la T-Bird-ul Uncle Don, interveni doamna Rath. Știți cum se ridică în sus pe spate. Se numesc aripioare.

Însă fata scutură din cap.

– Nu, nu chiar așa. Mai joase, de-a lungul spatelui, acolo unde ridici de portbagaj. Oh, și era și un sticker pe bara de protecție.

– Te descurci de minune, Lexi! rosti Fisk. E foarte bine. Ce e cu stickerul de pe bară?

Fata închise iarăși ochii și îi strânse tare. Dar după un minut îi redeschise și scuturã din cap.

– Nu știu ce scria acolo. Nu-mi amintesc. Poate nu era în engleză.

În ultimele raze de lumină ale zilei, cei doi inspectori făcură o ultimă oprire, la indicatorul stop de la intersecția Lake cu Twenty-fifth. Hotărâseră deja să trimită un grafician la familia Rath ca să lucreze cu Lexi. Fisk avea acasă o carte cu vederi din față și din spate ale tuturor mașinilor fabricate în America în ultimii cincizeci de ani și intenționa să vină din nou la Lexi cu acea carte ca să vadă dacă fata putea identifica modelul.

Se dădură jos din mașină și merseră de la indicator înapoi spre primul semafor. Nu se vedea nici urmă de cauciucuri, din care Fisk sperase să scoată ceva, poate o dimensiune de roți. Apoi Bracco își aminti:

– Furtuna, zise el. Ne pierdem timpul aici.

Kensing dădu de Hardy pe telefonul mobil. Părea că avocatul se află într-un restaurant undeva. Jackman vorbise deja cu el. Îi spusese de citație ca de o cerere. Voiau să înceapă o acțiune în justiție pornind de la investigarea listei lui Kensing, iar fără mărturia lui marele juriu avea să fie lăsat în beznă. Hardy credea că un pic de cooperare acum n-avea ce să le strice și își dăduse acordul. Însă nu mai fu la fel de vesel când Kensing îi povesti despre mandatul de percheziție.

– Glitsky a fost acolo în seara asta? Și ce căuta?

– Nu cred că era interesat de ceva anume. Cred că a făcut-o doar ca să mă sperie, deși mi-au luat câteva haine.

– Și de ce au făcut asta?

– Spuneau că sunt în căutare de urme de sânge. Probabil că au și găsit câte ceva.

– Isuse!

Când el și Frannie plecaseră de acasă pentru ieșirea lor săptămânală, Hardy intenționase să închidă telefonul mobil.

Era una dintre regulile lor, dar el o uitase și evident că telefonul sunase, iar el răspunsese, spunându-i lui Frannie că va dura doar o secundă. Asta se întâmplase cu aproape cinci minute în urmă. Odată ce se trezise cu Kensing pe fir, voia să-l fiarbă bine la foc mic în legătură cu discrepanțele dintre relatarea lui Judith Cohn despre noaptea de marți – când doctorul nu ajunsese acasă înainte de ora unu – și relatarea lui, conform căreia intrase în casă în jurul orei zece și jumătate.

Sfârșiseră însă prin a vorbi despre percheziție, apoi despre înfățișarea de a doua zi. După aceea apăruse chelnerul și îi făcuse lui Hardy un semn de iritare, moment în care avocatul își dădu seama că ar trebui să închidă. În restaurant, convorbirile la telefoanele mobile nu erau văzute cu ochi buni. Nici lui Hardy nu îi plăcea să vorbească în atare circumstanțe. Pur și simplu nu era momentul potrivit.

Reuși să formuleze o ultimă propoziție:

– Dar trebuie neapărat să discutăm înainte de a apărea în fața marelui juriu.

Dacă Glitsky sau inspectorii lui discutau cu Cohn așa cum o făcuse Hardy, aveau să transmită mai departe mesajul lui Marlene Ash și apariția de a doua zi a lui Kensing în fața marelui juriu urma să se lase cu probleme. Din pricina multiplelor motive și a animozității lui Glitsky, alibiul șubred al lui Kensing pentru seara de marți îl putea duce direct în boxa acuzaților. Măcar el trebuia să știe povestea spusă de prietena lui, altfel avea să fie strivit.

Ca atare, ei doi se întâlneau la Kensing, a doua zi de dimineață, la ora 8.15.

Acum Frannie își ridică paharul cu vin alb și îl ciocni de paharul lui Hardy.

– A părut o conversație plăcută, zise ea.

Hardy închisese ostentativ telefonul și îl băgase în buzunarul hainei.

– O simplă greșeală, jur, rosti el. Ceea ce oricum e mai bine decât eroarea comisă de Kensing atunci când a discutat cu Abe sau când a mințit în legătură cu ora venirii acasă marțea trecută.

Frannie renunță la gura de vin pe care voia să o bea.

– Nu-mi place să aflu de clienți care te mint.

– Nici mie. De fapt, ca o regulă generală, minciuna se află printre principalele zece motive pentru care nu-mi place de un client.

– Iar Abe i-a percheziționat casa chiar acum?

Hardy înmuie o bucată de lipie în ulei de măsline și presără sare peste gustare.

– Asta a fost impresia mea.

– Noaptea trecută, Abe părea să creadă că e posibil să nu fi fost Kensing autorul.

– Corect. Dar noaptea trecută eram cu toții înfierbântați din pricina doamnei Loring și știam clar că bunul doctor Kensing nu era prin preajmă cu ocazia morții ei, așa că se părea că el va fi complet exonerat de vină. Astăzi însă, din nefericire, s-a dovedit că celelalte decese de la Portola n-au avut nimic de-a face cu Markham sau cu soția lui. În principiu, se pare că nimeni dintre cei care puteau s-o omoare pe doamna Loring nu o cunoștea pe Carla Markham, darămite să se mai ducă acasă la ea. Deci cele două cazuri nu au legătură.

– Situație în care clientul tău revine pe lista lui Abe.

– Asta dacă a ieșit vreodată de pe ea. Dar îl știi pe Abe. Îi place să înceapă cu o listă mare de suspecți, apoi s-o reducă.

– Deci tu susții că mai are o mulțime de alți suspecți?

– Categoric. Este încă prea devreme de tras concluzii.

– Câți?

– Doi, poate alți trei.

Frannie fluieră încet.

– Mare listă. Și mai există altcineva pe care Abe să-l placă la fel de mult ca pe Kensing?

Hardy luă meniul și se uită la el, apoi o privi pe Frannie și zâmbi.

– Destul cu chestiunile juridice. În seara asta o să iau calcan. Nu există pește mai suculent decât un calcan proaspăt de Pacific, iar aici calcanul e pregătit extraordinar de bine. Lămâie, unt, capere. Minunat! Ar trebui să încerci și tu.

32

Kensing era îmbrăcat în costum și ședea la masa din bucătărie. Turnase cafea pentru amândoi, dar ceștile rămăseseră neatinse și cafeaua se răcise.

Hardy se așezase pe un scaun între masă și chiuvetă. Se dăduse puțin înapoi ca să-și poată încrucișa picioarele, iar acum glezna unui picior se odihnea pe genunchiul celuilalt.

– Deci i-ai spus și asta lui Glitsky seara trecută?

– Mda, evident. De ce n-aș fi făcut-o? E adevărul. Isuse Hristoase, Diz, de ce revenim mereu la asta? N-avem ce discuta aici!

Hardy inspiră adânc, se calmă și expiră cu putere. Presupunea că e posibil, deși se îndoia de asta, ca Judith să-și fi amintit de o altă noapte.

– De fapt, avem ce discuta, Eric. Nu pot trece peste povestea asta pentru că nu mi-ai spus că doamna doctor Cohn a fost și a dormit aici în acea noapte. Mi-e greu să trec peste acest amănunt, deoarece îți putea furniza alibiul necesar. Vocea îi deveni dură. Atunci o puteam lăsa baltă. Sau a venit momentul să-ți găsești un alt avocat?

Privirea lui Kensing rătăci prin încăpere, apoi își reveni la normal.

– Ea dormea când am ajuns acasă. Făcu o pauză și își plimbă o unghie pe tăblia mesei. N-am trezit-o când am venit. Așa că n-avea de unde să știe că eram acolo. Voiam să o țin departe de evenimente.

Hardy așteptă să vadă dacă Kensing avea să pună întrebarea evidentă. Văzând că aceasta nu vine, o puse el.

– Nu te interesează să afli cum de am aflat că ea a fost acolo?

Nici un răspuns.

– Am vorbit cu ea și am întrebat-o, ce zici de asta? Noaptea trecută. Și ai dreptate, ea dormea când ai ajuns acasă. Deși ceasul nu arăta zece și jumătate, nu? Era trecut de unu dimineața. N-o să-mi spui acum că ea minte?

Kensing se schimbă la față timp de câteva secunde, apoi se prăbuși. Umerii îi căzură și capul i se lăsă în piept. Se ridică și se duse la chiuvetă, în spatele lui Hardy, care nu se întoarse după el, dar simți brusc că i se ridică părul de pe ceafă. Pe peretele din spatele chiuvetei erau lipite de un magnet mai multe cuțite de bucătărie. Kensing putea lua unul dintre ele și putea lovi cu el înainte ca Hardy să facă vreun gest.

Hardy se răsuci.

Clientul lui nu stătea nici măcar cu fața spre el, iar Hardy fu cuprins pe moment de un sentiment asemănător cu rușinea. Kensing stătea aplecat peste chiuvetă, sprijinindu-se de marginile ei cu ambele mâini, și privea în gol pe fereastră. Într-un târziu, vorbi cu o voce răgușită:

– De șapte ani n-am mai băut și n-am mai luat nimic, Diz. Șapte ani, zi de zi. Știi cât de mult înseamnă asta? Chicoti cu amărăciune. Răspunsul e că nu știi. Nimeni nu știe. Ca atare, marțea trecută, omul care mi-a distrus căsnicia și mi-a luat copiii de lângă mine apare la mine în secție, iar trei ore mai târziu e mort. Pur și simplu mort. Un act de justiție divină din punctul meu de vedere. În sfârșit, un act de justiție și o dovadă de echitate. Apoi Carla și Driscoll fac scandal la spital. Apoi apare Ann ca să mă vadă și îmi spune că eu *l-am omorât*, iar pentru o clipă ajung să mă întreb dacă nu cumva nu am făcut totul ca să-l mențin în viață.

Se opri, își turnă apă într-un pahar, pe care o bău, apoi se șterse la gură cu mâna.

– În fine, cumva am reușit să trec și de restul zilei, m-am dus la Carla acasă, încercând să găsesc o rațiune pentru... pentru acest *lucru* care s-a întâmplat. Apoi apare polițistul ăla,

Bracco, în fața casei Carlei și am parte de alte discuții ca și cum cineva i-ar fi făcut rău lui Tim. După aia însă m-am trezit liber în sfârșit, gata să mă duc acasă. Am ajuns până aici și am parcat un pic mai sus pe stradă. Am văzut lumina aprinsă și mi-am dat seama că Judith e aici.

Un oftat din rărunchi.

– După care m-am dus la Harry's și am luat ceva de băut. O porție dublă, de fapt. Scotch și sifon. Stăteam acolo și savuram cel mai delicios lucru pe care îl gustasem vreodată. Apoi am luat încă un rând, bând în sănătatea bunului domn Markham și pentru modul minunat în care se aranjaseră lucrurile. Doamne, ce bine era! Kensing reveni la masă și se așeză pe scaun. Apoi am mai luat *unul,* de această dată pentru nopțile pierdute, pentru copiii mei și pentru Annie și pentru toate *rahaturile* pe care le înghițisem de la ea. Pe urmă alte câteva pahare pentru Parnassus și pentru halul în care ajunsese viața mea, cu toate pretențiile de a vindeca oameni cu mijloace minime, doar prin imaginea mea de model de virtute și cunoaștere. Apoi încă un pahar pentru că totul era o minciună, iar eu eram un fals. Apoi celelalte pahare pentru că sunt un bețiv și un ratat, și asta sunt eu de fapt. Ca atare, în final, când am încercat să mai comand unul, barmanul, Dumnezeu să-l binecuvânteze, mi-a retezat-o scurt. Ora închiderii. Voia chiar să mă ducă acasă dacă aveam nevoie de așa ceva.

– Crezi că te ține minte? întrebă Hardy.

– Fără îndoială. Dar dacă se află chestia asta, îmi pierd slujba. Și alta nu mai primesc prea repede.

Hardy se gândi o vreme.

– Îți dai seama că ăsta e aibiul tău pentru o crimă, Eric.

Kensing se încăpățână.

– Nu poate afla nimeni ce s-a întâmplat.

Hardy avu un gest scurt de frustrare.

– Atunci ar fi bine să speri că Glitsky n-a discutat încă cu Judith.

– Dacă a făcut-o, o să declar că ea a greșit. Nu a fost vorba de aceeași noapte.

Restul conversației fu ceva mai simplu și avu loc în holul Palatului de Justiție. Amândoi bărbații avuseseră ceva timp la dispoziție ca să se mai răcorească pe drum, deși Hardy ajunsese la neliniștitoarea concluzie că acum Judith Cohn nu avea alibi pentru momentul morții Carlei. Însă n-avea de gând să ridice această problemă în fața clientului său, mai ales în această dimineață. Avea alte preocupări, mai presante.

Începu conversația amintindu-i lui Kensing că nu existau dovezi fizice care să-l lege direct de decesele lui Markham și al Carlei. Procesele se bazau pe dovezi. Dacă procuroarea se avânta prea tare în dezbaterea motivelor și a posibilelor motive, Hardy îl instrui pe Kensing să-i răspundă politicos la întrebări. Nu trebuia să adopte un ton de confruntare. Să nu se certe. Să mențină discuția la obiect.

– Iar scopul, Eric, este acela de a te scoate singur de pe lista suspecților valabili.

Predica merse mai departe. Hardy își instrui din nou clientul să spună adevărul chiar și despre cele mai condamnabile probleme – cea a relației dintre el și Markham, dintre Markham și Ann, dintre el și Parnassus. Să spună întregul adevăr mai ales despre incursiunea lui la bar în noaptea morții Carlei. Eric putea crede sau nu, dar adevărul este cel mai bun prieten al nevinovatului. Mai mult, protejarea secretelor martorilor constituia însăși esența existenței marelui juriu.

– Vrei să-mi spui că de acolo nu apar scurgeri?

Lui Hardy nu-i plăcea să recunoască asta, dar o făcu.

– Nu. Scurgeri apar de oriunde, Eric, din când în când. Dar în cazurile marilor jurii, scurgerile apar cel mai rar. Dacă ești modest și explici situația, fără să atragi asupra ei o atenție mai mare decât e nevoie, povestea va trece de la sine, după care te vei trezi că nu mai ești suspect. Hardy simțea cu adevărat nevoia să-și convingă clientul de acest adevăr. De ce i-ar păsa marelui juriu că te-ai oprit să bei câteva pahare la un bar după o zi plină de stres? Bun, ești alcoolic și nu ar trebui să bei, dar aici infracțiunea e crima, nu alcoolismul.

Hardy trebuia să-l facă să priceapă elementul crucial. Stăteau în picioare, singuri, sprijiniți de peretele pe care erau inscripționate numele polițiștilor căzuți la datorie. Ceasul arăta deja ora nouă și ceva, iar Kensing trebuia să fie sus la ora nouă și jumătate. Holul imens începea deja să se umple de oameni – polițiști și avocați, precum și oameni obișnuiți, o mulțime care uneori părea imensă și pestriță, mai ales acolo. Hardy se apropie cu un pas de clientul lui, intrând în spațiul intim al acestuia și lipindu-l de perete, cu privirea înfiptă în ochii lui.

– Ascultă-mă, Eric. Ești un om inteligent, dar acum lași frica și lipsa de concentrare să-ți facă rău. Nu te învinovățesc că îți faci griji. Este un moment de spaimă, dar asta nu trebuie să te orbească în asemenea hal încât să nu le faci față celor nouăsprezece juranți. Ești medic, un cetățean de nădejde al comunității și un martor care cooperează de bunăvoie într-un caz de crimă. Nu poți fi suspect pur și simplu pentru că nu erai acasă la Carla atunci când ea a fost împușcată. Erai altundeva – *iar unde anume erai* nu va conta. Odată ce juranții aud asta, avantajul psihologic îți aparține. Unde te găseai dacă nu tu ai fost cel care a ucis-o pe Carla Markham nu va fi ceva atât de important ca să ducă la o scurgere de informații. Va fi o informație ca oricare alta, cum ar fi culoarea cravatei pe care o porți. Există o singură persoană căreia îi pasă că ai fost în acel bar și ai băut, iar această persoană ești tu. Așa că n-o lăsa pe procuroarea de acolo – pe Marlene Ash – să te zugrăvească drept un ucigaș. Nu ești așa ceva. Nici de iure, nici de facto. Hardy își înfipse și degetul în pieptul lui Kensing. Pricepe bine asta! Crede. Și comportă-te pe măsură.

Însă clientul lui nu părea deloc convins.

– Și să-mi risc cariera pentru așa ceva?

Hardy se gândi și răspunse pe un ton măsurat.

– Dacă apari acolo cu ceva de ascuns, totul se va vedea și juranții o să-și dea seama. Iar când inevitabilul se va produce, va însemna că te faci vinovat de sperjur, care e o infracțiune gravă. Du-te acolo ca un nevinovat și ieși de acolo la fel. Dacă

te prind cu vreo minciună, iar Glitsky o va face dacă îi acorzi răgazul, vei fi probabil acuzat și condamnat. Atunci vei comite sperjur față de tine însuți, rămânând un bețiv și poate un criminal pentru ceilalți. Și atunci ce mai rămâne din cariera ta?

Marlene Ash avea o agendă dublă de urmărit, dar nu exista nici o îndoială pe care avea să o urmeze prima în această zi. Îl avea pe suspectul principal de crimă al lui Abe Glitsky la masă, alături de podiumul pe care stătea ea. Chiar dacă respecta opinia lui Clarence Jackman și înțelegerea încheiată de amândoi cu Hardy, în sinea ei nu credea că vreunul dintre medicii angajați din Parnassus Physicians' Group ar fi deținut vreo informație compromițătoare despre evaziuni fiscale la nivel de corporație. Ca atare, urma să atace problema crimelor.

În ultimele zile, petrecuse ore îndelungate cu studierea dosarelor furnizate de Parnassus, în cea mai mare parte referitoare la Kensing, la soția de care el se despărțise și la relația amândurora cu Tim Markham. Lectura numai plăcută nu fusese. Nu exista nici o îndoială că acești doi bărbați se urâseră cumplit. Ca o ironie, în opinia lui Marlene, și după ce citise doar o parte din corespondență, Kensing păruse să devină mai îndrăzneț și mai amenințător pe măsură ce relația dintre fosta lui soție și Markham înflorea. Markham păruse să cedeze și să-i ofere lui Kensing ce dorea – substratul fiind că altfel Kensing ar fi dat în vileag relația lor adulterină.

Iar acum, în ciuda muniției pe care o avea la dispoziție, Ash nu părea să reușească nici o lovitură. Îl avea pe Kensing în fața ei de mai bine de o oră, iar el respinsese cu cordialitate toate atacurile ei prin oferirea de răspunsuri rezonabile, care păreau adevărate.

Kensing nu-și făcuse griji sub Markham că își va pierde slujba (așa cum rezultase clar din corespondență). Relația dintre Markham și soția lui constituia o garanție în acest sens. De fapt, moartea lui Markham îi pusese slujba în pericol. Sub conducerea doctorului Ross, el se găsea acum practic în

concediu fără plată, ca dovadă că, într-un fel, Markham fusese protectorul lui și nu o amenințare pentru el.

Odinioară, fusese furios pe Tim Markham și pe soția lui. Evident. Cine n-ar fi fost? Dar, între timp, avea o altă relație care decurgea satisfăcător. Privind retrospectiv, faptul că soția lui îl părăsise îi oferise o oportunitate, chiar dacă una dureroasă. Furia dispăruse. Oricum, el făcea mai bine acum decât Ann. Divorțul decurgea amiabil. Împărțeau dreptul de a avea grijă de copii.

Domnișoara Ash fusese greșit informată. Nu existase nici o bătaie cu un weekend în urmă. Ann suferise un accident. El nu depusese nici o plângere împotriva ei, iar ea nu depusese nimic împotriva lui. Era rănită, furioasă și voia răzbunare pentru că Tim Markham o părăsise cu o săptămână înainte. Furia ei era de înțeles; furia lui nu exista. El îi luase pe copii până ce ea avea să se întoarcă acasă. El și Ann discutaseră timp de câteva ore cu doar două zile în urmă. Poliția înțelesese, din nefericire, complet eronat întreg incidentul.

Din nou, domnișoara Ash fusese greșit informată. El nu recunoscuse niciodată că l-ar fi ucis pe Tim Markham. Nu, evident că n-o făcuse. Nu era deloc sigur pe ce crezuse Ann că aude. Probabil că înțelesese altceva. El nu intenționase să discute în avans despre mărturia ei cu ea deoarece avocatul lui îl sfătuise să n-o facă.

Admitea cu mâna pe inimă că povestea fetiței Emily și cazul acesteia înrăutățiseră relațiile și așa proaste dintre el și Parnassus. El pur și simplu făcuse ce trebuia, iar prin asta îi înfuriase pe oamenii care mânuia banii în companie. Era o temă care apărea pretutindeni în sectorul medical – bani versus asistență medicală. El era medic și nu făcea nici un secret din poziția lui față de această chestiune. Oare chestia asta, întrebă el, îl făcea vinovat de ceva anume?

Venise acolo în mod voluntar. Se putea prevala de al Cincilea Amendament, și totuși n-o făcea. Voia să lămurească lucrurile, să-și exonereze numele de orice învinuiri, ca să poată reveni la viața și la pacienții lui.

– Foarte bine atunci, doctore Kensing, rosti Marlene Ash într-un târziu. Ați fost ultima persoană care a văzut-o în viață pe Carla Markham, nu?

– Nu pot afirma așa ceva, doamnă. Presupun că acela ar fi ucigașul ei.

Un freamăt îi cuprinse pe jurați.

– Când ați părăsit casa familiei Markham în seara zilei în care a murit domnul Markham?

– La puțin timp după ora zece.

– Iar locotenentului Glitsky i-ați spus că v-ați dus direct acasă, nu-i așa?

– Da, doamnă. Asta i-am spus locotenentului. Inspiră scurt, apoi dădu totul la iveală. Dar nu era adevărat. Își puse mâinile pe masa din fața lui și se adresă direct juraților. Locotenentul Glitsky m-a interogat în această privință. N-am vrut să-i spun unde am fost. Când am discutat cu avocatul meu, mi-a explicat că astăzi sunt sub jurământ. Mi-a spus că mărturia mea se va bucura de protecție și că o veți menține secretă. Îmi cer scuze că l-am mințit pe locotenent, dar nu m-am dus direct acasă. Adevărul este că sunt alcoolic și...

Fisk și Bracco hotărâseră că prioritatea lor consta în obținerea informațiilor pe care nu le putuseră strânge până atunci. Pentru creșterea eficienței, era nevoie ca ei doi să se despartă. Bracco îl alesese pe Brendan Driscoll, îl sunase din Palatul de Justiție și stabilise o întâlnire. Suspectul părea entuziast.

Driscoll se îmbrăcase special pentru interviu – pantaloni călcați la dungă, cămașă scrobită, haină și cravată. Când deschise ușa, prima întrebare a lui Bracco fu dacă nu cumva Driscoll avea de gând să plece undeva.

Răspunsul îl surprinse.

– Nu vă cunosc de undeva?

– Nu, nu cred. Bracco își ridică insigna. Inspector Bracco. Omucideri.

– Da, știu. Intrați, intrați.

Pătrunseră în living, în stânga holului de la intrare. Era un spațiu luminos, senzația fiind întărită de razele de soare care intrau prin ferestrele deschise și se reflectau de albul pereților. Dinspre o sculptură japoneză în piatră din colțul camerei se auzea apa bolborosind.

Bracco avu brusc și acut o senzație de încordare. Nu-și amintea chipul celuilalt, dar parcă îl recunoștea în mod clar de undeva, iar atmosfera dintre ei doi se schimbase dintr-odată. Driscoll îi indică un scaun, apoi el se așeză tocmai pe canapeaua din colțul camerei, aproape răsturnat, cu un braț de-a lungul spătarului. Bracco își scoase reportofonul, îl porni și îl puse pe tăblia de sticlă a mesei, lângă o tavă mare, plină cu nisip alb și pietre șlefuite.

Găsindu-și o preocupare în preambulul interogatoriului, Bracco ridică în sfârșit privirea către potențialul suspect.

– O să trec direct la subiect, domnule Driscoll. Înțeleg că ați fost acasă la Carla Markham de după-amiaza până seara în ziua morții soțului ei.

– Da. E adevărat.

– Vă amintiți ce ați făcut mai târziu în acea noapte?

În mod clar, Driscoll nu se așteptase la întrebare.

– Ce am făcut *eu?* De ce?

– Ar fi mai simplu să răspundeți la întrebare.

– Ei bine, nu pot răspunde la o întrebare fără un motiv. De ce vreți să știți ce am făcut mai târziu în acea seară? Credeam că ați venit aici ca să discutăm despre doctorul Ross sau doctorul Kensing, că poate domnul Elliot a dat peste ceva din ceea ce i-am oferit eu.

– Jeff Elliot? Ce i-ați oferit?

Driscoll își revenise într-o oarecare măsură după surpriză.

– Câteva dintre documentele mele de la locul de muncă. Dovezi, după cum cred că le-ați numi dumneavoastră. Deși marele juriu nu a părut interesat de ele atunci când am stat în fața lui.

– Și credeți că aceste documente conțin dovezi legate de moartea domnului Markham?

– Categoric. Bineînțeles că da. Trebuie să fie așa.

– Și aveți copii ale lor aici?

Driscoll ezită o secundă, apoi scutură din cap.

– Nu. I le-am dat pe toate domnului Elliot.

Bracco nu-l crezu nici cât negru sub unghie.

– Și cu toate astea, ați crezut că am venit aici ca să discut despre ele cu dumneavoastră?

– Am crezut că ați discutat cu el.

– Nu. Bracco se uită drept în ochii lui Driscoll. Dar poate că ar trebui.

– Dacă mă gândesc mai bine, e posibil să nu vi le arate. Surse confidențiale, știți. Dar l-aș putea suna ca să le obțin înapoi, apoi v-aș da de știre.

– Ar putea fi de ajutor, zise Bracco. Sau am putea obține un mandat de percheziție ca să le luăm noi singuri.

Driscoll scutură din cap.

– Ați întârziat prea mult, domnule sergent. Ross a șters probabil toate documentele până acum. Oricum a șters tot ce avea legătură cu el și Tim.

– Dar dumneavoastră spuneți că le-ați avut și i le-ați dat lui Jeff Elliot?

O ridicare din umeri plină de importanță.

– Nu le-am citit pe toate, dar câteva dintre ele erau cu siguranță provocatoare, dacă mă înțelegeți. El voia în mod cert să-l concedieze pe Ross, știați?

– Markham?

– Sunt convins că primea stipendii grase ca să introducă medicamente în nomenclator. Tim s-a deșteptat după povestea cu Sinustop. Avea nevoie de mai multe dovezi înainte de a-l acuza în mod direct. Dar dacă citiți printre rânduri, vă dați seama. Între ei totul se terminase.

Bracco decise să nu insiste pe tema deținerii de copii după documente sau a conținutului acestora. Astăzi venise ca să discute despre noaptea de marți, așa că reveni la subiect.

– Continuă să mă intereseze ce ați făcut după ce ați plecat de la familia Markham.

O privire furioasă, apoi un oftat de resemnare.

– Bine, am venit acasă.

– Mulțumesc. Și pe la ce oră s-a întâmplat asta?

– Nu sunt sigur. Nouă, nouă și jumătate. Trebuie să înțelegeți că universul meu tocmai se destrămase. Nu mai țineam prea bine socoteala timpului.

O încuviințare scurtă.

– Ați fost singur?

Brendan își duse o mână la frunte. Închise ochii câteva clipe prelungi.

– Da. Roger a lucrat până târziu, ceea ce face mereu în ultima vreme. Dar l-am sunat și făcea doar niște calcule, fără clienți la acea oră, așa că am putut discuta. Măcar atât. Fusese cea mai proastă zi, pur și simplu cea mai proastă. Am fost cât p'aci să mă duc la el la bancă, doar ca să fiu lângă el, dar mi-a spus că vine acasă.

– L-ați sunat la bancă după ce ați ajuns acasă la ora nouă și jumătate?

– Da. Eram așa de supărat, așa de supărat!

– Ați vorbit mult cu Roger?

– Nu știu. Mi s-a părut că prea puțin, dar știți cum e. Pur și simplu nu vă pot spune cât a durat. Sincer.

Ross nu părea să aibă probleme de memorie. Îi spuse lui Fisk:

– Am discutat cu Jeff Elliot aici, la birou, până seara târziu – nu știu ora exactă, poate să fi fost nouă, ceva de genul ăsta. A fost o zi infernală, vă spun eu. Apoi a terminat cu mine – deși n-a terminat *cu adevărat* cu mine decât după ce a scris nenorocitul ăla de articol – și eu mi-am dat seama că sunt terminat, așa că m-am urcat în mașină și m-am dus acasă.

Chipul tânăr și plin de sinceritate al lui Fisk se înnegură.

– Deci ați ajuns acasă pe la nouă și jumătate?

– Mda, cam așa ceva. E vreo problemă?

Fisk se scărpină în dosul urechii.

– Ar cam fi, domnule, dacă mă gândesc că soția dumneavoastră a spus că ați ajuns acasă după miezul nopții în acea zi.

Ross se gândi, apoi scoase un chicot.

– Nu. Probabil că a încurcat nopțile. Ajung acasă atât de des la miezul nopții în ultima vreme, că ea probabil a ajuns să creadă că asta este ora mea obișnuită. Dar atunci n-a fost așa. Cel mult la ora zece.

Glitsky amânase cât putuse de mult îndeplinirea unor sarcini administrative, dar în această dimineață venise la lucru și se apucase de treabă. Timp de trei ore se afundase în rezolvarea unor fleacuri precum punerea cap la cap a foilor de parcurs pentru mașinile de serviciu folosite de inspectorii lui. Acum mesteca ultima bucată de biscuit de orez și bea resturile ceaiului pregătit de dimineață, care între timp se răcise de tot. Ca atare, era într-o dispoziție rezonabil de veselă atunci când Marlene Ash ciocăni în ușa biroului și intră fără să mai aștepte să fie invitată.

Glitsky se lăsă recunoscător pe spatele fotoliului și dădu la o parte hârțogăraia din fața lui.

– L-ai dovedit, rosti el.

Ea închise încet ușa, apoi se întoarse cu fața spre locotenent și se sprijini de perete, cu brațele încrucișate peste piept.

– După verificarea alibiului său, chestie care cred că se va întâmpla în următoarele ore, doctorul Kensing a ieșit de pe lista suspecților, cel puțin din punct de vedere al morții Carlei. Și presupun că asta înseamnă că și de pe lista pentru Markham.

Glitsky mijì ochii spre ea și clătină din cap.

– Dar n-are alibi.

– Nu ți l-a spus. A vrut protecția marelui juriu în privința secretului.

– Ca și cum eu aș spune cuiva?

– Voia să fie sigur.

– Și tu l-ai crezut. Care e alibiul ăsta?

Ash își desfăcu brațele de la piept și se așeză pe unul dintre scaunele aflate în fața biroului lui Glitsky.

– Cunoști povestea bărbatului din Vestul Sălbatic care s-a culcat cu nevasta celui mai bun prieten în aceeași perioadă de timp cu comiterea unei crime și care a fost spânzurat

pentru că nu a vrut să spună unde fusese? Ei bine, a fost ceva asemănător, doar că nu a fost vorba de nimic sexual.

– A fost undeva unde n-ar fi trebuit să fie?

– Destul de aproape, Abe. Iar din punctul meu de vedere, cam la limita posibilului, chiar și pentru tine. Dacă povestea iese la iveală mai târziu, și ar putea să iasă oricând, vreau să pot spune cu mâna pe inimă că n-am povestit nimănui. Eu îl cred în totalitate. Nu el a comis crima.

Continuând să stea rezemat de spătar, Glitsky rămase nemișcat câteva secunde.

– Acum e una dintre puținele ocazii, Marlene, când întrezăresc valoarea profanului. Ești cu adevărat convinsă de faptul că nu se putea găsi la Carla? Cine o să verifice toate astea?

– Nu la ora zece patruzeci și cinci, Abe. Doar dacă ora nu e eronată, iar eu am pus un anchetator să verifice totul chiar acum.

Însă Glitsky primise informațiile lui Hardy, după care se dusese personal ca să discute cu Frank Husic. Considera mărturia omului ca fiind inatacabilă și, ca atare, momentul morții Carlei perfect stabilit. Dacă Kensing nu fusese acolo la ora unsprezece fără un sfert, era nevinovat. El, unul, ar fi dat aproape orice ca să afle unde fusese bunul doctor, dar știa că era puțin probabil să afle din vreo sursă, și cu siguranță nu de la Marlene Ash.

– Mulțumesc pentru informare, zise el. Îți mai place de altcineva?

– Nu chiar, Abe. În după-amiaza asta o să discut cu contabilul-șef și poate cu câțiva membri ai consiliului de administrație. Trebuie să lărgesc plasa de suspecți și să înregistrez ceva progrese pe partea cu finanțele, altfel Clarence o să fie tare nefericit. Deja o să fie nefericit că înțelegerea noastră cu Dismas nu ne-a dus practic nicăieri.

– Mie mi-a adus ceva, rosti Glitsky cu amărăciune. Nu l-am arestat până acum, ceea ce începe să semene cu o idee foarte bună.

Nu se putea replica la așa ceva, așa că Marlene merse mai departe.

– În fine, am emis citații de aducere a tuturor arhivelor lor financiare pentru ultimii trei ani și vom vedea cine poate da niște explicații satisfăcătoare. Va trebui să pun marele juriu să se ocupe prioritar de chestiunea fraudelor financiare. Apoi poate o să revin la acuzațiile de crimă, dar deocamdată prioritatea mea...

– Despre ce discutați voi doi?

Bracco și Fisk nu se găseau chiar în mijlocul unei discuții. Reveniseră la sediu și se întâlniseră în hol după interviurile luate de dimineață. Tonul ridicat al vocilor lor îl scosese pe locotenent afară din birou și din întâlnirea lui cu Ash.

– Nimic, domnule. Scuze.

Darrel Bracco nu voia să-și acuze partenerul, deși era dezamăgit de el.

– Mie nu mi s-a părut că vorbiți despre nimic.

Glitsky se postă lângă biroul lor, compus din reunirea a două birouri mai mici, cu indicatorul stop tronând pe mijloc. Se uită în jos la ei, pe rând.

În cele din urmă, Fisk ceda:

– Malachi Ross mi-a spus la ce oră a venit acasă marți noapte, dar era o oră diferită de cea declarată de soția lui.

– Așa că Harlen i-a zis lui Ross ce a declarat soția lui, interveni Bracco.

– I-ai spus?

Glitsky întrebase pe un ton neutru. Ash ieșise și ea și se postase lângă el. Clătină din cap auzind o asemenea ispravă de gâgă.

Fisk dădu din cap.

– Ea a spus că după miezul nopții, iar el a zis ora zece. Așa că a afirmat că ea se înșela. Că făcuse o greșeală.

– După care, în clipa în care Harlen a ieșit pe ușă, el a sunat-o. Bracco era oripilat de eroarea partenerului său. Pe cât pui pariu?

– Las-o moale, Darrel. Glitsky se uită surprinzător de calm la Fisk. De obicei, când obții declarații contradictorii de la doi martori, mai ales dacă sunt în relații apropiate, cum

ar fi doi soți, nu îi spui unuia ce a zis celălalt până ce nu îi aduci pe amândoi laolaltă și îi confrunți cu contradicția în speță. Poate înveți ceva de aici.

– Da, domnule. Am priceput acum. Am comis o greșeală. Credeți că și-a sunat soția?

– Evident, răspunse Bracco în locul lui Glitsky.

Ash interveni din spatele locotenentului.

– Ai numărul ei? Ai putea să o suni ca să o întrebi chiar tu.

Fisk spuse că o va face. În vreme ce el forma numărul, Bracco începu să-i povestească lui Glitsky despre discuția lui cu Brendan Driscoll. Când auzi despre corespondență și despre fișierele de computer, Ash interveni:

– Ce e cu documentele alea? Nu le-a menționat niciodată în fața marelui juriu.

– Spune că nu l-ați întrebat.

– Cum aș fi putut? Habar n-aveam că există în afara computerelor companiei. Ce a făcut, le-a furat?

– Cred că și le-a trimis singur prin e-mail înainte de a fi concediat.

– Deci le-a furat. Se află încă acasă la el?

– Am avut această impresie. Cred că măcar discurile cu arhive sunt acolo.

Ash se întoarse către Glitsky.

– Avem nevoie de chestiile alea, Abe.

– Le are deja Jeff Elliot, zise Bracco.

– Las-o baltă, rosti Glitsky. E reporter. N-o să le vedem niciodată.

– Atunci mergem după originalele lui Driscoll, decise Ash. Unde sunt formularele de mandate? Le ții aici?

– E posibil să nu aveți nevoie de ele, o liniști Bracco. Driscoll caută o cale prin care să distrugă Parnassus. E furios rău. Vrea să se răzbune pe oameni, mai ales pe oamenii care i-au făcut viața grea lui Markham.

Ash dădu din cap, dar le spuse să întocmească oricum un mandat. Fisk reveni la ei, deprimat.

– Nu a recunoscut că el a sunat-o, dar mi-a zis că și-a amintit prost și s-a răzgândit. Se bucura că am sunat-o. Voia

să mă sune chiar ea. Inspectorul privi trist în jurul lui. Ora zece seara.

– Deci a sunat-o, rosti, triumfător, Bracco.

– Nu contează. După povestea cu Kensing, locotenentul intrase într-un soi de stare de fatalism. Oricum soția nu ar fi depus mărturie la proces împotriva soțului ei. Nu am pierdut nimic. Nu e ca în cazul lui Kensing.

Cei doi inspectori tineri schimbară o privire.

– Ce e cu Kensing? întrebă Bracco.

Ash interveni din nou:

– Îl puteți șterge de pe lista voastră. Are un alibi pentru moartea Carlei. Tocmai îi povesteam asta lui Abe.

Vestea îi reduse pe toți la tăcere, o tăcere pe care Bracco o sparse repede:

– Deci totul se rezumă la Carla?

Glitsky încuviință.

– Așa se pare. A mai rămas cineva fără alibi? Ați discutat cu Driscoll?

– Eu. De dimineață, răspunse Bracco. E posibil să fi vorbit la telefon.

– Cu cine?

– Cu partenerul lui de viață, Roger. Aveam de gând să verific arhivele telefonice. Se află pe lista mea de verificări.

După câteva clipe, Fisk interveni și el:

– Nu știu dacă ați auzit sau nu, domnule locotenent, dar am înregistrat progrese în privința mașinii ucigașe.

Hardy ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer. În definitiv, clientul lui nu mai era suspect. Rămăsese la etajul cinci, evitând să dea nas în nas cu Glitsky sau cu Jackman, și așteptase pe o bancă în fața Sălii de Audieri a Comisariatului de Poliție până la ieșirea lui Kensing din sală. Eric îi povesti cum decursese totul, adică în mare măsură așa cum se așteptase Hardy.

Cei doi bărbați se duseseră la John's ca să sărbătorească cu un prânz, dar masa fusese cât se poate de sobră, din toate punctele de vedere. Hardy încercase de câteva ori să-l

determine pe Eric să vorbească despre prietena lui. Cum se înțelesese Judith Cohn cu Markham? Cu Ross? Ce părere avea despre toate problemele de la Parnassus, financiare și de altă natură, față de care Kensing nutrea asemenea aversiune? Care erau planurile lor împreună, dacă exista așa ceva?

Eric răspunsese, dar fără prea multe detalii. Cohn era angajată la Portola de doar un an, după ce își terminase rezidențiatul la USC și fusese medic internist la John Hopkins, și după ce lucrase în două rânduri câte patru luni – o dată în Africa și altă dată în America de Sud – alături de organizația Medici fără Frontiere.

– Știi tu, Medici fără Frontiere, deși ea rostește numele mereu în varianta franceză, are postere în camera ei și și-a pus acest nume chiar și pe numărul de înmatriculare de la mașină. Se mândrește cu limbile pe care le știe, franceza și spaniola. Și e fanatică în privința organizației. Cred că pe jumătate m-a convins și pe mine să o însoțesc data viitoare – e vorba de vara asta, în Nigeria –, deși Dumnezeu știe cât de multe sunt de făcut chiar aici, în această țară. Dar dacă Parnassus îmi dă papucii... iar copiii mei, nu știu ce vor spune. Îți amintești de vremurile când deciziile erau ușor de luat?

După ce își luară rămas-bun, Hardy rămase în bătaia soarelui pe Ellis Street, cam la mijlocul distanței dintre biroul lui și clădirea *Chronicle*. Știa că totul trebuia să se fi terminat, dar cumva lucrurile nu stăteau așa. Nu resimțea senzația cunoscută după sentința unui proces. Acum nu exista nici o sentință, cel puțin nu încă.

Cineva îl omorâse pe Tim Markham și îi lichidase familia. Cineva ucisese mai mulți pacienți de la Portola.

Iar înțelegerea cu Glitsky continua să fie în vigoare. Își împărtășeau descoperirile, iar el deținea cunoștințe pe care Abe nu le știa. Chestia asta îl făcea să se simtă întru câtva îndatorat față de prietenul lui, ceea ce era o absurditate. Până la urmă, Hardy era cel care îi făcuse o mare favoare lui Glitsky.

Însă oricare ar fi fost complicațiile, știa că era prea implicat în caz ca să renunțe, chiar dacă acum nu mai avea pe cine să apere.

Nu acesta era sfârșitul. Povestea nu se încheiase.

Partea a patra

33

Jeff Elliot nu mai avea acum nici un motiv să folosească vreuna dintre porcăriile pe care i le furnizase Driscoll în legătură cu Eric Kensing. Dacă doctorul nu mai era suspect de omorârea lui Markham și a familiei acestuia, atunci redevenea o persoană privată, cu propriile probleme personale, iar astfel de probleme nu puteau deveni material de știri – cel puțin nu pentru genul de știri care constituia substanța rubricii „CityTalk".

Hardy stătea în biroul lui Elliot, cu teancul de documente furnizate de Driscoll pe măsuța din fața lui. Răsfoise încet paginile, câte una pe rând în tot cursul după-amiezii, în vreme ce Jeff se juca cu frazele pentru următorul lui articol. Erau o mulțime de informații acolo. De exemplu, scrisorile către Kensing pe care Elliot i le arătase lui Hardy se înșirau pe parcursul a mai multor luni și erau separate între ele în teancul de documente. La fel, notele interne către Ross și consiliul de administrație pe diverse teme, incluzând cazurile fetiței Emily și al copilului Lopez, apăreau doar în ordine cronologică. Treptat, Hardy descoperea că doar o lectură atentă a tuturor documentelor legate de un anumit subiect putea furniza o perspectivă reală asupra importanței acelui subiect în timp.

Existau acolo și peste o sută de note interne pe diverse teme administrative. Era vorba de documente oficiale – probabil dictate lui Driscoll – despre diverse ședințe și decizii luate. Nici unul dintre ele nu i se părea extrem de nou sau de important. Deși mai criptice, lui Hardy i se păreau mai

interesante cele treizeci sau patruzeci de însemnări scurte și de comentarii făcute probabil chiar de Markham însuși. Era evident că Markham avusese sentimentul că putea scrie totul în documente securizate – probabil protejate prin parolă –, dar Driscoll spărsese acea parolă și căpătase acces la tot. În ciuda acestui fapt, Hardy nu prea deslușea mare lucru din acele notițe.

Primele note interne ale lui Markham către administrația spitalului legate de cazul Lopez se ocupau în cea mai mare parte de situația faptică. Se refereau la chestiuni de asigurare medicală și cuprindeau o adevărată litanie de explicații medicale ale unor decizii specifice care puteau antrena spitalul într-un proces ce părea inevitabil.

Câteva sesizări, adresate către administrație și către Physicians' Group, aduceau în discuție problema culpabilității unui anume doctor Jadra, primul medic care îl examinase pe băiatul Lopez la clinică. Cumva, din ce citea, Hardy înțelegea că se determinase clar faptul că Jadra nu se făcuse vinovat de neglijență în acțiunile sale. Băiatul prezentase doar o febră ușoară la acea primă vizită. Infecția din gât nu evoluase la un stadiu în care un internist de nivel mediu să prescrie antibiotice sau măcar să comande o analiză de spută. Mai mult, Jadra nu notase pe fișa medicală nimic despre tăietura de pe buza băiatului, iar ulterior, când fusese întrebat despre asta, declarase că nu-și amintea nimic în acest sens. Declarațiile lui Jadra i se părură interesante lui Hardy pentru că acum putea citi clar printre rânduri: Markham căuta un țap ispășitor, iar un caz împotriva lui Jadra nu ar fi fost la fel de puternic precum cel împotriva lui Cohn. Ca atare, pentru Hardy aceste documente legate de Jadra aveau un ciudat caracter defensiv.

În schimb, recomandarea lui Markham privind pregătirea unui document 805 pe numele lui Cohn – admonestare care ajungea pe dosarul personal al medicului și în banca națională de date – cuprindea cuvinte extrem de bine formulate și de critice: „... incapacitatea doctorului Cohn de a recunoaște simptomele timpurii ale unei fascite necrozante

și de a recomanda un tratament extrem de agresiv au constituit cu siguranță factorul principal care a dus la moartea pacientului. La momentul la care pacientul a fost internat la Terapie intensivă, boala evoluase până la un punct la care probabil nici măcar cea mai radicală intervenție medicală nu ar fi avut succes. Recomandăm ca Portola să suspende privilegiile clinice ale doctorului Cohn pe o durată de 30 de zile, să eliberați un raport 805 legat de acest incident, conform uzanțelor, și să efectuați o investigație completă pentru a determina dacă este oportun ca doamna doctor Cohn să mai lucreze pentru Parnassus Physicians' Group".

Hardy știa ce încercase Markham să facă – să se distanțeze atât el, cât și spitalul, de eșecul lui Judith de a pune un diagnostic precoce. Din nou o astfel de decizie era legată de asigurări, de procese penale, de bani. Din perspectiva lui Kensing, deși oarecum dezechilibrată, picătura finală din acest dezastru o constituise Malachi Ross, care trăgea sforile de sus și refuza tratarea corespunzătoare a pacienților. În loc de asta, oprobriul public cădea cu imensă greutate și aproape în exclusivitate pe umerii unei doctorițe tinere și proaspăt angajate. Chiar dacă Judith s-ar fi descurcat mai bine în stabilirea unui diagnostic corect la timp, în mod clar era nedrept ca exclusiv ea să fie arătată cu degetul în cazul morții băiatului. La asta contribuiseră mulți oameni, la fel ca și cultura corporatistă, iar Hardy considera că întreaga afacere mirosea extrem de urât.

Cu toate astea, aceeași afacere furniza un motiv foarte solid ca Judith să îl urască pe Markham.

Hardy întoarse pagina și se holbă fără să priceapă nimic la următoarea. Era sigur că era vorba despre Ross. Se vedeau inițialele MR. Apoi „Invest. Priv.". Oare asta se referea la o investigație privată la unul dintre furnizorii de medicamente cu care Parnassus făcea afaceri sau la un detectiv particular pe care Markham l-ar fi putut angaja ca să-l spioneze pe directorul medical? Habar n-avea.

Continuă cu pagina următoare.

*

– Nu-mi amintesc.

Rajan Bhutan scutură cu tristețe din cap.

Fisk avusese câteva idei legate de mașină și de alte lucruri, pe care dorise să le urmărească, așa că Glitsky îl invitase pe Darrel Bracco să-l asiste în timpul discuției cu Rajan Bhutan, care se oferise voluntar să vină la secția de poliție la începutul după-amiezii. În ciuda faptului că-și arătase disponibilitatea de a veni de bunăvoie, când își făcuse apariția, punctual, pentru interviu, Bhutan păruse nervos și ezitant. Îl întrebase pe Glitsky de câteva ori dacă avea nevoie de avocat, și o dată dacă Glitsky avea să-l aresteze. Locotenentul îl asigurase că era liber să plece când dorea. Nimeni nu aresta pe nimeni în acea zi.

Bhutan îi mărturisi lui Glitsky că nu-i plăcea deloc ideea că unii oameni credeau că el omorâse pe cineva. Glitsky îi replică doar că voiau să lămurească mai multe lucruri declarate anterior chiar de Bhutan și poate să mai pună cap la cap câteva fapte. Tot locotenentul îl asigurase că putea oricând să apeleze la un avocat dacă voia să cheltuiască niște bani.

Acum însă, fără avocat, Bhutan declara că nu-și amintea de ziua de după Crăciun.

– Nu-ți amintești că ai lucrat întreaga zi?

Bracco juca rolul de polițist rău. Glitsky se împrietenise deja cu Bhutan în cursul interviului anterior și prefera să lase lucrurile așa.

– Sunt sigur că undeva există înregistrat acest lucru, răspunse Bhutan, dornic să fie de ajutor. Ați putea verifica la personal.

– Am făcut asta deja, Rajan, și ni s-a spus de acolo că ai lucrat în acea zi și că tu păreai să-ți fi amintit de asta. Știi de ce? Ți-o amintești pe Shirley Watrous? A murit în acea zi. A fost omorâtă în acea zi.

Glitsky ședea în capul mesei, vizavi de cei doi. Ridică o mână, întrerupându-l pe Bracco.

– Rajan, îți amintești ceva aparte despre Shirley Watrous? Era un pacient dificil, sau ceva asemănător?

Bhutan își lăsă capul în jos, apoi răspunse.

– Îmi amintesc acest nume. Era... nu, nu dificilă. La Terapie intensivă nici unul nu e mai dificil decât celălalt. Sunt cu toții doar oameni care suferă.

– Și suferința te deranjează, nu, Bhutan?

Bracco ședea vizavi de el. În colțul tavanului, mascată în conducta de ventilație, se găsea o cameră video, iar sub masă era pornit un reportofon.

– Da. De-asta am devenit asistent medical. Soția mea a suferit groaznic înainte de a muri, și am aflat că pot fi de ajutor.

Glitsky turnă apă din carafă în paharul de plastic al lui Bhutan.

– Te-ai gândit vreodată că poți fi de mai mare ajutor pacienților scutindu-i de suferințe?

– Nu. Nu am făcut niciodată genul ăsta de lucru. Nici măcar o dată.

– N-ai scos niciodată din priză aparatele care țineau în viață pe cineva care avea în mod cert să moară? Ceva de genul ăsta? întrebă Glitsky cu blândețe.

Bhutan sorbi din apă și clătină din cap.

– Nu. Întotdeauna asta e decizia doctorului. Eu sunt acolo doar ca să ajut, nu ca să decid. Dacă am o întrebare, întreb un doctor. Bău din nou niște apă. Și nu știu niciodată când o să moară oamenii, domnule locotenent. Nimeni nu știe, în afară de Dumnezeu. În acești ani cât am lucrat la Terapie intensivă am văzut venind oameni despre care am crezut că nu rezistă o noapte. Apoi însă, o săptămână mai târziu, i-am văzut stând în capul oaselor și apoi plecând acasă. Se întâmplă.

Bracco se agăță de cuvinte.

– Ei bine, cu Shirely Watrous nu s-a întâmplat. A pățit ceva. La fel și Marjorie Loring. Iar tu ai fost de serviciu în ambele cazuri. Ce ai de spus în privința asta?

Glitsky îi dădu o mână de ajutor:

– Poate că erau puși pe harță, Rajan. Nu voiau să te bagi în treburile lor, să le schimbi așternuturile. Poate că înrăutățeau situația pentru ceilalți pacienți din salon.

Bhutan se uită când la un polițist, când la celălalt.

– Nu știu ce să spun. Ce vreți să spun?

– Tu ești numitorul comun al ambelor schimburi în cursul cărora au murit aceste femei, Rajan. Bracco își spuse că se apropiau de punctul de clacare, așa că forță mai tare. Avem alți nouă sau zece oameni care au murit la Terapie intensivă, iar tu ai fost de serviciu în toate aceste cazuri. Dacă ai fi în locul nostru, ce ai crede?

Bhutan își duse mâinile la cearcănele negre de sub ochi.

– Aș crede că eu însumi i-am omorât. Privirea lui se mută asupra fiecăruia din ceilalți doi. Însă vă jur că nu e adevărat.

Bracco îi aruncă iute o privire lui Glitsky, apoi zise, cu voce tare:

– Te aștepți ca noi să credem că nu ai nimic de-a face cu decesele acestor femei? Nici cu decesele celorlalți? Cine mai era acolo, Rajan? Cine mai avea ocazia să o facă?

– Nu știu. Nu știu, cine să facă așa ceva? Trebuie să existe un document cu cine mai era acolo. Vreun doctor, poate. Chiar un om de serviciu sau uneori un paznic. Ăștia vin și pleacă, înțelegeți.

Glitsky se aplecă în față și atinse mâneca hainei lui Bhutan.

– Îți amintești de cineva, Rajan?

Bracco plesni cu palma în masă, apoi se ridică, răsturnând scaunul pe jos.

– Nu există nici un om de serviciu și nici un doctor fantomă, Rajan! Ești doar tu, nu pricepi? Avem arhivele la dispoziție. Tu ai fost de serviciu în toate cazurile de deces cunoscute de noi, chiar și cel al lui Tim Markham.

– O, nu! Rajan făcu ochii mari din pricina acuzației. Nu l-am omorât pe el.

– Dar i-ai omorât pe ceilalți?

– Nu! V-am spus. Nu.

– Rajan, rosti Glitsky cu voce joasă. Ascultă-mă. Nu avem de gând s-o lăsăm baltă. O să continuăm așa până ce găsim dovada de care avem nevoie, și o vom găsi. Când omori zece sau doisprezece oameni, îți spun eu sigur că lași o urmă undeva, fie cu substanțele folosite, fie altundeva. Poate că ai fiole cu substanțe dosite undeva. Poate ai făcut vreo

confidență vreunuia dintre partenerii tăi de bridge. Sau vreunei colege. Orice ar fi, noi o să căutăm până ce o să găsim dovada. O să-i întrebăm pe prietenii tăi și pe oamenii cu care lucrezi. Va fi foarte urât și, în cele din urmă, după toate eforturile depuse pentru a-ți ascunde faptele, adevărul va ieși la iveală. Trebuie să înțelegi bine asta. Va ieși la iveală.

– Sau ne-ai putea spune acum, interveni Bracco.

– Fă-ți singur o favoare, zise Glitsky. Totul s-ar putea termina chiar acum. Știu că te apasă pe suflet. Știu că simți nevoia să explici de ce ai făcut asta. Se ridică și îi făcu un semn lui Bracco. Hai să-l lăsăm singur câteva minute, Darrel.

Glitsky n-avea de gând să-i lase vreun mesaj lui Hardy prin care să-și recunoască greșeala comisă cu Kensing. Dacă se înșelase, și așa se părea – ei bine, se mai înșelase înainte și avea să se mai înșele. Dar n-avea de gând să-i ofere lui Hardy o înregistrare cu vocea lui admițând eroarea. Probabil că prietenul lui ar fi făcut o copie a mesajului și ar fi înregistrat-o pe robotul telefonic. Ca atare, sună o dată, își lăsă obișnuitul mesaj cu ton vesel „Glitsky, sună-mă", după care așteptă.

Apelul veni la scurt timp după ora trei.

– Am o întrebare, zise Hardy.

– Așteaptă! Lasă-mă o clipă. Cincizeci și patru.

– Bun răspuns. Din nefericire, incorect.

– Nu voiai să întrebi ce vârstă voi avea la nașterea copilului meu?

– Nu, dar ăsta e un fapt extraordinar. Cincizeci și patru? Ești mult prea bătrân ca să mai ai copii mici. Păi eu nu am încă cincizeci și patru, iar copiii mei sunt aproape maturi și gata să plece la casele lor.

– La fel sunt și ai mei, mârâi Glitsky. Deci care era întrebarea ta?

– De fapt, am două. Credeam că am căzut de acord asupra ideii de a mă informa atunci când faci vreo mișcare care îl privește pe clientul meu.

– Asta e o întrebare?

– Întrebarea e: de ce ai ales noaptea trecută ca să faci percheziție la el acasă, fără să-mi spui mie întâi?

– Nu voi răspunde la a doua parte. Cât despre alegerea zilei de ieri, voiam să știm ce puteam găsi la el înainte de a apărea în fața marelui juriu. Ar fi fost foarte neplăcut să fi descoperit un plan al casei lui Markham cu niște X-uri desenate acolo unde au fost găsite cadavrele, iar Marlene să nu știe nimic despre asta atunci când pune întrebările. Înțelegi ce spun?

Hardy înțelegea și avea sens, la fel ca și lipsa de avertisment. Dacă Glitsky i-ar fi spus dinainte că vor efectua o percheziție, Hardy ar fi ajuns acolo primul și ar fi îndepărtat orice obiect sau lucru care putea fi considerat ca incriminator. Decise să meargă mai departe.

– A doua întrebare e mai ușoară. Ai vorbit cu cei doi cowboy ai tăi sau știi pe unde se află acum? O să ne revedem și m-am gândit să fixăm o oră.

– Sunt în oraș ca să discute cu cineva despre mașina care a comis accidentul – hei, doar nu le spunem polițiști de mașini de pomană –, dar ar trebui să revină înainte de ora cinci. Inspectorului Fisk nu-i place să facă ore suplimentare. Dacă vrei să treci pe aici în drum spre casă, probabil că vor fi prin zonă. Te pot felicita pentru că ți-ai scăpat clientul.

– Deci ai primit vestea, nu?

– De la Marlene, chiar înainte de prânz.

– Și acum unde ești cu restul anchetei?

– Destul de aproape de finalizare.

Hardy chicoti.

– Bun răspuns.

– De ce îți pasă, dacă nu mai e cazul tău?

– Cazul e încă al meu, Abe. Doar că n-am un client. O scurtă pauză. Am avut o înțelegere. Poate că am descoperit și eu câteva lucruri noi.

Lui Glitsky îi plăcu ce auzea.

– Ne vedem peste câteva ore, rosti el.

Ultima dată când Hardy vizitase un doctor care era de serviciu la clinica Judah fusese atunci când încercase să-l

convingă pe Kensing să discute cu el în timpul programului de consultații. Întâlnirea nu decursese deloc bine.

Însă după mai bine de două ore petrecute lecturând documentele lui Jeff Elliot în subsolul lipsit de iluminat natural al clădirii *Chronicle,* Hardy nu avea chef să se întoarcă la birou. Când îi spusese lui Cohn care era motivul vizitei lui neanunțate, sperase că ea, chiar dacă era ocupată, avea să-l vadă imediat.

Numai că poate lucrurile nu stăteau așa. Hardy așteptă pierdut în gânduri mai bine de douăzeci de minute și ea nu apăru. Avea s-o mai lase zece minute înainte de a-i cere din nou să discute cu ea. Era cea de-a șasea zi consecutivă cu soare, iar el voia să profite cât mai mult de asta înainte ca vestitele cețuri de iunie să pună iarăși stăpânire pe oraș.

– Domnul Hardy?

Miji privirea, se ridică în picioare și întinse mâna.

– Vinovat.

Gura lui Judith Cohn exprima îngrijorarea, din motive evidente. Pe buze îi stătea aceeași întrebare pe care o pusese prima la telefon cu o zi în urmă.

– Eric? E bine?

– E bine. De fapt e mai bine ca niciodată în ultimele două săptămâni.

Îi spuse femeii doar că mărturia lui în fața marelui juriu îi determinase pe jurați să decidă că nu mai era suspect. Nu menționă nimic despre alibiul real, oprirea la barul lui Harry. Dacă Kensing voia să-i povestească despre asta, era treaba lui.

– Deci e liber?

– Așa se pare.

– O, Doamne! Își puse o mână deasupra inimii zâmbind larg. Ce ușurare! Mă bucur așa de mult. Apoi zâmbetul se estompă. Dar n-ați venit aici ca să-mi spuneți asta, nu-i așa?

– Așa e.

Ea continuă să-și țină mâna deasupra inimii.

– Despre ce e vorba?

Hardy începu cu începutul, cu apelul telefonic din ziua precedentă, cel care scosese la iveală faptul că ea n-avea, de

fapt, alibi, neputând dovedi unde se aflase la ora unsprezece fără un sfert în acea noapte de marți. Apoi mai era cazul Lopez. Problemele ei cu Markham. Somnul prelungit din dimineața zilei în care Markham fusese lovit de mașină.

– Eu nu susțin că aveți vreo legătură cu tot ce s-a întâmplat, dar e posibil ca polițiștii să nu creadă același lucru dacă află. Dispunând de prea puține ținte pe radarul lor de suspecți, e foarte posibil să afle. Ar fi mai bine să fiți pregătită pentru întrebările lor.

Doctorița îl ascultase cu atenție și fața i se înnegurase de surpriză.

– Dar eu... eu am fost *la Eric*. Niciodată nu m-am gândit că va trebui să dovedesc asta.

– Ați discutat cu altcineva, ați văzut pe cineva în hol? Vă amintiți dacă v-a văzut cineva?

Doctorița scutura mereu din cap, șocată de această întorsătură de situație și de ceea ce putea decurge din ea.

– Deci ei ar putea crede... că aș fi putut să-i omor pe doamna Markham și pe copiii ei?

– În nici un caz nu v-ar elimina de pe listă. În plus, vor merge pe presupunerea că aceeași persoană l-a omorât și pe Tim.

– La spital?

– Da.

Preț de o clipă, Hardy avu impresia că femeia o să aibă un atac de panică. Privirea ei se înfipse în privirea lui, apoi se îndreptă spre strada din fața lor, ca și cum ar fi căutat o portiță de evadare. Apoi însă, aproape la fel de brusc, sângele i se scurse de pe chipul ei expresiv. Femeia întinse mâna și și-o așeză pe mâneca hainei lui Hardy.

– Atunci, zise ea, ar avea importanță doar dacă am fost în Secția de terapie intensivă la distanță de câteva minute de moartea lui Tim, nu?

– Nu știu precis. Suficient timp cât să lucreze potasiul.

– Atunci să spunem cincisprezece minute, adică o groază de timp. Ar fi trebuit să fiu acolo cu cincisprezece minute înainte, nu?

– Corect. Dar eu, unul, am înțeles – de fapt mi-ați spus asta azi-noapte – că ați ajuns acolo imediat după lansarea codului albastru...

– Am fost, dar nu și înainte. Înainte de asta – cu o jumătate de oră înainte, poate chiar mai mult – am fost la Urgențe, unde am pus copci la buza unui bebeluș. Biata de ea și-a scăpat biberonul, apoi a căzut peste el. Ce porcărie! Cu mine mai erau asistenta și mama fetiței. De fapt, era o mulțime de oameni. Toată lumea știa că sunt acolo. Când s-a anunțat codul albastru tocmai mă spălam pe mâini după operație. M-am întors spre asistentă și i-am zis: „Trebuie să văd dacă e vorba de domnul Markham". Asistenta își amintește sigur de asta.

Când ajunse la Departamentul Omucideri, Hardy constată că acolo se declanșase Old Home Week[1]. Cu toate că Bracco și Fisk încă nu ajunseseră, opt dintre cei paisprezece inspectori ai departamentului se aflau la sau pe lângă birourile lor. Hardy își zise că era probabil vorba de un record. Observă că hărțuirea amicală a celor doi colegi noi continua – o jucărie de copii în formă de polițist de la circulație și două păpuși îmbrăcate în uniforme de polițist care erau spânzurate de o trăsură de jucărie se odihneau în mijlocul birourilor lor reunite, lângă semnul stop. În timp ce Hardy aștepta, trei inspectori spuseră, pe rând, că dacă apăsa pe trăsură, aceasta scotea niște sunete de *„uga!uga!"*. Fură cu toții dezamăgiți când Hardy refuză invitația lor de a încerca jucăria. La atmosfera de petrecere se adăuga faptul că Jackman trecuse, însoțit de Treya, pe acolo la sfârșitul orelor de program și, aflând de iminenta sosire a lui Hardy, decisese să-l aștepte. Marlene Ash terminase cu marele juriu pe acea zi. Voia să afle ce avea de spus Glitsky despre Rajan Bhutan și orice fel de alte vești de ultimă oră pe care el le-ar fi putut deține despre suspecții în cazul Markham, oricine ar fi fost aceștia. În biroul lui Glitsky nu încăpea atâta lume, așa că se

[1] Eveniment desfășurat în secțiile de poliție din SUA în cadrul căruia se strâng fonduri pentru diferite campanii. (n.tr.)

duseseră cu toții într-o sală de interogatorii, unde li se alătură și Hardy.

După ce Jackman își exprimă regretul pentru schimbarea de decizie în cazul înțelegerii cu Kensing, Hardy ascultă cu un interes crescut relatarea lui Glitsky despre cea de-a doua victimă dovedită de la Portola, Shirley Watrous, și despre Rajan Bhutan. Toți cei de acolo păreau să creadă că ambele serii de crime multiple nu aveau legătură între ele și că Bhutan rămânea suspectul principal pentru victimele de pe lista lui Kensing. Discutaseră cu individul pe larg în acea după-amiază, iar la scurt timp după aceea, Glitsky trimisese doi inspectori acasă la Bhutan cu un mandat de percheziție.

Inspectorii din încăpere scoaseră exclamații amuzate când își făcură apariția cei doi boboci. Glitsky se răsuci pe călcâie și se încruntă, apoi le făcu semn lui Fisk și lui Bracco să vină ca să discute cu șefii cei mari.

În opinia lui Hardy, Darrel și Harlen reușiseră să afle multe lucruri într-un timp foarte scurt. Cum tocmai se întorseseră din cartierul lui Markham, pe urmele investigației lor legate de mașină, Glitsky îl lăsă pe Fisk să elaboreze pe această temă, în ciuda scepticismului său evident. Harlen le arătă, mândru, celorlalți un portret robot al șoferiței. Hardy constată cu bucurie că femeia nu semăna deloc cu Judith Cohn, cu excepția clăii de păr negru în neorânduială.

În vreme ce portretul circulă din mână în mână prin încăpere, Fisk anunță că martora lor, o adolescentă pe nume Lexi Rath, identificase în bună măsură marca și modelul mașinii care aproape că o accidentase pe ea și care aproape sigur îl lovise pe Tim Markham. Era un Dodge Dart, probabil un model de la sfârșitul anilor șaizeci și începutul anilor șaptezeci. Fisk contactase deja baza națională de date auto și descoperise că existau doar douăzeci și trei de astfel de mașini înregistrate în districtul San Francisco. Când le spusese celor de la baza de date că anchetează o crimă, cei de acolo îi trimiseseră imediat prin fax numele proprietarilor. Acum dispuneau de adrese și de nume pentru fiecare mașină, și cu puțin noroc, până a doua zi Fisk avea să-i întîlnească pe toți.

– Vreun nume care pare cunoscut, Harlen? întrebă Glitsky. Înrudit în vreun fel cu Parnassus sau cu Markham?

– Nu, domnule.

– În fine, încercarea a fost oricum bună. Dacă găsim mașina, realizăm oricum ceva. Continuă cercetarea.

Hardy îl cunoștea pe Glitsky suficient de bine ca să-și dea seama că acesta lua peste picior munca de detectiv a lui Fisk fără să vrea să-i strice inspectorului ziua sau să-i tempereze entuziasmul. Omul făcuse un efort considerabil și poate că investigația lui avea în cele din urmă să conducă spre un rezultat. Hardy își zise că n-ar fi deloc deplasat să se arate interesat.

– Aș putea primi și eu o copie a acelei liste, inspectore?

Fisk se uită la Glitsky, care aprobă din cap. Era clar însă că pe locotenent îl preocupa altceva, anume alibiurile pentru ora decesului Carlei.

– Darrel, rosti el, întorcându-se către Bracco, ai mai aflat ceva despre Driscoll?

– Cred că Harlen n-a terminat ce avea de spus, domnule.

Cu un gest de nerăbdare, Glitsky îi dădu iarăși cuvântul lui Fisk.

– M-am gândit să-mi răscumpăr cumva greșeala pe care am făcut-o în cazul doctorului Ross. Așa că am sunat-o pe mătușa mea Kathy – Kathy West, explică Harlen pentru ceilalți din încăpere, și i-am povestit ce am făcut și ce s-a întâmplat.

– Anume ce, Harlen? îl provocă Glitsky, spre satisfacția lui Hardy.

Fisk spuse povestea pe scurt – despre Ross, soția lui și alibiul lui. Apoi merse mai departe:

– Am rugat-o pe mătușa Kathy să ia legătura cu Nancy Ross, ca prietenă, și să afle dacă soțul ei a sunat-o și i-a cerut să-și schimbe depoziția.

– Dar nu contează. Soția oricum nu poate depune mărturie, obiectă Marlene Ash, repetând argumentul anterior al lui Glitsky.

Jackman interveni și el:

– Mărturia mătușii dumitale ar fi oricum catalogată drept zvonistică și probabil că nu ar putea fi nicicum admisă. Nu-i așa, Diz?

Însă Hardy nu mai era interesat de chițibușurile legale. Voia răspunsuri și informații. Văzu că Fisk începe să ezite sub presiunea întrebărilor. Dorea ca inspectorul să continue să vorbească și să povestească ce se întâmplase.

– Deci ce a spus mătușa dumitale, inspectore? Ce ți-a răspuns.

– Că Ross și-a sunat nevasta și i-a spus că se înșelase în legătură cu acea noapte. Ajunsese acasă la ora zece. Ea trebuia să țină minte asta. Era important. Fisk privi din nou în jurul lui. Însă Nancy i-a spus mătușii Kathy că de fapt el nu ajunsese acasă la zece, deși, evident, avea să susțină versiunea lui dacă era așa de important pentru Malachi. Probabil că iar era vorba de cine știe ce afacere secretă. Însă era *sigură* că el nu ajunsese acasă decât cu mult peste miezul nopții, moment în care se dusese și ea la culcare.

– Cu toate astea, rosti Glitsky, acest fapt înseamnă doar că el nu s-a dus direct acasă. Hardy își aduse aminte de Eric Kensing și de toate variabilele din cazul lui. Există vreun indiciu totuși că el s-ar fi dus la Carla? Ai obținut vreo dovadă sau mărturie sau ceva care să-l plaseze acolo?

Lui Fisk îi căzu fața.

– Nu, domnule.

Glitsky îi aruncă un mic os de ros.

– Nu afirm că n-ai obținut nimic, Harlen. Și cu treaba asta îți răscumperi greșeala de dimineață, bine? Ține-te de treabă! Și-acum, Darrel, ce ai aflat despre Driscoll?

– A efectuat acel apel telefonic. Am vorbit cu Roger – partenerul lui – și am luat factura telefonică. Patruzeci și opt de minute, începând cu ora nouă și patruzeci și șase.

Toată lumea făcu repede calculele în gând.

– Deci nu avea cum să ajungă la Carla? întrebă Glitsky.

Bracco încuviință.

– Ar fi trebuit să zboare.

*

Era sfârșitul celei de-a patra reprize și Hardy stătea în cușca antrenorului de la a treia bază a terenului Pop Hicks Field din Presidio. Era un teren excelent de joc, dintr-un oraș care ducea mare lipsă de terenuri de sport, iar în maniera tipică administrației din San Francisco, avea probabil să scoată de acolo în curând Liga Mică. Era posibil să fie nevoiți să se mute pe un teren de pe Treasure Island, în mijlocul golfului. Chestia asta se întâmpla pentru că ridicase cineva problema toxinelor existente în solul terenului. Deși până în acel moment analizele nu descoperiseră nimic de acest gen, orice știre apărută pe această temă scosese în evidență faptul că Presidio fusese ani de zile o bază militară și cine mai putea ști ce substanțe și unde anume îngropase armata atunci. Probabil că existau otrăvuri pretutindeni – gaz ilariant, antrax, acid de baterii. Hardy considera că nu era decât un pretext cu scopul de a închide acel teren pentru public.

În seara aceea însă terenul era încă un loc minunat pentru puștii care jucau baseball, iar Vincent tocmai lovise pentru Tigers alergând apoi spre spațiul din stânga terenului – cea de-a doua dublă personală din acea seară. Acum țopăia nerăbdător de-a lungul liniei de fund, încercând să prindă mingea de la aruncător.

Hardy nu se concentra la meci așa cum ar fi trebuit. După ce întâlnirea de la secția de poliție luase sfârșit și Fisk și Bracco plecaseră la treabă, el rămăsese prin preajmă ca să mai discute cu Glitsky și Treya, Marlene și Clarence timp de câteva minute. Marlene părea foarte nerăbdătoare să pună mâna pe CD-urile lui Brendan Driscoll, dar cum petrecuse o bună parte a după-amiezii trecând în revistă acele hârtii fără nici un rezultat, Hardy nu împărtășea entuziasmul ei. Hardy încă mai avea copii după însemnările criptice ale lui Markham în geantă – își propusese să caute să le descifreze pe parcursul următoarelor câteva zile în timpul liber.

Și, de fapt, la asta se gândea și acum, deși efortul nu îl ducea practic nicăieri.

Evident frustrat din pricina ritmului în care se desfășura ancheta, Clarence îi anunțase ce aflase de la primar. Domnia sa fusese informat despre cea de-a doua crimă probată de pe lista lui Kensing și nu era deloc impresionat de abordarea subtilă a problemei Parnassus de către procurorul districtual. Compania avea contracte importante cu municipalitatea, și practicile ei de afaceri deveniseră extrem de suspecte. Clarence părea hotărât să se ducă personal să confiște toate documentele firmei pentru a fi prezentate marelui juriu, și să nu țină cont de posibila panică a angajaților municipalității. Oamenii oricum încep să se îngrijoreze – la biroul primarului se primeau în jur de cincizeci de apeluri telefonice pe zi. Venise timpul ca Parnassus să intre sub supraveghere oficială și ca marele juriu și o altă echipă de inspectori de la Omucideri să se ocupe simultan de acest al doilea set de crime. Indiferent dacă între ele și crimele din cazul Markham exista sau nu o legătură, aceste omucideri erau importante prin ele însele.

Primarul subliniase cât de important era să se lase impresia că se făcuse un progres – menționase crearea unei forțe speciale de intervenție dacă nu apăreau curând rezultate. Toată lumea știa ce însemna asta. Amestecul amatorilor, înțelegeri politice, compromisuri și, probabil, nici un rezultat final. Mesajul era limpede: dacă Jackman voia să iasă cu bine din acest scandal trebuia să profite de ocazie.

Următorul la bătaie aruncă mingea spre jucătorul din stânga, așa că Vincent goni cât putu de tare și ajunse la a treia bază aproape fără ca Hardy să-și dea seama. Aruncarea spre casă îl prinse pe Vincent cu cinci metri înainte de punctul cu var. După meci, Mitch, managerul, veni la capătul cuștii.

– Diz, rosti el, trebuie să-i spui să continue așa. Fă-i un semn. Acum haide. Tu antrenezi. Hai să intrăm în joc.

Tigers câștigară în ciuda greșelilor de tactică ale lui Hardy, iar după aceea întreaga echipă merse la o pizza pe Clement. Cum toată familia participase la meci, cei patru nu ajunseră acasă înainte de ora nouă și jumătate. Frannie și Rebecca

erau înnebunite după serialului *Supraviețuitorul* – înregistraseră episodul din acea seară și se duseră imediat să-l vadă. În acest timp, Vincent făcu un duș, își termină temele și reuși să prindă și el la a doua parte a programului. Ritualul de culcare dură încă o oră, așa că se făcuse aproape miezul nopții când Hardy și Frannie reușiră în sfârșit să urce scările către dormitorul lor.

El veni în spatele ei și o înconjură cu brațele pe Frannie care se spăla pe dinți. Își lipi buzele de gâtul ei.

– Vin direct în pat dacă mai ai ceva viață în tine.

Rămăseseră singuri și el îi sugeră că puteau prelungi acel moment de intimitate dacă ea voia.

Ea se sprijini cu spatele de el, iar el îi văzu în oglindă buzele pline de pastă de dinți schițând un zâmbet.

– Nu cred că mai am. Tu nu ești obosit?

– Nu chiar. Am ațipit puțin în timpul meciului lui Vinnie.

– Nu a fost chiar așa de rău. Și ce o să faci?

– Mai am în geantă câteva materiale de citit. Poate că dacă îmi clătesc un pic ochii o să reușesc să pricep ceva din ele.

Ședea la biroul din dormitor, cu cinci dintre documentele lui Driscoll răsfirate în fața lui. Nu era deloc sigur de ce tocmai aceste cinci pagini îi atrăseseră atenția – nici una dintre ele nu cuprindea mai mult de două rânduri. Dar ceva din fiecare păruse a avea un înțeles ascuns.

„A se vedea MA re: recom. pentru SS. A se compara memo MR 24/10."

„A se discuta cu MR – adresare plângeri re: practică la Port. PPG ult."

Medras/Biosynth/MR.'

„Foley. Invest. $$$. Saratoga. PD? Concediere? Disc. cu C."

„A se vedea Coz. re: concedieri punitive – MR. Documentare completă. Prep. rpt. pentru consiliu. Rupere?"

O voce subțire din mintea lui îl îndemnă: „Du-te la culcare. Chestia asta n-are noimă". Probabil că reușise să ajungă și în pat, pentru că acolo se deșteptă a doua zi de dimineață.

34

Glitsky își sărută soția de rămas-bun în fața ușii.

– Dacă sunt prin zonă la prânz, te sun.

– Dacă sunt acolo, poate că ies undeva cu tine. Treya îi scoase limba. Acum un an doar gândul că aveai să iei masa de prânz cu mine îți transforma ziua în sărbătoare. Ți-ai fi făcut planuri întreaga zi.

– Știu, dar acum suntem căsătoriți, tu ești gravidă și așa mai departe. E destul de firesc ca pasiunea să dispară.

Ea își puse un braț în jurul gâtului lui și își lipi gura de urechea lui.

– Și atunci ce a fost noaptea trecută?

– Noaptea trecută? Glitsky își scărpină cicatricea, pretinzând că încearcă să-și amintească. Noaptea trecută?

Ea îi dădu un cot în pântece.

– O, scuze. Un zâmbet scurt. Sună-mă pentru prânz.

Frecându-și burta, Glitsky închise ușa și reveni în bucătărie, unde îl aștepta Hardy. Avocatul sunase cu o oră înainte și se oferise să-l conducă pe polițist la serviciu cu mașina, deși de obicei o ducea pe nevastă-sa. Însă Hardy credea că dăduse peste ceva care avea legătură cu Markham, nu înțelegea bine despre ce e vorba, și spera ca Abe să-l ajute.

Hardy bătu darabana cu degetele în masă. După vreo douăzeci de secunde, Glitsky spuse:

– Vrei să încetezi? Apoi: Se pare că Ross a intrat în bucluc, nu? Un minut mai târziu, trase o foaie de hârtie în fața lui. Asta de aici, de pildă, s-ar putea referi la Mike Andreotti.

– Numele mi-e necunoscut, replică Hardy.

– Administratorul de la Portola. Va vorbi cu tine dacă îi cer eu. De când cu crimele astea, e numai lapte și miere. Poate că o să merg și eu cu tine. De unde ai chestiile astea?

– De la Jeff Elliot, care nu pricepea nimic din ele. Mi-a zis că dacă le descifrez, pot să le folosesc.

– Da, dar de unde provin ele la origine?

– Au fost ale lui Markham, au ajuns la Driscoll, apoi la Elliot.

– Nu prea pare o filieră de încredere.

– Nu, dar sunt dispus să le dau crezare.

– În acest moment, zise Glitsky, ridicându-se în picioare, dau crezare la orice.

Dacă la ultima întâlnire cu Glitsky, Andreotti era la capătul puterilor, acum ajunsese un zombie. Nici măcar nu se deranjă să se ridice de pe scaunul lui și nu se mira că individul nou apărut, Hardy nu-știu-cum, nu era polițist, procuror sau măcar reporter. Pur și simplu nu mai avea pic de energie în el. Muncise toată noaptea ca să negocieze cu asistentele spitalului, speriate de zvonuri sau dornice să prindă o ocazie de a își mări salariile. Nu știa care era adevărul și în acel moment nici nu-i păsa. Nava oricum se scufunda și el nu vedea nici o cale de a o salva.

Iar acum, indivizii ăștia voiau să dezlege o enigmă. Ce ironie a sorții! Era atât de dărâmat, că n-ar fi fost în stare să arunce o nenorocită de săgeată la țintă, iar tipii voiau ca el să descifreze o enigmă. Dacă ar mai fi putut râde, s-ar fi amuzat copios.

– „A se vedea MA re: recom. pentru SS. A se compara memo MR 24/10."

– Habar n-am, replică el.

Celălalt individ, Hardy, se aplecă ușor în față.

– Noi credem că MR înseamnă Malachi Ross. Vă ajută la ceva?

Glitsky văzuse multe cazuri de epuizare nervoasă în cariera lui și acum putea recunoaște simptomele la omul din fața lor. Întoarse foaia și citi de pe ea.

– „A se vedea Mike Andreotti în legătură cu recomandările lui privind SS. A se compara cu memo-ul Malachi Ross datat douăzeci şi patru octombrie." Vă ajută? Ce înseamnă SS?

De această dată administratorul nu mai ezită nici o clipă.

– Sinustop.

– Şi care a fost recomandarea dumneavoastră?

– Păi n-a fost a mea. Eu sunt doar administrator, dar PPG a recomandat...

– Scuzaţi-mă, interveni Hardy. Ce este PPG?

Andreotti clipi lent din ochi, inspiră adânc, apoi expiră încet.

– Parnassus Physicians' Group. În esenţă, e vorba despre colectivul de medici care lucrează aici.

– Bine. Ţinându-se de program, Glitsky continuă: Şi ce au recomandat ei în legătură cu Sinustop?

– Că deşi am fost asaltaţi cu mostre, poate ar trebui să o lăsăm mai moale cu prescrierea acestui medicament până la finalizarea testelor şi aprobarea lui. Privind retrospectiv, a fost o sugestie înţeleaptă.

– Dar n-aţi implementat-o? întrebă Hardy.

– Nu. Ross a trecut peste ea. A scris un raport în care îşi justifica poziţia – îl am pe aici pe undeva. Bănuiesc că medicamentul ăla era sub standardele medicale. Eu nu sunt doctor, dar câţiva dintre medicii specialişti au fost revoltaţi că directorul medical şi-ar fi putut pune semnătura pentru introducerea unui asemenea produs în nomenclator. Ca de obicei, am făcut compromisuri, iar Malachi a obţinut ce a vrut.

– Nu prea vă place de el.

Glitsky nu rostise propoziţia ca o întrebare.

Însă Andreotti abia dacă ridică din umeri.

– Oamenii devin nişte nemernici când dau de bani, iar banii au fost atât de puţini pe aici de atât de mult timp... O altă ridicare din umeri. Dacă n-ar fi fost el, era altcineva.

– Cu doar câteva săptămâni în urmă, era Markham, îi aminti Hardy.

– Nu. Tot Ross era. Ross are pasiunea asta pentru bani. Markham voia doar să facă profituri. Există o diferență.

– Care e diferența? se miră Glitsky.

– Păi să luăm de exemplu Sinustop. Nu ar fi trebuit să însemne nimic, dar Ross a văzut ocazia de a economisi un milion de biștari pe an. Iar pentru a opri hemoragia financiară era dispus să accepte și efecte colaterale negative.

– Iar Markham nu era?

– Uneori, dar niciodată nu mergea atât de departe ca Ross. Credeți că Markham a fost responsabil pentru cazul fetiței Emily? Vă înșelați. Administratorul arătă din nou înspre pagina lui Hardy. În fine, cred că de-aia a scris acea notă. Era de părere că Ross a mers iarăși prea departe.

– Dar dumneavoastră, domnule Andreotti? întrebă Glitsky. Dumneavoastră ce ați crezut?

Un alt oftat din rărunchi.

– Știu că poate suna oribil, dar eu sunt doar un administrator. Rezist tentației de a face pe doctorul. Urmez ordinele.

Însă Hardy ajunsese acolo unde voia și deja primise un indiciu legat de alte chestiuni care îl preocupau.

– Dacă ne dați voie, domnule, începu el, traducând a doua însemnare, așa cum procedase Glitsky. „A se discuta cu Ross și a se adresa plângeri despre practica de la Portola. Parnassus Physicians' Group ult.", care ar trebui să însemne ultimatum.

– Așa e. Pentru Andreotti însemnarea nu constituia un mister. De fapt, omul păru chiar să se lumineze puțin. Cândva în cursul anului trecut, Ross a început să vină mai mereu pe la spital – inspecții, cum le numea el. Verifica procedurile aplicate de medicii noștri în toate secțiile, de la nașteri la chirurgie și urgențe, după care făcea recomandări de economisire a unui dolar ici, a altuia colo. Mai târziu s-a apucat să le dea sfaturi doctorilor în legătură cu ce ar trebui să facă ei, chiar în vreme ce își tratau pacienții. Între noi fie vorba, când îți dai seama că până și cel mai tânăr medic generalist se crede un mic Dumnezeu, îți dai seama cât de populare erau aceste vizite-inspecții. În cele din urmă, PPG

i-a trimis un ultimatum să înceteze cu inspecțiile și, în mare parte, acestea au încetat. Cel puțin în măsura în care să le ofere doctorilor satisfacție.

– Dar nu de tot?

Hardy voia să fie sigur.

– Nu. Însă inspecțiile s-au rărit de la douăzeci pe lună la circa cinci, și el a încetat să mai dea ordine mascate sub formă de sfaturi.

– Aveți vreo arhivă cu zilele în care a venit? Cu datele efective? întrebă Hardy.

Andreotti se gândi câteva clipe.

– Nu, m-aș îndoi să existe. De ce am fi ținut o asemenea evidență? El nu era angajat aici, așa că nu există fișă de angajat. Pur și simplu venea în inspecție. De ce?

– Fără vreun motiv anume. Din curiozitate. Hardy menținea cu bună știință totul în limite vagi. Împinse celelalte pagini peste birou. Dacă v-am mai putea răpi doar un minut, domnule Andreotti, chestiile astea vă mai spun ceva?

Administratorul le trase spre el și le studie, una câte una, ceva mai mult timp.

– Nu știu ce înseamnă Medras, dar Biosynth este un producător de medicamente. Cele mai multe produse ale lor sunt ieftine și de duzină. Nu sunt cine știe ce mare jucător pe piață, dar am auzit un zvon că acum au intrat într-o chestie mare de tot cu FDA. Dădu la pagina următoare și ridică privirea. Foley e Patrick Foley. E consilier corporatist. Nu știu cine e PD.

Știa Glitsky.

– Procurorul districtual.

O luminiță se aprinse în ochii lui Andreotti, dar nu făcu nici un comentariu, ci se opri la ultima pagină. „A se vedea Coz. re: concedieri punitive – MR. Documentare completă. Prep. rpt. pentru consiliu. Rupere?"

– Coz este Cozzie Eu. Este directoarea de personal. Andreotti medită la restul însemnării câteva secunde, apoi își ridică încet capul. Tim voia să-l dea afară pe Ross, nu?

Glitsky strânse din buze.

– E prea devreme să ne dăm seama de asta, domnule. Dar vă mulțumim foarte mult pentru timpul acordat.

Pe drum către Embarcadero Center, sediul central Parnassus, deciseră ca Hardy să fie prezentat drept avocat în serviciul procurorului districtual. Până la urmă, o asemenea titulatură exprima chiar realitatea faptelor. Pat Foley îi întâmpină la ușă, le făcu loc să intre, apoi privi în stânga și în dreapta pe coridor înainte de a închide ușa. Nu le lăsă celor doi nici o șansă de a începe cu explicațiile, căci începu el să vorbească:

– M-ați prins exact atunci când voiam să ies, dar întâlnirea mea e aproape, în Chinatown. Poate că ar fi mai bine să discutăm în timp ce mergem pe jos până acolo.

În cinci minute se găseau în Portsmouth Square, înconjurați de pagode și de cursuri de tai chi, câteva magazine erotice asiatice și un șir de mașini care așteptau la coadă pentru un spațiu de parcare în garajul de dedesubt. Norii se împrăștiaseră pe parcursul nopții și acum aerul răcoros al dimineții era străpuns de razele strălucitoare ale soarelui.

Țeasta lui Foley sclipea chiar și la umbră. Cele câteva fire de păr rămase erau blonde, la fel ca mustața. Cu umerii înguști și un început de burtă, era întruchiparea a ceea ce putea face o viață petrecută la birou unui om tânăr – căci individul nu depășise cu mult patruzeci de ani. Când Foley decise să se așeze pe o bancă din parc, ceilalți văzură cât de greu respira după plimbarea aceea scurtă.

– Îmi cer scuze, rosti Foley. Nu voiam să discut acolo, înăuntru. Uneori pereții au urechi.

– Să discutați despre ce anume? întrebă Glitsky pe ton amabil.

– Păi Susan mi-a spus că sunteți de la Omucideri. Presupun că ați venit să discutăm despre domnul Markham sau despre celelalte decese de la Portola. Deși trebuie să mărturisesc că eu mă ocup aproape în exclusivitate de chestiuni corporatiste. Nu cred că dețin vreo informație care să vă ajute

în anchetă. Dacă aș fi avut, ca om al legii, evident că m-aș fi oferit până acum voluntar să dezvălui ce știu.

Glitsky se uită fix la el.

– Așa vorbiți și acasă?

Înainte ca Foley să reacționeze, interveni Hardy:

– Chiar credeți că birourile din sediul dumneavoastră au microfoane ascunse?

Dubla lovitură îl băgă în ceață pe Foley. Nu se putea hotărî la care întrebare să răspundă, așa că spuse:

– Deci e vorba despre domnul Markham?

Adevărul era că nici Hardy, și nici Glitsky nu știau exact la ce să se aștepte de la această întâlnire. Magicele inițiale „MR" nici măcar nu apăreau în însemnarea lui Markham. Ca atare, deși amândoi bănuiau că Ross era cumva implicat, nici unul nu voia să trădeze ceva.

– Aveți idee la ce s-ar putea referi cuvântul „Saratoga", domnule Foley? întrebă Glitsky.

– Vă referiți la orașul din peninsulă, dincolo de San Jose? Cred că mai e unul undeva în statul New York. Despre asta e vorba?

Hardy și Glitsky intraseră, mai mult sau mai puțin voit, într-un soi de muncă în echipă. Așa că Hardy interveni:

– A apărut vreunul din aceste orașe în documentele dumneavoastră corporatiste?

Foley se întoarse spre al doilea anchetator. Se gândi o vreme înainte de a răspunde:

– Nu știu cum ar fi putut apărea. Nu facem afaceri cu nimeni de acolo. Poate că unii pacienți locuiesc în vreunul din aceste orașe, dar cam atât.

Glitsky:

– Așadar, acest cuvânt nu a apărut recent în vreun act? Saratoga? Poate că e vorba de ceva despre care ați discutat dumneavoastră și domnul Markham?

Foley își trecu o mână peste țeastă și se încruntă.

– Poate că nu Saratoga simplu, rosti Hardy. Poate Saratoga și ceva?

– Aha! exclamă Foley. E un avion. Îmi cer scuze. Dacă spun Saratoga, mă gândesc la Cupertino. Am crescut acolo și m-am dus la Bellarmine. Dar e vorba de un avion. De tipul celui pe care îl pilota John F. Kennedy Jr când s-a prăbușit.

Hardy schimbă o privire cu Glitsky, apoi locotenentul zise:

– Intenționa firma să cumpere un avion?

– Nu, domnul Ross. Așa mi s-a adus și mie în atenție.

– Cum adică? se interesă Hardy.

În acest moment al interogatoriului, Foley se întoarse și privi undeva în spatele lui. Ștergându-și sudoarea imaginară de pe fruntea lui înaltă, încercă să schițeze un zâmbet, fără prea mare succes.

– Păi nu s-a ajuns la nimic în cele din urmă.

Glitsky i-o reteză scurt:

– Lăsați-ne pe noi să judecăm asta. Ce s-a întâmplat?

– Într-o seară târziu, cred că era pe la sfârșitul verii trecute, domnul Markham a sunat ca să vadă dacă mai sunt la lucru, după care m-a rugat să merg până la el în birou. Era destul de neobișnuit, nu că lucram până târziu, ci că el era încă acolo. Îmi amintesc că se întunecase complet afară, așa că trebuie să fi fost ora nouă sau nouă și jumătate. Cu toate astea, mi-a cerut să închid ușa, ca și cum ar mai fi putut fi oameni acolo care să ne audă. După ce am luat loc, mi-a spus că vrea ca discuția noastră să rămână confidențială. Mi-a zis că era un subiect extrem de delicat și nu știa de unde să înceapă, chiar dacă dispunea de fapte, căci voia să își documenteze bine acțiunile în caz că avea nevoie de o justificare oficială.

– Ce voia să facă? întrebă Hardy.

– Nu era sigur nici măcar de asta. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că trebuie să angajeze un detectiv particular care să cerceteze sursele financiare ale domnului Ross.

Glitsky insistă:

– Ce l-a determinat să ajungă aici?

– Cred că mai multe lucruri, dar motivul cel mai recent a fost avionul Saratoga. Foley părea să se încălzească vorbind, ca și cum s-ar fi simțit ușurat că avea în sfârșit ocazia să scape

de o povară de pe suflet. Se pare că domnul Markham și domnul Ross au participat amândoi la o convenție medicală la Las Vegas. Fuseseră ani de zile prieteni apropiați și în mod evident se duseseră împreună în oraș după convenție ca să bea ceva și să mai discute. Ei bine, în orele petrecute împreună, probabil că doctorul Ross a băut ceva mai mult, căci a început să-i vorbească domnului Markham despre situația lui financiară, care nu era deloc roz. Era nemulțumit de salariul primit de la Parnassus, care și așa era în criză.

– Deci Ross a plâns pe umărul lui Markham? întrebă Glitsky.

– În esență, da. I-a spus că nu mai are bani, că nu are economii, că nevasta lui cheltuie banii mai repede decât îi poate el câștiga. Pensia alimentară pe care o plătea primei soții și stilul de viață al celei de-a doua îl aduseseră la sapă de lemn. Nu știa ce va face.

Hardy își dăduse oarecum seama de asta din raportul lui Bracco și Fisk în urma discuției cu Nancy, dar era bine să verifice impresiile din altă sursă.

– Și ce a propus Markham?

– Cred că lucrurile obișnuite. Să reducă din cheltuieli de undeva, să trăiască dintr-un buget. Doar doctorul Ross nu era șomer. Dispunea încă de venituri substanțiale și bani lichizi în mod regulat, dar nu acesta era scopul întâlnirii noastre din acea seară.

– Și atunci care era? se interesă Glitsky.

Foley stătuse destul pe banca rece de beton. Se ridică, își scutură hainele și se uită la ceas.

– Ceva mai devreme în acea după-amiază, pe domnul Markham îl sunase soția – asta se întâmpla între... Foley decise să nu explice mai departe; Hardy presupuse că era vorba de Ann Kensing. În fine, a sunat soția lui și l-a întrebat dacă aflase noutatea. Doctorul Ross tocmai își vânduse avionul vechi și își cumpărase unul nou-nouț, un Saratoga. El și familia lui îl inaugurau zburând până la casa lor din Tahoe în acel weekend și soția lui Markham sunase să întrebe dacă voiau și ei să meargă, împreună cu familia Ross. „Știi cât

costă un avion Saratoga nou-nouț, Pat? m-a întrebat el. O jumătate de milion de dolari, plus sau minus ceva, în funcție de dotări. Așa că, a continuat el, am făcut în așa fel încât să dau din întâmplare peste Mal la bufet și i-am spus că am auzit de avion, dar sunt curios cum îl va plăti."

Ei bine, fie doctorul Ross nu și-a amintit amănuntele serii când se îmbătase, fie și-a imaginat că-i poate spune oricum prietenului său pentru că nu conta, căci a zâmbit și i-a răspuns ceva de genul: „Banii gheață sunt stăpâni".

Acum, că se descărcase, Foley putea zâmbi cu adevărat ușurat. Își trecu din nou palma peste țeastă și zâmbi încă o dată, mult mai larg decât o făcuse mai devreme.

– Asta e, continuă el. Domnul Markham voia opinia mea în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să facem noi ca firmă și cum ar fi bine să procedăm mai departe. Credea că există posibilitatea ca doctorul Ross să accepte mită sau comisioane pentru a introduce medicamente în nomenclator, dar nu dispunea de nici o dovadă în acest sens. Pur și simplu nu se putea gândi la nici o altă modalitate prin care doctorul Ross reușea să facă rost de jumătate de milion în bani gheață. Discutase deja cu soția lui și...

– Cu Carla? sări Glitsky, auzind că soții discutau probleme de serviciu. Nu țin minte să fi aflat de undeva că Markham și soția lui se înțelegeau, nici măcar atunci când erau împreună.

– O, ba da. Au fost multă vreme inseparabili. Înainte de... înainte de necazurile lor, discutau despre orice. Uneori Carla venea și stătea chiar și la ședințele consiliului de administrație, așa că știa mai multe decât unii dintre noi. Chestia asta îi irita pe anumiți oameni, dar nimeni nu comenta. Și, în fond, ea nu risipea resursele consiliului. Era foarte directă și cu opinii clare, deșteaptă foc! Inteligență de afaceri. Spunea că orice problemă are o soluție.

Acest amănunt îi lămurea un mic mister lui Hardy. Se întrebase ce însemna nota „Dis. cu C" și ajunsese la concluzia că trebuia să fie o chestiune de personal, o discuție cu Cozzie. Acum însă, poate că acel C era prescurtarea de la Carla. Cu toate astea, voia să-l facă pe Foley să revină la Markham.

– Și ce ați decis să faceți împreună? Spuneați că nu s-a ajuns la nimic în cele din urmă.

Era o amintire neplăcută.

– Păi i-am spus domnului Markham că dacă el credea cu adevărat că doctorul Ross e capabil de așa ceva, cel mai bine era să prezentăm situația procuraturii districtuale și administrației financiare și să lăsăm autoritățile să acționeze mai departe.

– Dar n-ați procedat așa, zise Glitsky. De ce?

Foley făcu o pauză mai mare.

– Răspunsul pe scurt este că domnul Markham m-a sunat a doua zi înainte ca eu să pot întreprinde ceva. Mi-a spus că avusese o discuție cu doctorul Ross. O cerea prietenia lor. Ross i-a spus că ar fi trebuit să-i dea vestea cea mare atunci când se întâmplase evenimentul, dar banii pentru avion veniseră pe neașteptate de la familia soției lui. Murise o mătușă sau cineva din familie și le lăsase o grămadă de bani.

O pală de vânt stârni un mic nor de praf, așa că se întoarseră cu toții contra vântului ca să se protejeze. Hardy își ținea mâinile în buzunare. Reveni înapoi la consilier.

– Și când v-ați oprit din râs auzind asta, ce ați făcut?

– N-am făcut nimic. Fusesem oprit din acțiune.

– Și l-ați crezut? Pe Markham?

– Nu asta era întrebarea.

Însă Glitsky nu putea înghiți așa ceva.

– Atunci să vă pun eu o întrebare, domnule Foley. Ce ați crezut cu adevărat? Ce credeți acum?

Chipul bietului om se înroși. Hardy avu impresia că o să-i țâșnească sângele prin urechi. Foley avu nevoie de aproape zece secunde ca să încropească un răspuns.

– Înțelegeți-mă că n-am nici o dovadă legată de vreo fărădelege. Nu acuz pe nimeni de nimic. Vreau să fie clar asta.

– Așa cum nu acuzați pe nimeni că v-a montat microfoane în birou? întrebă Hardy cu voce blândă. Și totuși, iată că suntem la câteva sute de metri de birou. Nu ne pasă de justificări. Spuneți-ne ce credeți.

Foley avu nevoie de mult mai puțin timp de această dată.

– Ross îl avea cu ceva la mână pe Markham. Poate vreo chestie mai urâtă pe care ei doi o făcuseră împreună la începuturi. Nu știu, poate că e vorba de ceva și mai de demult. În orice caz, el a amenințat că-l dă în vileag pe Markham, așa că au ajuns la o înțelegere.

– Și Ross a auzit conversația aceea, cea de seara târziu, dintre dumneavoastră și Markham pentru că birourile au microfoane ascunse?

Cicatricea lui Glitsky pulsa.

– Asta presupun.

– Cum de nu ați deparazitat locul?

De această dată privirea lui Foley exprimă totul, imposibilitatea unei asemenea acțiuni, mai ales dacă Ross comandase montarea microfoanelor și tot el se afla la cârmă.

– Dacă te pui contra doctorului Ross, începi să pățești tot felul de lucruri neplăcute, zise el. Apoi adăugă, ca o justificare suplimentară: Am o familie de întreținut.

„Iarăși refrenul ăsta trist și bine-cunoscut", își zise Hardy. Ziua amenința să se transforme într-o înșiruire de clișee – mai întâi Andreotti care doar urma niște ordine, acum Foley cu familia lui. Pentru o clipă, Hardy se întrebă cine era el. De ce se găsea acolo, fără un client, de partea greșită a baricadei, dacă judeca din perspectiva avocatului apărării, cu liniștea și chiar siguranța fizică oarecum amenințate? Nu găsea un răspuns, dar știa un lucru – nu avea de gând să se ascundă în spatele familiei sau a slujbei sale. Făcea ce trebuia să facă, căci la asta se reducea totul. Așa i se părea corect. Iar asta îi era îndeajuns.

Hardy așteptă împreună cu Glitsky semnarea mandatului de către judecător. De serviciu era judecătorul Leo Chomorro, iar acest fapt se dovedi de rău augur. Individul nu voia să semneze nici un mandat de percheziție a casei sau a biroului lui Ross. Cu o mutră de căpetenie aztecă, solid, cu părul tuns periuță, Chomorro îi făcuse multe necazuri lui

Hardy în trecut și destule zile negre și lui Glitsky. Însă aici nu era vorba de ceva personal, ci de lege.

– Eu nu mai dau drumul nici unui mandat în acest caz, unde motivul probabil este subțire și se subțiază pe zi ce trece. În ultimele zile s-au făcut presiuni, s-au tras sfori și mi s-au oferit tot felul de *tâmpenii* ca explicații pentru semnarea de mandate pentru toată lumea care putea avea un motiv să omoare pe cineva la spitalul Portola. Îți amintești, locotenente, de doctorul ăla pe care credeai că l-ai dovedit săptămâna trecută? Sau de asistentul ăla care ar fi putut otrăvi jumătate din district? Apoi, noaptea trecută, Marlene îmi spune că și secretarul putea avea un motiv?

– Nu a fost vorba de departamentul meu. Eu...

Chomorro ridică o mână în semn de avertisment.

– Nu-mi pasă! *Cauză probabilă*, locotenente. Îți spun ceva cuvintele astea? Nu voi semna nici un mandat de percheziție care, trebuie să-ți reamintesc, înseamnă o încălcare grosolană a drepturilor oricărui cetățean, în afara cazului că există o cauză probabilă, ceea ce înseamnă ceva dovezi palpabile că individul se găsea în apropierea locului faptei în intervalul de timp în care a fost comisă crima, și a lăsat ceva în urmă care poate dovedi asta.

Glitsky înghiți în sec.

– Asta sperăm să aflăm cu ajutorul mandatului, onorată instanță.

– Dar trebuie să ai ceva la mână înainte de a căuta mai departe. Astea sunt regulile, și le cunoști la fel de bine ca mine. Iar dacă nu le cunoști – Chomorro îndreptă un deget amenințător către Hardy –, pun pariu că amicul tău avocat al apărării aici de față cunoaște foarte bine toate regulile și procedurile, așa că sunt convins că va fi bucuros să te pună la curent. Asta ca să nu mai spun nimic despre faptul că numele de pe mandatul ăsta nu aparține cine știe cărui amărât fără drepturi și fără avocați, ci directorului general al uneia dintre principalele companii care lucrează cu municipalitatea. Ce încerci să faci aici, locotenente, este mult prea deplasat.

– Onorată instanță. În ciuda sorților potrivnici, Hardy își zise că merita să încerce și el. Doctorul Ross este răspunsul la cea mai elementară întrebare într-o anchetă criminalistică: *cui bono,* cui folosește. Nu numai că a preluat poziția și salariul domnului Markham...

Chomorro fu cât pe ce să explodeze.

– Să nu îndrăznești să-mi ții mie o predică despre lege, domnule Hardy sau, în acest exemplu, despre cine știe de fantezie de scriitor legate de substanța cazurilor de crimă. Știu totul despre *cui bono,* iar dacă ai ajuns să crezi că folosirea unei expresii juridice în latină va ține loc de dovadă în jurisdicția mea, te-aș sfătui să te apuci de altă meserie. M-am făcut clar înțeles? De amândoi? De-acum judecătorul se înfierbântase și se uita urât la cei doi. Găsiți dovezi sau nu veți primi nici un mandat! Iar asta e decizia mea finală!

– Ce mi-aș fi dorit să nu fie judecător. Cumva, ca prin magie, alunele reapăruseră în sertarul lui Glitsky, și Hardy avea deja în fața lui o grămăjoară de coji. L-aș fi ucis pe loc.

– Să nu te oprească faptul că e judecător. Nu e mai rău să omori un judecător decât pe oricare alt cetățean. Dacă ești hotărât, eu aș zice să-i dai drumul. În definitiv, eu conduc Departamentul Omucideri. Pun pariu că aș putea face pierdute cele mai multe dovezi. Nu, am mai făcut asta și înainte, când nu pusesem nimic la cale. Imaginează-ți că plănuim așa ceva – aș putea face pierdute *toate* dovezile. Și l-ai auzit pe Înălțimea Sa – nu există dovezi, nu există mandate de arestare sau percheziție. Poate că nici măcar nu ajung să te arestez, deși nu mi-ar plăcea deloc să ratez așa ceva. Poate te arestez, apoi trebuie să-ți dau drumul din lipsă de dovezi.

Hardy decoji încă o alună.

– Asta a fost cea mai lungă înșiruire de cuvinte pe care ai rostit-o vreodată.

– În liceu am ținut discursul acela, „Prieteni, Romani, Cetățeni" din *Iulius Caesar.* Acolo au fost mult mai multe cuvinte.

– Dar nu le-ai inventat tu. E o diferență.

Glitsky ridică din umeri.

– Nu așa de mare. Ai fi surprins de asta.

– Ai fost Marc Antoniu?

O altă ridicare din umeri.

– Era o școală liberală. Anul următor am montat *Othello,* dar nu m-au lăsat să-l joc pentru că el era negru.

– Le-ai spus că și tu ești negru?

– Mi-am zis că pot vedea asta cu propriii ochi. Dar cred că m-am înșelat.

– Deci ai fost discriminat?

– Probabil că da. Nu putea fi vorba că altcineva juca mai bine rolul.

– Mușcă-ți limba. Dacă n-ai primit rolul și erai negru, atunci ăsta e motivul. Nu-i nevoie să cauți mai departe. Adevărul te va elibera. De câtă vreme trăiești în San Francisco de e încă nevoie să-ți spun eu regulile jocului? Pun pariu că și după atâta amar de vreme ai putea da pe cineva în judecată pentru durerea și suferințele îndurate, și așa te-ai îmbogățit. Ți-aș putea întocmi eu actele și poate m-aș îmbogăți și eu. Pun pariu că ai fi fost un Othello pe cinste.

– În anul doi nu l-am primit nici pe Shylock, și sunt pe jumătate evreu.

Hardy chicoti.

– Nu mă mir că te-ai făcut copoi. Ca să lupți împotriva nedreptăților.

– Păi fie a fost vorba de asta, fie de faptul că fetelor le plăcea uniforma.

– La tine la școală s-a făcut mult Shakespeare.

Glitsky savură o alună.

– Erau alte vremuri, zise el. Școală de modă veche.

35

Rajan Bhutan strângea receptorul telefonului ca și cum întreaga lui viață depindea de acel obiect. Ședea la masa mică și pătrată din bucătărie, pe care o folosea ca să mănânce și să citească, să dezlege cuvinte încrucișate și ca să joace bridge. În această seară, pe masă nu se găsea nimic, cu excepția unui pahar pe care el îl umpluse cu apă de la robinet ca să-și stingă repede setea de care știa că va fi cuprins atunci când va începe să vorbească.

După moartea lui Chatterjee, devenise tot mai puțin pretențios. Bhutan renunțase treptat la toate lucrurile superficiale cu care se înconjurau cei mai mulți oameni cu sentimentul că aveau nevoie de așa ceva. În prezent, el ducea o viață aproape de pustnic.

Apartamentul cu două camere comandate în care locuia se găsea la subsol, la intersecția dintre Cole și Frederick, la mică distanță de mers pe jos de Portola. Apartamentul consta dintr-un dormitor întunecos și mic, și dintr-o bucătărie ceva mai spațioasă, care însă nu putea fi în nici un caz considerată mare. În apartament se intra printr-o ușă, direct din stradă, fără nici un vestibul sau hol. Cadrul ușii se pierdea în zugrăveala clădirii și era aproape invizibil de afară. Vopsită în roșu stins și părând parte integrantă a zidului lateral al clădirii cu patru etaje, ușa părea lucrarea în ulei a unui pictor talentat, cu simțul umorului. Din cauză că strada era în pantă, cea mai mare parte a apartamentului se găsea sub nivelul trotuarului, motiv pentru care locuința era permanent întunecoasă, rece și umedă.

Lui Rajan însă nu-i păsa deloc de asta.

Locația destul de proastă a apartamentului avea să mai mențină chiria sub șapte sute de dolari cel puțin încă vreo câțiva ani. Rajan dispunea de un mic aragaz cu butelie pentru a-și pregăti orezul și sosurile. Instalațiile funcționau bine. Chiuveta de la bucătărie avea apă caldă permanent, la fel și dușul dintr-un colț al încăperii. Apa de la toaletă funcționa și ea. Frigiderul mic înghesuit sub un banc de lucru montat pe peretele frontal conținea destule legume pentru o săptămână, poate chiar mai mult. În diminețile friguroase, se ajuta cu un calorifer portabil ca să se mai încălzească.

Auzind primul apel în receptor, Rajan își ridică privirea spre unica fereastră din apartament, acoperită cu o perdea din muselină care se îngălbenea. Afară avea să se întunece abia peste o oră și ceva, dar umbra proiectată de clădire aruncase deja blocul în care locuia în semiîntuneric. Un cuplu trecu pe stradă, râzând, iar Rajan le văzu picioarele în timp ce oamenii treceau, căci partea de jos a ferestrei se găsea la doar jumătate de metru deasupra trotuarului.

Mușchii din jurul gurii începură să-i tremure, fie din pricina nervozității, fie din pricina amintirii aproape pierdute a ceea ce însemna un zâmbet. O mișcare de pe bancul de lucru îi atrase privirea într-acolo – un gândac care traversa tabla de șah. De un an de zile juca șah prin corespondență cu tatăl lui Chatterjee aflat în Delhi. Rajan credea că peste două mutări – ceea ce însemna mai puțin de o lună – avea să forțeze o remiză, după ce multă vreme avusese impresia că va fi făcut șah-mat. Credea sincer că o remiză era preferabilă unei înfrângeri și avea sentimentul că aceia care nu erau de acord cu el nu înțelegeau absolut nimic din joc.

Se auzi un nou apel. Își plimbă cealaltă mână peste micile imperfecțiuni ale mesei. Era singura lui plăcere nevinovată. Iubise întotdeauna lemnul – el și Chatterjee își mobilaseră apartamentul în cea mai mare parte cu lemn de tec provenind din Scandinavia. Ieftin și durabil, lemnul de tec era ușor, oferea o senzație aparte și avea o textură deosebită. Folosiseră

un lac special, al cărui miros se mai resimțea uneori și acum, mai ales când Rajan medita.

De-a lungul anilor, el se schimbase însă, iar masa la care se găsea acum era oarecum altfel – era o masă de joc confecționată din lemn de diferite esențe montat în zigzag. Fiecare latură a mesei avea un minisertar încastrat în colțul din dreapta, pe care jucătorii îl puteau trage afară ca să-și pună băuturile. Rajan era gazda grupului de bridge la fiecare patru săptămâni, iar ceilalți trei bărbați admirau mereu și designul, și caracterul practic al mesei.

– Bună ziua. Aici reședința Ross.

– Bună ziua. Doctorul Malachi Ross este acasă, vă rog?

– Cine îl caută?

– Mă numesc Rajan Bhutan. E posibil ca dânsul să nu mă cunoască, dar vă rog să-i transmiteți că sunt asistent la spitalul Portola, la Secția de terapie intensivă. Poate că își amintește numele meu. Trebuie să vorbim ceva foarte urgent.

– O clipă, vă rog.

O nouă așteptare. Rajan închise ochii și încercă să se calmeze. Nu se făcea să pară înspăimântat sau nervos. Pur și simplu transmitea o informație și o ofertă. Își îndreptă spatele pe scaun. Inspiră adânc și lăsă aerul în plămâni până ce simți cum i se încălzește pieptul, apoi îl eliberă încet. Luă o gură de apă, o înghiți și își drese glasul.

– Aici doctorul Ross. Puteți repeta cine mă caută, vă rog?

– Domnule doctor, sunt Rajan Bhutan de la spitalul Portola. Poate că vă amintiți, eu eram de serviciu în Secția de terapie intensivă cu doctorul Kensing atunci când a murit domnul Markham. Îmi cer scuze că vă deranjez acasă.

– De unde ai luat numărul meu de acasă? Nu e listat.

– Poate fi găsit dacă e căutat unde trebuie. Dacă știi unde să cauți.

După o scurtă tăcere, Ross reveni, oarecum precaut:

– Bine. Cu ce te pot ajuta? Menajera spunea că e o urgență.

Rajan întinse mâna după pahar și luă repede o înghițitură.

– Este. Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră. Vă aflați undeva unde să puteți vorbi fără probleme?

Ross deveni aproape agresiv:

– Despre ce e vorba?

– Despre ceva ce trebuie discutat.

– Păi asta facem acum, dar mă tem că nu am prea mult timp. Ies în oraș cu soția peste câteva minute. Dacă poate să mai aștepte...

– Nu! Îmi pare rău, dar nu poate. Trebuie să fie acum, sau voi vorbi despre asta la poliție.

După încă o scurtă pauză, Ross zise:

– O clipă. Rajan îi auzi pașii retrăgându-se, o ușă care se închide, apoi pașii revenind. Bine, ascult. Dar să fie scurt.

– După cum poate știți, poliția cercetează acum decesele mai multor pacienți de la Terapie intensivă, decese cărora ei le spun omucideri.

– Evident că am auzit despre asta. Eu conduc firma. Monitorizez îndeaproape situația, dar aceasta n-are nimic de-a face cu mine personal.

– Mă tem însă că are de-a face cu mine, domnule doctor. Poliția a discutat de mai multe ori cu mine. Sunt singurul angajat care a lucrat în schimburile în care s-au petrecut mai multe dintre acele decese. Cred că vor decide că eu i-am omorât pe acei oameni.

Ascultă cum Ross inspiră și expiră repede. Apoi:

– Dacă ai făcut-o, să nu te aștepți la nici un fel de simpatie din partea mea.

– Nu, nici nu mă aștept la asta. Nici dumneavoastră n-ați beneficia de simpatia mea dacă v-ar acuza că i-ați omorât pe domnul Markham și pe ceilalți.

De această dată se așternu o tăcere de câteva secunde.

– Ce vrei să spui?

– Cred că știți la ce mă refer. Altfel n-am mai continua să vorbim acum. V-am văzut.

– M-ai văzut în ce sens? Nu știu la ce te referi.

– Vă rog, domnule doctor, vă rog, zise Rajan. Își simțea gâtul uscat, așa că întinse mâna după apă. Nu e nevoie să pierdem timpul negând. N-avem timp de asta. Am în schimb o propunere pentru dumneavoastră.

– Zău? Ce amuzant! Este clar că ai o minte ageră, domnule Bhutan. Aș fi curios să aflu despre ce e vorba, deși premiza dumitale este în mod fatal eronată.

– Vom vedea dacă e. Am o singură idee – poate vă mai amintiți de a doua zi de Crăciun, cu patru luni în urmă, când ați făcut o inspecție la Terapie intensivă? Vă sună cunoscut? Eram de serviciu și în secție se afla o pacientă pe nume Shirley Watrous.

– Și poliția crede că tu ai ucis-o? Despre asta e vorba?

Rajan ignoră întrebarea.

– Dar dumneavoastră erați acolo cu mine. Țin un jurnal zilnic, dar țin și minte. Eu și dumneavoastră am avut o discuție plăcută despre cum e să lucrezi de sărbători. Oamenilor nu le place asta, dar din multe puncte de vedere este preferabilă obligațiilor de familie și așteptărilor crescute ale altor oameni. Poate vă amintiți.

– Poate că da, dar unde vrei să ajungi? Era a doua zi după Crăciun? Nu țin minte.

– Dar trebuie să vă amintiți, înțelegeți?

– O să închid acum, zise Ross.

Însă nu o făcu, așa că Rajan continuă:

– Evident că nici măcar nu mi-am dat seama ce faceți. Apoi polițiștii mi-au spus numele altor pacienți. Mi-am dat seama că ați fost acolo de fiecare dată. M-am simțit chiar ca un idiot. Poate că am știut dintotdeauna, dar cum putea unul ca mine să sugereze măcar că dumneavoastră făceați... ce făceați? Eu, care nici măcar nu sunt medic. Și cine putea spune că era o greșeală să îi scutiți pe acei oameni de dureri, chiar dacă aș fi fost sigur? Nimeni nu a mai anchetat acele decese până acum, deci cum puteam eu să vă acuz, când toți ceilalți păreau să ia lucrurile drept normale?

Rajan începea să se grăbească. Se forță să vorbească mai rar.

– Când v-am văzut la perfuzia domnului Markham, mi-am zis din nou că mă înșel. Nu am vrut să știu. Mi-era prea teamă să spun ceva. Apoi mi-a fost teamă pentru că nu

am spus nimic mai devreme. Acum însă mă tem cel mai tare, pentru că știu că dacă vă acuz, mă veți acuza și dumneavoastră. Însă eu nu am fost în spital când au avut loc toate acele decese, și știu că dumneavoastră trebuie să fi fost, pentru că i-ați omorât.

Ajunsese la capăt. Închise ochii ca să prindă curaj pentru final.

– Așa că vă rog, domnule doctor. Vă rog. Trebuie să le spuneți polițiștilor că am fost cu dumneavoastră atunci când au murit acei oameni. Veți fi alibiul meu. Și, evident, eu voi fi alibiul dumneavoastră.

– Doar nu vorbești serios?

În tonul aspru al lui Ross se simțeau uimirea și chiar furia.

Însă Ross continuă să se țină tare. Rajan fusese martor la astfel de izbucniri în cursul turneelor de bridge și chiar al partidelor de șah, când oponenții știau în sinea lor că totul era pierdut.

– Tupeul dumitale mă șochează, domnule Bhutan. Ești sigur că asta e tot ce vrei?

– Nu, nu chiar. Mă tem că va trebui să părăsesc în curând această țară. Așa că voi avea nevoie de cincizeci de mii de dolari, vă rog. În noaptea asta. În bani gheață.

Diavolul se numea panică.

Ross era încredințat că a nu face gesturi disperate era un semn de înțelepciune. Uneori avea impresia că marele lui talent consta în a recunoaște disperarea altora.

– Urgență la birou, îi spuse el lui Nancy. Ceva în legătură cu un audit. Mda, până și vineri seara. Oamenii ăștia nu se potolesc. Trebuie să mă duc, dar o să mă revanșez. Transmite familiei Sullivan să mă scuze și că o să mă revanșez că le-am stricat cina, invitându-i pe toți weekendul următor în Tahoe.

Ajuns în birou, în spatele ușilor închise, scoase din seif al zecelea teanc de bancnote. Individul ăsta, Bhutan... Scutură din cap, aproape zâmbind de naivitatea omului. Cincizeci de mii de dolari pentru ceea ce știa el? Asta era o altă problemă

a celor mai mulți oameni – foarte puțini aveau idee de valoare. Dacă ar fi fost în locul lui, probabil că el ar fi cerut de zece ori pe atât, și asta ca un chilipir. Dar poate că Bhutan era cu adevărat viclean. Dacă îl acuza, și el l-ar fi acuzat la rândul lui, iar asta ar fi condus la întrebări stânjenitoare legate de tăcerea lui de până atunci.

Preț de câteva clipe rămase nemișcat, încercând să-și amintească. Fusese singur în salon. Era sigur de asta. Bhutan apăruse abia după ce el își terminase treaba. Oare să-l fi văzut de pe hol? Să-l fi văzut fără ca el să fi băgat de seamă?

Oricum nu mai conta. Nu-și putea asuma riscul ca Bhutan să intre în panică și să vorbească cu poliția, chiar dacă fusese plătit ca să tacă. Sau să *nu intre* în panică și să decidă că are nevoie de mai mulți bani. Sau să facă vreo altă tâmpenie, diferită de cele două.

Iar dacă Bhutan juca la cacealma, dacă nu îl văzuse umblând la perfuzie, cu atât mai rău pentru el. De fapt, aceasta era o oportunitate excelentă de a rezolva pentru totdeauna o problemă tot mai spinoasă.

Bancnotele aveau să se întoarcă la locul lor a doua zi de dimineață, dar lui Ross avea să-i lipsească ceea ce el numea cu afecțiune „arma lui de James Bond". Revolverul Walther PPK, pe care tatăl lui îl achiziționase pe stradă și i-l dăduse lui în cele din urmă, într-o seară, avea un farmec aparte. Arma clandestină îl făcea să se simtă atotputernic.

Carla își decisese singură soarta.

– Știu ce faci, îi spusese ea în spital în acea dimineață.

Era aproape sigur că ea se referea la cea de-a doua sursă a lui de venit, la comisioanele pe sub mână. Dar putea fi vorba și de celălalt lucru, de pacienți. Începuse să simtă că Tim prinsese cumva de veste. Îi verifica inspecțiile inopinate din spital. Punea întrebări pe care probabil le socotea subtile.

Accidentul o făcuse pe Carla să intre în panică. Iar panica dusese la o decizie nebunească și inflexibilă. Nu avea cum să interpreteze greșit ieșirea ei isterică atunci când dăduse peste ea pe coridorul spre Terapie

intensivă. Văzându-și soțul zdrobit, plin de perfuzii și zăcând inconștient, își pierduse uzul rațiunii. Ross se dusese la ea, pregătit să o îmbrățișeze consolator și să-i spună câteva platitudini despre răbdare și speranță. Însă ea îl privise cu disperare și cu furie.

– Să nu îndrăznești să mă insulți prefăcându-te că îți pasă!

– Carla? Ce s-a întâmplat?

– Orice s-ar întâmpla aici, tu ai terminat-o cu noi, Mal, cu noi toți. Crezi că povestea de aici te va elibera, nu? Crezi că acum se va sfârși tot.

El încercă din nou, așezându-și mâna pe brațul ei.

– Nu mă atinge! Nu ești prietenul nostru. Pe mine nu mă mai păcălești. Nu ești și n-ai fost niciodată prietenul lui Tim. Crezi că nu mi-a povestit ce faci? Ei bine, acum știu și nu voi uita. Orice s-ar întâmpla cu el – orice s-ar întâmpla! – îți dau cuvântul meu că te voi distruge. Asta voia el și asta urma să facă pentru a salva firma de toate acțiunile tale. Voi avea grijă de asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care să-l fac cât trăiesc.

– Carla, te rog. Ești supărată. Nu știi ce spui.

Însă ea continuase, parafându-și propria condamnare la moarte:

– Chiar dacă Tim nu supraviețuiește, îi datorez amintirii lui să dau totul în vileag în fața consiliului de administrație. Ba chiar și în fața poliției.

După o asemenea amenințare explicită, oare ea chiar crezuse că el nu va acționa? Își putuse imagina așa ceva? Dacă nu acționa repede, curajos și fără milă, era terminat.

Conștient de acest lucru și știind ce trebuia să facă, Ross trebuia mai întâi să o dezarmeze. O prinsese de încheieturi. Ajunseră să se înfrunte din priviri.

– Carla. Hai să trecem mai întâi de povestea asta. Să-l scăpăm pe Tim de la moarte. Am comis greșeli și îmi pare rău pentru ele. Dar cu toții am comis greșeli. Îți promit că vom rezolva problemele. Dacă va trebui să plec de aici, fie. Dar să nu spui niciodată ceva despre prietenia noastră. Nimic nu o poate atinge. Niciodată.

Planul îi venise repede în minte. Potasiul nu lăsa urme, iar autopsiile efectuate la spital erau incredibil de superficiale. Dacă medicul legist al procuraturii nu ar fi făcut o autopsie minuțioasă – iar Ross nu anticipase niciodată o asemenea

eventualitate – planul ar fi funcționat de minune. Își mai dăduse seama că, dacă reușea să facă lucrurile să arate ca și cum Carla înnebunise atât de tare încât să se sinucidă și să își omoare familia, polițiștii nici măcar nu s-ar fi apucat să caute un ucigaș. Avea să folosească pentru asta arma lui Tim pe care acesta o ținea în biroul de acasă.

Când ajunsese acolo, luminile de la etaj erau stinse. Copiii era bine să doarmă, ca el să nu fie obligat să-i vadă. Partea aceea a planului avea să fie executată pe întuneric. N-aveau să simtă și să bănuiască nimic. Moarte în somn.

La început, Carla nu fusese dispusă să-l lase să intre în casă.

– N-avem ce discuta, Mal. Suntem cu toții epuizați. Ne putem întâlni mâine.

Însă el o înduplecase.

– Te rog, Carla. Știu că Tim ți-a spus probabil unele lucruri, dar noi doi tocmai eram pe cale să ajungem la o înțelegere, ca întotdeauna. L-am iubit pe Tim. Trebuie să-ți explic. Am nevoie ca tu să înțelegi.

– Nu e nimic de înțeles.

– Atunci am măcar nevoie de iertarea ta.

Ea avusese o ultimă ezitare, apoi desfăcuse lanțul de la ușă. După aceea, el scosese revolverul Walther din buzunar și îi spusese că era mai bine să meargă fără zgomot până în spatele casei ca să nu-i trezească pe ceilalți.

Acum urma să o facă din nou. Deja căpătase experiență. Trebuia să pară o sinucidere. Trebuia să pară ca și cum, știind că poliția era pe urmele lui pentru toate crimele de la Portola, inclusiv cea din cazul Markham, Bhutan alesese calea lașului. Iar asta avea să oprească orice altă anchetă.

Totodată, trebuia să se asigure că nimeni nu va auzi împușcătura, care teoretic era mai puternică cu un Walther decât cu arma de calibru 22 a lui Tim.

Mai întâi trebuia să-l distragă pe Bhutan, apoi să folosească cloroform pentru a-l adormi. Doar că această substanță rămânea în trup suficient de mult timp pentru a fi

detectată. Poate eter? Avea eter în trusa lui medicală. Mergea foarte bine. Și, bineînțeles, îl putea împușca simulând pur și simplu un jaf sau ceva asemănător. Dar o sinucidere era mult mai indicată. Trebuia să se gândească la opțiuni pe drum și să finalizeze acțiunea în funcție de circumstanțe.

Era clar că Bhutan credea că poliția îl poate sălta în orice moment. Așa că voia cincizeci de mii de dolari în acea noapte. Era disperat, iar disperarea ducea la gesturi prostești și decizii periculoase.

Exact ca și Tim, de exemplu. Nu putea scăpa de imaginea lui Tim. În vremurile în care amândoi se chinuiau să pună afacerea pe picioare și existau atâtea oportunități de a călca pe alături – evident, într-o măsură mult mai mică și mai puțin valoroasă ca acum – prin weekenduri în Napa sau în Mexic, vinuri de colecție, uneori fete de escortă pentru petreceri la convențiile medicale la care nu puteau veni și soțiile, Tim acceptase de bunăvoie toate acele mici „distracții". Însă primii bani serioși veniți astfel îl speriaseră. Era de părere că ei doi făceau o mare greșeală, în vreme ce pentru Ross totul era normal. De fapt, era chiar mai bine ca la începuturi.

Însă neghiobul de Tim crezuse mereu că undeva în străfundurile ființei sale era o persoană onestă și bună. De aici și toată agonia prin care trecuse încercând să o reguleze pe Ann Kensing, ce-i drept, o femeie foarte sexy. Lui Ross nu-i venea să creadă că tipul aproape își ruinase viața pentru ceea ce ar fi trebuit să fie, în cel mai bun caz, o joacă de adulți. Dar nu, el se declarase „îndrăgostit", orice ar mai fi însemnat și asta. Ce prostie, ce prostie! Dar nu la fel de mare ca aceea de a crede că doar pentru că el nu mai acceptă banii murdari ai nimănui, Ross o să procedeze la fel. Sigur, Tim avuse o mică criză de conștiință cu ani în urmă și venise la Ross ca să-i spună că trebuiau să se oprească – nu doar pentru că ceea ce făceau ei amenința sănătatea pacienților și bunăstarea companiei, ci și pentru că era o mare greșeală. Iar Ross se prefăcuse a fi de acord. Și de ce nu? De ce să-l mai împovăreze pe idiot? De ce să împartă banii cu cineva care nu și-i dorea? Ross știa că adevărul era că el nu făcea, de fapt, nici un rău pacienților acceptând acei bani murdari. Dacă Tim trăia mai fericit cu iluzia că Ross apucase pe calea cea dreaptă, cel mai bine era să fie lăsat în pace cu iluziile lui.

Numai că, în vreme ce își înșela nevasta, Tim descoperise facturile false ingenios întocmite de Ross și nu-i venise să creadă că partenerul lui de o viață și directorul medical al firmei lor continua să trișeze. Și lua comisioane ilegale. Ei bine, moralitatea de doi bani a lui Tim îl făcea pe Ross să verse.

Ce ipocrit fusese Tim ca să vină disperat la Ross – ce să facă? Ce să facă? Situația ajunsese în atenția lui, și așa mai departe. Ross nu înțelegea? Se ajunsese în situația în care Tim trebuia să întreprindă ceva, să acționeze. Iar starea de conflict îl distrugea psihic – Ross era prietenul lui de atâta amar de vreme. Familiile lor erau împreună, bla, bla, bla.

Însă în ciuda unei asemenea amenințări directe, Ross rămăsese calm și îi spusese lui Tim că, dacă acesta se simțea obligat să-l acuze public de comportament fraudulos, atunci nici el nu avea de ales decât să îndrepte degetul acuzator spre Tim. Atunci amândoi ar fi fost ruinați, și cui i-ar fi servit așa ceva?

Remiză.

Ross știa însă că Tim era ca o bombă cu ceas. În cele din urmă avea să ridice iarăși aceeași problemă, pe care Ross trebuia din nou să o pareze – se întâmpla la fel cu Ann și Carla și iarăși cu Ann și iarăși cu Carla. Însă Ross nu intra în panică. Trebuia să aștepte cu calm trecerea crizei și, dacă lucrurile continuau să nu se schimbe în bine, atunci trebuia să găsească o cale de ieșire, o soluție pentru totdeauna.

Apoi Tim ajunsese pe neașteptate în grija lui, pe punctul de a muri, având nevoie doar de un mic imbold nevăzut de nimeni ca să treacă în lumea celor drepți.

O sărută pe Nancy la ușă și le spuse copiilor să fie cuminți. Pe aleea circulară din fața casei decise instantaneu să ia vechea lui Toyota. Bhutan locuia în cartierul Haight, iar Ross nu voia să meargă acolo cu vreuna dintre mașinile bune, care ar fi fost ca un magnet pentru vandali. Bătrâna rablă verde avea să-l ducă la fel de bine, fără să atragă atenția asupra ei, iar situația cerea o asemenea măsură.

Aruncă geanta-diplomat pe scaunul de lângă el, ieși în trafic și ajustă oglinda retrovizoare contra razelor soarelui care străpungeau stratul subțire de nori la orizont și aruncau o sclipire aurie asupra străzii.

36

Prima îi atrase atenția ușa. În ce fel de clădire locuia individul ăsta? După ușă și după fereastra aproape la nivelul trotuarului, apartamentul nu părea cu mult mai mare decât o debara. Nu exista spațiu suficient ca să absoarbă sunetul unui foc de armă. Din fericire, nu existau holuri. Putea pur și simplu să ciocănească în ușă și să intre, să se ocupe de afacere, apoi să iasă nestingherit de acolo. Cu toate astea, inima îi bătea la fel de tare ca atunci când se dusese la Carla. Era o treabă care trebuia făcută, dar nu-și putea stăpâni reacțiile trupului.

În cele din urmă parcă mașina, în ultimele clipe de lumină diurnă, de cealaltă parte a străzii, la un cvartal și jumătate distanță de clădirea individului. Încercă să și-l aducă aminte pe Rajan Bhutan. Firește că se lovise de el de zeci de ori în spital, dar, din principiu, el nu acorda atenție persoanelor cu care se intersecta. Parcă avea undeva întipărită în minte imaginea unui omuleț tăcut. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci Ross îl putea da repede gata dacă păstra avantajul surprizei de partea lui.

Dar cum urma să procedeze cu eterul? Ca asistent medical, Rajan cunoștea mirosul specific și îl putea detecta de îndată ce deschidea ușa dacă intra cu sticluța destupată și ascunsă în buzunarul hainei. Și cum să ajungă în spatele individului? Acest element părea crucial.

Își spuse că n-avea de ce să se grăbească. Primise apelul telefonic cu doar o oră în urmă, apoi se plânsese că cincizeci de mii de dolari erau greu de strâns așa de repede. Însă

Bhutan nu se lăsase păcălit. Îi ceruse să găsească o modalitate de a face rost de bani și să fie la adresa dată până la ora nouă, căci altfel avea să sune la poliție.

Ross se uită iarăși la ceas. Era opt fără zece. Avea tot timpul din lume la dispoziție. Își duse mâinile în fața lui și se uită îndelung la ele. Nici urmă din tremurul care îl apucase după ce îl aranjase pe Tim, apoi pe Carla.

De fapt, chiar aștepta cu nerăbdare să termine ce avea de făcut acum. Această planificare de ultim moment avea chiar ceva din caracteristicile unui joc. Era uimitor cât de ușor se pusese individul la dispoziția lui. Un apel telefonic, apoi o acțiune decisivă și problemele lui Ross aveau să dispară pe vecie.

Brusc, în vreme ce stătea acolo, soluția îi apăru în minte, așa cum știa că se va întâmpla și cum se întâmpla mereu când avea nevoie. Încercase să fie prea sofisticat. Nu era nevoie de eter și de elementul surpriză. De îndată ce ajungea înăuntru, avea să scoată arma și să controleze situația. „Stai jos, domnule Bhutan. Pune-ți palmele la tâmple. Degetele ceva mai depărtate, te rog, ca să pot introduce capătul țevii chiar la limita părului. Mulțumesc. La revedere."

Zâmbind pentru sine, scoase sticluța de eter din buzunar și o puse la loc în trusa medicală. Arma era în buzunarul din dreapta, mică și ascunsă bine. Întinse mâna după geanta-diplomat, deschise portiera și păși pe trotuar.

Amurgul se lăsa cu repeziciune. În fereastra joasă se vedea o lumină, dar nu și deasupra ușii, ceea ce era foarte bine. Se opri și rămase nemișcat câteva secunde, apoi urcă spre Frederick, unde strada pe care se afla se înfunda. Traversă pe partea lui Bhutan. De aici putea vedea, dincolo de mașina lui, panorama din josul străzii și putea privi în ambele direcții pe Frederick, strada transversală. Câteva mașini erau parcate ici și colo pe ambele laturi, dar nu se vedea nici un pieton.

Trecu o dată prin fața ferestrei, aplecându-se ușor ca să se uite înăuntru. Fereastra era acoperită cu o perdea prin care se putea vedea înăuntru dacă se apropia mai mult. Acolo îl zări pe Bhutan șezând singur la o masă. Acum și-l aminti. Era

un nimeni. Rămase alte câteva secunde în fața ușii, savurând sentimentul de putere.

Venise clipa.

Trecuse cu greu mai bine de o oră. Rajan aproape că țipă de teamă și epuizare nervoasă când se auzi ciocănitura în ușă. Își luă paharul cu apă și bău ca să fie capabil să vorbească, apoi îl puse pe masă, își șterse mâinile umede de pantaloni și zise:

– Intrați, vă rog. E deschis.

Aproape că se aștepta ca Malachi Ross să arate altfel în astfel de împrejurări, dar constată că era același om pe care îl văzuse atât de des în spital în ultimii doi ani. Înalt și subțire, stăpân pe sine și autoritar, Ross emana o forță teribilă și tăcută pe coridoarele de la Portola. De îndată ce Ross trecu pragul ușii, Rajan resimți acea forță fizică în încăpere. Îl apucă imediat durerea de vintre și avu sentimentul că lucrurile aveau să iasă prost. Că totul fusese o greșeală. Că n-avea să reușească să facă ce își propusese.

Ross închise ușa în urma lui și cuprinse încăperea dintr-o singură privire disprețuitoare.

– Aici locuiești?

– Mai e o încăpere, răspunse Rajan pe ton defensiv, arătând spre dormitorul întunecat. Nevoile mele sunt puține.

– Așa se pare.

Ross continua să stea lângă ușă. Ținea în mână o geantă-diplomat și Rajan arătă spre ea.

– Ați adus – i se uscase gâtul – banii?

– Ăștia? Ridicând geanta, Ross părea aproape amuzat, o atitudine deloc anticipată de Rajan. Despre ce sumă era vorba?

Rajan știa că Ross se joacă cu el, dar nu cunoștea regulile acelui joc.

– Cincizeci de mii de dolari.

– Pe care ți-i dau pentru ce anume? Îmi poți împrospăta memoria?

– Nu contează. Știți pentru ce. De-aia ați venit aici.

– Poate că nu. Poate că motivul e cu totul altul.

Rajan își plimbă privirea pe pereții încăperii. Întinse mâna din nou după apă și bău.

Ross traversă încăperea în doi pași și trase un scaun de sub masă.

– Pari nervos, Rajan. Ești nervos?

– Puțin, da.

– Nu e același lucru cu a profera amenințări la telefon, nu? Eu și cu tine, aici, singuri și față în față?

Ross puse geanta între ei, în mijlocul mesei.

Bhutan încercă să replice, dar de pe buze nu-i ieși nici un cuvânt. Își lăgă repede capul în piept și încercă să înghită în sec. Când își ridică privirea, Ross ținea o armă în mâna dreaptă, ațintită spre inima lui.

– O, Maică Precistă, îngăimă Rajan, pierdut.

Ross continuă pe același ton lejer, de conversație:

– Vrei să afli ce consider eu a fi ironia supremă în această situație? Te interesează? Cred că da.

Rajan reuși doar să dea din cap. Privirea lui nu slăbea arma. Ross merse mai departe, pe un ton aproape jucăuș:

– Vezi tu, e amuzant că te temi că polițiștii te vor aresta pentru amărâții ăia de la Portola pe care ei cred că tu i-ai ucis. Și vrei să fugi, nu-i așa, pentru că nu dispui de apărare în afară de a spune că nu tu ai făcut-o. Imaginează-ți. Eu sunt primul care recunoaște că situația arată rău pentru tine și, sincer, nu te învinuiesc deloc. Dar să-ți mai spun ceva. Vrei să știi?

– Da. Ce anume?

– Cred că o să-i ajuți pe polițiști la rezolvarea acestui caz, Rajan. De fapt, sunt sigur.

– Și de ce? Eu n-aș vorbi niciodată. Ce motiv aș avea să spun ceva?

– Pun pariu că-ți dai singur seama de ce, Rajan. Răspunsul e că nu va fi nevoie să spui nimic. Dar marea ironie e că după seara asta, după ce te vei sinucide, toată lumea va afla nu numai că i-ai ucis pe pacienți – bieții pacienți care mă

costau pe mine mii de dolari pe zi –, ci și pe Tim Markham și pe familia lui.

– Vă puteți lua banii înapoi, se făcu auzită vocea lui Rajan în micuța încăpere. O armă! Nu-i nevoie să folosiți o armă!

Ross împinse scaunul înapoi și începu să se ridice în picioare.

– Nu mișca! Poliția! Aruncă arma!

Glitsky ieși din întuneric și rămase în cadrul ușii de la dormitor, ținând arma întinsă în față cu ambele mâini.

– Arunc-o!

Ross încremeni pentru o fracțiune de secundă. Întoarse capul, apoi își coborî încet mâinile înspre masă. Lăsă pe ultimii centimetri arma să cadă pe lemnul mesei, unde ateriză cu un zgomot sec.

– Bun, acum arunc-o pe podea. Până la mine.

Privirea lui Ross rămase lipită de arma ațintită asupra lui. Continua să-și țină mâinile deasupra armei lăsate pe masă. Își dădu mâna dreaptă înapoi ca și cum și-ar fi luat avânt ca să arunce arma spre podea.

Glitsky zări mișcarea și, poate interpretând-o greșit, poate renunțând pentru o fracțiune de secundă la propria protecție, lăsă propria armă în jos câțiva milimetri.

Ross se mișcă cu iuțeala unui șarpe. Înșfăcă geanta-diplomat și, cu un arc mare al mâinii, o aruncă spre Glitsky, care trase – provocând un sunet înfiorător de explozie în mica încăpere. Glonțul deschise geanta în zbor. Aceasta îl lovi pe Glitsky, smulgându-i arma din mână și vărsându-și teancurile de bani pe podea. Pe bancul de lucru lipit de perete se revărsă o ploaie de bucăți de tencuială.

O nouă explozie și alte bucăți de tencuială.

– Nu mișcați! Ross își recăpătase arma și trăsese cu ea în podea, înspre locul unde Glitsky încerca să-și recupereze propria armă. Tu, ridică-te și împinge arma încoace! Acum!

Rajan stătea ghemuit în colțul frigiderului. Ross îi aruncă o privire și îi spuse și lui să se ridice, apoi îi făcu semn lui Glitsky să iasă din cadrul ușii de la dormitor și să vină în

bucătărie. Directorul medical respira greu, dar avea privirea limpede și concentrată. Acum ținea câte o armă în fiecare mână. Gura i se arcui într-un rânjet.

– M-ați uimit, băieți, rosti el. Sunt impresionat. Mai ales tu, Rajan. Bine lucrat! Apoi gura i se transformă într-un rictus hotărât. Îmi dau seama ce se va petrece acum și aici. Tu! Copoiule! Tu ai venit ca să-l arestezi pe domnul Bhutan și el a decis că nu se predă fără luptă, așa că până la urmă va exista un schimb de focuri. Din nefericire, nici unul din voi nu va supraviețui.

Continuând să rămână încremenit acolo unde stătuse tot timpul, în spatele peretelui din camera întunecată, Hardy n-avea de ales. Era imposibil de prezis când avea să tragă Ross primul foc de armă spre unul dintre ceilalți doi. Trebuia să facă el repede prima mișcare.

Comutatoarele de lumină se găseau lângă ușă și el era chiar acolo. Întinse mâna și apăsă comutatorul în jos, cufundând apartamentul în întuneric total.

Sunete asurzitoare se auziră instantaneu. Hardy se lăsă la podea și numără patru focuri de armă într-o succesiune imposibil de descifrat, atât de apropiate unele de altele, că părură o singură împușcătură prelungă. Apoi se auzi izbitura înfiorătoare și de neconfundat a unui trup ciocnit de altul, tăindu-i acestuia respirația – „*Hnnh!*" – și izbindu-l de ceva masiv, totul însoțit de zgomote de obiecte sparte. Un alt foc de armă, apoi o altă luptă înainte de o ultimă cădere, un zgomot înfundat, apoi vocea de neconfundat, dar aproape de nerecunoscut, a lui Glitsky, țipând:

– Luminile, Diz, luminile!

Lumini pe care Hardy le acționă la timp ca ușa din față să se deschidă cu putere și în ea să apară silueta lui Bracco, cu mâinile ținând arma în fața lui. Stingerea și aprinderea luminilor reprezenta semnalul de cerere de întăriri. În secunda următoare, Bracco se năpusti în încăpere, cu Fisk pe urmele lui, și acesta cu arma pregătită. Hardy se sprijini, tremurând, de cadrul ușii dintre bucătărie și dormitor.

Rajan Bhutan continua să stea ghemuit în colțul lui, plângând încet, cu capul ascuns între genunchi. Ținând câte o armă în fiecare mână, Glitsky se ridicase în picioare și stătea clătinându-se peste silueta prăbușită a lui Malachi Ross, care sângera pe nas și pe gură.

Întorcându-se, Glitsky înmână ambele arme, cu patul înainte, lui Bracco.

Apoi făcu o jumătate nesigură de pas înapoi și se împiedică, părând să-și piardă echilibrul.

Hardy făcu un pas spre el.

– Abe, ești...

Gitsky se răsuci spre el și deschise gura ca să spună ceva, dar din ea ieși doar un șuvoi de sânge, care i se prelinse de-a lungul cicatricii de pe buze înainte ca locotenentul să se prăbușească pe podea.

37

CityTalk
de Jeffrey Elliot

Tragica moarte a locotenentului Abraham Glitsky, șeful Departamentului Omucideri din cadrul poliției San Francisco, marchează un ultim capitol amar din saga numită Parnassus Medical Group și din lupta companiei de a rămâne deasupra liniei de plutire indiferent de costurile plătite de abonați și de contribuabili. În vârstă de 53 de ani, Glitsky și-a construit întreaga carieră profesională de treizeci de ani în cadrul poliției orașului. În tot acest timp, jumătate din el petrecut în cadrul Departamentului Omucideri, locotenentul a investigat aproape fără odihnă lumea interlopă a orașului, a interogat martori adesea ostili și a arestat ucigași disperați care n-ar fi ezitat nici o secundă să mai ucidă din nou. Universul lui profesional era plin de violență, droguri și lipsă de respect pentru civilizație și chiar pentru viața umană. Cu toate astea, cel mai mare merit al acestui om profund umil a fost acela că n-a scos niciodată arma la mânie.

Pentru prima dată a fost nevoit să o facă noaptea trecută. Iar asta l-a ucis.

Nu se ocupa de genul de caz pe care polițiștii îl denumesc „implicare de ființe umane", adică un caz în care toată lumea implicată, suspecți sau martori, are deja un cazier substanțial. Acum ucigașul lui era un om de afaceri, care ajunsese recent subiect al acestei rubrici – directorul general de la Parnassus Health, doctorul Malachi Ross. Ancheta lui Glitsky, care a început cu moartea lui Tim Markham, predecesorul lui Ross, pe patul de spital din cadrul Secției de terapie intensivă de la Portola, s-a extins către uciderea familiei lui Markham, apoi, într-un mod cu totul neașteptat,

și către un șir numeros de decese, apărute în decursul a mai bine de un an de zile, ale unor pacienți grav bolnavi de la Portola. Doctorul Ross se află acum în închisoare, ca presupus ucigaș al tuturor acestor oameni și al locotenentului Glitsky.

Semnatarul acestor rânduri a fost prieten cu Glitsky. Locotenentul nu bea și nu înjura. Îi plăceau fotbalul american, muzica și lectura. Avea simțul umorului și un spirit acerb, susținut de o inteligență multilaterală. Sub fațada atent cultivată a unei persoane adesea intimidante, Glitsky reprezenta întruchiparea compasiunii pentru prieteni și familiile victimelor, un șef ferm dar maleabil pentru colegii lui și un model de onestitate și conduită în mediul juridic. Pe jumătate evreu și pe jumătate de culoare, locotenentul cunoștea prea bine suferința generată de discriminare, dar, cu toate astea, judecata sau angajamentele nu-i erau influențate de resentimente. Trata pe toată lumea la fel: corect. Era pur și simplu mândru de ceea ce făcea. I se va simți profund lipsa.

În urma lui rămâne tatăl, Nat, cei trei fii, Isaac, Jacob și Orel, soția, Treya Ghent și fiica vitregă, Lorraine. Ceremonia funerară va avea...

Sunetul telefonului îl smulse pe Elliot din frazele pe care le scria.

Privirea lui obosită se întoarse cu câteva paragrafe. Reporterul își dădu seama că nu era suficient ce scrisese. Nu sintetiza esența a ceea ce *era* Glitsky, forța pe care el o inspirase tuturor celor care îl cunoscuseră. Se uită la ceas – aproape unu noaptea. Mai avea o oră la dispoziție până să trimită articolul în locul celui pe care îl scrisese după-amiază. Poate că reușea să introducă o anecdotă sau două, poate și o poză dacă exista vreuna cu locotenentul încercând măcar să zâmbească – deși probabilitatea era infimă. În fine, ceva care să-l umanizeze și mai mult. Telefonul sună a doua oară – dacă nu-l ridica nu rezolva nimic și oricum nu mai schimba nimic.

Îl ridică – Hardy.

– Ce se aude? întrebă el.

*

În marțea următoare, de dimineață, Hardy se afla în sala de audieri din Comisariatul de Poliție. Își ridică privirea și zări norii înghesuindu-se pe cer, afară, și își zise că priveliștea se potrivea de minune cu evenimentele. Avea să fie o primăvară rece și probabil o vară răcoroasă. Iar el urma să-și ia o vacanță lungă, timp de câteva luni după încheierea anului școlar, să închirieze o rulotă și să plece cu Frannie și cu copiii în excursie în Alaska. Voia să pescuiască, să se cațăre pe munte și să se odihnească în liniște, pentru că nu se știe niciodată cât mai ai de trăit. Viața se putea sfârși foarte abrupt. Trebuia să mediteze la asta și să întreprindă ceva în acest sens.

– Îmi cer scuze. Puteți repeta întrebarea?

– Evenimentele care au condus la prezența locotenentului Glitsky în apartamentul domnului Bhutan.

– Bun. Hardy se adresă direct juraților strânși în fața lui. Așa cum am mai spus și cum a explicat domnișoara Ash, am lucrat independent, dar în cadrul unui aranjament paralel cu procuratura districtuală, pentru elucidarea deceselor de la Portola. Obținusem accesul la unele documente scrise de domnul Markham și, pe baza lor, l-am rugat pe locotenentul Glitsky să mi se alăture. În cursul dimineții, am discutat cu Mike Andreotti, administratorul de la Portola, apoi cu consilierul pe probleme corporatiste de la Parnassus, Patrick Foley. Locotenentul Glitsky credea că avem destule informații ca să obținem un mandat de percheziție pentru reședința doctorului Ross – mai exact, voia să confiște hainele doctorului pentru a le preda laboratorului poliției în vederea depistării de urme din sângele doamnei Markham, care, din câte am înțeles eu, se presupunea că rămăseseră pe unul dintre costumele doctorului. Însă cu probele pe care le aveam noi, Glitsky n-a reușit să obțină un mandat semnat de judecător. În acel moment, locotenentul Glitsky s-a întors la datoriile lui de șef de departament. Nu-l mai putea urmări pe doctorul Ross cu mijloace legale. Eu însă eram pe cont propriu. În cursul discuției noastre cu domnul Andreotti, ne-am format

impresia că era posibil ca și doctorul Ross să fi fost la Portola și să fi jucat un rol în șirul de decese căruia noi îi spunem „lista lui Kensing" – pacienți cu boli în faze terminale și care au murit în mod neașteptat în spital în ultimul an și ceva. Un alt suspect pentru aceste morți era un asistent pe nume Rajan Bhutan. Domnul Bhutan părea să fi fost singura persoană care a dispus de ocazii pentru comiterea acestor crime multiple și de un motiv pentru omor – eutanasia. Soția lui murise cu câțiva ani în urmă după o lungă suferință și inspectorii de poliție au observat că, pentru un asistent medical, omul părea excesiv de sensibil față de suferință. Polițiștii l-au interogat pe Bhutan, dar eu și locotenentul am căzut de acord ca eu să-l mai interoghez o dată. Nefiind ofițer de poliție, poate reușeam să par mai puțin amenințător. Pentru orice eventualitate, l-am întrebat pe Glitsky dacă pot discuta cu Bhutan și el mi-a dat acceptul, precum și adresa de acasă și numărul de telefon al asistentului. După program m-am dus acasă la Bhutan. Așa cum speram, omul și-a făcut în sfârșit cunoscute suspiciunile legate de doctorul Ross. Totodată, a recunoscut, extrem de înfricoșat, că poliția va încerca să dea vina pe el pentru omoruri. A devenit clar că doctorul Ross venea la Portola destul de des și se aflase acolo cel puțin de câteva ori când se bănuiește că au fost comise crimele. În acel moment, mi-am zis că poate merită să încerc să-i forțez mâna doctorului Ross. Din informațiile pe care le aveam, bănuiam că deține cantități mari de bani gheață acasă la el. M-am asigurat de ajutorul domnului Bhutan în încercarea de a-l șantaja pe doctor, ca să vedem dacă îl putem momi să vină el la noi.

Retrăind momentele, Hardy își lăsă capul în jos și își duse o mână la frunte.

– Privind retrospectiv, probabil că a fost o greșeală. Ar fi trebuit pur și simplu să înregistrez apelul telefonic al domnului Bhutan, care probabil ar fi fost de ajuns pentru ca judecătorul Chomorro să semneze mandatul de percheziție. Însă n-am făcut asta. Domnul Bhutan a dat acel telefon. După aceea, l-am sunat pe locotenentul Glitsky, care a venit

acolo în mai puțin de jumătate de oră, însoțit de inspectorii Bracco și Fisk. Vreau să adaug că atât locotenentul Glitsky, cât și ceilalți inspectori erau îngrijorați și s-au opus cu vehemență planului meu. Locotenentul a prezis chiar că doctorul Ross, dacă era vinovat, putea deveni imprevizibil și violent. Nu dorea deloc să implice un neprofesionist precum domnul Bhutan într-o astfel de situație. Cu toate astea, pentru că evenimentele fuseseră deja puse în mișcare, și cum domnul Bhutan era dornic să participe, am mers înainte cu planul. Părea să nu existe vreo cale de a opri lucrurile fără a distruge orice șansă de a forța mâna doctorului Ross. Așa că eu și locotenentul Glitsky am așteptat în camera întunecată, lângă bucătărie, în vreme ce inspectorii Bracco și Fisk se aflau în mașina lor după colț, având instrucțiuni de a apărea în goană imediat ce luminile se stingeau și se reaprindeau.

Hardy dădu trist din umeri.

– Planul părea rezonabil și nu foarte de riscant. Însă nu m-am gândit că doctorul Ross va acționa atât de rapid. De fapt, dacă domnul Bhutan nu ar fi găsit o cale de a menționa cu glas tare existența armei fără să trădeze prezența noastră, și dacă locotenentul Glitsky nu ar fi reacționat așa de rapid, cu riscul propriei vieți, este posibil ca domnul Bhutan să fi fost ucis.

O săptămână mai târziu, după orele de program, ieșind de la o întâlnire cu un client, Hardy fu surprins de apariția lui Harlen Fisk, care aștepta în picioare, lângă biroul lui Phyllis de la recepție. Cu chipul lui ușor bucălat și tenul proaspăt, inspectorul nu arăta mai în vârstă de douăzeci de ani. Acum părea stânjenit. Aproape că tresări văzându-l pe Hardy, după care țâșni spre el ca să-i strângă mâna.

– Am vrut doar să vă spun, zise el, după ce urcară în biroul lui Hardy, că voi pleca de la Omucideri. Nu sunt făcut să fiu polițist, nu așa cum e Darrel sau locotenentul. Nu știu dacă ați aflat, dar Darrel începe din nou de la nivelul de polițist în uniformă, de această dată pe motocicletă. Mătușa mea s-a oferit să-mi găsească ceva de lucru la biroul ei, dar nu

vreau să apuc pe acest drum. Cumva oamenii par să nu aibă o impresie bună.

– E bine că ți-ai dat seama, zise Hardy.

– În fine, am câțiva prieteni cu fonduri de investit și ei cred că aș putea să le aduc cumva profit. Mi-ar plăcea să încep astfel. Să intru în afaceri pentru mine. De fapt, de capul meu. Știți la ce mă refer.

Deși habar n-avea de ce îi spunea Fisk toate astea, Hardy răspunse cu un zâmbet neutru.

– Întotdeauna e o idee bună. Pot face ceva pentru tine?

– Păi, știți, oftă Fisk, sperasem că voi reuși să aflu ceva despre mașina care l-a omorât pe Markham. Știu că oamenii râdeau mereu de mine, dar eu chiar am crezut că există o legătură și că aveam să le arăt eu cine râde mai bine. Ați fost singura persoană care m-ați luat în serios, care m-a ascultat, care s-a uitat pe lista mea de mașini Dodge Dart și care mi-a cerut chiar o copie a ei. Voiam doar să vă spun că am apreciat mult gestul.

Hardy își spuse că puștiul avea să ajungă un politician pe cinste. Fiecare legătură însemna o șansă de a-și face un prieten, de a face impresie, de a negocia o favoare.

– Și eu credeam că se poate ajunge undeva cu lista aia, Harlen.

– Păi ăsta ar fi ultimul lucru pe care voiam să vi-l spun. Nu duce nicăieri. Am verificat fiecare dintre cele douăzeci și trei de mașini din oraș. De fapt, au fost doar douăzeci. Trei sunt de negăsit. Mi-am spus că poate vreți să știți cum s-a sfârșit totul.

– Apreciez gestul, zise Hardy. Dacă noua ta firmă are nevoie de un avocat, caută-mă.

– Vă ocupați și cu dreptul comercial?

– Uneori. Nu sunt un tip cu nasul pe sus.

– Bine, păi... Fisk întinse mâna. Mă bucur că am lucrat cu dumneavoastră. La ușă, se întoarse pentru ultima dată. Să știți că nimeni nu vă învinovățește. În cazul în care credeați așa ceva.

*

Pista îl conduse pe Hardy către unul dintre complexele imobiliare de apartamente minuscule din Western Addition – blocuri cu trei etaje, din beton și rigips, odinioară strălucitoare, dar ajunse acum de culoare gălbuie ca urina acolo unde desenele graffiti nu acopereau tencuiala. Așa cum se așteptase, nimeni nu știa nimic.

Însă el știa că 1921 Elsi Court, apartamentul 2D, era ultima adresă cunoscută a lui Luz Lopez, care fusese proprietara unuia dintre cele trei Dodge Dart care lipseau de pe lista lui Fisk. În cele din urmă, convinse o vecină că nu era polițist, că venea din partea companiei de asigurări și încerca să dea de Luz ca să-i dea femeii niște bani. Pentru copilul ei.

Femeia se mutase, dar vecina nu știa unde. Într-o dimineață, cam cu trei săptămâni în urmă, plecase devreme și nu se mai întorsese. Vecina credea că femeia lucra de ani de zile la hotelul Osaka. Poate că acolo aveau noua ei adresă.

Mașina? Da, era verde. Iar pe plăcuța din față scria „FINATA".

Hardy făcu niște cercetări pe internet. FINATA fusese o mișcare de reformă agrară din El Salvador, o țară unde zece la sută din populație deținea nouăzeci la sută din pământuri. Cu circa zece ani în urmă, FINATA devenise un plan guvernamental radical de redistribuire a avuției în acea țară, dar sprijinitorii planului în majoritatea lor muriseră sau fuseseră forțați să plece din țară.

Hardy își zise că femeia venise în America împreună cu fiul ei. După care Parnassus îi ucisese fiul. Ca purtător de cuvânt al companiei, Markham își asumase public responsabilitatea pentru moartea băiatului, deși Hardy știa că de vină era Ross.

Însă pentru Luz Lopez, Markham era cel care îi omorâse fiul.

Lipsită de putere, lovită de sărăcie și străină într-o țară străină, probabil că ea simțise că n-are sens să apeleze la lege. Legea n-ar fi atins niciodată un asemenea om puternic. Însă putea răzbuna singură moartea băiatului ei. Putea trece cu

roţile maşinii peste acel nemernic lacom, nesimţitor, nepăsător şi zâmbăreţ.

Era ora patru, sâmbătă după-amiaza, în a doua zi de iunie. Afară soarele strălucea pe cer, iar dinspre nord sufla briza, dar în Shamrock, unde Hardy dădea o petrecere privată, era cald. Barul era plin de angajaţi ai municipalităţii, poliţişti, avocaţi, judecători, reporteri, alte persoane de bine şi familiile lor.

Aduseseră capre din spate şi puseseră folii din lemn de plută peste ele ca să încropească o masă lungă în centrul încăperii. Urmau să se ofere cadouri, să se rostească toasturi, apoi nimic altceva decât distracţie. Cei doi bărbaţi în scaune cu rotile şedeau în capul mesei, cu spatele la canapele. Primul cadou ajunse la Jeff Elliot şi reporterul bătu cu furculiţa în pahar ca să calmeze spiritele din încăpere. McGuire opri muzica exact în mijlocul melodiei pe care Hardy o alesese special pentru acea ocazie – singurul cântec disco din tonomat, *I Will Survive* al Gloriei Gaynor.

– Cred că e momentul potrivit, rosti Elliot, întinzând pachetul subţire de cealaltă parte a mesei.

– Ce e aici? se interesă Glitsky.

– Este şpaltul articolului „CityTalk" pe care tocmai îl scriam atunci când toate indiciile arătau că vei muri. E doar un morman de minciuni.

– Nu aveam de gând să mor. Mă odihneam doar. A fost un caz epuizant.

– Ei bine, ne-ai prostit pe mulţi dintre noi atunci.

La cererile zgomotoase ale mesenilor, Glitsky ridică pachetul în sus spre amuzamentul audienţei, după care toată lumea izbucni în aplauze.

Hardy, Frannie şi Treya şedeau în celălalt capăt al mesei.

– Chestia cu scaunul cu rotile e un pic prea mult, nu crezi? întrebă Hardy. Ieri mergea foarte bine pe picioare.

– Nu trebuie să facă eforturi mari încă alte câteva săptămâni, zise Frannie.

– Ordinele doctorilor, precizează Treya, după care adăugă, aplecându-se: Nebunul a încercat să facă flotări săptămâna trecută şi şi-a deschis una dintre copci. Flotări!

– Câte a reuşit să facă? întrebă Hardy.

– Dismas!

Frannie, atentă ca de obicei.

– Opt, nebunul de el!

Hardy clătină dezgustat din cap. Doar opt şi şi-a vărsat maţele. Privi în cealaltă parte a mesei, bucuros să-şi vadă prietenul, indiferent în ce stare s-ar fi aflat. Ce pămpălău...

Călătoria lui Luz dură treisprezece zile. O uimi faptul că și după atâta amar de vreme reuși să găsească casa în care crescuse. Asta se întâmpla pentru că aici lucrurile aveau un sens, nu ca în San Francisco. Ieșise de pe autostradă și venise prin mijlocul orașului. Unul dintre primele lucruri pe care le văzuse îi dăduse ceva speranțe. Reconstruiseră clădirea unde fusese ziarul și de unde îl săltaseră pe tatăl ei. Ultima dată când o văzuse era doar o grămadă de moloz ars, dar nimeni care ar fi văzut-o acum pentru prima oară nu ar fi bănuit așa ceva.

Apoi clinica fratelui ei, clinica veche a lui Alberto. Era încă acolo, în același loc, părând bine îngrijită și înconjurată de flori proaspete. Pe ultimele nu și le mai amintea, asta dacă existaseră vreodată înainte. În parcarea din față se vedeau câteva mașini. Erau oameni care se duceau la un doctor pe care îl cunoșteau. Un doctor în care puteau avea încredere.

Simți un junghi de regret, dar nu voia să reînceapă să se mai gândească la asta. Se luptase luni de zile cu amărăciunea, cu lacrimile, și în cele din urmă luase viața acelui porc care curmase viața fiului ei. Deși durerea pierderii lui Ramiro n-avea să înceteze niciodată, acum ea își putea imagina că într-o bună zi își va regăsi pacea din suflet.

Poate că totul se întâmplase pentru a o face să vadă ceva ce n-ar fi putut vedea prin forțe proprii. Exista doar această viață, iar ea își irosise o zecime din ea încercând să se potrivească în acel loc străin, ignorând propria fericire și încercând doar să facă ceva mai bun pentru fiul ei. Dar la ce

duseseră toate astea? Muncă istovitoare, o viață de care ea nu se bucurase nici măcar o zi și nici nu s-ar fi putut bucura, un băiat care n-avea să cunoască niciodată bucuria unei familii, iubirea propriului tată. O durere fără alinare.

Avea treizeci și doi de ani și era absolventă de universitate. Știa prea bine că era mult de muncă aici, în El Salvador – nu numai muncă de familie, poate începând cu Jose –, dar muncă cu oamenii, pentru a le da lor în proprietate acele pământuri. Aici ea trebuia să-și construiască un renume.

Casa mamei ei întinerise. Bananierii creșteau acum aproape sălbatic peste verandă, ascunzând-o într-o umbră binecuvântată. Vopseaua de pe casă era proaspătă, iar balamalele strânse bine la uși și la ferestre.

Nu sunase pe nimeni de la plecarea din San Francisco. Probabil că erau îngrijorați de moarte. Condusese tot drumul, prin California, Mexic, Guatemala. Granițe, poliție și bărbați. Însă acum reușise să ajungă acasă. Opri mașina. După toate sincopele în San Francisco atunci când avea nevoie de ea, mașina se dovedise în sfârșit fuerte atunci când fusese cel mai important. Trase pe marginea drumului. Se dădu jos și se întinse. Era conștientă că mirosea îngrozitor.

Nu-i păsa. Nu conta. Nu mai era în Statele Unite.

Undeva în spate se auzea zgomot de motor. Înconjură casa. Jose, tăcutul, puternicul și urâtul de Jose, lucra fără cămașă la generatorul pe care continuau să-l folosească în cea mai mare parte a timpul ca să producă electricitate. După atâția ani, ea continua să cunoască perfect trupul lui.

La zece pași depărtare de el, în iarba înaltă, așteptă încordată. Cât de tare i se vedeau cicatricele? Oare se schimbase într-atât încât el să n-o mai recunoască, iar dacă o recunoștea, o mai iubea oare? Ea avea să-l mai iubească?

Brusc zgomotul încetă. Bărbatul se îndreptă de spate, își șterse fruntea cu o cârpă, apoi o văzu.

Pentru o clipă lungă cât o veșnicie, lumea încremeni. Apoi chipul lui se lăți în zâmbetul larg din copilărie. Întinse brațele, făcu un pas spre ea, iar ea alergă la pieptul lui.

La RAO
va apărea

SCOTT TUROW

PREJUDICII MORALE

Pentru Robbie Feaver, legea nu e decât un joc – cu clienții, cu jurații, cu judecătorii. Dar când acest avocat multimilionar specializat în procese ce au legătură cu prejudiciile morale, extravagant și afemeiat, este prins oferind mite, e obligat să poarte un microfon ascuns pentru a ajuta Procuratura SUA să depisteze judecătorii corupți din sistemul juridic american. Atacat din toate părțile, Feaver trebuie să facă niște înregistrări care îi vor azvârli pe prietenii, dușmanii, orașul său și în mod deosebit o agentă FBI sub acoperire într-o adevărată criză de conștiință și evaluare a valorilor legii. Robbie Feaver e acum angajat într-un joc pentru propria viață.